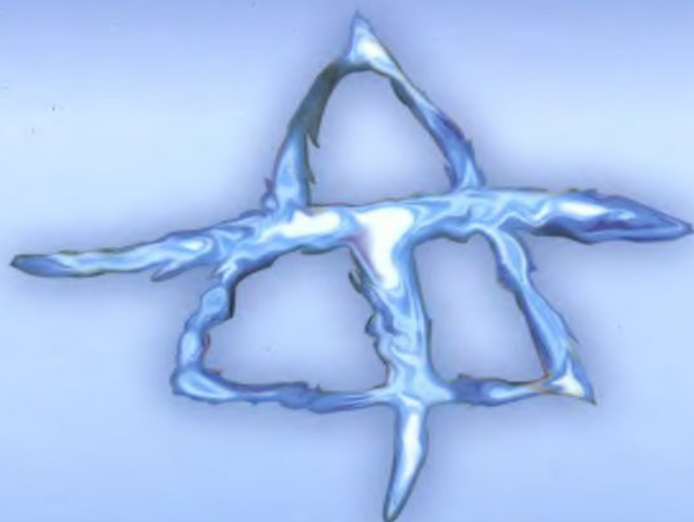
AL DOILEA VOLUM DIN TRILOGIA
VECHIUL REGAT

LIRAEL

GARTH NIX

UN RĂZBOINIC CARE ÎNFRUNTĂ MOARTEA

CINE ÎI APĂRĂ PE VII CÂND MORȚII SE RIDICĂ...?

Lirael nu s-a considerat niciodată o adevărată fiică a Clayr. Părăsită de mamă și neștiind cine-i e tatăl, Lirael nu se aseamănă cu nimeni din numeroasa ei familie ce locuiește în Ghețarul Clayr. Nici măcar nu e în stare să prevadă viitorul, așa cum pot face toți cei din Clayr. Chiar și așa, în mâinile ei se află soarta Vechiului Regat. Ea va trebui să pornească la îndeplinirea unei misiuni periculoase, amenințată mereu de umbrele rele ce se întind peste Regat.
O misiune ce amenință să rupă barierele dintre viață și moarte.
Lirael va trebui să găsească curajul de a-și descoperi destinul.
Garth Nix îi atrage pe cititori mai adânc în peisajul magic al Vechiului Regat și țese o poveste captivantă despre descoperiri, destine și primejdii.

„Ritm alert, intrigi complexe, descrieri vii,
aventuri pline de neprevăzut și mult umor.
Ce altceva ți-ai mai putea dori?"

THE GUARDIAN

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-54-0129-0

www.rao.ro
www.raobooks.com

GARTH NIX

Sabriel

Traducere din limba engleză MAURA COTFAS

VECHIUL REGAT – Volumul II

Garth Nix, *Lirael*, 2001

Rao International Publishing Company, 2009

The Nailway
Navis
Clayr's Glacier
To Estwael
Boom Hook
Sea of Saere
Belis Mouth
Sindle
Belisaere
Ilgard
Winding Post
Upper Ratterlin
Orchyre
Yanyl
R. Yanyl
To Olmond
Mt. Aunden
Aunden
Hafmet
High Bridge
Gardil
The Westway
Chasel
THE OLD KINGDOM
Oncet Pass
Beardy Point
Callibe
GREAT SICKLE WOOD
Ganel
Qyrre
Uppside
Nestowe
Bay of Mountains
Red Lake
Roble's Town
Holehallow
Edge
Long Cliffs
Abhorsen's House
Ratterlin Delta
R. Ratterlin
The Steps
Old North Rd.
Cloven Crest
Western Light
THE WALL
THE PERIMETER
Eastern Light
Forvale
Forwin Mill
Prohibited Zone
Crossing Point
Bain
Wyverly
Prohibited Zone
Wyverly College
ANCELSTIERRE
Bain High Rd.
N
To Ancelstierre proper
0 30 60 miles
Approximate scale

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL NOUĂ. Un vis cu bufniţe şi câini zburători

CAPITOLUL ZECE. Prinţul Sameth şi Hedge

CAPITOLUL UNSPREZECE. Ascunşi în stufăriş

CAPITOLUL DOISPREZECE. Distrugătorul din Nicholas

CAPITOLUL TREISPREZECE. Istorisirea Căţelei Obraznice

CAPITOLUL PAISPREZECE. Deasupra norilor, până la Zid

CAPITOLUL CINCISPREZECE. Perimetrul

CAPITOLUL ŞAISPREZECE. Decizia maiorului

Al doilea interludiu

PROLOG

Era o vară fierbinte, înăbuşitoare, şi peste tot ţânţarii dădeau târcoale pâlcuri-pâlcuri, din zonele mlăştinoase, acoperite cu stuf de pe malul Lacului Roş, unde proliferează în voie, şi până la poalele muntelui Abed. Păsări mărunte cu ochi licăritori dădeau iama printre ei, înfruptându-se nestingherite, iar mai sus alţi prădători înaripaţi se învârteau ameţitor, gata la rându-le să se năpustească asupra lor.

Era însă un loc în apropierea Lacului Roş unde nu se zărea nici urmă de ţânţar sau pasăre, unde nu creştea iarba şi nici vreo altă plantă. O colină joasă, la mai bine de trei kilometri de malul de răsărit, un dâmb de ţărână cu pietre şi bolovani, sterp şi stingher în mijlocul pajiştei sălbatice înconjurate de pădurea înverzită ce îmbrăca dealurile dimprejur.

Nimeni nu ştia cum se numeşte movila. Dacă vreodată numele ei apăruse pe vreo hartă a Vechiului Regat, aceasta se pierduse demult. Odinioară fuseseră şi câteva ferme în zonă, însă niciodată mai aproape de cinci kilometri de ridicătura cea stranie. Chiar şi pe vremea când oamenii încă locuiau prin părţile acestea, evitau să o privească sau să vorbească despre ea. Acum cea mai apropiată aşezare era Hotarul, un sătuc amărât şi bătut de soartă ai cărui locuitori sperau însă la zile mai bune. Sătenii ştiau prea bine că trebuie să stea departe de malul dinspre miazăzi, şi până şi animalele pădurii sau vieţuitoarele de pe câmpuri se fereau de zona cu pricina, refuzând să-i urmeze pe cei care păreau că vor să meargă într-acolo.

La fel păţise şi drumeţul care stătea la marginea pădurii, unde dealurile se împreunau cu ţărmul mlăştinos. Era un bărbat subţire, cu început de chelie, îmbrăcat din cap până-n picioare în armură de piele întărită la gât şi încheieturi cu platoşe roşietice de metal smălţuit. Avea în mâna stângă o sabie fără teacă cu tăişul rezemat de umăr, cu dreapta ţinând banduliera de piele pe care o purta de-a latul pieptului şi de care erau atârnaţi şapte săculeţi tot de piele, primul cât pumnul său încleştat pe el, ultimul nu mai mare decât un flacon de

medicamente. Fiecare săculeţ atârna de mânere negre din lemn de abanos, peste care degetele lui se plimbau alene, precum un păianjen pe perete.

Oricine ar fi ghicit că săculeţii cu pricina ascundeau clopoţei, identificându-l astfel şi pe deţinător, dacă nu după nume cel puţin după îndeletnicire, căci numai un necromant purta cu dânsul cei şapte sunători ai artei sale întunecate.

Omul privi movila un timp, observând că mai trecuseră şi alţi drumeţi pe-acolo, chiar în aceeaşi zi. După urme cel puţin doi se urcaseră pe colina cea stearpă, iar adierea caldă era semn clar că şi alte fiinţe nevăzute de ochi omeneşti dăduseră târcoale prin împrejurimi.

Se gândi să aştepte până la asfinţit, dar ştia prea bine că nu putea risca, căci mai trecuse peste colină şi cu alte ocazii. O forţă nevăzută sălăşluia în străfunduri, îngropată în pământ, o forţă la îndemnul căreia străbătuse Regatul ca să se afle aici în această zi de vară. Şi acum o simţea cum îl învăluie şi-l ademeneşte, fără să-i poată rezista.

Cu toate astea reuşi să se stăpânească îndeajuns cât să nu o ia la fugă pe ultima sută de metri. Strădania îl secătuise de puteri, însă când îşi opri paşii în colbul pustiu de la buza dealului nimic din mişcarea trupului sau a picioarelor nu-i trădă nerăbdarea.

Îl cunoştea bine pe unul din oamenii care trecuseră pe-acolo, ba chiar îl aştepta. Era bătrânul servitor al celui ce zăcea dedesubt, ultimul din speţa lui şi care slujise cu sfinţenie puterea ce-l ţinuse ascuns de privirea iscoditoare a vrăjitoarelor care vedeau totul din peştera lor de gheaţă. Vestea bună era că bătrânul nu avea niciun urmaş sau ucenic care să-i ia locul. Venise vremea ca forţa să iasă din adâncuri, nu mai avea niciun rost să se ascundă.

Celălalt îi era străin. Cealaltă, de fapt, căci era vorba de o femeie sau de o fiinţă care fusese odinioară femeie. Pe faţă purta o mască mată de bronz, iar trupul îi era înfăşurat în blănuri lungi şi grele, ca ale barbarilor dinspre miazănoapte. Ce rost să fi avut asemenea veşminte în toiul verii? Pesemne că soarele nu-i putea încălzi pielea… Mâinile îi erau şi ele acoperite cu mănuşi de mătase peste care purta mai multe inele de os.

— Eşti Hedge, şuieră străina.

Omul tremură la auzul vocii ei pline, în care vibrau acordurile unei puteri nevăzute. Era o vrăjitoare de Magie Liberă, aşa cum bănuise, însă forţele ei întreceau orice imaginaţie. Îl ştia după nume, cel puţin după unul dintre ele – cel mai neînsemnat, e drept, deşi îl folosise adesea în ultimul timp. Şi el era vrăjitor al Magiei Libere, la fel ca toţi necromanţii.

— Slujitorul lui Kerrigor, continuă femeia. Îi văd pecetea de fruntea ta, deşi te pricepi destul de bine s-o tăinuieşti.

Hedge ridică din umeri şi-şi duse mâna la frunte, atingând ce părea a fi un însemn al Legământului. Conturul se despică îndată în două şi căzu la pământ ca o coajă uscată, descoperind cicatricea hidoasă de dedesubt, care i se zvârcolea întortocheată pe sub piele.

— Port marca lui Kerrigor, răspunse el pe un ton la fel de măreţ. Numai că stăpânul nu mai e, a fost încătuşat de Abhorsen şi de paisprezece ani încoace e sub legământ.

— Nu-i nimic, mă vei sluji pe mine de acum, zise femeia fără loc de refuz. Spune-mi cum pot să intru în legătură cu forţa ce zace sub colină, căci şi ea va trebui să mi se supună.

Hedge făcu o plecăciune scurtă, ascunzându-şi rânjetul viclean. Îşi aduse aminte cum nu mult după înfrângerea lui Kerrigor venise el însuşi la movilă.

— E o piatră spre soare-apune, zise el, arătând într-acolo cu sabia. Dedesubtul ei se ascunde un tunel îngust ce duce în adâncuri. Urmează coborâşul până ce dai de o dală mare de piatră la piciorul căreia o să vezi un pârâiaş. Bea din apa lui şi vei simţi puterea de care vorbeşti.

Nu-i mai spuse că tunelul era făcut chiar de el, că trudise cinci ani să ajungă la acel firicel de apă, primul semn palpabil al luptei pentru libertate ce dura de mai bine de două mii de ani.

Femeia încuviinţă în tăcere, fără ca marginile feţei ei palide, pe care masca nu reuşea să le acopere, să trădeze urma vreunei expresii, de parcă era de piatră. Se întoarse apoi într-o parte şi rosti o vrajă, învăluind fiecare cuvânt în rotocoale de fum alburiu ce şerpuiau pe deschizătura din dreptul buzelor. Când termină, cele două creaturi ce zăcuseră tăcute la picioarele ei, aproape invizibile pe solul pământiu, se ridicară ca

la un semn. Două arătări incredibil de subţiri ce aduceau vag a fiinţe umane, dar al căror trup era alcătuit din flăcări albăstrui mocnind într-o pâclă mişcătoare. Erau acele forţe ale Magiei Libere pe care oamenii le numeau Hish.

Hedge le urmări cu atenţie, lingându-şi buzele. Uneia putea să-i ţină piept, însă lupta cu două l-ar fi silit să folosească puteri pe care prefera să nu le dezvăluie deocamdată. Pe bătrân nu putea conta, asta era clar. Chiar şi acum stătea jos netulburat, murmurând cuvinte neînţelese, stăpânit de forţa ce sălăşluia în străfundurile mlaştinei.

— Dacă nu mă întorc până la căderea nopţii, spuse femeia, slujitorii mei te vor face bucăţi, şi-ţi vor distruge şi spiritul, dacă te gândeşti să-ţi cauţi adăpost în Moarte.

— Voi rămâne aici să te aştept, răspunse Hedge, aşezându-se pe pământul reavăn.

Acum că ştia care le sunt ordinele, creaturile Hish nu-l mai speriau. Îşi puse sabia lângă el, lipindu-şi o ureche de movilă. Bolboroseala continuă a forţei îngropate în adâncuri răzbătea până la el prin straturile de piatră şi pământ, dezvăluindu-i-se auzului, dar nu şi minţii. Îi era imposibil s-o cuprindă cu puterea gândului sau s-o redea în cuvinte, căci era ferecată ca într-o temniţă. Mai încolo, dacă va găsi cu trebuinţă, o să coboare în tunel şi-o să bea din apa izvorului, şi-atunci mintea i se va deschide şi-şi va îndruma gândurile odată cu alunecarea firului de apă ce izbutise să dezlege toate cele şapte vrăji protectoare înădite fiecare de trei ori: mai întâi argintul, aurul şi mercurul; apoi scoruşul, cenuşa şi mesteacănul, şi în fine cel de-al şaptelea, legământul osului.

Nu-şi ridică privirea s-o vadă plecând şi nici nu tresări când piatra masivă se rostogoli zgomotos într-o parte, deşi isprava depăşea puterile celui mai voinic dintre bărbaţi sau chiar a mai multora laolaltă.

Când femeia se întoarse, Hedge o aştepta în vârful movilei, scrutând zările către miazăzi. Creaturile Hish îl păzeau îndeaproape, fără să se clintească când stăpâna îşi făcu apariţia. Bătrânul era tot acolo unde-l lăsase, bolborosind într-una pe limba lui, deşi Hedge nu era sigur dacă făcea incantaţii

sau vorbea aiurea. Dacă era vreo vrajă, el n-o cunoştea, deşi simţea în vocea bătrânului forţa ascunsă a colinei.

— O să te slujesc, zise ea.

Îi pierise din voce aroganţa de dinainte, dar nu şi puterea. Hedge îi observă palpitaţia spasmodică a gâtului în timp ce rostea cuvintele. Zâmbi şi-i arătă ceva cu mâna ridicată.

— Sunt câteva Pietre de Legământ care au fost construite mult prea aproape de movilă. Va trebui să le distrugi.

— Aşa voi face, se învoi femeia cu capul plecat.

— Ai fost necromantă, adăugă Hedge ca pentru sine.

În ultimii ani, Kerrigor îi adunase în jurul său pe toţi necromanţii din Regat, făcându-şi-i supuşi. Mare parte pieriseră odată cu el sau în anii următori, răpuşi de Abhorsen, însă mai erau câţiva care supravieţuiseră. Printre ei se număra şi femeia, doar că ea nu se aflase în slujba lui Kerrigor.

— Am fost, cu mult timp în urmă, zise ea.

Hedge simţi pâlpâirea slabă a Vieţii înlăuntrul ei, sufocată de blănurile groase îngreunate de vrăji şi masca de bronz. Era bătrână vrăjitoarea, chiar foarte bătrână – iar asta nu era defel un avantaj pentru un necromant care se pregătea să pătrundă pe tărâmurile de Dincolo. Râul de gheaţă tânjea parcă după cei ce scăpaseră din volburile-i vrăjmaşe mai mult decât le fusese dat.

— Va trebui să te foloseşti iarăşi de clopoţei, căci o să ai nevoie de ajutorul multor morţi pentru înfăptuirea rostului ce ne aşteaptă, spuse Hedge desfăcându-şi banduliera de la piept şi întinzându-i-o grijuliu, ca nu cumva să sune vreunul.

El mai avea una, tot cu şapte sunători, luată de la un necromant oarecare în harababura de după înfrângerea lui Kerrigor. Era totuşi destul de riscant să o recupereze, căci se afla taman în inima Regatului cârmuit acum de Rege şi soaţa sa Abhorsen. Clopoţeii însă puteau să mai aştepte, deocamdată n-avea trebuinţă de ei şi nici nu-i putea lua cu el acolo unde mergea.

În loc să ia banduliera cu totul femeia desfăcu doar clopoţeii şi întinse apoi mâna dreaptă cu palma în sus. Deasupra ei prinse a licări o scânteie minusculă ca o aşchie de metal ce strălucea în reflexii alburii, de foc. Hedge întinse mâna la rându-i

şi scânteia ţâşni către el, ascunzându-i-se în podul palmei fără să-l rănească. Apropie mâna de faţă, simţind puterea metalului sub piele, apoi strânse uşor din degete şi surâse.

Flăcăruia nu era însă pentru el. Era o sământă ce putea fi plantată în multe soluri, iar Hedge ştia exact unde să o sădească, într-un pământ mai mult decât fertil unde avea să crească şi să rodească. Trebuia însă să treacă mulţi ani până s-o poată planta acolo unde avea să facă cea mai însemnată pagubă.

— Dar tu? întrebă femeia. Tu ce-ai să faci?

— Eu mă voi duce către miazăzi, Chlorr, Femeie a Măştii, îi răspunse el arătându-i că ştie cum o cheamă – şi mult mai multe pe lângă. Mă îndrept către Ancelstierre, dincolo de Zid. Acolo mi-e locul de baştină, deşi nimic nu-mi leagă spiritul de pământurile-i neputincioase. Am multe de făcut, acolo şi chiar mai departe. Dar o să-ţi dau de ştire când voi avea nevoie de tine sau dacă-mi ajung la urechi veşti neliniştitoare.

Zicând acestea, se întoarse şi plecă fără să mai adauge nimic, căci aşa îi şade bine unui stăpân: să nu-şi ia la revedere de la slujitori.

PARTEA ÎNTÂI
Vechiul regat

Paisprezece ani de la reînscăunarea regelui Touchstone I

CAPITOLUL UNU
O aniversare nefastă

Cufundată într-un somn adânc, Lirael simţi o mână atingându-i uşor fruntea. O mângâiere dulce, diafană şi răcoroasă pe fruntea-i febrilă. Zâmbi în somn, dar visul se preschimbă dintr-odată şi fruntea i se încreţi, căci alintul drăgăstos deveni brusc aspru şi apăsător. Răcoarea pălise şi ea, lăsând loc unei fierbinţeli ce-i pârjolea pielea.

Se trezi brusc şi abia după câteva minute îşi dădu seama că îşi trăsese cearşaful de dedesubt şi dormise cu faţa direct pe învelitoarea grosolană a saltelei, care fiind de lână îi dădea mâncărimi pe tot corpul. Perna zăcea pe jos, scoasă din învelitoarea care atârna acum de scaun, ruptă pesemne în timpul unui coşmar.

Lirael aruncă o privire prin mica încăpere, fără să observe alte semne de intruziuni nocturne. Dulăpiorul din lemn de pin era la locul lui, în picioare, cu ivărul de metal tras. Biroul şi scaunul erau şi ele în celălalt colţ al camerei, iar sabia cu care se antrena atârna în teacă în cuierul de pe uşă.

Fusese o noapte relativ liniştită. Uneori Lirael mergea în somn – mai ales când visa urât –, vorbea şi făcea mai mare tărăboiul. Dar nu-şi părăsea niciodată camera, pe care o îndrăgea şi unde se simţea în siguranţă. Nici nu voia să se gândească cum ar fi să se întoarcă în odăile unde locuiai cu familia.

Închise ochii din nou, ascultând cu atenţie. Totul era cufundat în tăcere, deci mai era până să sune de Deşteptare. Clopoţelul suna zi de zi exact la aceeaşi oră, chemându-le pe Clayre la apelul de dimineaţă.

Îşi strânse pleoapele şi mai tare, încercând să adoarmă la loc sau poate chiar să simtă iar dezmierdul mâinii pe frunte. Era singura amintire rămasă de la mama sa. Îi uitase complet glasul şi chipul, nu însă şi alintul mâinii moi.

Azi, mai mult decât oricând, avea nevoie de acea mângâiere pierdută. Ce păcat însă că mama ei se făcuse de mult nevăzută, luând cu ea în lume numele tatălui. O părăsise

pe când copila avea numai cinci ani, fără să-şi ia rămas-bun sau să-i explice de ce pleacă. Singurele veşti de la ea sau mai degrabă despre ea fuseseră legate de moartea ei, într-un răvaş confuz primit de undeva din nordul îndepărtat, care sosise cu trei zile înainte de cea de-a zecea ei aniversare.

Cu astfel de gânduri, slabe şanse să mai adoarmă. La fel ca în fiecare dimineaţă, Lirael renunţă să-şi mai ţină ochii închişi. Îi deschise aşadar larg, uitându-se fix la tavan timp de câteva minute. Piatra însă nu se schimbase peste noapte, era tot sură şi rece, presărată cu mici pete rozalii.

Tot acolo zări şi licărul de Legământ, scânteind cald şi-nflăcărat în încleştarea pietrei. Se înteţise când Lirael se trezise prima dată şi se aprinse şi mai tare când fata se răsuci de sub pătură, pipăind podeaua cu vârful degetelor în căutarea papucilor de casă. Încăperile Clayrelor erau încălzite cu ajutorul izvoarelor termale şi al magiei, dar podelele de piatră rămâneau mereu reci.

— Paisprezece azi, murmură ea.

Îşi găsise papucii, dar rămase aşezată pe pat. De când primise vestea morţii mamei sale cu doar câteva zile înainte de a împlini zece ani, toate celelalte aniversări nu-i aduseseră decât nenorociri.

— Paisprezece, repetă Lirael cu nelinişte în glas.

Împlinea paisprezece ani, şi conform legilor lumii de dincolo de Gheţarul Clayrelor, devenea femeie în adevăratul sens al cuvântului. Aici însă trebuia să poarte încă tunica albastră menită celor mici, căci Clayrele nu socoteau maturitatea după vârstă, ci după Darul Viziunii.

Închise iarăşi ochii, strângând pleoapele cu putere doar-doar va Vedea în viitor. Toate colegele de-o seamă cu ea căpătaseră deja minunatul har, şi erau unele şi mai mici care purtau deja roba albă şi diadema cu pietrele lunii. Era ceva cu totul şi cu totul neobişnuit să nu fi dobândit harul la vârsta ei.

Deschise ochii, dar nu văzu decât tot camera pe care o ştia dintotdeauna, acum puţin distorsionată din pricina lacrimilor pe care şi le şterse înainte să se ridice de pe pat.

— N-am mamă, n-am tată şi n-am nici Viziune! pufni ea amărâtă, deschizând dulapul să-şi ia un prosop.

Deseori se căina aşa, simţind de fiecare dată o durere ascuţită în stomac, ca atunci când zgândări cu limba o măsea ce nu-ţi dă pace. Suferea cumplit, însă nu se putea abţine, şi oricum acest chin îi era de mult tovarăş.

Dar cine ştie... Poate că într-o zi glasul Profeteselor Veghei de Nouă Zile o va chema, şi-atunci va putea şi ea să spună: „Părinţi nu am, dar cel puţin am Viziunea!”

— Am să o capăt, orice-ar fi, murmură ea ca pentru sine, deschizând uşa şi păşind în vârful picioarelor pe coridor, către baie.

Însemnele de Legământ se aprindeau pe rând când trecea prin dreptul lor, luminându-i paşii în semiîntunericul aurorei. Cu toate astea, celelalte uşi din Sala Juniorilor rămaseră ferecate. Ce-ar mai fi bubuit în ele ca odinioară, hlizindu-se şi chemându-şi colegele de singurătate la o baie matinală!

Acum însă nu-i mai dădea mâna, căci toate aveau deja Darul Viziunii. Şi oricum, pe vremea aceea Merell era Străjera Junioarelor, şi ea era mai îngăduitoare. Între timp o înlocuise Kirrith, mătuşa lui Lirael, care la cel mai mic zgomot ar fi ieşit din cameră în halatul ei vişiniu-închis cu dungi albe şi ar fi dojenit-o, cerându-i să respecte somnul celor mai în vârstă. N-ar fi închis ochii pentru nepoata sa sub nicio formă, căci regulile se aplicau la fel pentru toată lumea, şi mai ales pentru Lirael. Kirrith nu semăna câtuşi de puţin cu sora sa Arielle, mama fetei. Era tradiţionalistă din fire, şi-i plăcea să se ghideze după reguli şi rânduieli stricte.

Ea una n-ar fi părăsit niciodată Gheţarul să se ducă te miri pe unde şi-apoi să se întoarcă după şapte luni cu burta la gură. Lirael se opri în dreptul uşii ei, strâmbându-se dizgraţios. Habar n-avea cum venise pe lume, Kirrith nu se învrednicise niciodată să-i povestească. De fapt refuza pur şi simplu să vorbească despre sora ei mai mică. Aproape tot ce ştia Lirael despre mama ei aflase trăgând cu urechea la discuţiile verişoarelor mai apropiate, care se tot sfătuiau ce să facă cu ea, cum să-i găsească un rost pe lume.

Se încruntă din nou şi rămase cu grimasa întipărită pe faţă chiar şi la baie, în timp ce-şi freca obrajii cu piatra ponce şi apă fierbinte. Îşi descreţi fruntea abia când se cufundă în piscină, a

cărei apă rece o mai învioră niţel.

Tristeţea o cuprinse însă din nou în vestiarul de lângă bazin, dinaintea marii oglinzi în care se privea pieptănându-se. Oglinda, un dreptunghi de oţel argintat lat de vreo doi metri jumătate şi lung de patru, era cam pătată şi înnegrită pe margini. Peste câteva ore în faţa ei vor sta opt dintre cele paisprezece orfeline cazate momentan în Sala Junioarelor.

Lui Lirael nu-i plăcea deloc să împartă oglinda cu colegele, pentru că o făcea să se simtă diferită şi nelalocul ei. Majoritatea Clayrelor aveau tenul închis şi îndată ce ieşeau pe costişele Gheţarului pielea lor căpăta o nuanţă intensă, castanie, iar părul lor bălai era în ton cu ochii, şi ei deschişi la culoare. Lirael se deosebea complet de ele, ca floarea veştejită printre cele zdravene şi drepte. Pielea ei ca laptele se înroşea la soare în loc să se facă arămie, în contrast cu ochii negri şi părul mai întunecat ca abanosul.

Semăna pesemne cu tatăl ei, oricine ar fi fost el. Arielle nu-i destăinuise niciodată numele, o altă ruşine cu care copila trebuia să trăiască zi de zi. Nu era neobişnuit ca femeile din cinul Clayrelor să dea naştere unor copii ai căror taţi fuseseră doar călători pribegi prin zonă, însă de obicei nu plecau după ei prin lume şi nici nu le ascundeau identitatea. Şi parcă era un făcut să aducă pe lume numai fete – nişte copile cu păr blond şi piele arămie ca coaja de nucă, cu ochi albaştri sau verde-deschis.

Cu excepţia ei.

Singură în faţa oglinzii, Lirael putea să nu se mai gândească la asta. Se concentră aşadar la pieptănat, având grijă să-şi treacă peria prin păr de câte patruzeci şi nouă de ori pe fiecare parte. Îi mai venise parcă inima la loc. Cine ştie, poate azi e ziua cea mare… Poate că a trebuit să aştepte până la paisprezece ani ca să primească cel mai de preţ dar, Viziunea.

Cu toate astea, n-avea niciun chef să ia micul dejun în Cantina de Mijloc. Majoritatea Clayrelor mâncau acolo, şi ar fi fost nevoită să stea la masă cu fete cu trei sau chiar patru ani mai mici, ca să aibă toţi la ce să se holbeze. Mai avea şi uniforma albastră pe deasupra, în vreme ce colegele de-o vârstă

cu ea erau îmbrăcate în alb şi puteau sta la masă cu Clayrele învestite, care purtau deja diadema.

Traversă, aşadar, cele două coridoare cufundate în tăcere şi coborî două rânduri de scări întortocheate în spirală, ajungând în cele din urmă la Cantina de Jos. Aici luau de obicei masa negustorii sau jălbaşii veniţi la Clayr să le citească viitorul, iar dacă se întâmpla să dai ochii cu vreuna sau mai multe dintre Clayre, acestea ori făceau parte din personalul de la bucătărie, ori le venise rândul la servit.

Sigur că existau şi excepţii, căci era cineva pe care Lirael spera să o întâlnească acolo, şi anume Vestitoarea Profeteselor Veghei de Nouă Zile. Păşind pe ultimele trepte parcă o şi vedea coborând cu paşi mari şi apăsaţi pe scările principale, sunând din gong şi oprindu-se în dreptul ei să o anunţe că Profetesele o Văzuseră – da, chiar pe ea – încoronată cu diadema pietrelor lunii şi luminată în sfârşit de Darul Viziunii.

Nu se găsea prea multă lume în cantină în acea dimineaţă şi doar trei din cele şaizeci de mese erau ocupate. Lirael se duse la una liberă, cât mai departe de ceilalţi, şi se aşeză pe bancă în tăcere. Prefera singurătatea, chiar şi atunci când nu se afla printre Clayre.

La două dintre mese stăteau nişte negustori veniţi probabil din Belisaere, care vorbeau în gura mare despre ultimul transport de piper, ghimbir, nucşoară şi scorţişoară, pe care le aduseseră tocmai din nordul îndepărtat şi sperau să le vândă la un preţ bun. Toată acea pălăvrăgeală despre cât de bune sunt mirodeniile lor era evident menită Clayrelor care lucrau la Cantină.

Lirael trase aer în piept şi înclină să le dea dreptate, căci din desagii lor se ridica un miros puternic de cuişoare şi nucşoară, care-i gâdilă nările ademenitor. Optimistă, hotărî să ia întâmplarea ca pe un semn de bun augur. Încă unul pe ziua de azi.

A treia masă era ocupată de străjerii negustorilor guralivi. Chiar şi aici, în inima Gheţarului, purtau armuri din solzi de scorie şi-şi ţineau săbiile aproape, sub bănci, vârâte totuşi în teacă. Credeau probabil că bandiţii şi tâlharii puşi pe căpătuială puteau străbate cu uşurinţă cărăruia de pe buza defileului,

pentru a-şi forţa apoi intrarea în marele adăpost al Clayrelor.

Dar sigur că ei habar n-aveau că drumul era de fapt mai mult decât protejat. La fiece pas cheiul gemea de însemne ale Legământului, vrăji de tăinuire şi orbire, iar sub lespezile netede sălăşluiau în adormire fiare sălbatice şi războinici care s-ar fi deşteptat la cel mai mic pericol. Mai mult, cărarea tăia râul exact în şapte puncte, prin poduri înguste ce dăinuiau din vechime, construite din ceea ce părea a fi piatră. Şi acestea erau la adăpost prin simplul fapt că dedesubtul lor curgea râul Ratterlin, suficient de adânc şi de învolburat ca să nu-i lase pe morţi să traverseze.

Chiar şi aici în Cantina de Jos pereţii vibrau cu însemne magice, adăpostind străjeri ce picoteau îmbrăţişaţi în piatra neşlefuită a podelei şi tavanului. Lirael le putea distinge foarte bine şi, deşi licărirea unora era destul de slabă, izbutea totuşi să le dezlege înţelesurile ascunse. Cu paznicii de Legământ era mai greu, pentru că nu se-nţelegeau decât însemnele menite să-i deştepte. Sigur că mai erau şi semnele vădite, vizibile ochilor neiniţiaţi – de altfel singura sursă de lumină aici şi peste tot în sălaşul subteran, încastrate în roca muntelui în imediata vecinătate a marelui Gheţar.

Lirael cercetă în grabă chipurile drumeţilor şi, fiindcă nu aveau coifurile pe cap, observă imediat că niciunul nu era însemnat pe frunte, nefiind astfel în stare să vadă magia ce-i înconjura. Îşi duse instinctiv mâna la frunte, dând la o parte şuviţele cam lungi, ca să îşi pipăie însemnul conturat în piele, care vibră uşor la atingerea ei. Simţi atunci o legătură tainică cu toate cele neştiute, de parc-ar fi redevenit o părticică din infinitul Legământului, cel care umple şi cuprinde lumea. Bine măcar că avea astfel de puteri magice, dacă de Viziune nu putea fi încă vorba…

Ar putea şi ei să aibă mai multă încredere în pavăza Clayrului, se gândi ea uitându-se din nou la străjerii în armuri, bărbaţi şi femei deopotrivă. Unul din ei îi surprinse privirea şi o fixă preţ de o clipă, dar ea îşi întoarse iute capul. Era un soldat tânăr şi ras în cap ca ceilalţi, doar că probabil mai recent, căci creştetul lucios îi strălucea la fiece mişcare a capului, reflectând lumina însemnelor de pe tavan.

Cu toate că încerca să nu privească într-acolo, Lirael îl zări cu coada ochiului ridicându-se şi pornind către ea, pierdut în armura masivă care i-ar fi venit probabil bine abia peste vreo câţiva ani. Se strâmbă văzându-l că se apropie şi-şi întoarse capul ostentativ. Dacă unele Clayre îşi alegeau iubiţi din rândul oaspeţilor, nu însemna că oricine coboară la masă în Cantina de Jos a venit în recunoaştere. Tinerii în jur de şaisprezece ani nu păreau însă să priceapă acest lucru, convinşi că fetele numai pe asta sunt croite.

— Să-mi fie cu iertare, zise el. Aş putea să mă aşez?

Lirael încuviinţă din cap şovăielnică, iar când tânărul luă loc armura i se încovoie pe piept într-un cor zornăitor de solzi metalici.

— Eu sunt Barra, zise el vesel. E prima dată când vii aici?

— Poftim?! răspunse Lirael, mai mult surprinsă decât intimidată. Aici, în Cantina de Jos?

— Nu, zise Barra, râzând şi întinzându-şi braţele. Mă refeream la locul ăsta, la Gheţar. Eu am mai fost aici o dată, şi mă gândeam că poate ai nevoie de cineva care să-ţi arate împrejurimile… Dar poate că părinţii tăi te-au mai adus pe-aici, când au venit cu treburi…

Lirael îşi feri din nou privirea, simţind că-i ard obrajii. Nu ştia ce să-i răspundă, ce replică inteligentă să-i dea, căci în mintea ei era un singur gând: până şi străinii văd limpede ca ziua că nu e pe de-a-ntregul de-a Clayrelor. Chiar şi-un soldat nerod şi necioplit ca el!

— Cum te cheamă? o întrebă Barra, fără să bage de seamă roşeaţa din obrajii ei şi golul ce i se căscase în stomac.

Lirael înghiţi în sec şi-şi umezi buzele, dar cuvintele rămaseră nerostite. Simţea că nu are ce nume să-i spună, de parcă nu mai ştia cine e. Nu putea nici măcar să se uite la el, ca să n-o vadă cu ochii în lacrimi, aşa că îşi fixă privirea pe para din farfurie, mâncată pe jumătate.

— Voiam doar să te salut, zise Barra încurcat, când tăcerea dintre ei deveni prea apăsătoare.

Lirael încuviinţă din cap şi lacrimile îi alunecară pe obraji, căzând pe para neterminată, dar nu-şi ridică privirea şi nici nu-şi şterse ochii. Avea braţele amorţite, la fel ca glasul pe care parcă

şi-l pierduse.

— Îmi pare rău dacă te-am supărat, adăugă Barra, ridicându-se în picioare şi depărtându-se.

Lirael îl petrecu cu privirea de după câteva şuviţe până aproape de masa lui. Mai avea vreo doi metri până să ajungă la ceilalţi când unul din bărbaţi zise ceva ce nu răzbi până la ea. Barra nu răspunse, ci doar ridică din umeri amărât, iar mesenii – inclusiv femeile – izbucniră în ras.

— E ziua mea, bâigui fata cu ochii pironiţi în farfurie, iar glasul ei tremurând îi dădu de gol lacrimile ascunse în colţul ochilor. Nu vreau să plâng tocmai de ziua mea…

Se ridică şi păşi peste bancă, grăbită să-şi lase farfuria pe tejgheaua de la oficiu şi atentă să nu dea nas în nas cu vreuna dintre verişoarele ei, fie ea primară, de-a doua sau mai îndepărtată.

Nici n-apucase să lase farfuria când una din fete se năpusti în jos pe scările principale, lovind cu vârful metalic al baghetei primul din cele şapte gonguri ce tronau pe ultimele şapte trepte. Lirael rămase nemişcată şi o linişte mormântală se aşternu în sala de mese în timp ce Clayra cobora treaptă cu treaptă, sunând gong după gong. Sunetele lor grele şi prelungi se împreunau armonios înainte să se risipească în tăcerea dimprejur.

Când ajunse pe ultima treaptă fata se opri cu bagheta în aer. Lirael simţi un nod în stomac şi inima începu să-i bată cu putere. Era exact aşa cum îşi imaginase, întocmai ca în visele ei! Prea se adeverea totul ca să nu fie aievea… Cu siguranţă era un semn că va căpăta în sfârşit Viziunea!

Sohrae, după cum indica şi bagheta din mâna ei, fusese aleasă mesager al Profeteselor, Vocea care anunţa ori de câte ori se întrezărea ceva de maximă importanţă pentru Clayre ori Regat. Tot ea anunţa şi Prorocirea Viziunii, adică cine urma să primească darul cel de preţ.

— Cunoşti una, cunoşti multe, rosti Sohrae solemn, glasul ei răsunând limpede în cele patru colţuri ale încăperii, până în bucătărie şi chiar mai departe, în oficiu. Profetesele Veghei de Nouă Zile anunţă cu mare bucurie că Darul Viziunii s-a deşteptat în sora noastră…

Sohrae trase adânc aer în piept, ca să poată continua. Lirael închise ochii, convinsă că fata are să-i rostească numele. Despre mine trebuie să fie vorba, cu siguranţă despre *mine,* nu se poate altfel! Am rămas printre ultimele, şi au trecut deja doi ani de când aştept! Ăsta trebuie să fie cadoul de ziua mea!

— … Annisele, spuse Sohrae scurt şi se întoarse să urce scările atingând gongurile uşor cu bagheta, în timp ce mesenii îşi reluară discuţiile pe fundalul sunetelor diafane.

Lirael deschise ochii şi văzu aceeaşi lume pe care o cunoştea deja. Nimic nu se schimbase, totul avea să revină la acea normalitate exasperantă, iar ea era tot fără Viziune…

— Îmi dai farfuria aia odată? se auzi o voce nevăzută de dincolo de geamul oficiului. O recunoscu imediat pe verişoara ei.

— A, Lirael, tu erai! Am crezut că e vreunul de pe-aici… Ai face bine să te grăbeşti sus, drăguţo. Iniţierea lui Annisele începe în mai puţin de-o oră, doar ştii şi tu că aici aflăm veştile ultimii. Dar ce-ţi veni să cobori la noi la masă?

Lirael dădu drumul farfuriei fără să scoată un cuvânt şi traversă Cantina absentă, ca un somnambul, trecându-şi degetele nervos pe fiecare colţ de masă. În minte îi răsunau într-una cuvintele lui Sohrae: *Darul Viziunii s-a deşteptat în sora noastră Annisele…*

Annisele… Ea era, aşadar, aleasa ce va purta roba albă şi diadema de argint bătută cu pietrele lunii, în timp ce Lirael va trebui să-şi pună iar tunica albastră de ocazie, uniforma junioarelor. Aceeaşi tunică rămasă acum şi fără tiv, de câte ori i-o tot lungiseră, şi care tot scurtă i se părea!

Annisele împlinise unsprezece ani cu zece zile în urmă, dar ziua ei de naştere nu se putea compara cu cea de astăzi, cu sărbătoarea Revelaţiei!

Ce mare scofală şi zilele astea de naştere, îşi zise Lirael în sinea ei urcând mecanic cele şase sute de trepte ce despărţeau Cantina de Jos de Aripa de Vest, şi de acolo mai departe încă vreo două sute de paşi până la cele o sută două trepte ce dădeau spre uşa din dos a Sălii Junioarelor. Număra în gând la fiecare pas şi nu privea decât înainte, observând cu coada ochiului învălmăşeala de robe albe şi pantofi negri lustruiţi ce se îndreptau către Sala Mare ca să-i prezinte onorurile celei care

tocmai intrase în rândul aleselor.

Abia când ajunse în cameră, îşi dădu seama că s-a ales praful de ziua ei de naştere. Se simţea dată la o parte, ca o cârpă veche şi uzată, eclipsată de marele eveniment din viaţa lui Annisele. Ar fi vrut să se bucure pentru ea, să dea uitării acea durere sfâşietoare care-i frângea inima.

CAPITOLUL DOI
Un viitor pierdut

Lirael se prăbuşi pe pat, încercând să-şi înăbuşe disperarea ce-o cuprindea încetul cu încetul. Ştia că trebuie să se pregătească pentru Iniţierea lui Annisele, dar de fiecare dată când dădea să se ridice ceva o trăgea parcă înapoi, ţintuind-o de pat. Îi era pur şi simplu imposibil să se urnească din loc, cel puţin pentru moment. Rememora mecanic cumplitul moment de adineauri, din Cantină, când aşteptase cu sufletul la gură să-şi audă numele, dar în zadar. Izbuti în cele din urmă să-şi alunge imaginea din minte şi să se concentreze asupra viitorului apropiat. Hotărî să nu se mai gândească la ce-a fost şi de asemenea să nu participe la ceremonie.

Oricum nu-i vor simţi lipsa, deşi în caz că observau sigur ar fi trimis pe cineva s-o ia pe sus. Ameninţarea păru s-o impulsioneze, aşa că se smulse de pe pat, iscodind camera să vadă pe unde s-ar putea ascunde. Să se bage sub pat? Era ascunzătoarea clasică, numai că locul era mult prea strâmt şi plin de praf, căci de câteva săptămâni bune nu-şi făcuse curat în cameră aşa cum se cuvine.

Îi veni apoi ideea cu garderoba, la care medită preţ de câteva clipe. Nu era totuşi hotărâtă, întrucât dulapul din lemn de pin în formă de cutie o ducea mereu cu gândul la un sicriu cu capacul într-o parte. Nu era prima dată când îi treceau prin cap astfel de idei trăsnite. Verişoarele ei îi spuneau mereu că are o imaginaţie bolnavă. Încă de mică îi plăcuse să joace în tot felul de dramatizări ale unor poveşti arhicunoscute, interpretând cu mare zel moartea personajelor pe care le întruchipa. Nu mai jucase de mult într-o astfel de piesă, dar la moarte tot se mai gândea, şi chiar destul de des. Mai ales la moartea ei.

— Moartea… şopti ea, tremurând la auzul cuvântului rostit cu voce tare.

Îl mai spuse o dată, cu mai multă convingere în glas. Ce cuvânt comun, ce cale simplă de a scăpa de toate problemele ce-o frământau! Ar fi putut să lipsească de la ceremonia de azi, dar cum avea să treacă de cele care aveau să vină?

Dac-ar avea curajul să-şi pună capăt zilelor, n-ar mai fi nevoită să suporte atâta umilinţă, să vadă cum fete mult mai mici decât ea căpătă Darul Viziunii! N-ar mai sta la masă cu toate mucoasele alea în tunici albastre, care-o priveau pe sub sprâncene în timpul fiecărei ceremonii… Lirael ştia prea bine acea privire şi ce se ascundea în spatele ei. Vedea doar teamă în ochii lor, teama că ar putea fi ca ea, blestemate să rămână pe veci fără nepreţuitul dar, singurul care dădea un sens existenţei lor!

Ar fi scăpat nu numai de expresia plină de milă a Clayrelor, ci şi de toţi cei care se opreau din drum ca s-o întrebe ce mai face, de parcă nişte cuvinte spuse din convenienţă ar fi putut exprima ce simte cu adevărat. Dar şi dac-ar fi fost să fie sinceră, cum să îi faci să înţeleagă cât de cumplit e să n-ai încă Darul Viziunii la paisprezece ani?

— Să mori… şopti ea din nou, şi cuvântul i se rostogoli pe limbă ca o licoare pe care o deguşti în tihnă.

Ce altceva îi mai rămăsese? În tot acest răstimp nutrise speranţa că darul i se va dezvălui până la urmă. Azi împlinea însă paisprezece ani… Unde se mai auzise să nu ai Darul Viziunii la aşa o vârstă? Se simţea complet deznădăjduită, mai mult ca niciodată.

— E cea mai înţeleaptă decizie, proclamă ea solemn, ca şi cum ar fi anunţat public o hotărâre de mare importanţă.

Nu era nici urmă de şovăială în glasul ei, deşi în minte îi încolţise deja îndoiala. Sinuciderea nu era o practică specifică Clayrelor, şi, dacă îşi ducea planul la bun sfârşit, n-ar fi făcut decât să demonstreze pentru ultima dată că nu e una de-a lor. Dar ce era rău în asta, la urma urmei? Mai era apoi şi problema felului în care avea s-o facă. Ochii i se opriră la sabia agăţată în cuierul de pe uşă, cu tăişul tocit vârât în teacă. Vârful metalic ar fi fost o variantă, dar ar fi murit în agonie, şi sigur careva i-ar fi auzit gemetele şi-ar fi chemat ajutoare.

Totuşi, trebuia să existe o vrajă care să-i ia răsuflarea, să-i sugă aerul din piept şi să-i astupe gâtul… Astfel de farmece nu se găseau în manualele de şcoală şi nici măcar în cartea ei de *Magie* sau *Indexul Însemnelor de Legământ,* ambele la îndemână pe birou, la nici doi metri distanţă. Pentru aşa ceva ar

fi trebuit să se documenteze prin tomurile din Biblioteca cea Mare, deşi astfel de cărţi de vrăjitorie erau probabil ţinute sub cheie sau ferecate prin magie.

Nu-i rămâneau, aşadar, decât două variante: mai întâi înălţimea şi-apoi îngheţul.

— Gheţarul, asta e! murmură ea. Aşa va face. În timp ce toată lumea va fi la ceremonia lui Annisele, avea să urce treptele la Muntele Meteor şi-apoi îşi va da drumul în apele de gheaţă. Dacă s-or sinchisi s-o caute, îi vor găsi până la urmă trupul frânt şi îngheţat – şi-atunci îşi vor da seama, poate, ce chin e să trăieşti printre ele şi să n-ai Viziune.

Se şi vedea purtată pe braţe până în Sala Mare, unde colegele se vor aduna în jurul ei şi-o vor privi zăcând inertă în tunica ei albastră de copilă, acum albă şi ţeapănă de la zăpada şi gheaţa de pe ea. Ochii i se umplură brusc de lacrimi, dar ciocănitul neaşteptat din uşă îi întrerupse morbida reverie şi Lirael tresări, mai mult uşurată decât speriată.

Pesemne că Profetesele o dibuiseră într-un sfârşit. Era oricum o premieră în ceea ce-o priveşte. Or fi văzut-o urcând scările şi aruncându-se în gol de la înălţime, şi-acuma trimiseseră pe cineva ca s-o împiedice de la asemenea nesocotinţă şi s-o asigure că totul va fi bine şi că va căpăta şi ea Vederea într-o bună zi.

Nici n-apucă să zică: „Intră”, că uşa se şi deschise, semn că nu era vorba de vreuna din trimisele Profeteselor. Numai mătuşa Kirrith, Străjera Junioarelor, intra mereu înainte s-o poftească. Era mai mult străjeră decât mătuşă pentru Lirael, căci o trata la fel ca şi pe celelalte fete şi nu-şi arăta niciodată afecţiunea de mătuşă.

— Aici erai! izbucni Kirrith cu vocea ei enervantă. Încerca mereu să pară veselă, dar nu-i prea reuşea. Te-am căutat la micul dejun, dar a fost aşa o îmbulzeală că n-am reuşit nicicum să dau de tine! La mulţi ani, Lirael!

Fata o privi absentă, observând şi cadoul pe care femeia i-l întinsese, o cutie mare, pătrată, învelită în hârtie roşie cu dungi maro şi poleială aurită. Un ambalaj într-adevăr foarte frumos. Mătuşa Kirrith nu-i mai făcuse daruri niciodată, justificându-se prin faptul că nici ea nu primea cadouri, însă lui Lirael scuza i se

părea cam desuetă. Important e să dăruieşti, nu să primeşti.

— Ei, hai, deschide-l! o îndemnă Kirrith. Trebuie să ne grăbim s-ajungem la ceremonie! Ce surpriză, nu m-aşteptam să fie tocmai micuţa noastră Annisele!

Lirael luă pachetul, care deşi nu era tare îi păru totuşi destul de greu. Pentru câteva clipe toate gândurile negre îi zburaseră din minte, curioasă să afle ce se ascunde înăuntru. Ce i-o fi luat oare?

Pipăindu-l cu atenţie, avu deodată un presentiment ciudat. Rupse degrabă ambalajul la unul din colţuri şi dinăuntru răsări o bucată de material de un albastru deja familiar.

— E… e o tunică! izbucni ea, dar nu-şi recunoscu glasul, de parcă altcineva ar fi vorbit de undeva de departe. O tunică de copilă.

— Întocmai, zise Kirrith, plină de strălucire în roba ei ca neaua, cu diadema de argint încununată cu pietrele lunii odihnindu-i-se pe creştet, printre buclele blonde ca platina. Am văzut eu că cea veche îţi rămăsese un pic scurtă şi nu-ţi mai venea bine, acum că ai mai crescut…

Vorbi mai departe, dar Lirael n-o mai asculta, de parcă traversase într-o lume imaginară, unde nu exista nici tunica azurie, nici Kirrith pălăvrăgind într-una de-ale ei, unde nu mai era nimeni şi nimic.

— Hai odată, îmbracă-te! o grăbi mătuşă-sa, aranjându-şi pliurile robei.

Era voinică şi înaltă, puţine Clayre mai erau ca ea. De câte ori se aflau faţă în faţă Lirael se simţea minusculă şi inutilă, cu-atât mai mult cu cât femeia purta mereu roba cea albă, care-i acoperea din cap până-n picioare trupul masiv. Privindu-i straiele imaculate copila îşi aminti din nou de gheaţa şi nămeţii munţilor.

Căzuse iar pe gânduri când Kirrith o trezi din visare, bătând-o uşor pe umăr.

— Ce este? întrebă ea aiurită, dându-şi seama că o lăsase să vorbească de una singură.

— Grăbeşte-te! îi repetă mătuşa Kirrith, încruntându-se uşor, şi-atunci coroniţa îi alunecă spre frunte, punându-i ochii într-un con de umbră. Ar fi extrem de nepoliticos să întârziem.

Lirael îşi dădu jos vechea tunică cu gesturi mecanice şi se îmbrăcă cu cea nouă. Era din olandă aspră şi fiindcă nu era purtată îi stătea cam ţeapănă, însă mătuşa Kirrith i-o aranjă într-o clipită. Odată mânecile potrivite şi aşezată frumos pe umeri, Lirael băgă de seamă că-i era lungă până aproape de glezne.

— Acuma poţi să creşti cât vrei, zise mătuşa Kirrith mulţumită. Hai, să nu mai zăbovim, nu mai avem timp!

I se strânse inima în piept privind albastrul ce-o acoperea din cap până-n picioare. Cât să mai crească până-i rămâne şi-asta mică? I-ar veni bine şi la treizeci şi ceva de ani! Pesemne că mătuşa Kirrith era convinsă că nu va apuca în veci să poarte roba albă!

— Du-te tu înainte, îi zise cu gândul la ale ei, te prind eu din urmă. Se şi vedea urcând pe creştetul muntelui, simţea deja îmbrăţişarea gheţii din abis. Vreau să mă duc la toaletă mai întâi.

— Foarte bine, zise Kirrith, ieşind grăbită pe coridor. Numai să nu întârzii! Gândeşte-te ce-ar zice mama ta!

Lirael merse în urma ei, dar o luă la stânga să intre la toaletă. Kirrith se îndreptă în direcţia opusă, bătând sprintenă din palme să le zorească pe cele trei întârziate care se chinuiau să se îmbrace din mers, cu tunicile pe jumătate trase pe cap, râzând una de cealaltă pe înfundate.

Habar n-avea ce ar fi zis mama ei într-o atare situaţie ori în oricare alta. Când era mică o necăjiseră de nenumărate ori pe tema asta, iar mai târziu, când se izolase de restul, o lăsaseră în pace, deşi povestea nu fusese dată uitării întru totul. Clayrele obişnuiau să aibă relaţii cu oaspeţi ocazionali, ba chiar să-şi caute iubiţi în afara Gheţarului, însă nimeni nu mai pomenise să nu declari cine e tatăl, dacă la mijloc era vorba de-un copil.

Dar mama ei nu se oprise aici. Când Lirael avea numai cinci ani se hotărâse brusc să părăsească Gheţarul, la chemarea unei Viziuni pe care n-o împărtăşise nimănui. Ani mai târziu, mătuşa Kirrith îi mărturisise că Arielle e moartă, fără să-i dea alte detalii. Circulau diverse poveşti despre cum şi-ar fi găsit sfârşitul, fie otrăvită de rivale la curtea nu ştiu cărui prinţ de prin ţinuturile îngheţate de la miazănoapte, fie sfâşiată de fiarele pădurii. Se mai zvonea şi că ar fi făcut pe ghicitoarea, ocupaţie

pe care Clayrele o detestau cu toată fiinţa lor, considerând-o nedemnă pentru cineva din Stirpea lor.

Cu timpul copila izbutise să ferece durerea într-un locşor tainic în inimă, dar nu ţinea întotdeauna uşile închise şi nimeni nu se pricepea mai bine ca mătuşă-sa să dea năvală înăuntru, răscolindu-i amintirile.

Odată plecată Kirrith cu tot cu cele trei năstruşnice, Lirael dădu fuga înapoi în cameră şi-şi scoase hainele de drum: o haină grea de lână, unsă cu lanolină, o căciulă dublă de fetru cu urechi, papuci de pânză gudronată, mănuşi cu căptuşeala de blană şi o pereche de ochelari de protecţie cu lentile de sticlă verde. Pe de o parte se gândea că n-are niciun rost să se echipeze atât de straşnic, din moment ce oricum avea să piară, dar vocea din mintea ei îi spunea că merită măcar atâta lucru.

Pentru că toate regiunile locuite de pe teritoriul Clayrelor erau încălzite cu aburii pompaţi de la izvoarele din adâncime, Lirael îşi luă straiele în braţe, vârând articolele mai mici în haină. Avea să se încălzească destul urcând treptele către Meteor şi neîncotoşmănită. Drept ultim gest de răzvrătire îşi trase tunica de pe ea şi o zvârli pe jos, optând pentru hainele de lucru purtate de Clayre când făceau de serviciu la bucătărie sau la oficiu în Cantina de Jos: o cămaşă gri de bumbac lungă până la genunchi peste carâmbii subţiri de lână azurie. Uniforma mai avea şi un şorţ gros de canava la care însă Lirael hotărî să renunţe.

Era ciudat să se furişeze de-a lungul Aripei de Miazănoapte fără să întâlnească picior de om. În mod normal era un pasaj foarte aglomerat, iar la ora asta din zi zeci de Clayre forfoteau de colo-colo îndreptând-se fiecare pe la treburile ei, ducându-se sau venind de la Profetese sau îngrijindu-se de diverse probleme ale comunităţii. Gheţarul era de fapt un fel de orăşel de provincie, unul destul de ciudat din moment ce preocuparea principală a locuitoarelor sale era tâlcuirea viitorului, sau – după cum ele însele le explicau mereu vizitatorilor – desluşirea posibilelor întruchipări, deloc puţine, pe care acesta le putea avea.

În punctul unde pasajul se intersecta cu Zigzag-ul Lirael se asigură încă o dată că nu o urmăreşte nimeni. Se furişă apoi în

prima cotitură a coridorului, căutând un ungher îngust şi întunecos măcar jumătate cât ea. Odată vârâtă acolo, scoase cheia agăţată de lănţicul pe care îl purta la gât. Toate Clayrele aveau astfel de chei cu care descuiau majoritatea uşilor de acces şi, deşi poarta către Meteor nu era tocmai o destinaţie obişnuită, Lirael spera să nu aibă nevoie de o cheie specială.

Nu se vedea decât broasca suspendată în aer, dar când vârî cheia înăuntru şi o răsuci de două ori uşa începu să prindă contur ca prin minune. O dâră argintie abia vizibilă se ridică alene din podea, schiţând cadrul dreptunghiular pe fundalul palid de piatră.

Lirael o împinse cu putere şi trecu pragul iute, simţind o briză rece mângâindu-i obrajii. De s-ar fi nimerit niscai Clayre prin apropiere, sigur ar fi băgat de seamă adierea, căci chiar dacă locuiau în inima muntelui îmbrăţişat pe jumătate de gheţar, nu agreau frigul prea tare.

Uşa se închise în urma ei şi conturul argintiu se făcu nevăzut ca la un semn. Dinainte i se înşiruiau scările, drepte şi abrupte, mult mai întunecate decât în celelalte săli, dar luminate totuşi de însemnele Legământului de deasupra. Îşi aduse aminte de o excursie făcută cu clasa cu mult timp în urmă, când treptele i se păruseră imense. Se strâmbă şi începu să urce încet, conştientă că în scurt timp au să-i amorţească gambele de la efort. Erau totuşi cu cincisprezece centimetri mai înalte decât în mod normal…

Primele o sută şi ceva erau mărginite de o balustradă de bronz, pe porţiunea unde Scara urca în linie dreaptă. Lirael se prinse de ea şi porni la drum, încălzind metalul rece cu palma-i umedă. După cum îi era obiceiul, începu să numere treaptă după treaptă, ţinând isonul urcuşului şi reuşind astfel să-şi alunge din minte imaginea obsedantă a prăbuşirii în hăul de gheaţă.

Aproape că nu observă când balustrada se-ntrerupse brusc, căci ajunsese la gura spiralei lungi şi întortocheate ce dădea spre creasta muntelui Meteor, care alături de Crepuscul, celălalt pisc îngemănat, mărgineau Gheţarul de o parte şi de alta. Avusese şi el un nume odinioară, dar nimeni nu şi-l mai aducea aminte, aşa încât de mii de ani îşi trăgea denumirea de

la Clayrele ce locuiau pe aceste meleaguri ori în vecinătate, ori deasupra, ori câteodată în inima de piatră. Cu timpul numele ajunsese să se refere şi la domeniile Clayrelor, aşa că nu numai blocul de gheaţă, ci şi sălile de piatră de sub el erau acum cunoscute drept Gheţarul Clayrelor, de parcă şi acesta era tot al lor.

Clayrele însă nu îşi făceau de regulă sălaş aproape de Gheţar. Trăiau în pântecele munţilor de milenii, în tunelele săpate de râmele-sfredel, acum dispărute aproape în totalitate, sau în locuinţe făurite fie prin vrăji de scormonire a pământului, fie prin trudă fizică. Cu toate astea, gheţarul îşi vedea neabătut de alunecare, erodând roca munţilor ce-l susţineau pe laturi. Gheaţa sfâşia stânca fărâmicioasă, fără să-i pese de pasajele subterane ale Clayrelor, care se puteau surpa oricând.

Sigur că Clayrele vedeau foarte clar unde se va ajunge, dar asta nu-i oprise pe temerarii constructori de odinioară să-şi vadă săvârşite visele ambiţioase. Crezuseră pesemne că opera lor va dăinui încă vreo trei sau patru generaţii după – timp berechet pentru urmaşi s-o poată salva de la pieire.

Lirael se gândi la constructorii de altădată, întrebându-se de ce făcuseră oare treptele atât de înalte şi abrupte. După o vreme număratul ritmic nu-i mai ţinu mintea ocupată, aşa că dădu frâu liber imaginaţiei. Parcă o şi vedea pe Annisele, gătită din cap până-n picioare, stând în capul alaiului de Junioare adunate în Sala Mare, o siluetă diafană pe fundalul uniformelor albastre. Se uita fără-ndoială către cealaltă jumătate a încăperii, la Clayrele îmbrăcate în alb, ca şi ea, fără să-şi dea seama măcar că sunt acolo, aşezate în stranele dispuse în douăzeci şi unu de rânduri de-o parte şi de alta a Sălii, pe câteva sute de metri. Erau făcute din lemn închis de mahon şi acoperite cu perne îmbrăcate în mătase, care erau schimbate cu mare pompă o dată la cincizeci de ani.

În aceeaşi parte a Sălii se va afla negreşit şi mesagera Prorocirii sau câteva din Profetese poate, dacă nu cumva aveau alte treburi mai importante. Dacă s-ar fi aflat totuşi acolo, cu siguranţă ar fi stat în jurul Pietrei de Legământ care se ridica direct din podea, un bloc masiv de piatră în care pluteau strălucitoare mii de însemne fermecate ce povesteau în

preschimbarea lor de toate cele ştiute şi neştiute. Şi pe această Piatră, mai sus decât ar fi putut ajunge oricare dintre ele – cu excepţia mesagerei, care putea să o atingă cu vârful baghetei – s-ar fi aflat diadema noii Clayre, reflectând în montura de argint bătută cu pietrele lunii însemnele magice ce se scăldau în Piatră.

Lirael mai urcă o treaptă, sfârşită de puteri. O dureau picioarele cumplit. Pentru Annisele va fi atât de simplu şi de uşor! Câteva sute de trepte, urcate cu entuziasm îmbiată de zâmbetele celor de pe margine! Iar apoi, odată încununată cu diadema, rumoarea când Clayrele se ridicau în picioare, uralele mulţimii, ecoul lor ce răsuna în toată Sala şi-n încăperile de dincolo…

Ea, pe de altă parte, era singură şi dată uitării, ca de obicei! Era cât pe ce s-o podidească plânsul, dar se îmbărbătă şi-şi alungă lacrimile. Nu mai avea decât încă vreo sută de trepte şi ajungea la Poartă. Odată trecut pragul va ajunge pe platoul de dincolo, unde îşi va putea privi moartea cu ochii de pe marginea îngheţată.

CAPITOLUL TREI
Aripi de hârtie

Se odihni puţin când ajunse la capătul scării, până ce o răzbi răcoarea pietrei. Se îmbrăcă atunci cu hainele aduse şi, când îşi puse ochelarii, totul se coloră în verde. La urmă, scoase din buzunarul hainei o eşarfă de mătase cu care îşi acoperi gura şi nasul, iar peste trase urechile căciulii.

Îmbrăcată astfel, putea trece cu uşurinţă drept una dintre Clayre. Nimeni nu-i vedea faţa, ochii sau părul. Arăta exact ca oricare alta. Când au să-i găsească trupul, nu o să ştie cine e decât după ce îi vor da jos căciula, ochelarii şi eşarfa.

Măcar atât, măcar în ultimele clipe de viaţă să fie şi ea una de-a lor.

Cu toate astea, şovăi dinaintea uşii ce dădea în hangarul Planoarelor şi mai departe către Poarta Meteorului. Era încă vreme să se răzgândească, să le spună că a mâncat ceva ce nu i-a căzut bine şi de aceea zăbovise în odaie. Dacă se grăbea, ar fi putut să fie înapoi înainte ca ceilalţi să se întoarcă de la Ceremonie.

Dar ce folos, viaţa ei ar fi rămas la fel… N-o aştepta nimic bun înapoi, în josul scărilor. Hotărârea era deja luată, nu mai rămânea loc de întoarcere, aşa că îşi luă inima în dinţi şi se duse să arunce o privire pe creastă. Avea să ia decizia finală acolo.

Scoase iarăşi cheia, ţinând-o cu greu în mână din cauza mănuşilor, şi descuie uşa de data asta vizibilă, dar şi ea protejată de magie. Când o roti în yală simţi puterea Legământului vibrând în metalul subţire şi-apoi în mâna ei prin blana căptuşelii. Se încordă preţ de o clipă, relaxându-se apoi îndată ce tumultul de magie se mai domoli. Pesemne că nu de ea era menit să se ferească, ci de altcineva… sau altceva.

În încăperea de dincolo era şi mai frig, deşi nu ieşise încă din matca muntelui. Aici era hangarul Planoarelor, unde Clayrele îşi ţineau la adăpost aparatele magice de zbor, din care trei dormitau acum tăcute în apropiere. Arătau ca nişte canoe subţirele, cu cozi şi aripi de vultur. Lirael dădu să-l atingă pe unul, să se convingă că e aievea, dar se opri la timp. Propriu-zis,

Planoarele erau alcătuite din mii de foi de hârtie laminată, la care se adăuga însă o porţie însemnată de magie, astfel încât erau parţial însufleţite. Ochii pictaţi ai aparatului verde cu argintiu de lângă ea păreau ei lipsiţi de viaţă, dar s-ar fi aprins vioi dacă l-ar fi atins, şi n-ar fi vrut să îl trezească. Ştia doar că sunt controlate cu ajutorul unor însemne magice pe care pilotul trebuia să se priceapă să le fluiere. Cu fluieratul s-ar fi descurcat ea, numai că nu ştia ce semne anume sau ce metodă specială erau de trebuinţă ca să nu dea greş.

Se furişă aşadar pe lângă Planoare spre ieşirea din munte. Poarta era imensă – suficient de mare ca treizeci de oameni sau chiar două Planoare să-i treacă pragul unul lângă altul, şi cel puţin de patru ori mai înaltă decât ea. Din fericire nu trebui să se chinuie s-o deschidă, căci în partea stângă era o uşă de trecere mult mai mică, pe care o descuie într-o clipită cu ajutorul aceleiaşi chei şi păşi în sfârşit afară, nu înainte de a simţi atingerea magiei ce proteja intrarea de oaspeţi nepoftiţi.

Frigul şi soarele o întâmpinară deopotrivă, primul destul de aspru cât să-i pătrundă prin hainele groase, celălalt atât de puternic încât aproape o orbi chiar şi prin ochelarii verzi.

Era o zi minunată de vară, şi probabil că în vale era cald şi frumos. Aici în creierii munţilor era rece, iar frigul venea mai cu seamă de la vânturile ce suflau primprejurul gheţarului şi apoi tot mai sus până pe culme.

Dinaintea ei se întindea o terasă neobişnuit de netedă, săpată direct în stânca muntelui. Era lungă de vreo sută de metri şi lată cam de jumătate, presărată cu calupi grei de gheaţă şi troiene încremenite, cu toate că stratul de zăpadă era destul de subţire. Ştia prea bine că pentru asta trebuia să le mulţumească trimişilor Legământului – slujitori întrupaţi prin magie, care dădeau zăpada cu lopeţile, măturau şi meşterea tot timpul anului, în funcţie de vreme.

În capătul îndepărtat al micului platou se căsca un hău imens. Lirael privi într-acolo, dar nu zări decât albastrul cerului şi câţiva nori alburii ce coborâseră din înălţimi. Va trebui să meargă până-n margine şi să privească de acolo la blocul îngheţat care se revărsa în adâncimi. Deocamdată însă hotărî să nu traverseze, mulţumindu-se să-şi imagineze cum ar fi dacă

chiar ar sări. Dacă s-ar arunca cu avânt, ar cădea liber direct în apele îngheţate de dedesubt, care o aşteptau cu braţele deschise s-o împresoare în moarte. Dacă dimpotrivă şi-ar da drumul prea aproape de coastă, s-ar putea lovi de vreun colţ de stâncă după doar zece metri şi s-ar prăvăli în neant rupându-şi câte un os la fiecare răsucire.

Închise ochii, străbătută de un fior rece. Acum că ajunsese până aici, unde doar o plimbare scurtă până la marginea prăpastiei o despărţea de moarte, planul nu-i mai părea atât de inspirat. Dar ori de câte ori se gândea la viitor, se simţea îngrădită şi fără de puteri, ca şi cum ar fi pornit la un drum dinainte sortit eşecului, având drept obstacole ziduri de netrecut.

Se îmbărbătă cât să facă câţiva paşi către precipiţiu, să se uite măcar în hăul ce se căsca dedesubt. Picioarele însă n-o prea ascultau şi-n loc s-o apuce înainte o luă într-o parte, fără să ajungă unde voia de fapt.

După o jumătate de oră, timp în care se plimbase dintr-un capăt în altul fără să se aventureze până la marginea stâncoasă, hotărî să se întoarcă la Poarta cea mare. Cel mai mult se apropiase până la panta din celălalt capăt al platoului, de unde decolau Planoarele şi care cobora vreo sută de metri pe o costişă domoală care nu se întâlnea cu gheţarul. Dar nici măcar de ea nu avu curaj să se apropie prea mult, rămânând la mai bine de şapte metri de margine.

Nu-nţelegea cum de puteau Planoarele să decoleze de pe panta asta. Nu văzuse niciodată cum îşi iau zborul sau cum aterizează, şi preţ de câteva minute încercă să-şi imagineze cum s-ar petrece lucrurile. Pesemne că pentru început alunecau uşor pe gheaţă, şi-apoi dintr-odată se ridicau sprintene până-n înaltul cerului… Dar când anume, şi cum? Aveau oare nevoie de o ambreiere îndelungă, ca pelicanii albaştri pe care-i văzuse pe râul Ratterlin, sau ţâşneau deodată în văzduh, asemenea unor vulturi?

Toate aceste întrebări o făcură şi mai curioasă în legătură cu Planoarele şi-alcătuirea lor bizară. Tocmai se gândea să se uite mai îndeaproape la unul din hangar, când îşi dădu seama că punctul întunecat din înălţimi nu era doar în mintea ei sau vreun

nor vestitor de furtună, ci un Planor adevărat care se pregătea să aterizeze.

În aceeaşi clipă auzi scârţâitul prelung al Porţii deschizându-se alene. Îşi întoarse privirea într-acolo, apoi iarăşi către Planor, mişcându-şi capul ameţitor. Ce-o să se facă?

Ar fi putut să fugă acum, cât mai era timp, şi să se arunce în gol, dar nu se simţea în stare. Trecuse de momentul critic, cel puţin deocamdată.

Ar fi putut la fel de bine să se dea într-o parte şi să privească Planorul cum aterizează, dar mai mult ca sigur s-ar fi ales cu o săpuneală pe cinste de la mătuşa Kirrith, pe lângă câteva luni în plus de serviciu la bucătărie ori vreo pedeapsă şi mai abitir, de care nu aflase încă.

De ce să nu se-ascundă undeva şi să privească totul de acolo? La urma urmei, asta îşi dorise dintotdeauna.

Trecu iute în revistă toate aceste posibilităţi şi-n mai puţin de o secundă o alese pe ultima. Se furişă, aşadar, după un morman de zăpadă şi începu să se acopere cu omătul îngheţat. Curând reuşi să se camufleze aproape în întregime, cu excepţia urmei de paşi din zăpadă care-i dădea de gol ascunzătoarea.

Îşi concentră îndată gândurile asupra Legământului, vizualizându-l cu ochii minţii. Scoase apoi din curgerea-i eternă cele trei însemne de care avea nevoie. Unul după altul acestea prinseră a străluci din ce în ce mai tare, umplându-i mintea cu lumina lor caldă până ce nu se mai putu gândi la nimic altceva. Le ademeni apoi în cerul gurii, de unde le suflă discret spre urmele lăsate în zăpadă.

Vraja i se rostogoli pe buze ca un rotocol jucăuş de răsuflare îngheţată, umflându-se într-una până ce ajunseră de mărimea unui braţ care alunecă degrabă pe cărăruia din omăt, măturând urmele ca şi când n-ar fi fost. Odată munca săvârşită, balonul de aburi se împrăştie în cele patru zări, luând cu el însemnele vrăjite.

Lirael privi către văzduh, sperând ca pilotul sau oricine se găsea în Planor să nu fi zărit norişorul fermecat. Aparatul se apropia tot mai mult, desenând urme de aripi pe zăpadă, şi se roti apoi o ultimă dată, scăzând simţitor din altitudine.

Lirael îşi miji ochii să vadă ce se petrece, căci avea

ochelarii încă pe nas şi zăpada îi acoperea faţa aproape în întregime. Nu putea distinge cine e la cârma Planorului, care avea culori diferite de cele folosite de regulă de Clayre. Era vopsit în roşu şi auriu, culorile Casei Regale. Să fie oare un mesager? Regele din Belisaere şi Clayrele păstrau o legătură destul de strânsă şi Lirael văzuse deseori solii regali servind masa în Cantina de Jos, dar din câte ştia ea niciunul nu venea aici cu Planorul...

În aerul rece răsunară dintr-odată câteva note fluierate, vibrând cu puterea magiei. Simţi că o ia cu ameţeală şi o cuprinse o poftă nebună să zboare şi ea una cu vântul. Zări apoi Planorul făcând o ultimă rocadă, învârtindu-se în aer şi poposind în sfârşit pe zăpada îngheţată, pe care alunecă câţiva metri împrăştiind o poleială fină în stânga şi-n dreapta, foarte aproape de locul unde se pitise ea.

Din cabină ieşiră anevoie două siluete subţiri care începură să-şi dezmorţească braţele şi picioarele. Ambele erau atât de bine înfofolite în blănuri încât Lirael nu-şi putu da seama dacă erau bărbaţi sau femei. Oricum, Clayre n-aveau cum să fie, nu în asemenea haine. Unul din nou-veniţi purta o scurtă din blană de jder negru cu auriu, celălalt o haină asemănătoare, dintr-o blană roşie-cafenie pe care fata n-o putu identifica. Aveau şi ei ochelari, doar că lentilele erau albastre, nu verzi.

Persoana cu haină roşcovană cotrobăi prin cabină, de unde scoase două săbii. Lirael era convinsă că-i va da una celuilalt sau celeilalte, însă şi le fixă pe amândouă de cureaua lată de piele, de o parte şi de alta a taliei. Era aproape sigură că e vorba de un bărbat.

Cealaltă era femeie, cea cu haina negru cu argintiu, îşi dădu seama după felul cum îşi dăduse jos mănuşa şi-şi aşezase mâna pe botul Planorului, ca o mamă care mângâie fruntea copilului să vadă dacă are temperatură.

Se aplecă şi ea în cabină, de unde scoase o bandulieră de piele. Lirael îşi întinse gâtul ca să vadă mai bine, ignorând zăpada care-i alunecă pe după guler, prelingându-i-se rece pe spinare. Scoase un sunet de uimire abia când recunoscu săculeţii prinşi de curea, cât pe ce să se dea de gol. Şapte săculeţi de piele, cel mai mic cât un flacon de pastile, cel mai

mare cât mâna ei, fiecare cu câte un mâner lucios de mahon ieşind dintre şirete, tortiţele clopoţeilor acum adormiţi în îmbrăcătoarea de piele. Oricine ar fi fost necunoscuta, avea cu ea cei şapte clopoţei ai unui necromant!

După ce îşi puse banduliera de-a latul pieptului îşi scoase şi ea sabia, una mai lungă decât cele folosite de Clayre şi de asemenea mult mai veche. Lirael simţi puterea vibrând în ea, chiar de acolo, de departe. Legământul palpita învolburat nu numai în sabie, ci şi în cei doi străini.

Dar şi clopoţeii erau fermecaţi, iar asta o ajută să-şi dea seama mai repede cine era de fapt femeia. Necromanţia era o formă de Magie Liberă, şi astfel interzisă în Regat, la fel şi clopoţeii necromanţilor. Aceştia însă erau mai speciali. O singură femeie primise învoire să-i întrebuinţeze, căci numai ea avea puterea să dezlege făcăturile necromanţilor şi să redea Morţilor liniştea cea de pe urmă, împreunând cele două magii ce-odinioară fuseseră doar una: Magia Liberă şi Legământul.

O trecu un fior rece când îşi dădu seama că e la mai puţin de douăzeci de metri de Abhorsen. Cu mulţi ani în urmă, legendara Sabriel îl salvase pe Prinţul Touchstone, preschimbat în stană de piatră printr-o vrajă necurată, şi împreună îl învinseseră pe Kerrigor, Mortul cel Mai de Temut, care aproape că nimicise întregul Regat. După izbândă se căsătorise cu Prinţul, care devenise apoi Rege, şi împreună…

Privi atunci către bărbatul cu cele două săbii, observând cum nu o scapă deloc din ochi, mergând mereu lângă ea. Pesemne că e Regele, îşi zise Lirael, simţind că i se face rău. Regele Touchstone şi Abhorsen Sabriel aici, în carne şi oase! Dacă ar fi avut curaj, s-ar fi putut duce să vorbească cu ei, atât erau de aproape!

Dar entuziasmul îi păli într-o clipită şi se lipi şi mai tare de mormanul de zăpadă, fără să bage în seamă umezeala şi răceala, aşteptând în tăcere. Habar n-avea cum să facă plecăciunea de cuviinţă, ce trebuie să zică sau să facă în prezenţa unor asemenea feţe regeşti.

Nu ştia nici măcar cum să se adreseze Regelui sau lui Abhorsen, şi mai ales cum să explice ce caută acolo.

După ce-şi luară toate cele de trebuinţă, Sabriel şi

Touchstone se apropiară unul de celălalt şi-ncepură a vorbi şoptit, feţele lor aproape atingându-se în ciuda echipamentului de protecţie. Lirael ciuli urechile, dar nu desluşi nimic inteligibil, căci vântul le sufla şoaptele în cealaltă direcţie. Cu toate astea, era clar că aşteptau ceva… sau pe cineva.

Nu după mult timp, când Lirael îşi întoarse capul către Poarta Meteorului, atentă să nu răscolească zăpada cu care era acoperită, zări un grup de Clayre îndreptându-se zorite către cei doi. Veniseră direct de la Ceremonie, căci majoritatea aveau încă coroana pe cap şi purtau aceleaşi robe albe peste care îşi trăseseră în grabă câte o pelerină sau haină mai largă.

Le recunoscu imediat pe primele două – gemenele Sanar şi Ryelle – întruchiparea perfecţiunii Clayrelor. Viziunea lor era atât de puternică încât mai tot timpul erau printre Profetesele Veghei de Nouă Zile, aşa că Lirael nu le vedea prea des. Amândouă erau înalte şi deosebit de frumoase, cu plete lungi şi bălaie strălucind în soare mai ceva ca diadema de argint de pe creştet.

În spatele lor mai erau încă cinci Clayre pe care Lirael le cunoştea doar din vedere şi al căror nume şi le-ar fi adus aminte dacă se străduia niţel, ba chiar şi ce fel de rude îi erau, deşi niciuna nu putea să-i fie mai mult decât verişoară de gradul trei. Toate erau însă renumite pentru Viziunea lor intensă, şi dacă astăzi nu se numărau printre Profetese, mâine sigur le găseai alături de ele, asta dacă nu cumva fuseseră deja săptămâna trecută.

Erau în total şapte, cele mai de seamă Clayre din tot Gheţarul, şi fiecare avea rostul ei de zi cu zi dincolo de sarcinile ce necesitau puterea lor vizionară. Micuţa Jasell, de exemplu, cea din coadă, era Trezoriera-şefă, responsabilă cu socotelile interne ale Clayrelor şi casa comercială.

Erau ultimele persoane cu care Lirael ar fi vrut să dea ochii într-un asemenea loc, unde n-avea ce căuta.

CAPITOLUL PATRU
O licărire în zăpadă

În timp ce Sanar şi Ryelle le conduceau pe celelalte către cei doi oaspeţi, Lirael spera să vadă în sfârşit ce trebuie să faci când îi întâlneşti pe Rege şi pe soaţa sa, care mai era şi Abhorsen pe deasupra.

Dar Sabriel şi Touchstone nu erau pare-se adepţii unor astfel de politeţuri, căci le-ntâmpinară pe gemene cu braţele deschise şi, după ce-şi dădură jos fularele şi ochelarii, le sărutară călduros pe ambii obraji. Lirael se aplecă din nou ca să audă ce vorbesc şi, deşi vântul bătea tot în direcţia opusă, se mai domolise niţel, aşa că reuşi să prindă câte ceva din conversaţie.

— Bine v-am găsit, verişoarelor, ziseră Sabriel şi Regele într-un glas, zâmbind larg amândoi. Păreau extrem de obosiţi şi traşi la faţă.

— V-am Văzut aseară, zise Sanar – sau să fi fost Ryelle? Niciodată nu le deosebea. A trebuit însă să ghicim ora după soare, aşa că sper că nu aşteptaţi de mult.

— A, nu, abia am sosit acum câteva clipe, răspunse Touchstone. Destul cât să ne dezmorţim picioarele.

— Nu-i prea place să zboare, adăugă Sabriel, surâzând şăgalnic către soţul ei. Cred că de fapt n-are încredere în pilot.

Touchstone râse şi ridică din umeri, cântându-i în strună:

— Ei, lasă, că te faci din ce în ce mai pricepută.

Era ceva în vocea lui ce o făcu pe Lirael să creadă că nu se referea doar la Planoare. Plutea între ei o fâşie tainică de energie şi simţăminte ce ascundea un fel de secret dezvăluit numai pe jumătate. Îi lega ceva unic şi misterios, ceva ce aducea zâmbetul pe buzele lui Sabriel şi-i lumina privirea.

— De aşteptat nu v-am Văzut aşteptându-ne, zise Sanar. Sper că nu ne-am înşelat…

— Nici vorbă, o linişti Sabriel, şi zâmbetul i se şterse deodată de pe faţă. Avem veşti proaste din soare-apune, şi nu-i timp de zăbavă. Am venit să ne sfătuim, să vedem ce-i de făcut,

dacă ne puteţi da o mână de ajutor…

— Iar sunt probleme acolo? întrebă Sanar cu o expresie de îngrijorare pe faţă, întocmai ca sora sa şi celelalte Clayre din spate. Nu izbutim să Vedem mai nimic în mare parte din teritoriu, din cauza unei puteri care ne zădărniceşte orice efort. Cu toate astea, ştim că din soare-apune au să vină necazuri, am văzut asta în prea multe previziuni, dar niciodată îndeajuns de clare ca să ne fie de folos.

— Da, se pare că profeţiile încep să se adeverească, căci greutăţile se fac deja simţite, oftă Regele. În ultimii zece ani am ridicat şase Pietre ale Legământului în jurul Hotarului şi-al Lacului Roş, şi-n fiecare an rămân tot câte două. Nu mai pot să-mi pierd timpul îndreptându-le pe cele sfărâmate. O să ne ducem acum acolo să încercăm să-i dăm de cap şi poate să-i găsim şi cauza, deşi tare mă tem că nu vom reuşi, dacă puterea asta e atât de şireată încât se-ascunde şi de Viziunea voastră…

— Nu-i musai să fie intensă ca noi să nu putem pătrunde, zise una dintre Clayre, cea mai mare dintre ele. Nici măcar malefică. Mai sunt o sumedenie de alte forţe – mult mai puţin redutabile – care ne pot împiedica Viziunea din diverse motive, pe care nu le putem decât bănui. Uneori cauza e mult mai simplă, pentru că pur şi simplu Vedem prea multe într-un timp mult prea scurt. Asta ar putea să fie explicaţia pentru ceea ce ne bruiază pe malurile Lacului Roş.

— Oricum ar fi, prezenţa asta nenorocită despică Pietrele şi varsă sângele Magilor Legământului, zise Touchstone. Şi tot ea îi ademeneşte într-acolo pe Morţi şi vrăjitori nelegiuiţi, cu o putere nebănuită. Din toată întinderea Regatului, zonele din jurul Lacului Roş şi de la poalele muntelui Abed sunt vrăjmaşe cârmuirii noastre. Acum paisprezece ani am jurat împreună cu Sabriel să întremăm Pietrele şi să redăm liniştea sătenilor, ca să-şi vadă şi ei de rostul lor fără teamă de Morţi sau de Magia Liberă. Şi ne-am ţinut promisiunea, de la Zid şi până-n pustietăţile deşertului dinspre miazănoapte. Cât despre ţinuturile din soare-apune… acolo am întâmpinat oareşce împotrivire. De fapt, tărâmurile de dincolo de Hotar sunt încă de acum două sute de ani sub stăpânirea lui Kerrigor.

— Bag de seamă că toate aceste îndatoriri au ajuns să vă

cam ostenească, observă cea mai matură dintre Clayre, iar Sabriel şi Touchstone încuviinţară în tăcere.

Cu toate astea, merseră mai departe semeţi şi fără tăgadă, semn că-şi acceptau datoria şi intenţionau s-o ducă la bun sfârşit.

— Nu avem parte de odihnă, mărturisi Touchstone. Mereu apare câte ceva, şi de cele mai multe ori sunt primejdii pe care doar Regele sau un Abhorsen le poate îndepărta. De Sabriel e cel mai rău, căci sunt încă destui Morţi care ne bântuie Regatul, şi tot atâţia neghiobi gata să deschidă noi treceri către Moarte.

— Ca cel ce tulbură apele pe lângă Hotar… îl completă Sabriel. Cel puţin aşa spun misivele, că ar fi vorba de un necromant sau mai degrabă de o femeie, o vrăjitoare supusă Magiei Libere ce poartă pe faţă o mască de bronz şi e însoţită de Morţi şi Vii deopotrivă. Împreună se pare că au prădat mai multe ferme şi aşezări la est de Hotar până aproape de Târgul lui Roble, însă voi nu ne-aţi dat de veste. Se poate să nu fi Văzut chiar nimic din toate asta? Măcar o imagine solitară, un crâmpei…

— Arareori dacă Vedem ceva pe malurile-acelea mlăştinoase de un timp încoace, răspunse Ryelle încruntată, dar totodată îngrijorată. De obicei puteam pătrunde fără opreliște, dar acum… Îmi pare nespus de rău că nu v-am avertizat din timp şi că nu vă putem ajuta nici de-aici încolo.

— O companie a Gărzii a plecat deja din Oyrre, zise Touchstone, însă vor ajunge abia peste cel puţin trei zile, iar noi până mâine în zori am vrea să fim deja în Târgul lui Roble.

— Să sperăm că o să fie o dimineaţă însorită, suspină Sabriel. Dacă e să ne luăm după solii, vrăjitoarea noastră are multe ajutoare la cheremul ei, destule cât să atace un oraş întreg pe timpul nopţii sau chiar şi ziua, dacă-i înnorat.

— Cred totuşi că am Vedea un eventual atac asupra Târgului, spuse Ryelle, dar deocamdată viziunile noastre n-au arătat aşa ceva.

— Atunci sunt un pic mai uşurat, le asigură Touchstone, însă Lirael îşi putu da seama că nu era întru totul încrezător.

Ea însăşi era uimită, pentru că nu mai pomenise niciodată ca o Clayră să nu poată vedea pretutindeni sau să-i fie blocată

Viziunea, cu-atât mai mult Profetesele. Sigur că dincolo de Zid, în Ancelstierre, îşi pierdeau puterile, dar asta era cu totul altceva… Oricum acolo nu mergea niciun fel de magie, mai cu seamă către miazăzi. Ştia toate astea din poveşti, căci nu cunoscuse pe nimeni care să fi fost vreodată în Ancelstierre, deşi se zvonea că Sabriel crescuse acolo.

În vreme ce Lirael se gândea la cele auzite, vântul se înteţi binişor, aşa că nu reuşi să tragă cu urechea şi la restul conversaţiei. Le văzu însă pe Clayre făcând o plecăciune adâncă în timp ce Touchstone şi Sabriel le îndemnau să se ridice.

— Ia mai terminaţi cu formalităţile astea! exclamă el. La fel cum voi nu puteţi Vedea totul, nici noi nu suntem atotputernici. Ne-am descurcat bine până acum, şi ne vom descurca le fel şi de acum încolo!

— „Le fel“ fiind cuvântul cheie pentru anul ăsta… şi pentru toţi cei care au trecut, zise Sabriel, oftând. Că tot veni vorba, ar trebui să întoarcem Planorul şi să plecăm. Aş vrea să trec şi pe acasă în drum spre Târgul lui Roble.

— Ca să te sfătuieşti cu…? întrebă Ryelle, însă Lirael nu prinse numele, purtat de o rafală de vânt în cealaltă direcţie.

Se aplecă şi mai tare, încercând totuşi să nu-şi scuture zăpada de pe căciulă.

Sabriel îi răspunse ceva ce Lirael din nou nu auzi în întregime, cu excepţia unei frânturi de frază:

— … doarme tot aşa mai tot timpul anului, sub… lui Ranna…

Sfârşitul se pierdu iarăşi în vânt, căci se adunaseră cu toţii în jurul Planorului ca să-l întoarcă. Lirael se aplecă din nou, scuturându-şi fără să vrea zăpada de pe cap. O enerva la culme să-i vadă acolo, atât de aproape, şi să nu audă decât fraze şuntate al căror sens îi scăpa. Pentru o clipă îi trecu prin minte să facă o vrajă ca să-i audă mai bine, însă nu îndrăzni să-şi pună planul în aplicare pentru că deşi citise despre astfel de farmece nu ştia toate însemnele. Oricum Sabriel şi ceilalţi ar fi simţit imediat prezenţa Magiei Legământului în apropiere.

Vântul se potoli pe neaşteptate şi Lirael reluă şirul discuţiei.

— Sunt încă în Ancelstierre, la şcoală, îi spunea Sabriel lui

Sanar. O să vină încoace în vacanţă, peste trei… ba nu, patru săptămâni. Dacă treaba asta merge bine, am putea chiar să mergem să-i aşteptăm la Zid. Plănuiserăm să petrecem câteva săptămâni în Belisaere, dar cred că o să se ivească şi alte probleme, aşa că unul din noi va fi probabil plecat când se vor duce înapoi la şcoală.

Avea o voce plină de tristeţe şi amărăciune, sau cel puţin aşa i se păru lui Lirael. Touchstone era şi el de aceeaşi părere, căci îi luă mâna şi i-o strânse tandru, încercând s-o împace.

— Cel puţin ştim că acolo sunt în siguranţă, o linişti el şi Sabriel îl aprobă, lăsându-se din nou pradă oboselii.

— I-am Văzut trecând Zidul, dar poate fi vorba de un viitor mai îndepărtat, poate întoarcerea de după asta, sau următoarea chiar, zise Ryelle. Ellimere arată… de fapt va arăta exact ca tine, Sabriel.

— Din fericire, râse Touchstone. Deşi după mine seamănă la altele…

Lirael îşi dădu seama că vorbiseră despre copii lor, doi la număr după câte ştia ea: o fiică – Prinţesa – cam de aceeaşi vârstă cu ea şi un fiu ceva mai mic, dar nu cu mult, Prinţ la rându-i. Se vedea clar cât de mult îi iubesc pe amândoi şi cât de tare le duc dorul. Gândul o purtă atunci la propriii părinţi, care nu o iubiseră câtuşi de puţin. Îşi aminti din nou atingerea moale şi rece a mâinii materne, dar ce folos, îşi zise ea, când maică-sa plecase şi o dăduse uitării, iar tatăl ei… cine ştie dacă avea măcar habar că are o fiică?

— Ea va fi următoarea Regină, se auzi deodată o voce puternică, trezind-o pe Lirael din visare. Sau nu va fi. Sau poate va fi.

Era una dintre celelalte Clayre, o femeie ceva mai în vârstă care rostea o profeţie, căci Vedea mult mai multe decât bucata de gheaţă asupra căreia îşi aţintise privirea. Trase apoi adânc aer în piept, ca şi cum s-ar fi sufocat, şi se clătină pe picioare prăbuşindu-se cu mâinile dinainte ca să-şi amortizeze căderea.

Touchstone se repezi şi-o prinse înainte să se prăvălească, ajutând-o să se ţină pe picioare. Femeia însă se clătina ameţită, cu o privire sălbatică şi totuşi visătoare.

— Dar mai e timp până atunci, zise ea cu o voce ştearsă, din care răsunetul prorocirii dispăruse complet. Într-un viitor îndepărtat am văzut-o pe Ellimere, fiica ta, ceva mai mare decât eşti tu acum, la tronul Regatului. Dar am Văzut şi multe alte posibilităţi de lumi ce au să vină poate, înecate în fum şi cenuşă, nimicite şi întunecate.

Lirael simţi cum o trece un fior pe şira spinării. Era atâta convingere în glasul ei încât parcă şi vedea distrugerea dinaintea ochilor. Dar cum să se ajungă acolo, cum să sfârşească totul în fum şi zădărnicie?

— Să nu uităm că e vorba de lumi *posibile,* interveni Sanar încercând să pară calmă. Adesea vedem ceea ce n-are să se adeverească în veci, iar asta face parte din povara Viziunii.

— Dacă e vorba de aşa, eu unul mă bucur că nu am darul ăsta, zise Touchstone, dându-i drumul Clayrei care încă tremura în braţele de nădejde ale lui Sanar şi Ryelle.

Îşi ridică privirea către soare şi apoi se uită la Sabriel, care înţelese imediat unde bate şi spuse:

— Regret nespus, dar timpul s-a cam dus…

Zâmbiră amândoi la mica rimă total întâmplătoare, întorcându-şi capul ca să nu-i vadă Clayrele, cu excepţia celei ascunse de după mormanul de zăpadă spre care priveau. Touchstone îşi scoase săbiile de la brâu şi le puse la loc în cabină, după care o luă şi pe a lui Sabriel şi o aşeză tot acolo. Sabriel îşi desfăcu la rându-i banduliera şi o lăsă jos cu grijă, ca nu cumva să tulbure somnul clopoţeilor. Urmărindu-i, Lirael se întrebă de ce se mai osteniseră să se dichisească cu toate cele dacă tot ştiau că nu stau mult. Îşi dădu apoi seama că pericolele îi înconjurau la tot pasul, într-atât încât deveniseră ceva obişnuit şi toată această pregătire era de fapt un gest reflex, la fel ca armele pe care le aveau mereu la îndemână şi care ajunseseră să facă parte din decor. Adevărul era că nu puteai fi străjer dacă nu aveai o armă la îndemână, exact ca cei pe care-i văzuse de dimineaţă în Cantina de Jos. Gândul că Regele şi Abhorsen nu puneau prea multă nădejde în protecţia Clayrelor îi deschise ochii asupra propriei ei vulnerabilităţi. N-avea nicio armă cu care să se apere în caz de primejdie. Ce s-ar face dacă după ce pleacă toţi o atacă te miri cine? Habar n-avea dacă cheia se

potrivea la uşa de trecere şi din afară, nici măcar nu se gândise la asta când urcase scările până aici.

Se uita fix la Planor, dar nu-l mai vedea, căci o cuprinse panica şi deja se şi vedea petrecându-şi noaptea în frig în timp ce o gheară hidoasă şi imensă se năpustea asupra ei, târând-o afară din zăpadă. Perspectiva unei astfel de morţi crude n-o încânta câtuşi de puţin. Ideea era să-şi pună capăt zilelor cum voia ea, nu aşa, la voia întâmplării. Zări apoi cu coada ochiului o mişcare bruscă ce-i atrase din nou atenţia la cei prezenţi. Sabriel, deja suită în cabină, le arăta celorlalţi ceva cu mâna, având degetul îndreptat către mormanul după care stătea ea pitită!

— Poate că n-ar fi rău să cercetaţi ce-i cu licărul acela verzui, le spuse răspicat, iar vorbele ei răsunară mai clar ca niciodată. Nu cred să fie nimic periculos, dar nu se ştie niciodată… Vă las cu bine, Fiice ale Clayrului. Sper să ne revedem cât de curând şi să stăm de poveşti mai pe îndelete.

— La fel cum şi noi sperăm să vă fim de mare ajutor, îi răspunse Sanar, privind în direcţia pe care le-o arătase. Şi să Vedem mai limpede, nu numai la soare-apune, ci şi aici, sub nasul nostru.

— Rămas-bun, le ură şi Touchstone, făcându-le cu mâna din scaunul din spate.

Sabriel prinse atunci a fluiera, un sunet pur şi melodios pătruns de magie. Notele se ridicară pe aripile vântului, învolburându-l şi răsucindu-i coama aşa încât să împingă Planorul de la spate. Când acesta alunecă smucit pe gheaţă, Sabriel şi Touchstone le făcură cu mâna pentru o ultimă dată, după care aparatul roşu-auriu plonjă către abis şi îi pierdură din vedere.

Lirael îşi ţinu respiraţia câteva clipe, dar îndată ce zări Planorul zbughind-o către înălţimi îi mai veni inima la loc. Se înălţa tot mai sus şi mai sus, descriind spirale invizibile prin văzduh până când la un moment dat întoarse botul către miazăzi şi *zvâc! o* porni într-acolo cu o viteză ce creştea necontenit odată cu vântul care-i mâna de la spate, îmblânzit de notele fermecate.

Lirael îi mai privi un timp, după care încercă să se vâre şi

mai adânc în nămeţi, sperând să fie luată drept o vidră de apă. Ştia însă că efortul e zadarnic, căci cele şapte Clayre porniseră deja către ea şi nu păreau deloc binevoitoare.

CAPITOLUL CINCI
O şansă neaşteptată

Nici nu ştia cum a ajuns atât de repede în hangarul cu Planoare… Mai multe perechi de mâini o prinseseră înainte să facă vreo mişcare, de parcă erau zeci de Clayre, nu doar şapte. O trăseseră apoi prin zăpadă fără pic de milă, chinuind-o mult mai rău decât s-ar fi chinuit de una singură. Pentru o clipă crezu că sunt mânioase pe ea, dar apoi îşi dădu seama că de fapt le era frig şi voiau să ajungă cât mai iute înăuntru.

Odată la adăpost, înţelese că deşi nu fumegau de furie nu erau nici din cale-afară de bucuroase. Îi zvârliră cât colo căciula cu tot cu fular şi ochelari, fără să se sinchisească că o trag de păr sau i-l smulg de-a dreptul, după care o aţintiră cu priviri reci, mustrătoare.

— Fiica lui Arielle, o recunoscu Sanar, de parcă identifica o specie de floare sau plantă dintr-o listă. Lirael o cheamă. Nu e în registrul Profeteselor, ceea ce înseamnă că nu a primit încă Darul Viziunii. Am sau nu dreptate?

— D-da, bolborosi fata încurcată, căci nimeni niciodată nu se mai uitase la ea atât de stăruitor, cu-atât mai mult cu cât evita de obicei compania oamenilor şi mai ales a Clayrelor de seamă.

În prezenţa acestora se fâstâcea mereu, chiar şi când nu făcuse nimic rău.

Acum toate şapte o fixau cu privirea lor iscoditoare, cercetând-o cu atenţie aşa cum n-o mai făcuseră până acum. Îşi dorea să se caşte pământul dinaintea ei şi s-o înghită, iar apoi să se trezească la ea în cameră ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Ce făceai acolo? De ce te ascundeai? o iscodi Clayra cea mai mare, al cărei nume şi-l aminti brusc: Mirelle. De ce nu eşti la Ceremonie?

Avea un glas rece şi autoritar, lipsit de orice urmă de blândeţe. Lirael îşi aminti cu întârziere că femeia asta cu părul sur şi obraji aspri era şi comandanta Cavaleriei Clayrelor, care patrulau şi vânau pe tot perimetrul cuprins între Meteor şi

Crepuscul, de la gheţar şi până pe valea râului. Tot ele se ocupau şi de călătorii rătăciţi, diverşi bandiţi amatori sau animale de pradă, şi nu era înţelept să-ţi faci de lucru cu ele, căci erau tare aprige.

Mirelle o întrebă iarăşi de ce nu se află la Ceremonie, dar Lirael nu scoase un cuvânt. O podidi plânsul, dar izbuti să-şi ţină lacrimile-n frâu. Tocmai când era cât pe ce să izbucnească în hohote, o luă gura pe dinainte şi spuse primul lucru care-i trecu prin minte:

— E ziua mea, azi împlinesc paisprezece ani.

Spre marea ei mirare răspunsul păru să le mulţumească, fiindcă se destinseră toate dintr-odată, iar Mirelle îşi coborî umerii dezarmată. Lirael se trase uşor înapoi, simţind încă strânsoarea degetelor pe braţe, îndeajuns de puternică să-i lase vânătăi.

— Va să zică ai paisprezece ani… murmură Sanar cu o voce mult mai blajină decât a celeilalte. Şi te preocupă că n-ai căpătat încă Viziunea?

Lirael încuviinţă din cap smerită, temându-se să vorbească.

— La unele se deşteaptă mai târziu, ce-i drept, zise Sanar cu o privire caldă şi înţelegătoare. Dar să ştii că de multe ori cu cât vine mai târziu, cu atât e mai puternică. Eu şi Ryelle n-am primit darul decât abia la şaisprezece ani, aşa că n-ai niciun motiv de îngrijorare. Tu chiar nu ştiai toate astea?

Fata îşi ridică privirea uitându-se pentru prima dată cu adevărat în ochii unei Clayre. Era uimită peste poate şi nu-i venea să-şi creadă urechilor. La şaisprezece ani! Dar nu e cu putinţă!

— Nu… bâigui ea. Nu… nu se poate! Glasul îi trăda mirarea şi sentimentul de uşurare pe care le simţea. Chiar la şaisprezece ani?

— Aşa cum ai auzit, o asigură Ryelle cu zâmbetul pe buze, venind în sprijinul surorii sale. Şaisprezece şi jumătate, dacă e să fim corecte. Ne-am temut că o să rămânem fără har, dar n-a fost aşa. Bănuiesc că ţi-a fost peste poate să asişti la încă o Ceremonie, nu? De asta ai urcat aici?

— Da, spuse Lirael şi-un zâmbet îi răsări în colţul gurii.

La şaisprezece ani! Înseamnă că mai erau speranţe pentru ea! Îi venea să sară în sus de bucurie şi să ia pe toată lumea în braţe, chiar şi pe Mirelle, şi-apoi să se repeadă pe trepte în jos şi să-şi strige bucuria în gura mare. Planul ei de a-şi pune capăt zilelor îi păru deodată prostesc şi ridicol, şi parcă nici nu-şi mai amintea cum ajunsese la o asemenea idee, de parcă pusese totul la cale cu mult, mult timp în urmă.

— O parte a problemei cu care ne-am luptat şi noi atunci a fost lipsa de preocupare, pentru că aveam prea mult timp la dispoziţie să ne dăm cu presupusul de ce nu am căpătat încă Viziunea, îi explică Sanar văzând-o că s-a mai liniştit. Nu eram nici printre Profetese şi deci nu fuseserăm instruite în tainele Viziunii, şi bineînţeles că nici nu concepeam să facem de serviciu mai mult decât se cuvenea.

— Normal, zise Lirael. Cine s-ar oferi să frece toalete şi să spele vase în plus?

— Înainte de optsprezece ani nu primeam sarcini foarte des, continuă Ryelle. Dar noi ne-am dus şi am cerut, iar Profetesele au convenit să ni se dea diverse îndatoriri după puterea noastră. Aşa am ajuns să ne înscriem la cursul de pilotaj şi-am învăţat să zburăm cu Planoarele, deşi asta se întâmpla înainte de reînscăunarea Regelui. Atunci situaţia era mult mai tulbure şi aveau nevoie de un număr înzecit de patrule care să pătrundă în inima primejdiei, nu ca acum…

— La mai puţin de un an după începerea lecţiilor am căpătat şi Viziunea. Putea fi un an îngrozitor, ca şi cel dinainte, petrecut aşteptând mereu şi sperând fără-ncetare să primim darul, dar am fost mult prea ocupate ca să ne mai gândim la asta. Crezi că o astfel de activitate te-ar ajuta şi pe tine?

— Da! exclamă Lirael entuziasmată. O astfel de însărcinare ar scăpa-o de tunica Junioarelor, permiţându-i să poarte haine de lucru obişnuite şi să se ţină cât de cât departe de colegele mai mici şi de mătuşa Kirrith. Ar putea chiar să lipsească de la Ceremonii, dacă aşa cerea îndeletnicirea…

— Întrebarea e ce fel de muncă ţi s-ar potrivi… se întrebă Sanar ca pentru sine. Nu cred că te-am Văzut vreodată, aşa că Viziunea nu ne prea ajută în cazul ăsta. Ţie cam unde ţi-ar plăcea? La Cavalerie, la Pilotaj, la Oficiul de Negustorie, la

Trezorerie, ori poate la Construcţii sau la Infirmerie, sau la Instalaţiile cu Aburi?

— Nu ştiu… bâigui ea, copleşită de sumedenia de activităţi pe care Clayrele le desfăşurau pe lângă serviciul zilnic la bucătărie şi oficiu.

— La ce te pricepi cel mai bine? o întrebă Mirelle, cercetând-o din cap până-n picioare, făcându-şi pesemne tot soiul de socoteli dacă s-o ia sau nu la Cavalerie. O privea cu nasul cam pe sus, semn că nu o considera demnă de breasla în fruntea căreia se găsea. Cum te descurci cu sabia şi arcul?

— Nu foarte bine, recunoscu ea vinovată, cu gândul la toate antrenamentele la care lipsise în ultimul timp, preferând să se închidă în cameră şi să-şi plângă de milă. Cred că cel mai bine mă pricep la Magie şi la muzică.

— Atunci poate c-ar trebui să vii cu noi la Planoare, zise Sanar bucuroasă, dar se încruntă la fel de repede şi privi şovăielnică spre celelalte. Deşi… e cam devreme totuşi la paisprezece ani. Au o influenţă destul de nefastă, dacă nu ştii cum să le iei.

Lirael privi aparatele colorate şi-o trecu un fior rece.

Îi surâdea ideea cu zborul, deşi Planoarele o speriau niţel, pentru că i se părea ciudat ca nişte avioane pictate să fie însufleţite şi să aibă personalitate. Ce-o să se facă dacă va trebui să vorbească tot timpul cu Planorul, doar ca să-i ţină de urât? Nu-i plăcea deloc să stea la taclale nici cu oamenii, darămite cu un aparat de zbor.

— Vă rog, zise fata, urmând firul logic al raţiunii, n-aş putea lucra la Bibliotecă? Era singurul loc unde spera să întâlnească cât mai puţini oameni cu putinţă.

— Hmmm… la Bibliotecă, o îngână Sanar îngândurată. Ar putea fi periculos pentru o fată de vârsta ta, ba chiar şi pentru o femeie în toată firea, trecută de patruzeci de ani.

— Ei, nu peste tot, o corectă soră-sa. Doar în Pasajele Străvechi.

— Păi şi cum să lucrezi la Bibliotecă fără să te duci în Pasajele Străvechi? întrebă Mirelle înţepată. Oricât de rar, tot trebuie să cobori măcar din când în când. Dar vă spun sincer că eu una nu m-aş încumeta să trec prin unele cotloane ale

Bibliotecii.

Lirael le asculta cu atenţie, întrebându-se despre ce tot vorbesc. Marea Bibliotecă a Clayrelor era într-adevăr imensă, dar nu mai auzise niciodată de Pasajele Străvechi, deşi îi cunoştea destul de bine culoarele. Biblioteca urma tiparul unei scoici nautilus, cu rafturi de o parte şi de alta a unui tunel neîntrerupt ce se adâncea răsucit în munte, strângând din ce în ce mai mult braţele spiralei ameţitoare şi enorm de lungi, care începea de pe culmea munţilor ca să te scoboare apoi la vreo două sute de metri sub albia râului din vale.

Din acest culoar principal porneau alte nenumărate coridoare strâmte şi întunecate, cămăruţe de tot felul, săli largi şi încăperi care mai de care mai bizare. Multe din ele erau înţesate cu memorii de-ale Clayrelor ce povesteau Viziunile şi profeţiile generaţiilor trecute. Pe lângă astea mai erau însă şi documente sau cărţi de peste tot de prin Regat, manuscrise vechi de magie şi vrăjitorie dezvăluind mistere vechi şi noi, pergamente, hărţi, reţete de farmece şi leacuri, liste de inventar, legende sau relatări ale unor întâmplări adevărate şi multe, multe altele.

Dar pe lângă toate aceste documente scrise în Bibliotecă se găseau şi alte obiecte. Era de pildă sala armurilor, unde în afară de costumele de zale puteai admira felurite arme şi ustensile de luptă care, deşi nu mai fuseseră folosite de secole, erau încă strălucitoare şi arătau ca noi. Erau apoi încăperi întregi doldora de echipamente vechi pe care nimeni nu mai ştia să le folosească, saloane pline cu manechine gătite în straie de demult, mărturii ale portului Clayrelor de altădată, alături de costumele pestriţe ale barbarilor din nord. Găseai până şi sere îngrijite de străjeri ai Legământului, unde în loc de soare luminau însemne fermecate, dar şi odăi obscure ce absorbeau şi cea mai mică rază de lumină sau pe oricine se aventura să intre fără să ştie ce-l aşteaptă.

Lirael văzuse o parte a Bibliotecii cu ocazia mai multor excursii alături de ceilalţi colegi din anul ei. Îşi dorea cu ardoare să poată trece pragul uşilor interzise sau să se aventureze dincolo de cordonul roşu al culoarelor sau pasajelor pe unde numai bibliotecarele aveau voie să se preumble.

— Dar de ce vrei tu să lucrezi acolo? o întrebă Sanar.

— Pentru că… pentru că mi se pare interesant, se bâlbâi ea, neştiind ce altceva să zică.

Doar nu era să recunoască adevăratul motiv! Cu siguranţă nu le-ar fi plăcut să audă că vrea de fapt să se ascundă de celelalte Clayre. Nu în ultimul rând, spera să găsească niscai vrăjitorii cu ajutorul cărora să-şi curme zilele fără dureri inutile. Dar toate la vremea lor, îşi zise. Deocamdată nu avea astfel de gânduri, mai cu seamă că aflase vestea cea bună şi putea să aştepte ziua cea mare în tihnă. Dar mai încolo, dacă Viziunea tot se încăpăţâna să nu apară şi-o va cuprinde neagra disperare…

— Aşa deci, e interesant… murmură Sanar, îngânând-o. Dar ştii, desigur, că e un loc plin de primejdii unde se pot afla lucruri tainice şi periculoase. Asta nu te sperie deloc?

— Nu ştiu ce să zic… mărturisi ea sinceră. Depinde ce fel de lucruri. Dar chiar mi-ar plăcea să lucrez acolo. Făcu o pauză scurtă, după care adăugă şoptit: Vreau să-mi ocup şi eu mintea cu ceva şi să uit de supărare, aşa cum aţi făcut şi voi.

Clayrele se retraseră atunci într-un colţ şi formară un cerc să se sfătuiască, vorbind în şoaptă ca să nu le audă. Lirael le privea temătoare, vădit conştientă de importanţa momentului. Nu începuse ziua deloc bine, însă acum era ceva mai optimistă.

Şoaptele încetară dintr-odată şi fata le privi apropiindu-se printre şuviţele de păr care din fericire îi acopereau faţa, căci nu voia să se vadă cât e de nerăbdătoare să primească de lucru.

— Pentru că e ziua ta, începu Sanar, şi pentru că aşa e cel mai bine, am convenit să te trimitem unde ai cerut, în Biblioteca cea Mare. Mâine la prima oră să te prezinţi la Vancelle, Bibliotecara-Şefă, iar dacă ea nu are nicio obiecţie, vei lucra ca Asistentă de Rangul Trei.

— Vă mulţumesc, exclamă Lirael, dar vocea ei sună ca un orăcăit strident, aşa că repetă ceva mai domol: Mulţumesc.

— Încă ceva, îşi aminti Sanar, apropiindu-se atât de mult încât Lirael trebui să-şi ridice privirea ca să se uite în ochii ei. Mai devreme ai auzit lucruri pe care nu trebuia să le auzi. Vizita la care ai asistat n-a avut loc şi trebuie s-o uiţi de-ndată. Siguranţa oricărui Regat poate fi spulberată într-o clipă, căci nu e lucru dat pe chezăşie. Sabriel şi Touchstone au vorbit cu inima

deschisă de faţă cu noi, altfel şi-ar fi ales cuvintele cu ceva mai multă prudenţă.

— Nu voi sufla o vorbă nimănui, promise Lirael. Oricum nu prea vorbesc cu nimeni.

— Oricum nici nu-ţi vei aminti, şopti Ryelle, care se strecurase pe nesimţite în spatele ei şi slobozi vraja de uitare pe care o ţinuse strâns în pumn. Până să-şi dea seama ce se întâmplă sau să poată face ceva, o suită de însemne strălucitoare se pogorâră pe creştetul copilei, lipindu-i-se de tâmple. Doar când va fi într-adevăr nevoie, continuă Clayra. Abia atunci îţi vei aduce aminte tot ce s-a petrecut astăzi, mai puţin vizita lui Touchstone şi-a lui Sabriel. În locul ei îţi va veni în minte urcuşul spre terasă şi întâlnirea noastră pur întâmplătoare, apoi discuţiile despre întârzierea Viziunii şi sarcinile ce ţi-ar putea ţine mintea ocupată. Aşa ai căpătat de lucru, Lirael, fă bine şi nu uita! Îngroapă totul în memorie, doar asta nu!

— Da, bâigui ea cu glas pierit, de parcă era beată sau din cale-afară de obosită. Mâine-dimineaţă la Bibliotecă, o caut pe Vancelle.

CAPITOLUL ŞASE
Asistentă de Rangul al Treilea

Biroul Bibliotecarei-Şefe avea lambriuri din lemn de stejar şi un pupitru neobişnuit de lung pe care zăceau mai multe teancuri de cărţi, hârtii şi o tavă mare de aramă cu micul dejun mâncat pe jumătate. Mai era şi o sabie lungă cu tăişul de argint, scoasă din teacă şi al cărei mâner se afla la câţiva centimetri de mâna Bibliotecarei.

Lirael rămase nemişcată în faţa biroului, aşteptând cu capul plecat ca Vancelle să termine de citit biletul pe care i-l adusese de la Sanar şi Ryelle.

— Aşa deci… zise într-un sfârşit, iar vocea ei poruncitoare o făcu pe Lirael să tresară. Vrei să fii bibliotecară?

— D-da, se bâlbâi fata.

— Şi ce te face să crezi că eşti potrivită să lucrezi la noi? o întrebă femeia atingând uşor mânerul săbiei.

Pentru o clipă Lirael crezu că are de gând s-o ridice şi s-o rotească în aer, să vadă dacă se sperie uşor.

Dar nu era nevoie, căci oricum Vancelle o înspăimânta chiar şi fără sabie. Avea o faţă ştearsă şi inexpresivă şi se mişca parcă în reluare, atât de lent încât te aşteptai să se dezlănţuie dintr-o clipă într-alta.

— M-ai auzit sau nu? o întrebă din nou.

— N-nu ştiu, şopti ea.

Bibliotecara dădu atunci ocol pupitrului atât de iute încât Lirael se trezi deodată faţă în faţă cu ea, fără să-şi poată explica cum s-a mişcat atât de repede. Deşi nu era cu mult mai înaltă avea o ţinută impunătoare şi domina încăperea cu toate din ea. Avea ochii de un albastru-deschis şi părul ei cenuşiu şi moale strălucea aidoma unei pulberi fine de scrum rămase de la cărbunii nu de mult încinşi. Avea mai multe inele pe degete, iar de încheietura stângă îi atârna o brăţară de argint bătută cu şapte smaralde strălucitoare şi nouă rubine. Cât despre vârsta ei, era imposibil de ghicit.

O scutură un fior rece când Vancelle întinse mâna şi-i cercetă însemnul de pe frunte. Simţi cum se aprinde şi-i

încălzeşte tâmplele, zărindu-i reflexia în nestematele brăţării şi inelelor.

Faţa îi rămase imobilă în tot acest timp, aşa că Lirael nu putu ghici ce simte în însemnul ei. Vancelle îşi trase mâna în cele din urmă şi se întoarse la scaunul ei, atingând din nou mânerul săbiei.

— Mărturisesc că niciodată n-am tocmit pe cineva care să nu fi fost Văzut lucrând deja la noi, zise Clayra, privind-o cu capul uşor plecat, de parcă încerca să se decidă cum să agaţe un tablou pe perete. Pe tine nu te-a Văzut nimeni, pare-mi-se…

Lirael îşi simţea gura uscată şi, pentru că nu era în stare să vorbească, dădu din cap în semn de aprobare. Se şi vedea scăpând printre degete neaşteptata şansă ce-i fusese dată, izolarea, munca la Bibliotecă, posibilitatea de a deveni cineva…

— Eşti un mister total, bag de seamă, o readuse Vancelle la realitate. Şi ce alt loc mai potrivit pentru tine decât Marea Bibliotecă a Clayrelor? Ia aminte însă, secretele la purtător sunt mult mai bune decât cele din hrisoave!

La început Lirael nu înţelese ce vrea să spună, dar imediat se-nsufleţi şi zise plină de speranţă:

— Vreţi să spuneţi că… m-mă primiţi?

În mai puţin de o secundă îşi recăpătase glasul.

— Da, asta vreau să spun, rosti ferm Bibliotecara-Şefă. Eşti acceptată şi poţi începe de îndată. Ness, Adjuncta noastră, îţi va arăta ce trebuie să faci.

Când ieşi pe uşă, Lirael plutea de fericire. Nu-i venea să creadă că a trecut cu bine de întrevedere şi c-o primiseră să lucreze la Bibliotecă!

Ness o privi de sus şi o expedie la Roslin, Prim-Asistenta Bibliotecii, care, după ce o sărută absentă pe obraz, i-o dădu în primire lui Imshi, cea de a Doua Asistentă, care avea doar douăzeci de ani şi trecuse de curând de la jiletca galbenă de mătase pe care o purtase ca şi a Treia Asistentă la cea roşie pentru postul actual.

Imshi o duse în Camera cu Dichisuri, o sală imensă plină cu diverse echipamente, arme şi accesorii de-ale bibliotecarelor, de la scări de sfoară până la cârlige pentru barcă, alături de zeci

de uniforme în culori şi mărimi diferite.

— Galben pentru Asistentele de Rangul Trei, roşu pentru Secunde şi albastru pentru Prim-Asistente. Adjuncta poartă vestă albă, iar Bibliotecara Şefă neagră, îi explică ea lui Lirael în timp ce-o ajuta să-şi pună vesta cea nouă peste hainele de lucru. E mai grea decât pare, nu-i aşa? Asta pentru că are canava pe dedesubt, ca să fie mai rezistentă. Fluierul ăsta se fixează în găicile reverului, ca să-l poţi folosi mai uşor în caz că ai mâinile imobilizate. Nu trebuie decât să-ţi apleci capul uşor în faţă. Bagă de seamă însă, fluieri doar dacă e într-adevăr nevoie, iar de auzi vreun fluierat alergi degrabă într-acolo şi vezi ce-i de făcut.

Lirael luă fluierul – o simplă ţeavă de aramă – şi-l prinse în gaica special făcută în rever. După cum o asigurase Imshi, reuşi să-l atingă cu vârful buzelor plecând uşor capul înainte. Dar ce tot zicea ea acolo, cum adică să ai mâinile imobilizate?! Cine să-ţi facă aşa ceva?

— Mai trebuie să ştii că fluierul e de prisos dacă nu e nimeni să-l audă, continuă Secunda înmânându-i un obiect care semăna cu o bilă de argint şi pe care o povăţui să-l păstreze în buzunarul stâng al vestei. Tocmai de aceea ţi-am dat şi şoricelul. Funcţionează doar parţial pe bază de magie, restul depinde de un mecanism pe care trebuie să-l tragi o dată pe lună, la fel cum şi vraja e musai să o înnoieşti în fiecare an la Solstiţiul de Vară.

Lirael privi obiectul minuscul de argint. Era un şoarece cu picioare mecanizate şi două pietricele de rubin în loc de ochi, cu o cheiţă miniaturală la spate. Când îl luă în mână simţi puterea amorţită a Legământului şi se gândi că mecanismul dinăuntru e activat pesemne de magie la timpul potrivit, pentru ca mai apoi să-l poţi trimite unde trebuie.

— Ce face, mai exact? întrebă Lirael, luând-o pe Imshi prin surprindere, căci era prima dată când deschidea gura de când venise, mulţumindu-se în tot acest răstimp să o urmeze cu privirea în pământ şi faţa ascunsă între plete.

În sinea ei Imshi pusese angajarea nou-venitei pe seama excentricităţii Şefei, dar din moment ce fata se arăta interesată poate mai exista o şansă pentru ea…

— Te ajută să găseşti ajutoare, îi răspunse Clayra. Spre exemplu, dacă te afli într-unul din Pasajele Străvechi şi nimeni nu-ţi aude fluierul, laşi şoarecele jos şi tragi piedica asta ori cu mâna, ori printr-o vrajă specială. Odată pornit, dă fuga cât ai clipi în Sala de Lectură şi anunţă primejdia.

Lirael dădu din cap lămurită şi-şi dădu şuviţele pe după ureche ca să poată cerceta mai îndeaproape şoricelul buclucaş, trecându-şi degetele pe spatele arcuit de argint. Apoi, când Imshi începu să răsfoiască un index de însemne ale Legământului, Lirael clătină uşor din cap şi vârî micul aparat în buzunarul special al vestei.

— Ştiu ce însemn să folosesc, zise ea şoptit. L-am simţit în vraja dinăuntru.

— Serios? se miră Imshi din nou. Înseamnă că ai talent. Eu nici măcar o lumânare nu sunt în stare să aprind sau să-mi încălzesc picioarele când ies afară pe gheţar.

„Da, dar tu ai Darul Viziunii, îşi zise Lirael în sinea ei. Eşti o Clayră în adevăratul sens al cuvântului."

— Ai deja fluierul şi şoarecele, zise Imshi, revenind la treburile zilei, mai am să-ţi dau cureaua şi tocul... numai că trebuie văzut care pumnal are tăişul mai ascuţit. Oo, ia uite-l pe ăsta! Eu zic că-i numai bun. Acum nu mai rămâne decât să trecem numărul în carte şi să semnezi de primire.

Lirael îşi puse cureaua lată de piele şi-şi fixă teaca în dreptul şoldului, lăsând-o să-i atârne în jos pe coapsă. Pumnalul era lung cât braţul ei, cu o lamă ascuţită şi subţire de oţel îmbrăcat în argint pe care se preumblau în voie însemne ale Legământului. Le atinse uşor cu vârful degetelor să vadă ce se întâmplă, iar drept răspuns ele se încălziră, dezvăluindu-şi tainele. Erau vrăji de dezlegare şi mărturisire, extrem de folositoare împotriva plăsmuirilor Magiei Libere. Zăceau acolo de mai bine de douăzeci de ani, când le înlocuiseră pe altele mai vechi care-şi pierduseră puterea, însă nici ele nu mai aveau mult, zece ani sau poate mai puţin, căci nu fuseseră ferecate cu cine ştie ce îndemânare. Lirael îşi zise că până şi ea ar fi făcut o treabă mai bună, deşi nu era din cale-afară de pricepută la vrăji cu obiecte neînsufleţite.

Îşi ridică în cele din urmă privirea de la pumnal şi o văzu

pe Imshi aşteptând nerăbdătoare cu o pană în mână, tronând deasupra catastifului cu coperţi de piele prins cu lanţ de pupitrul din faţă al Camerei cu Dichisuri.

— Spune-mi, te rog, numărul, zise Imshi. Cel de pe lamă.

— Aa… exclamă Lirael distrată. Aplecă tăişul până ce însemnele strălucitoare dispărură şi metalul rămase neted şi lucios, putând astfel să vadă codul încrustat pe lamă de-o mână iscusită. L2713, anunţă ea, după care vârî pumnalul la locul lui în teacă.

Imshi notă numărul în registru şi apoi îi înmână pana lui Lirael, nu înainte s-o treacă încă o dată prin călimară.

Copila dădu să semneze, admirându-şi numele încadrat de liniile trasate în cerneală roşie alături de dată, postul ocupat şi un inventar cu obiectele primite, toate în scrisul ordonat al lui Imshi. Se opri însă brusc când îşi aruncă un ochi mai atent pe listă.

— Aici e trecută şi o cheie, zise ea precaută, întorcând pana ca nu cumva picătura de cerneală care se adunase în vârf să păteze foaia.

— A, da, cheia! exclamă Imshi. Am trecut-o şi-am uitat să ţi-o dau!

Se duse la unul din dulapurile de la perete, îl deschise şi începu să cotrobăie prin el, scoţând în cele din urmă o brăţară lată bătută cu smaralde, aidoma celei pe care o purta şi ea. Îi deschise încuietoarea cu o mişcare rapidă şi o răsuci pe încheietura lui Lirael.

— Ca să trezeşti vraja din ea va trebui să te duci la Şefa, îi explică Imshi, arătându-i puzderia de însemne magice zvârcolindu-se în două din cele şapte pietre preţioase. În funcţie de postul şi munca ce-ţi revine, o vei putea folosi să deschizi orice uşă de care ai nevoie.

— Mulţumesc, zise copila scurt, simţind vibraţia argintului pe piele. Însemnele zăvorâte înăuntru de-abia aşteptau să iasă la suprafaţă şi să aprindă nestematele brăţării, legată de fapt cu şapte farmece, câte unul pentru fiecare piatră. Oricât ar fi încercat, tot nu înţelegea cum pot fi deşteptate şi puse în mişcare. Asta era o vrajă la care nu se pricepea defel.

La fel de neştiutoare rămase şi peste zece minute, când

Vancelle o apucă de mână şi, până să se dezmeticească, ea termină deja vraja, fără să spună sau să facă nimic neobişnuit. Deodată, unul dintre smaralde prinse a străluci cu putere între celelalte şase, rămase la fel de şterse şi opace. Vancelle o asigură că unul e de ajuns pentru odăile obişnuite, lucru deja mai mult decât suficient pentru o novice.

După trei luni învăţase deja de una singură cum să deştepte următoarele patru farmece zăvorâte în brăţară, al şaselea şi-al şaptelea rămânându-i deocamdată nedezvăluite. Nu le însufleţi însă deodată, căci vreme de o lună îşi ocupă timpul lucrând la o copie a brăţării, menită să o ascundă pe cea originală care avea acum prea multe nestemate lucitoare.

Totul începuse dintr-o joacă, împinsă de curiozitatea de a vedea dacă poate să dezlege vrăjile. Oricum nu spera să reuşească şi intenţia fusese s-o ia mai mult ca pe un exerciţiu al minţii. Descoperise însă între timp atâtea uşi interesante, atâtea trape, porţi, zăvoare şi lacăte încât de-abia aştepta să vadă ce se ascunde îndărătul lor, şi-odată dezmorţite vrăjile numai la asta îi stătea gândul!

Nici munca zilnică n-o ajuta să uite de astfel de ispite. Deşi trimişii Legământului se ocupau în general de treburi mai grele cum ar fi transportul cărţilor în şi din Sala de Lectură principală sau birourile învăţatelor, verificările, consemnarea în registru şi indexarea materialelor intrau în atribuţiile Clayrelor, mai precis ale bibliotecarelor junioare. Mai erau însă şi anumite articole speciale sau chiar periculoase ce trebuiau aduse personal sau uneori de un întreg detaşament de bibliotecare înarmate. Din păcate Lirael nu avea voie în astfel de expediţii inedite în Pasajele Străvechi şi nici n-avea să meargă până nu primea jiletca roşie de Asistentă Secundă, adică abia peste cel puţin trei ani.

Cu toate astea, în decursul activităţilor de zi cu zi trecea deseori prin dreptul unor coridoare interesante, delimitate cu şnur roşu, sau pe lângă uşi ce o ademeneau şoptindu-i parcă în adins: *Cum poţi să treci toată ziulica aşa nepăsătoare pe lângă mine şi să nu vrei să-mi treci pragul?*

Era parcă un făcut ca toate încăperile cât de cât

interesante să fie încuiate cu mai multe vrăji decât cea pe care o avea la dispoziţie în smaraldul brăţării.

Dincolo de faptul că nu putea explora în voie, Lirael era destul de mulţumită de noul său post la Bibliotecă. Avea biroul ei personal, care deşi nu era foarte încăpător avea măcar un pupitru îngust, un scaun şi câteva rafturi pe perete. Suficient de largă cât să se învârtă în ea cu mâinile întinse, mica odaie era refugiul ei, locul unde putea să fie singură sau să scape de mătuşa Kirrith şi pisălogeala ei. Acolo avea răgaz să studieze cărţile destinate bibliotecarelor novice, cum ar fi *Codul Bibliotecarei*, *Bibliografie de Bază* şi *Marea Carte Galbenă: Vrăji Simple pentru Asistente Bibliotecare de Rangul Trei.* În ceva mai mult de-o lună învăţase deja tot ce avea nevoie din aceste manuale.

„Împrumuta” aşadar pe furiş orice îi pica în mână, ca de exemplu *Cartea Neagră de Bibliomanţie,* pe care una din Adjuncte omisese să o treacă pe lista cărţilor returnate. Studia vrăjile din brăţară ore în şir, descifrând în fiecare zi puţin câte puţin din tainele însemnelor magice până ce dădea de urma simbolurilor de dezlegare.

La început fusese împinsă de curiozitate şi de satisfacţia că poate să desfacă vrăji ce ar fi trebuit să-i dea mai multă bătaie de cap. După un timp însă îşi dădu seama că-i place cu adevărat Magia Legământului, mai cu seamă că învăţarea însemnelor şi potrivirea acestora o făceau să uite de necazuri şi de Vederea întârziată.

Iniţierea în tainele Magiei îi ocupa şi timpul liber, când celelalte bibliotecare şi colegele ei de la Junioare erau prinse în tot felul de activităţi sociale.

La început încercaseră să fie cât mai amabile cu ea, mai ales cele douăsprezece Asistente de Rangul Trei, dar Lirael era mezina şi n-avea nici Darul Viziunii, aşa că se simţea nevrednică şi rămânea mereu tăcută, cu faţa ascunsă după şuviţe. Aşa se face că după o vreme nu se mai obosiră s-o invite la prânz sau să joace tabore după-amiaza ori să mai schimbe o vorbă despre cele mai mari la un pahar de vin dulce după cină.

Era, aşadar, din nou singură printre Clayre. Îşi spunea că-i mai bine aşa, dar ori de câte ori trecea pe lângă un grup de fete

ce râdeau senine simţea cum i se strânge inima în piept, văzând cât de uşor le e să discute şi să se bucure de cei din jur.

Şi mai greu era când colegele ei erau chemate în grup să se alăture Profeteselor, ceea ce se întâmplase destul de des în primele ei luni la Bibliotecă. De fiecare dată când mesagera îşi făcea apariţia cu plăcile de fildeş prin care Clayrele erau chemate în Observator, ea era în Sala de Lectură punând ordine în cărţi ori completând în registru. Uneori erau alese cu zecile odată, şi fiecare reacţiona în felul ei: unele zâmbeau, altele blestemau, se strâmbau sau primeau vestea cu demnitate. Cupola înaltă a Sălii de Lectură răsuna apoi de zarva pregătirilor, căci fetele începeau numaidecât să-şi adune cărţile şi hârtiile şi să le pună în sertare sub cheie, ori se ridicau grăbite de pe scaun ca să le ducă la locul lor pe raft, completând degrabă ultimele tabele înainte să se îmbulzească pe uşă afară.

La început lui Lirael i se păru ciudat că sunt chemate în număr aşa de mare, cu atât mai mult cu cât unele se întorceau după numai câteva zile sau chiar ore în loc să stea toată perioada de nouă zile cât dura Veghérea, de unde şi numele Profeteselor alese pentru această îndatorire. Îşi zise că poate aşa e regula cu bibliotecarele: sunt chemate mai multe odată dar stau numai câteva zile. Nu îndrăznea totuşi să pună întrebări, aşa că mai trecu o vreme până să se lămurească cât de cât, auzind fără să vrea o conversaţie între două Asistente Secunde în Camera de Copertare.

— E foarte bine cu Nouăzeci şi Opt. Dar să mergi până la O Sută Nouăzeci şi Şase sau Şapte Sute Optzeci şi Patru, cum a fost ieri, e deja ridicol, zicea una dintre ele. Nu zic, am încăput toate în Observator, dar acum se vorbeşte de O Mie Cinci Sute Şaizeci şi Opt! Atâtea suntem cu toatele, pare-mi-se, sau pe-aproape în orice caz – şi nu ştiu zău dacă are vreun efect că suntem mai mult de Patruzeci şi Nouă, câte trebuie de obicei. Eu una nu văd rostul…

— Pe mine nu pot spune că mă deranjează, răspunse cealaltă, întinzând lipiciul pe cotorul unei cărţi ce avea ruptă coperta din spate. Măcar aşa mai avem şi noi parte de variaţie şi se termină mai repede dacă suntem mai multe. E totuşi obositor să te concentrezi acolo unde oricum nu poţi Vedea nimic. Nu

înţeleg de ce mai-marile nu vor să recunoască adevărul. Niciuna dintre noi nu e în stare să pătrundă în apropierea lacului, şi cu asta basta!

— Pentru că nu e chiar atât de simplu, le întrerupse vocea gravă a Adjunctei, care venea grăbită către ele ca o pisică uriaşă cu blana de zăpadă care se năpusteşte asupra prăzii săţioase. Toate posibilităţile de viitor sunt legate între ele, şi e foarte grav când nu putem vedea de unde-ncep. Dar voi ar trebui să ştiţi astfel de lucruri, şi mai ales să nu vorbiţi de treburile Profeteselor unde şi cum vă vine la-ndemână!

Rostind acestea, îşi aruncă ochii prin încăpere cu o căutătură atât de iscoditoare încât Lirael era aproape sigură c-a dibuit-o, pitită cum era după tiparniţa uriaşă. De fapt nici n-ar fi fost de mirare, căci toate trei erau Clayre cu Viziune şi-ar fi putut oricând să fie alese în rândul Profeteselor Veghei de Nouă Zile.

Simţi cum îi ard obrajii de ruşine când se forţă să-nvârtă de mâner, ca să strângă presa şi mai tare. Curând femeile îşi reluară conversaţia fără ca ea să mai asculte, căci avea acum o nouă îndeletnicire, şi anume să nu fie descoperită.

Atunci avu străfulgerarea salvatoare: ce-ar fi să apeleze la magia amorţită în brăţară, folosind vraja cu care reuşise să mascheze licărul adevăratelor smaralde?

Pesemne că n-avea să poată pătrunde tocmai în Observator cu celelalte Profetese, dar măcar avea ocazia să cerceteze Biblioteca în voie.

CAPITOLUL ŞAPTE
Dincolo de uşile soarelui şi lunii

Chiar şi cu celelalte vrăji deşteptate îi fu destul de greu să exploreze cotloanele până deunăzi interzise, căci ori avea prea mult de lucru, ori era prea multă lume în jurul ei. După ce era cât pe ce s-o păţească de două ori, când fusese cât pe ce să fie descoperită dând târcoale unor uşi ferecate, Lirael hotărî să aştepte momentul potrivit şi să-şi înceapă expediţia când va fi ceva mai liberă şi într-o companie mai puţin numeroasă.

Prima astfel de ocazie se ivi la aproape cinci luni de când îşi începuse lucrul la Bibliotecă. Era în Sala de Lectură şi sorta cărţile ce urmau să fie duse la loc de către trimişi, care se adunaseră în jurul ei cu togile lor lungi şi gluga trasă pe faţă, doar mâinile zărindu-li-se din mânecile hainei, translucide şi brăzdate de însemne ale Legământului. Deşi nu erau de rang înalt munceau cu sârguinţă şi plăcere, iar Lirael ajunsese să-i îndrăgească pentru că se înţelegea cu ei din priviri şi nici n-o sâcâiau cu tot felul de întrebări. Nu trebuia decât să ştie ce cărţi şi cui să dea, şi fiecare le ducea apoi la secţiunea potrivită aşezându-le frumos la locul lor pe raft.

Se învăţase deja să-i recunoască, ceea ce îi era de mare folos mai ales că însemnele brodate pe mantiile lor largi erau adesea prăfuite ori pur şi simplu se tociseră şi nu se mai vedeau. Trimişii nu aveau nume şi erau identificaţi după responsabilităţi, însă mulţi primiseră deja porecle, cum era Puştiul, care se ocupa de secţiunea Poveşti de Pribegie de la A la D, sau Pietricel, responsabil de colecţiile de geologie.

La sosirea mesagerei, Lirael tocmai îi înmâna Puştiului un volum extrem de mare şi greoi, legat cu piele şi ştanţat cu motive reprezentând cămile cu trei cocoaşe. La început nu-i dădu prea mare atenţie Clayrei, ştiind că oricum n-are să fie invitată printre Preotese, dar observă apoi că fata se oprea la fiecare masă şi vorbea cu toată lumea, stârnind rumoare în urma ei. Frânturi şoptite de conversaţie umplură dintr-odată sala, aşa că Lirael îşi dădu discret părul după urechi şi încercă să asculte cu atenţie. La început nu auzi decât un murmur

neînţeles, dar pe măsură ce mesagera se apropia îşi dădu seama că repetă la nesfârşit aceleaşi cuvinte: *O Mie Cinci Sute Şaizeci şi Opt.*

Iniţial nu înţelese ce înseamnă numărul, dar nu-i luă prea mult să facă legătura cu discuţia auzită deunăzi între cele două Secunde. Era vorba de Clayrele chemate la Veghere – mai multe ca niciodată – pentru ca Viziunea să fie mai clară şi mai pătrunzătoare.

După socotelile ei aproape toate bibliotecarele vor fi curând plecate, aşa că avea în sfârşit ocazia să cerceteze în voie cotloanele secrete. Mesagera îşi vedea mai departe de împărţitul soliilor şi pentru prima dată Lirael o privea detaşată şi plină de nerăbdare, fără să-şi mai plângă de milă sau să cadă pradă disperării. Acum chiar îşi dorea să *nu* fie chemată, să le poftească pe toate celelalte, numai pe ea nu. Încercând să nu atragă atenţia asupră-i se învârti în jurul pupitrului să vadă dacă n-a rămas careva pe după el. Nu era nimeni, aşa că răsuflă uşurată. Îi era frică şi să respire, să nu cumva să mai primească vreo însărcinare ori povaţă. Noroc că nu era prin preajmă niciuna din colege, nici chiar Imshi. Probabil că mesagera o văzuse până s-ajungă în Sala de Lectură şi o trimisese deja la Veghere.

Abia aştepta să le vadă plecate şi începu să aranjeze cărţile cu o sârguinţă ieşită din comun, de parcă nu vedea şi n-auzea ce se petrece în jur. Trimişii îi ţineau isonul, grăbind pasul în timp ce cărau vrafurile de cărţi înapoi la rafturi.

Într-un sfârşit uşa se închise în urma ultimei veste viu colorate şi-n cameră se aşternu din nou liniştea. În mai puţin de cinci minute scăpase de cincizeci de colege, dacă nu mai multe. Zâmbi mulţumită şi lăsă jos ultima carte cu un gest triumfător, spre dezamăgirea trimisului care aştepta tăcut o nouă şarjă.

Aşteptă cuminte încă vreo zece minute ca să fie sigură că a plecat toată lumea, după care coborî degrabă scările în spirală. Opt sute de metri mai jos se afla deja în Pasajele Străvechi, dinaintea unei uşi pe care o ochise mai de mult şi-abia aştepta să o deschidă. În ciuda lemnului fără fason uşa avea în mijloc o emblemă strălucitoare în formă de soare, ale cărui raze se întindeau din prag până în toc. Nu mai încape

vorbă că era legată cu şnurul roşu, prins la fiecare capăt cu peceţi de ceară reprezentând o carte cu sabia alături, blazonul Bibliotecarei-Şefe.

Pentru Lirael însă astfel de obstacole nu mai erau de mult o problemă. Scoase din buzunar o bucată mică de sârmă cu două mânere de lemn la capete şi o apropie de gură, glăsuind încetişor trei însemne de Legământ – cea mai simplă vrajă de încălzit metale. Când sârma se înroşi în sfârşit, dezlipi iute peceţile şi le ascunse dimpreună cu şnurul într-o scobitură ascunsă în peretele din apropiere. Dar greul abia acum începea, căci în curând avea să afle dacă-i va trece pragul cu vrăjile întemniţate în brăţară sau va avea nevoie şi de ultimele două, pe care nu izbutise încă să le desluşească.

Cuprinzându-şi încheietura aşa cum învăţase, îşi vântură brăţara dinaintea uşii, când într-o parte, când într-alta. Smaraldele prinseră a străluci pe dată, răzbind vraja de învelire cu care le ascunsese până acum de ochii lumii – şi uşa se deschise tăcută şi supusă.

Îndată ce Lirael trecu pragul, uşa se închise la fel de mută şi silenţioasă, lăsând-o dezorientată pentru câteva clipe din pricina luminii orbitoare ce răzbătea din celălalt capăt al coridorului în care se afla. Să fie oare un pasaj către exterior? „Nu, e imposibil”, îşi zise apoi. Doar era în inima muntelui, la sute de metri adâncime. N-avea cum să ducă afară… Clipind des ca să-şi obişnuiască ochii cu lumina, înaintă agale cu o mână pe teaca săbiei şi cealaltă pe şoricelul mecanic.

Culoarul nu dădea către exterior, însă Lirael îşi dădu seama imediat de ce se păcălise iniţial. La capăt se deschidea o încăpere imensă, mai spaţioasă chiar decât Sala cea Mare, cu un tavan care se înălţa la peste o sută de metri deasupra şi pe care străluceau mai ceva ca soarele mii şi mii de însemne ale Legământului. Taman în centru se ridica un mesteacăn uriaş cu coroana înverzită ca în miez de vară, ale cărui crengi voluminoase şi prelungi adăposteau la umbra lor un iaz şerpuitor, iar peste tot prin peşteră erau flori, flori roşii cât vedeai cu ochii. Lirael se aplecă şi rupse una, să se asigure că nu visează. Totul era însă aievea, fără să se simtă prezenţa vreunei vrăji. Strânse tulpina aspră între degete, privind din nou

la gerbera roşie şi înflorită.

O mirosi şi strănută când polenul îi gâdilă nările, băgând de seamă cu întârziere liniştea apăsătoare dimprejur. „Deşi o replică destul de reuşită, aerul e cam închis în peştera asta sau ce-o fi ea”, îşi zise Lirael. Nu se simţea nici cea mai mică adiere şi totul era cufundat în tăcere. Nu tu ciripit de păsări sau zumzet de albine printre flori, şi nicio vietate care să se adape din iazul cristalin. În afară de flori şi de copac nu existau alte vieţuitoare, iar însemnele din tavan răspândeau o lumină rece şi neprimitoare, nu ca soarele de-afară. Temperatura şi umiditatea erau ca peste tot prin regatul Clayrelor, datorită imensei reţele de ţevi ce transportau apa fierbinte şi vaporii de la gheizerele din adâncuri ca să asigure acea căldură umedă cu care era atât de obişnuită.

Era un loc într-adevăr minunat, însă nu pe de-a-ntregul. Uşor dezamăgită, Lirael se întrebă dacă asta e tot ce va găsi în prima ei expediţie în necunoscut. Zări apoi o altă uşă – de fapt o poartă cu zăbrele – în capătul îndepărtat al peşterii.

Îi trebuiră zece minute să ajungă acolo, mai mult decât s-ar fi aşteptat. Probabil din cauză că pe drum încercase să nu calce prea multe flori şi ocolise copacul şi iazul la o distanţă considerabilă, ca să se ferească de eventuale pericole.

Poarta dădea într-un alt coridor, de data asta cufundat în întuneric. Pe zăbrelele de metal se odihnea o figură alegorică ce semăna mai degrabă cu o lună decât un soare. Da, o lună în primul pătrar, în formă de seceră, ale cărei capete mult prea lungi şi ascuţite o făceau să pară ciudată, ba chiar înfricoşătoare.

Lirael privi prin grilaj către pasajul de dincolo, încercând să străpungă întunericul cu privirea. Îşi aduse brusc aminte de fluierul din buzunarul vestei şi simţi nişte furnicături în sus pe braţ, ca şi cum nişte mâini nevăzute ar fi încercat s-o tragă în locuri neştiute. Îşi dădu seama însă că nici fluierul şi nici şoarecele n-aveau să-i fie de vreun folos acum că nu mai era nimeni în Sala de Lectură.

Totuşi, în afară de astfel de primejdii neprevăzute, nu avea de ce să nu meargă mai departe. Putea cel puţin să încerce, măcar atâta lucru. Îşi roti aşadar încheietura şi

nestematele se aprinseră din nou, dar poarta rămase nemişcată. Îşi relaxă atunci mâna şi-şi dădu încruntată părul după urechi. Se vede treaba că poarta asta nu se lăsa cu una, cu două, şi că avea nevoie de vrăji ceva mai puternice.

Până să se gândească ce are de făcut se auzi un pocănit scurt şi tăblia din dreapta a porţii prinse a se roti încetişor, formând o deschizătură îngustă, însă destul de mare pentru ca Lirael să se strecoare. O sarcină destul de anevoioasă totuşi, căci vârfurile semilunei se întindeau ascuţite peste spaţiul strâmt, gata să-i secere gâtul şi să-i străpungă coapsele.

Scrută întunecimea din faţă, întrebându-se ce ar putea ascunde. Ce lucruri oribile i s-ar putea întâmpla odată trecut pragul? Dar ce mai tura-vura, oricum n-avea nimic de pierdut… Pe de o parte îi era frică, pe de alta tare ar fi vrut să ştie ce alte aventuri o mai aşteaptă. Şovăi pentru o clipă, dar în cele din urmă o birui curiozitatea, aşa că fără să mai stea pe gânduri scoase şoricelul din buzunar şi-l aşeză printre flori. Dacă păţeşte ceva în pasajul întunecat o să strige vraja de activare de acolo, şi-atunci el se va grăbi spre Sala de Lectură ca să dea alarma. Iar de va fi prea târziu ca s-o salveze, măcar să ştie de pericol. Atât superioarele, cât şi colegele ei îi spuseseră de nenumărate ori că era ceva normal ca bibliotecarele să se sacrifice pentru binele Clayrelor, fie înfăptuind cercetări primejdioase, ţinând piept pericolelor nebănuite ascunse printre colecţiile Bibliotecii, ori pur şi simplu trudind din greu. Lirael găsea că acest principiu al sacrificiului de sine i se potrivea în special ei, din moment ce restul Clayrelor aveau Darul Viziunii şi deci era nevoie de ele în viaţă.

După ce lăsă şoarecele jos, îşi scoase pumnalul şi se strecură cu atenţie prin deschizătura porţii. Spaţiul era extrem de îngust şi colţurile semilunei erau ascuţite şi tăioase, însă reuşi să treacă fără să se rănească sau să-şi rupă hainele. Nici prin gând nu-i trecu că dacă era mai mare n-ar fi fost chip să reuşească.

Pasajul era învăluit în întuneric, aşa că Lirael rosti o vrajă simplă ca să facă lumină, dând drumul licărului firav pe tăişul săbiei. O apucă apoi de mâner, ţinând-o aplecată dinainte ca pe o torţă, fireşte mai puţin puternică decât una adevărată. Era

totuşi cam palidă lucoarea, ceea ce însemna că ori nu-i prea reuşise vraja, ori ceva o slăbea.

Coridorul nu numai că era întunecat, dar, nefiind legat la reţeaua de încălzire, era şi foarte rece. La fiecare pas rotocoale groase de praf îi împresurau gleznele în forme care de care mai ciudate şi mai răsucite, ca nişte însemne magice ale căror înţelesuri îi rămâneau străine.

La capătul pasajului era o odaie mică şi dreptunghiulară în care Lirael păşi cu grijă, cercetându-i cu atenţie colţurile obscure prin care se preumblau însemne magice cam palide şi-atât de vechi încât aproape că se stinseseră de tot.

Magia plutea de fapt în toată încăperea, bizară şi străveche, iar faptul că n-o putea pătrunde o cam înspăimânta. Recunoscu însemnele drept rămăşiţe ale unei vrăji din vremuri demult apuse, acum desuete şi sleite de puteri. Odinioară parte dintr-un legământ meşteşugit, însemnele se rupseseră din vrajă şi tot ce rămăsese în urma lor era licărul sufocat de ţărâna prăfoasă.

Deşi frântă, vraja păstrase totuşi destulă putere cât s-o neliniştească. Fusese închegată cu însemne de legare şi închidere, alături de altele de pavăză şi prevenire şi, cu toate că fusese destrămată cu mult timp în urmă, se chinuia încă să-şi împlinească menirea.

Dar asta nu era tot, căci în curând băgă de seamă că vraja nu se stinsese de la sine, odată cu trecerea vremii, aşa cum crezuse la început. Cineva o dezlegase nu de mult, în urmă cu câteva săptămâni sau poate luni.

În mijlocul încăperii era o măsuţă joasă şi lucioasă din piatră tuciurie, o lespede ce aducea cu un fel de altar pe suprafaţa căruia se zvârcoleau frânte însemne ale unei vrăji măreţe aşteptând parcă forţa salvatoare care să le adune iarăşi laolaltă, dar care se făcuse nevăzută.

Pe masă se aflau cinci socluri minuscule aliniate unul lângă celălalt, făurite dintr-un soi de os fosforescent. Dintre acestea doar cel de-al treilea din stânga susţinea ce părea a fi un fel de bust sau mai degrabă o statuetă.

Lirael şovăi. Nu reuşea să vadă prea bine ce e şi nu voia să se apropie, mai ales că ştia prea puţine despre vraja care

până nu de mult ocrotise odaia.

Rămase nemişcată preţ de câteva clipe, cu ochii pe însemnele plăpânde şi cu urechile ciulite. Nimic nu tulbură însă tăcerea de mormânt a încăperii.

Îşi luă aşadar inima-n dinţi şi făcu un pas înainte, încredinţată că n-are ce să i se întâmple rău. Aşa măcar vedea statuia şi-apoi putea să se întoarcă înapoi.

Dădu să mai facă un pas cu luminiţa ridicată, însă îndată ce lăsă piciorul jos simţi că ceva nu e în ordine. Podeaua îi fugea parcă de sub picioare şi-avea senzaţia că o să cadă, când auzi deodată un pârâit asurzitor şi alunecă până la mijloc prin chepengul de sticlă fumurie pe care-l confundase cu o bucată de pardoseală.

Căzu dinainte pe brânci, reuşind cu chiu, cu vai să nu-şi scape pumnalul. Întâmplarea făcu să se lovească cu mâna stângă de masa din mijloc, aşa că fără să mai stea pe gânduri înşfăcă statueta şi dădu să se ridice. Un val năprasnic de durere îi străbătu trupul din cap până-n picioare când cioburile rămase în marginea de piatră i se înfipseră ţepoase în genunchi, în vreme ce picioarele brăzdate cu zeci de tăieturi de la gleznă în jos o usturau cumplit.

Privind în jos către tunelul subteran Lirael văzu atunci ceva cu mult mai înfricoşător decât cioburi şi sânge, ceva ce o îngrozi suficient de tare cât să se ridice dintr-o singură mişcare, fără să-i mai pese de durere. Trapa de sticlă mascase un canal întunecos şi strâmt ca un sicriu la capătul căruia se afla ceva sau cineva. La început i se păru că e o femeie goală adormită, dar mai apoi observă cu oroare că avea mâinile la fel de lungi ca picioarele şi că primele, îndoite dinapoi, se terminau cu nişte gheare lungi şi ascuţite ca ale unei călugăriţe gata să sară asupra prăzii. Când arătarea deschise ochii, în loc de pupile, Lirael zări două vâlvătăi argintii, mai orbitoare şi mai neînduplecate decât îi fusese dat să vadă vreodată.

Dintr-odată o izbi mirosul, izul metalic de neconfundat al Magiei Libere care-i lăsa întotdeauna un gust acru în gură şi-o ustura în gât până simţea că i se face rău.

Atât ea, cât şi creatura prinseră a se mişca aproape în acelaşi timp. În vreme ce Lirael se opintea să iasă din gaura

tunelului, ciudata arătare ţâşni către ea încercând s-o apuce cu ghearele-i alungite. Când nu izbuti, urlă înfuriată, un ţipăt strident, venit din altă lume, dar care o făcu să se grăbească în ciuda rănilor de la picioare.

Încă se mai auzea ecoul strigătului când Lirael se strecura deja prin deschizătura porţii cu semilună, gâfâind atât de greu încât puţin lipsi să nu se înţepe în colţurile ascuţite. Odată trecută dincolo se-ntoarse iute şi rotindu-şi brăţara rosti cât putu de tare: „Închide-te! Închide-te!“

Dar poarta nici pomeneală s-o asculte şi, până să se dezmeticească ea, arătarea era deja cu o mână şi un picior afară. Într-o străfulgerare de moment Lirael se gândi că n-are cum să-ncapă prin spaţiul acela strâmt, dar în clipa următoare corpul ei elastic se subţie cu totul, de parcă era făcut din lut. Ochii de argint îi scăpătară şi deschise o gură largă din care limba cenuşie cu dungi galbene se iţi ca o lipitoare, trecând alunecoasă peste buzele subţiri.

Lirael îşi rupse într-un sfârşit privirea de la ea şi o luă la fugă fără să se gândească pe unde calcă, uitând cu desăvârşire de şoricelul cu alarmă sau că nu trebuie să se apropie de iaz şi copac. Fugea cât o ţineau picioarele, strivind florile care se scuturau în urma ei într-o explozie de petale sângerii.

Nu îndrăznea să încetinească pasul şi nici să se oprească, de teamă că arătarea o s-o ţintuiască la pământ cu ghearele-i năprasnice. Trecu în coridorul ce ducea către ieşire şi nu se opri decât în faţa uşii, cât pe ce să se izbească în ea. Roti repede brăţara şi, până să se deschidă uşa de-a binelea, se şi strecură afară prin crăpătura îngustă, rupându-şi toţi nasturii vestonului.

De cealaltă parte învârti iarăşi de brăţară, privind poarta care încă se deschidea şi spaţiul întunecat de dincolo cu teama mielului care aşteaptă să fie sfârtecat de lup.

Într-un sfârşit uşa se poticni şi începu să se închidă, iar Lirael oftă uşurată şi căzu pe vine fără vlagă, simţind că-i vine rău. Închise ochii pentru o clipă şi auzi deodată un pocănit care nu semăna deloc cu declicul zăvorului.

Când deschise ochii şi-şi ridică privirea zări ceva ce semăna cu un cârlig la capătul unei antene ca de insectă, unduindu-se prin deschizătura porţii ce nu era mai mare de un

deget. Curând apăru încă unul şi poarta prinse a se deschide încetişor.

În doi timpi şi trei mişcări scoase fluierul şi suflă în el cu toată puterea, notele lui pătrunzătoare răsunând în susul şi-n josul scărilor în spirală. Dar cine să-l audă, când toată lumea era plecată? Se gândi atunci să încerce cu şoricelul, dar când îl căută în buzunar dădu peste statueta de piatră de mai devreme.

Uşa începu să tremure din ţâţâni şi să se deschidă tot mai tare, semn că arătarea ţinea bine piept vrăjii de închidere. Lirael privea pierdută, neştiind ce altceva ar mai putea încerca. Îşi aruncă ochii disperată de-a lungul coridorului întunecat în speranţa că cineva îi va sări în ajutor ca prin minune.

Nu se arătă nimenea din păcate, iar ea nu se putea gândi decât că arătarea asta – indiferent de unde e şi ce hram poartă – nu trebuie lăsată sub nicio formă în Bibliotecă. În minte îi năvăliră ameţitoare spusele colegelor despre sacrificiul suprem cu care bibliotecarele sunt datoare la nevoie. Îşi aminti şi de păţania de pe Muntele Meteor, cu numai câteva luni în urmă. Abia acum când se afla atât de aproape de moarte îşi dădu seama cât de mult îşi doreşte de fapt să trăiască.

Ştia ce are de făcut. Se ridică în picioare şi pătrunse în curgerea eternă a Legământului, de unde scoase toate însemnele de rupere şi spulberare pe care le ştia, însemne de foc şi mistuire, de oprelişte şi ferecare. Îi veniră toate în minte într-o alunecare lină, mai strălucitoare decât orice lumină magică şi-atât de puternice şi nestrunite încât abia izbuti să le conjure într-o vrajă. Deşi cu greu, le orândui pe fiecare acolo unde-i era locul şi-apoi le împreună sub un singur însemn dominant, unul de mare însemnătate ce aduna puteri pe care nu îndrăznise să le mai folosească pân-acum.

Odată vraja gata, Lirael o ţinu în frâu înlăuntrul ei cu puterea voinţei, făcând apoi cel mai curajos lucru din viaţa ei: îşi lipi o mână de uşă, iar cu cealaltă apucă cârligul creaturii, dând grai însemnului măiastru ca să ducă vraja la bun sfârşit.

CAPITOLUL OPT
Pe-a cincea scară din spate

Când rosti cuvintele îşi simţi gâtul pârjolit de o căldură cumplită şi-n clipa următoare flăcări pustiitoare îi ţâşniră din degete, aprinzând creatura, în timp ce mâna stângă cu care ţinea poarta i se făcu parcă de oţel, dându-i puteri nebănuite cu care închise uşa cât ai clipi. Aproape instantaneu o forţă nevăzută o zvârli câţiva metri înapoi şi Lirael începu să se rostogolească ameţitor, într-un vârtej ce părea fără oprire până când se izbi cu capul de lespezile podelei şi rămase fără cunoştinţă.

Când îşi veni în fire, nu-şi mai amintea unde e. Îşi simţea capul amorţit, de parcă i l-ar fi străpuns cineva cu o sârmă înroşită. Era parcă şi uşor umed în creştet, iar gâtul o ustura ca la-nceputul unei gripe straşnice. Pentru o clipă crezu că e bolnavă la pat şi că avea s-o vadă pe mătuşa Kirrith ori pe una din celelalte fete aplecându-se deasupra ei să-i vâre pe gât o lingură cu nu ştiu ce licoare pe bază de ierburi, dar îşi dădu seama în curând că-n loc de salteaua ei moale stă întinsă pe lespedea rece a podelei şi că e îmbrăcată.

Îşi duse şovăielnică mâna la creştet şi, îndată ce zări degetele pline de sânge, înţelese că era rănită. O cuprinse deodată ameţeala şi începu să tremure din toate încheieturile, scuturată de friguri. Încercă să strige după ajutor, însă durerea din gât era mult prea mare, aşa că nu reuşi să articuleze decât nişte sunete înfundate.

Când îşi aminti în sfârşit ce încercase să facă, ameţeala lăsă loc panicii şi deznădejdii. Încercă să-şi ridice capul, dar durerea o priponi în loc, aşa că se întoarse pe o parte ca să privească uşa, care era închisă. Cât despre creatură, nici urmă de ea pe nicăieri.

Rămase nemişcată cu ochii aţintiţi la uşă, cercetând-o atât de intens încât la un moment dat i se înceţoşă privirea şi nu-şi mai putu da seama dacă e chiar închisă sau doar i se pare, sau dacă arătarea dispăruse cu adevărat. Când se încredinţă într-un sfârşit că totul e în ordine, îşi întoarse capul şi vomită până la

bilă, care o arse pe gâtlejul iritat.

Urmară câteva clipe de tăcere, în care încercă să-şi recapete suflul şi să-şi potolească bătăile inimii. Îşi pipăi din nou moalele capului, constatând cu uşurare că sângele începea să se închege deja, semn că rana nu era foarte serioasă. Cu gâtul stătea mai prost, din cauză că se încumetase să rostească o vrajă dintre cele mai puternice, pe care nu avea încă nici puterea şi nici experienţa să o facă cum se cuvine. Încercă să spună câteva cuvinte, dar pe gură îi ieşi doar o hârjâială înfundată.

Îşi studie apoi picioarele, care se dovediră mai mult zgâriate decât brăzdate de tăieturi adânci, deşi papucii erau atât de zdrenţuiţi încât ajunseseră să semene cu o pereche de sandale. Oricum, în comparaţie cu rana de la cap picioarele erau în stare bună, aşa că se hotărî să se ridice.

Nu reuşi din prima şi-i trebuiră câteva clipe bune să-şi găsească echilibrul, chiar şi cu ajutorul peretelui ca punct de sprijin. Îi luă apoi încă cinci clipe să se aplece după sabie şi s-o vâre în teacă.

După un asemenea efort rămase nemişcată o bucată de vreme, până se simţi din nou destul de sigură pe picioare să se întoarcă şi să cerceteze poarta mai în amănunt. Era încuiată, aşa cum o găsise la început, fără nicio deschizătură buclucaşă, însă acum putea simţi vibraţia magiei pe care o făcuse şi vraja de ferecare dinăuntru, care ţinea zăvorul tras. Nimeni şi nimic nu va putea să-i treacă pragul decât dacă va spulbera farmecul înfăptuit de ea. Nici chiar Bibliotecara-Şefă. În caz c-ar vrea să treacă dincolo, va trebui fie s-o cheme să desfacă descântecul, fie să-l înlăture de una singură.

Gândul la Bibliotecara-Şefă o aduse parcă la realitate, aşa că se apucă să-şi adune de pe jos toţi nasturii rupţi pe care-i mai găsea, punând apoi la loc de-a latul uşii şnurul roşu şi sigiliul – deşi cu greu mai reuşi să facă o vrajă ca să înmoaie ceara. Odată treaba săvârşită, se duse la scara în spirală, dar se opri după numai câteva trepte, simţindu-se mult prea slăbită ca să continue.

Picioarele o lăsară dintr-odată şi alunecă într-o stare de semi-inconştienţă care îi goli mintea şi-i slăbi trupul, făcând-o să

nu mai poată gândi limpede. Zăcu aşa o bună bucată de vreme, poate chiar o oră sau mai bine, la capătul căreia simţi cum prinde vlagă puţin câte puţin şi lucrurile începură să capete contur. Îşi aminti unde se află şi ce i se întâmplase şi ştiu îndată că va trebui să dea socoteală pentru starea jalnică în care se găseşte, plină de sânge, cu răni şi vânătăi peste tot, vesta sfâşiată şi nasturii rupţi şi mai cu seamă fără şoricelul de argint.

Pierderea acestuia îi aduse aminte de statueta pe care o avea în buzunar în locul lui. Deşi îşi mişca mâinile cu mare greutate izbuti într-un sfârşit s-o scoată la iveală şi o aşeză în poală.

După câte îşi putea da seama, reprezenta un câine şi era făcută din steatit în nuanţe de albastru spre gri, foarte fin la atingere. Animalul părea destul de fioros, cu urechile ciulite şi botul subţire şi ascuţit, dar avea o mutră prietenoasă şi rânjea cu limba scoasă într-o parte, un amănunt destul de greu de observat dacă nu te uitai cu atenţie.

— Salutare, cuţu! îi şopti Lirael cu o voce atât de răguşită încât aproape că nu se auzi.

Îndrăgea mult câinii, deşi îi întâlneai rar pe culmile Gheţarului. Clayrele de la Cavalerie aveau o cuşcă specială lângă Poarta cea Mare unde ţineau câinii care le ajutau la muncile de zi cu zi, dar altfel nu puteai să-i vezi decât cu unii oaspeţi, care-i luau cu ei peste tot, şi în odăile unde dormeau, şi în Cantina de Jos. Lirael îi saluta întotdeauna bucuroasă, chiar şi pe uriaşii ciobăneşti bălţaţi cu zgarde cu ţinte la gât. Animalele o întâmpinau mereu prietenoase, spre deosebire de unii stăpâni, care se supărau văzând că fata îi ignoră cu desăvârşire şi n-are ochi decât pentru câinii lor.

Rămase pe gânduri cu statueta în mână, întrebându-se ce să facă. Să-i zică oare lui Imshi sau cuiva superior în rang despre cele întâmplate în odaia cu iarbă şi flori? Să le spună că a trezit monstrul din somn şi astfel a descătuşat şi celelalte vrăji închise în giuvaierele brăţării?

A stat aşa şi a tot stat, întorcând povestea pe toate părţile în timp ce scărpina absentă capul de piatră al căţelului din poală, pe parcă ar fi fost un animal adevărat. Cel mai bine era să spună adevărul, dar asta cu siguranţă ar fi costat-o scump,

poate chiar slujba la Bibliotecă, iar gândul de a se întoarce la tunica albastră şi la colegele ei Junioare era mai mult decât putea îndura.

Îi trecu atunci prin minte – pentru a nu ştiu câta oară – că moartea ar fi o scăpare cât de cât onorabilă, însă, când îşi aminti de insecta hidoasă care fusese cât pe ce să-i vină de hac, gândul de a-şi pune capăt zilelor cu mâna ei îi păru mult mai puţin atrăgător.

„Nu, nu asta e soluţia”, hotărî ea. Singură se vârâse în bucluc şi tot singură trebuia s-o scoată la capăt. O să afle mai multe despre creatură şi despre cum să-i vină de hac, şi-apoi va coborî iarăşi la ea şi-o va răpune. Oricum de ieşit n-avea cum să mai iasă, sau cel puţin aşa voia să creadă, şi nimeni nu putea pătrunde în odaie, aşa că cel puţin deocamdată nu reprezenta un pericol pentru bibliotecare.

Cum avea totuşi să explice de ce are capul spart, tăieturi şi vânătăi pe tot corpul, de ce-şi pierduse vocea şi rătăcise şoricelul, într-un cuvânt de ce era în halul în care era? Tot ce trebuia să facă era să găsească o explicaţie care să se potrivească, să-i vină o idee genială… însă mintea ei era un gol imens şi planul salvator întârzia să se arate.

— Poate-mi vine vreo idee în timp ce urc scările, şopti ea către câinele din poală, care parcă o asculta cu atenţie.

Se simţea ceva mai liniştită să aibă cu cine vorbi şi parcă nu mai era aşa de singură. Se uită la el cu candoare, studiindu-i coada încovrigată în jurul picioarelor de dinapoi pe care stătea aşezat, cu privirea ageră şi picioarele din faţă drepte, de parcă îşi aştepta stăpâna.

— Ce mi-ar plăcea să am un câine de-adevăratelea! oftă ea cu un murmur aproape neînţeles, ridicându-se şi începând să urce scările încetişor, treaptă cu treaptă.

La un moment dat se opri şi se uită din nou la mica statuetă, străfulgerată de o idee. Sigur că da! Putea să întrupeze un câine cu ajutorul vrăjii potrivite, unul nu întru totul adevărat, dar măcar un trimis al Legământului care să-i fie credincios, să latre, să se gudure şi orice altceva mai face un câine. Pentru asta ar avea probabil nevoie de anumite cărţi cum ar fi *Despre Întruparea Trimişilor Întru Legământ* şi poate şi de

Plămădirea şi Stăpânirea Creaturilor Vrăjite. Deşi ambele manuscrise erau ţinute sub cheie, Lirael ştia unde să le găsească şi mai ştia şi cum să facă trimisul să semene perfect cu mica statuetă.

Zâmbi mulţumită la gândul că va avea un câine doar al ei, un prieten devotat cu care va putea vorbi orice şi care n-o s-o ia nicicând la întrebări şi n-o să-i ceară socoteală. Un tovarăş pe care să-l iubească şi care s-o iubească necondiţionat. Vârî statueta la loc în buzunar şi-şi continuă agale urcuşul.

După vreo sută şi ceva de trepte se opri brusc copleşită de gânduri negre. Dacă n-o să se priceapă să făurească câinele cum trebuie? Şi mai mult decât atât, cum şi de unde să afle despre creatura ascunsă în camera cu flori? Sigur că erau o sumedenie de bestiare pe rafturile Bibliotecii, dar nu era chiar atât de simplu să le găseşti sau să pui mâna măcar pe unul din ele.

Mai urcă câteva zeci de trepte frământată de astfel de întrebări fără răspuns, dându-şi seama într-un târziu că are o problemă mult mai urgentă de rezolvat, şi anume găsirea unei explicaţii cât de cât plauzibile pentru rănile din cap şi de pe picioare şi pentru şoricelul dispărut, de preferabil fără să mintă prea mult. Era îndatorată celor de la Bibliotecă şi tocmai de aceea nu voia să le mintă cu neruşinare. De fapt nici nu era foarte convinsă că s-ar pricepe să spună bazaconii dacă Bibliotecara-Şefă sau cineva la fel de dură ca ea ar lua-o serios la întrebări.

Cu restul mai treacă-meargă, dar buba era cu şoarecele. Se opri ca să se poată concentra mai bine, constatând cu surprindere cât de binefăcătoare pentru trup erau aceste mici popasuri. Era mai obosită decât îşi dădea seama. Într-o zi obişnuită de lucru se alerga mai tot timpul prin Bibliotecă, în sus sau în jos pe treptele în spirală sau dintr-o încăpere într-alta. Acum însă de-abia mai putea să se mişte cu mari eforturi de voinţă.

Ar putea să invoce o căzătură pentru rana de la cap, îşi zise Lirael şi gândul parcă o făcu să simtă iar durerea din creştet. Sângerarea se oprise de ceva vreme însă avea părul încleiat de sânge şi presimţea că o să-i iasă un cucui cât toate

zilele.

Da, o cădere de undeva de foarte sus, însoţită de un urlet pe măsură ar explica nu doar contuzia, ci şi problema cu gâtul iritat. Mai mult, povestea se potrivea perfect atât pentru nasturii sfâşiaţi cât mai cu seamă pentru şoricelul pierdut, care i-ar fi putut cădea foarte uşor din buzunar.

„Treptele sunt elementul cheie", îşi zise în sinea ei. Dacă le-ar spune că a alunecat şi s-a rostogolit pe scări câteva zeci de metri, ar avea şanse să o creadă, mai ales dacă făcea în aşa fel încât să o găsească careva zăcând la capătul unui şir de trepte. Atunci ar menaja-o poate şi cu întrebările şi ar scăpa basma curată fără să spună prea multe minciuni.

În mai puţin de trei minute alese şi locul cel mai potrivit pentru aşa-zisul accident: a cincea scară din dos, între spirala principală şi Sala Junioarelor. Ca să fie totul şi mai plauzibil o să ia şi un pahar de apă de la Fântâna Zally, care era chiar în drum. Sigur că nu aveai voie să pleci cu paharele, dar asta avea să le dea un motiv în plus ca să o certe – mai ales mătuşii Kirrith – şi nimeni nu se va mai gândi că a făcut şi alte năzbâtii. Partea cea mai bună era că putea pune tăieturile de la picioare pe seama cioburilor de la paharul spart.

Nu-i mai rămânea de făcut decât să ajungă în locul cu pricina şi să nu să dea nas în nas cu cineva pe drum. Dacă era să se ia după experienţele anterioare, Veghea celor O Mie Cinci Sute Şaizeci şi Opt de Clayre nu avea să mai dureze mult. Exista o legătură strânsă între numărul Profeteselor alese pentru Veghe şi durata acesteia. Cele Patruzeci şi Nouă de Clayre chemate în mod obişnuit nu petreceau niciodată mai mult de Nouă Zile la Veghere, de unde şi numele dat acestei îndeletniciri a lor. Când se întâmpla însă să fie poftite mai multe deodată, procesiunea se încheia destul de repede, uneori chiar înainte de sfârşitul zilei, aşa cum se petrecuse şi la ultima Veghere.

Pe măsură ce se apropia de camera Junioarelor ştia că riscul de a se întâlni cu vreo colegă ori alte Clayre ce nu fuseseră chemate la datorie era din ce în ce mai mare. Dacă chiar era să se nimerească cu vreuna, îşi făcuse planul să cadă jos ca secerată prefăcându-se că îi e rău, în speranţa că respectiva nu va pune apoi prea multe întrebări.

Din fericire însă, nu se întâlni cu nimeni înainte să se depărteze de scara principală. Umplu un pahar cu apă de la Fântână şi trecu pragul porţilor de piatră mereu deschise ce dădeau spre A Cincea Terasă a Bibliotecii, ajungând în sfârşit la Cea de-a Cincea Scară din Spate, îngustă şi în formă de cerc. Aceasta nu era foarte umblată din moment ce făcea legătura între Bibliotecă şi aripa de vest a Sălii Junioarelor.

Lirael urcă extenuată primele şase trepte dar se opri la cotitura unde scara se întorcea în cerc. De acolo dădu drumul paharului în gol, tresărind nervos când acesta se făcu ţăndări de podea. Privi apoi de jur împrejur să vadă unde s-ar putea întinde, dar o apucă ameţeala şi trebui să se aşeze. Odată întinsă, îi păru lucrul cel mai natural să-şi odihnească capul pe treapta de mai sus, culcându-l pe un braţ în loc de pernă.

Ar fi fost poate mai înţelept să se întindă pe mica terasă de mai jos, având desigur grijă să semene cu victima unei căzături, însă mişcarea i se părea mult prea complicată. Era vlăguită şi nu se simţea în stare să se ridice în picioare. Tot ce-şi dorea era să se lase pradă somnului care-i dădea târcoale, o picoteală dulce şi mieroasă ce o purta departe de primejdii şi necazuri…

O trezi deodată strigătul unei fete care-i scanda numele înspăimântată şi care apoi îi apăsă beregata cu două degete în căutarea pulsului. De astă dată îşi veni în simţiri relativ repede, blestemând în gând junghiul de durere ce-i străbătu corpul din tălpi şi până-n creştet.

— Lirael! Poţi să vorbeşti?

— Da, bâigui ea cu o voce încă slăbită şi răguşită. Nu mai ştia exact unde se află. Adormise parcă pe scări – sau cel puţin aşa îşi amintea –, iar acum era întinsă undeva pe jos, pe loc drept. Nu trecu mult până să-şi dea seama că e de fapt pe terasă şi că arată exact ca cineva care tocmai a suferit o căzătură zdravănă. Nici dacă se chinuia nu i-ar fi ieşit aşa de bine! Pesemne că alunecase de pe scări după ce-şi pierduse cunoştinţa.

După culoarea vestei, fata care o găsise şi care acum stătea aplecată peste ea suflându-i în faţă era una dintre Prim-Asistente. Lirael clipi de câteva ori, întrebându-se de ce îşi tot

vântură fata asta mâna prin faţa ei. N-o recunoscu la început şi gestul i se păru bizar, dar apoi văzu că e Amerane, o colegă cu care lucrase câteva zile luna trecută.

— Ce-ai păţit? o întrebă Amerane îngrijorată. Ţi-ai rupt ceva?

— Cred că m-am lovit la cap, bolborosi Lirael, simţind cum i se umezesc ochii dintr-o dată.

Până acum reuşise să nu plângă, dar pur şi simplu nu se mai putea abţine şi începu să tremure din toate încheieturile fără să se poată controla.

— Te doare ceva? Crezi că ţi-ai rupt ceva? insistă Amerane. Mai ai şi alte răni în afară de cea de la cap?

— N-nu, suspină Lirael. Nu cred că mi-am rupt nimic.

Amerane păru destul de reticentă, pipăindu-i uşor braţele şi picioarele de sus în jos şi de jos în sus, apăsându-i apoi cu blândeţe degetele de la mâini şi laba piciorului. Văzând că nu ţipă de durere şi că n-are încheieturi scrântite sau alte umflături, o ajută să se ridice în picioare.

— Haide, hopa sus! o încurajă ea. Trebuie să te ducem la Infirmerie.

— Mulţumesc, şopti Lirael, trecându-şi braţul pe după umerii lui Amerane şi sprijinindu-se de ea cu toată greutatea.

În timp ce fata o căra anevoie, Lirael îşi vârî iute mâna liberă în buzunar, încleştându-şi degetele pe statueta de piatră a cărei suprafaţă fină şi alunecoasă o ajută parcă să mai uite de durere.

CAPITOLUL NOUĂ
Cartea lui Nagy despre monştri

Sperase să-i dea drumul de la Infirmerie în aceeaşi zi, dar nici măcar după trei nu era în stare să vorbească ca lumea şi se simţea la fel de slăbită, preferând să zacă în pat şi să dormiteze. Gâtul o mai lăsase şi rana din creştet începea şi ea să se vindece, însă frica pusese acum stăpânire pe mintea şi trupul ei, căci peste tot nu vedea decât creatura cea hidoasă străpungând-o cu ochi scânteietori sau pândind-o printre gerberele roşii, gata s-o înhaţe cu cleştii ei ascuţiţi. Îi mai era teamă să nu se afle ce-a făcut şi astfel să-şi piardă slujba. Prinsă într-un cerc vicios, ajunsese să-i fie frică de propriile gânduri, iar asta o secătuia de puteri şi-i tulbura şi-aşa puţinele ore de somn cu coşmaruri dintre cele mai lugubre.

În dimineaţa celei de-a patra zile Tămăduitoarea-Şefă scrâşni din dinţi vădit nemulţumită de evoluţia bolnavei. Chemă o colegă să se uite şi ea la Lirael, care se supuse consultaţiei fără să crâcnească. Cele două deciseră apoi la unison că trebuie s-o cheme degrabă pe Filris, prinsă pesemne în visare la ea în odaie.

Lirael tresări nervos la auzul veştii. Filris nu era doar directoarea Infirmeriei, ci şi cea mai în vârstă dintre Clayrele Senioare. De când o ştia aceasta rareori ieşise din camera ei, unde era mai tot timpul cufundată în visare, deşi se zicea că mai trecea din când în când şi pe la Infirmerie. Cu toate astea, copila n-o văzuse nici prima şi nici a doua oară când o aduseseră aici cu diverse probleme, pe vremea când era ceva mai mică.

De fapt nu le văzuse pe niciuna dintre Senioarele în etate, a căror vârstă le permitea să se retragă în odăile lor şi să-şi petreacă zilele rămase visând ori meditând. Aveau nevoie de astfel de spaţii izolate pentru că Viziunea devenea din ce în ce mai apăsătoare odată cu trecerea anilor, iar imaginile tot mai frecvente erau din păcate mult prea disparate ca să poată fi controlate, chiar şi cu ajutorul Profeteselor de la Veghea de Nouă Zile sau cu puterile ce dormitau în gheaţă. Nu era, aşadar, neobişnuit ca unele dintre aceste Clayre să Vadă doar frânturi

de lumi ce ar putea să vină, rupte complet de prezentul în care vieţuiau.

Cu toate astea, când Filris sosi o oră mai târziu, n-o însoţea nimeni şi era perfect conştientă de tot ce se întâmplă în jurul ei. Lirael o studie pe furiş din cap până-n picioare. Era o femeie scundă şi subţirică, cu părul alb ca zăpada de pe culmile Meteorului şi pielea aidoma unui pergament vechi, cu vinişoare vineţii pe obraji ce contrastau cu ridurile adânci care-i trădau adevărata vârstă.

O cercetă şi ea la rându-i pe mica pacientă fără să scoată o vorbă, în timp ce mâinile ei aspre ca hârtia o îndemnau ba să se ridice, ba să se întoarcă într-o parte, ba în cealaltă. În cele din urmă o puse să deschidă gura şi se uită în gâtul ei o bună bucată de vreme cu ajutorul unei luminiţe aprinse printr-o vrajă de Legământ şi care plutea plăpândă la doar doi centimetri de buzele pe jumătate amorţite ale fetei. Terminându-şi în sfârşit consultaţia, o trimise pe Tămăduitoare la treburile ei şi se aşeză pe pat lângă Lirael. În salon se aşternu deodată o tăcere apăsătoare, căci celelalte şapte paturi erau goale.

Lirael fu cea care tulbură prima liniştea cu un geamăt înfundat, ca şi cum ar fi încercat să-şi dreagă vocea ori poate să suspine. Îşi dădu părul de pe faţă şi privi speriată către Filris, care o prinse imediat în mrejele ochilor săi albaştri ca un cer senin de vară.

— Deci tu eşti Lirael… zise scurt Clayra. Colega mi-a spus că ai căzut pe scări, dar mă îndoiesc că ce ai tu în gât e de la ţipete. Sinceră să fiu, mă mir cum de mai eşti în viaţă. Eşti singura de vârsta ta – şi printre puţinele de alte vârste – care nu au pierit odată cu rostirea vrăjii pentru însemnul cu pricina.

— D-dar… cum de v-aţi dat seama? întrebă Lirael cu o voce hârjâită.

— Am văzut multe la viaţa mea, răspunse Filris sec. Lucrez în Infirmeria asta de mai bine de o sută de ani, şi nu eşti tu prima Clayră atinsă de nesăbuinţă ori de exces de zel. Tare mi-ar mai plăcea să ştiu unde te-ai tăiat la picioare, pentru că vezi tu… cioburile pe care ţi le-am scos din răni sunt din cristal pur şi nicidecum sticlă normală, ca cea din care sunt făcute paharele de la Fântâna Zally.

Lirael înghiţi în sec. Tăcerea se aşternu din nou peste ele, dar asta nu păru s-o deranjeze pe bătrâna Clayră, care aştepta răbdătoare.

— O să-mi pierd slujba la Bibliotecă, şopti copila în cele din urmă. O să mă trimită înapoi la Junioare.

— Ba nu, îi zise Filris, apucând-o de mână. Nimeni nu trebuie să ştie ce vorbim noi aici.

— Am fost o mare neroadă! se dojeni Lirael cu vocea ei groasă. Am slobozit o creatură periculoasă, v-am pus pe toate în primejdie!

— Ei, acuma… bombăni Filris. N-are cum să fie chiar aşa de grav dacă nu s-a întâmplat nimica rău în ultimele patru zile, nu? De altfel, Clayrele pot avea foarte bine grijă de ele însele şi una de alta. Eu pentru tine îmi fac griji, pentru că văd cum laşi frica să te domine, o văd cum nu te lasă să te înzdrăveneşti. Acum… ia-o de la început şi povesteşte-mi tot de-a fir-a păr.

— Şi nu-i veţi spune mătuşii Kirrith? Şi nici Bibliotecarei-Şefe? o întrebă Lirael disperată.

Dacă se afla, n-o să mai aibă voie să pună piciorul în Bibliotecă şi va pierde totul. Totul.

— Te referi la Vancelle? Nu, nu-i voi spune, o încurajă Filris, strângându-i mâna. N-am să spun nimănui, mai ales că abia acum am înţeles că ar fi trebuit să ştiu de tine mai din vreme. Habar n-am avut că o copilă ca tine poate avea asemenea puteri. Dar haide, spune-mi mai bine ce s-a întâmplat.

Lirael îşi începu povestea cu o voce atât de slabă şi pierită încât Filris trebui să se aplece ca să o audă. Îi povesti despre ziua ei şi despre cum se hotărâse să urce pe culmea Meteorului, unde le întâlnise apoi pe Sanar şi Ryelle, care îi oferiseră slujba de la Bibliotecă, un gest extrem de generos şi care o ajutase atât de mult! Îi mai spuse şi despre vrăjile deşteptate în nestematele brăţării, despre uşile cu soare şi cu semilună, iar când ajunse la partea cea mai grea, cu scrinul cu capac de cristal şi monstrul ce sălăşluia înăuntru, vocea i se înmuiase deja şi vorbea aproape normal. Veni apoi rândul statuetei din camera cu flori, urcuşul anevoios de la întoarcere pe scara în spirală, planurile legate de plămădirea unui câine magic şi în

sfârşit aşa-zisa cădere.
Vorbiră mai bine de un ceas, timp în care Filris îi puse tot felul de întrebări să-i afle temerile, speranţele şi visurile. Când terminară în sfârşit de povestit Lirael se simţi împăcată şi mult mai sigură pe sine, ca şi cum bătrâna Clayră i-ar fi luat cu mâna toată durerea şi angoasa ce-o sufocaseră până acum.
Filris o rugă apoi să-i arate statueta, aşa că Lirael scoase micuţul câine de piatră de sub pernă şi i-l dădu şovăielnică. Se ataşase tare mult de el, căci era singurul lucru care o mai alina şi se temea ca nu cumva Filris să i-l ia sau să o pună să-l ducă înapoi la Bibliotecă.
Clayra luă statueta cu amândouă mâinile, acoperind-o aproape în întregime, mai puţin botul care rămase în afară mărginit de o parte şi de alta de degetele ei zbârcite. Îl ţinu aşa mult timp, privindu-l pierdută, după care oftă adânc şi i-l dădu înapoi. Când îl luă Lirael simţi căldura pe care micul trup o emana datorită strânsorii bătrânei.
Filris nu se ridică şi nici nu vorbi până ce Lirael nu se îndreptă de spate în pat, trezind-o astfel din visare.
— Scuză-mă, Lirael. Îţi mulţumesc că mi-ai spus adevărul şi că mi-ai arătat statuia. De mult ştiam că are să se-ntâmple, dar am sperat şi-am aşteptat atâta amar de vreme încât mi-a fost teamă că mă voi rătăci în viitor şi că-mi voi pierde minţile într-atât încât să nu mai cred că e aievea.
— Ce vreţi să spuneţi? întrebă ea nedumerită.
— Vreau să spun că ţi-am Văzut deja câinele acum mult timp, îi explică bătrâna. Pe vremea când aveam încă Viziunea limpede. A fost de fapt ultima imagine pe care mi-o amintesc întreagă şi clară. Am văzut o femeie bătrână, foarte bătrână, uitându-se îndeaproape la un câine de piatră în miniatură pe care-l ţinea strâns în pumni. Au mai trecut câţiva ani până să înţeleg că eu eram bătrâna…
— Eram şi eu în Viziune?
— Nu m-am văzut decât pe mine, zise Filris calmă. Mi-e teamă că asta înseamnă că nu ne vom revedea. Mi-ar fi plăcut să te ajut să răpui creatura pe care ai deşteptat-o, dacă nu cu fapta măcar cu vorba. Ceva îmi spune că trebuie să te mişti iute, căci creaturi de teapa asta nu se trezesc aşa, cu una, cu două, ci

cu ajutor necurat. Tare mi-ar plăcea să apuc să-ţi văd şi câinele, dar nu e cu putinţă din păcate… Ştii însă ce regret cel mai mult? Faptul că în ultimii cincisprezece ani am fost mai mereu ruptă de prezent. Ar fi trebuit să ne întâlnim mai de mult, draga mea Lirael. Dar asta e una din slăbiciunile Clayrelor, de la o vârstă tindem să uităm de semenele noastre şi de necazurile lor, ştiind că toate sunt efemere în lumea asta trecătoare.

— Ce înseamnă asta mai exact? întrebă Lirael.

Era prima dată când se simţea în largul ei să discute cu cineva despre problemele şi viaţa ei. Abia acum începea să prindă gustul destăinuirilor sincere şi calde de care celelalte Clayre se bucurau probabil în mod constant. Era parcă un făcut să nu obţină decât cu greu ceea ce altele ori nu-şi doreau ori aveau din belşug.

— Fiecare dintre noi are puterea să-şi întrevadă oarecum sfârşitul. De fapt, ceea ce vedem sunt fragmente sau frânturi ce s-ar putea constitui în semne prevestitoare. Adevărata clipă a încheierii socotelilor cu viaţa n-ai cum s-o vezi însă, niciun muritor n-ar suporta o astfel de povară. Aşa şi eu acum douăzeci de ani m-am Văzut studiind statueta unui câine, dar abia cu timpul mi-am dat seama ce înseamnă acest mic episod şi că el îmi anunţa de fapt plecarea.

— Nu puteţi să mă lăsaţi tocmai acum! izbucni Lirael în lacrimi, aruncându-se de gâtul firav al bătrânei. Am nevoie de cineva lângă mine, nu pot să duc povara asta de una singură!

— Ba sigur că ai să poţi, şi nici n-ai încotro! i-o reteză Filris cu asprime. O să ai câinele drept tovarăş, un prieten credincios şi de nădejde. Trebuie să te interesezi de creatura pe care ai eliberat-o, căci numai când vei şti destule despre ea o vei putea învinge! Cercetează Biblioteca mai departe şi nu uita că, deşi Clayrele Văd viitorul, tot ele îl pot şi înfăptui! Eu văd în tine o făuritoare, Lirael, nu doar o simplă vizionară, aşa că trebuie să îmi promiţi că nu vei renunţa nicicând şi că-ţi vei împlini destinul! Făgăduieşte-mi!

— O să încerc, şopti copila, simţind cum energia şi entuziasmul bătrânei se trezesc încet-încet şi-n ea. Promit că am să încerc.

Filris o strânse şi mai tare de mână, cu o putere nebănuită

pentru degetele ei subţiri. Se aplecă apoi şi-o sărută pe frunte, trezind la viaţă însemnul crestat în piele prin care o energie caldă îi inundă trupul scurgându-i-se apoi la fel de repede prin tălpi.

— N-am fost niciodată foarte apropiată de Arielle sau de mama ei, îi mărturisi Filris. Cred că din cauză că mi-am luat rolul prea în serios, am fost absorbită de lumile viitorului şi n-am mai avut timp pentru prezent. Mă bucur însă nespus că am apucat să vorbesc măcar cu tine… Rămâi cu bine, stră-stră-strănepoata mea, şi nu-ţi uita făgăduinţa!

Zicând acestea, se ridică şi ieşi din salon tăcută şi semeaţă, iar cine nu ştia câţi ani are n-ar fi putut nicicând concepe că-şi petrecuse mai bine de o sută de ani în acest spital şi că în ultimul timp retrăise aproape jumătate din ei în liniştea propriei odăi.

N-o mai revăzu nicicând pe Filris. Plânse amar alături de celelalte Clayre la ceremonia de Rămas-Bun, fără să mai bage de seamă că e cu un cap deasupra celorlalte colege sau că poartă tunica albastră în marea de pelerine albe de pe umerii celor care tocmai primiseră Darul Viziunii.

Nu ştia cât din lacrimile vărsate erau pentru Filris sau pentru propria-i soartă, acum că rămăsese iarăşi singură. Se pare că aşa îi era scris, să nu aibă parte de prieteni apropiaţi, ci doar de-o singură mătuşă şi verişoare cu carul.

Neuitând însă de poveţele lui Filris, a doua zi era la muncă, cu vocea încă slăbită şi şchiopătând de un picior. În mai puţin de-o săptămână făcu deja rost de copii ale unor cărţi precum *Despre Întruparea Trimişilor Întru Legământ* şi *Trimişi Superiori în Şaptezeci de Zile*, pentru că *Plămădirea şi Stăpânirea Creaturilor Vrăjite* se dovedi greu de scos din cutia în care fusese încuiată. Nu-i fu uşor nici cu bestiarele, căci toate pe care le găsise erau legate de raft cu lanţuri, aşa că le răsfoia pe furiş când era singură, dar fără prea mare succes. Se vede treaba că avea să mai treacă o vreme până să afle tot ce trebuia să ştie despre creatură.

De câte ori avea ocazia, trecea pragul porţii cu soarele sculptat în mijloc, lăsându-se purtată de vibraţiile magiei,

asigurându-se că nu se risipise, că ţâţânii şi zăvorul încă mai rezistă şi că lemnul va mai rămâne o vreme închistat în piatra zidului străvechi. În astfel de momente o cuprindea o panică teribilă, şi-atunci parcă simţea duhoarea de rugină a Magiei Libere croindu-şi drum prin lemn din partea cealaltă, aidoma unui monstru pitit de după zid de care-o despărţea o biată scândură şi-o vrajă chinuită.

Noroc că-i rămânea destulă cumpătare ca să-şi aducă aminte de cuvintele lui Filris şi să fugă înapoi în birou, unde se îndeletnicea cu făurirea tovarăşului necuvântător. Alteori, în loc să se retragă în odaia ei, se ducea la raftul cu ultimul bestiar descoperit, să vadă dacă nu cumva găseşte descrierea monstrului cu trup de femeie, ochi ca argintul viu şi cleşti ca de rădaşcă în loc de mâini, o creatură plămădită din Magie Liberă, înfometată şi pusă pe prăpăd.

Erau nopţi în care coşmarurile o chinuiau cumplit şi ultima imagine cu care rămânea în minte înainte să se trezească din somnul greu era aceea a uşii deschizându-se spre pasajul întunecat. S-ar fi dus să o verifice mai des, dar după Veghea celor O Mie Cinci Sute Şaizeci şi Opt Bibliotecara-Şefă le poruncise să nu mai coboare în Pasajele Străvechi decât câte două, aşa că nu se mai putea furişa acolo chiar oricând. Se zvonea că Profetesele iar nu Văzuseră mare lucru, dar Clayrele erau vădit îngrijorate şi se temeau de o primejdie despre care credeau că nu are să mai întârzie mult. Instituiră aşadar măsuri de precauţie în tot Gheţarul, nu doar la Bibliotecă. Astfel, Clayrele de la Cavalerie sporiră patrulele prin pasaje şi pe poduri, echipele de la sistemul de încălzire începură şi ele să lucreze în tandem, în timp ce o mulţime de culoare şi uşi interioare fuseseră închise şi izolate pentru prima dată de la Restaurare.

Abia în cea de-a şaptezeci şi treia zi – timp în care verificase uşa de la camera cu flori de patruzeci şi două de ori – găsi în sfârşit un bestiar care îi desluşi ce e cu creatura. Căutase, studiase şi-şi tocise creierii timp de zece săptămâni răsfoind nici mai mult nici mai puţin de unsprezece bestiare, fiind acum aproape gata şi cu pregătirile necesare pentru chemarea trimisului canin.

De fapt şi de drept numai la asta îi stătuse mintea în ultimul timp şi dăduse chiar din întâmplare peste explicaţia despre monstrul din pasaj. Gândindu-se întruna când ar fi mai nimerit să facă vraja cu pricina, deschise un manuscris minuscul legat cu şnur roşu şi intitulat simplu *Cartea lui Nagy despre monştri* şi începu să-l răsfoiască absentă, când observă deodată o gravură care-i atrase atenţia. Reprezenta un animal ciudat care arăta exact ca monstrul cu care se luptase, iar textul de dedesubt îi confirmă dincolo de orice îndoială că oricine a fost sau este Nagy ăsta cu siguranţă a avut de-a face cu aceeaşi arătare. Descrierea începea aşa:

Creatura Stilken e cu mult mai înaltă decât un om de statură medie sau peste şi ia adesea forma unui trup sinuos de femeie, deşi se poate modela în variate chipuri. Are cârlige mari sau cleşti în loc de braţe, pe care le foloseşte cu mare dibăcie la capturarea prăzii. Gura normală la prima vedere va dezvălui două rânduri de dinţi mărunţi şi ascuţiţi ca nişte ace. Aceştia pot fi ori strălucitori precum argintul, ori negri ca smoala. Ochii creaturii sunt de asemenea de argint, un argint ce arde aidoma unui foc mistuitor şi neştiut.

O trecu un fior de gheaţă când citi teribilele rânduri, iar tremurul făcu ca lanţul cu care cartea era legată de raft să zornăie greoi. Îşi aruncă iute ochii de jur împrejur să vadă dacă auzise careva zgomotul şi vine în control. Totul era cufundat în tăcere; nu se auzea decât răsuflarea ei sacadată. Oricum încăperea nu prea era vizitată, păstrând pe rafturile-i prăfuite o colecţie de memorii personale de mult date uitării. Lirael venise aici doar pentru că manuscrisul lui Nagy era trecut în indexul din Sala de Lectură ca un bestiar în care poţi găsi felurite informaţii utile.

Citi mai departe, încercând să-şi potolească tremurul mâinilor. Cuvintele parcă treceau pe lângă ea, căci mintea îi era pe jumătate ocupată cu alte gânduri la fel de îngrijorătoare: Acum că aflase în sfârşit care-i treaba cu Stilken cea odioasă, nu mai avea de ales, trebuia să-şi ia inima în dinţi şi să-i vină de hac!

Stilken e o creatură plămădită din Magie Liberă şi astfel nu poate fi răpusă de substanţe ori metale pământeşti, cum ar fi oţelul pur. Nicio fiinţă vie nu o poate distruge, căci cine o atinge va muri pe dată. Nu poate fi învinsă decât de plăsmuieli ale Magiei Libere sau de o vrăjitoare mai tare decât ea.

Lirael se opri şi înghiţi în sec, apoi citi din nou ultima frază: *„Nu poate fi învinsă decât de plăsmuieli ale Magiei Libere*". Cuvintele îi răsunau halucinant în minte. Habar n-avea cum să facă vrăji de Magie Liberă, şi chiar de-ar fi ştiut nu avea voie. Magia Liberă era mult prea periculoasă ca să fie la îndemâna oricui...

Deocamdată nu era în stare să judece limpede, aşa că îşi reluă lectura oftând adânc a uşurare când începu următorul rând:

Cu toate că doar Magia Liberă îi poate declanşa sfârşitul, Stilken poate fi legată prin Magie de Legământ şi întemniţată într-un recipient de forma unei vaze sau sticle de metal sau cristal turnat (sticla simplă fiind prea slabă şi deci riscantă), sau într-un puţ secat acoperit cu piatră.

Eu personal am încercat această ultimă tactică cu ajutorul câtorva vrăji pe care am să le explic în cele ce urmează. Trebuie însă spus că aceste numere de încătuşare presupun o forţă teribilă, bazându-se precum poate se ştie pe un mai mult de trei dintre însemnele de căpătâi ale Legământului. Doar un ucenic şi slujitor extrem de priceput – iar eu mărturisesc că nu sunt acela – s-ar încumeta să le folosească fără nepreţuitul ajutor al unei săbii fermecate sau unei baghete de scoruşă, purtând trezit într-însul cel dintâi cerc al celor şapte însemne ce leagă elementele-ntre ele, iar dacă vine vorba de aer ori de foc, cu cercul cel de-al doilea deşteptat şi el pe urmă, şi-apoi toate acestea cu cel din urmă-nsemnn fi-vor unite şi împreunate...

Lirael înghiţi iarăşi în sec, simţindu-şi brusc gâtul iritat. Însemnele lui Nagy descriau exact acelaşi semn pe care-l folosise şi ea şi care-i pârjolise corzile vocale. Mai mult, acum

realiză că nici măcar nu ştia cum să deştepte cel de-al doilea cerc, cel cu însemne de încătuşare pentru aer şi foc. Cât despre sabia vrăjită sau bagheta de scoruşă… era total neştiutoare. De unde să găseşti scoruş de munte prin locurile astea?!

Închise cartea încet şi o puse la loc pe raft, de data asta atentă la lanţ. Pe de o parte se simţea frustrată, căci deşi aflase o sumedenie de lucruri despre creatură tot trebuia să se mai documenteze, iar pe de alta era oarecum uşurată că se poate bucura de un mic răgaz înainte de a-şi înfrunta duşmanul. Avea să vină şi clipa aceea, dar nu chiar acum. Nu încă.

Deocamdată avea să se ocupe de câine. Măcar aşa avea şi ea cu cine să mai schimbe o vorbă şi cui să-i povestească despre toate astea, chiar dacă bietul animal nu va putea nici să-i răspundă şi nici să o ajute în vreun fel.

CAPITOLUL ZECE
Ziua Câinelui

Avea nevoie de patru ore ca să facă vraja cum trebuie, aşa că din nou se văzu nevoită să aştepte momentul potrivit când celelalte bibliotecare nu erau prin preajmă. Nu-şi putea permite să fie întreruptă, altfel toată truda ei din ultimele luni va fi fost în van. Se chinuise îndelung să intre în vâltoarea Legământului şi-apoi să ia vrăjile una câte una, legându-le duios pe fiecare cu însemnele separate în loc să le aducă laolaltă sub o vrajă de încheiere.

Ocazia nu întârzie să se arate, chiar mai devreme decât ar fi crezut, căci multe dintre Clayre fuseseră din nou chemate la datorie, nereuşind pesemne încă să Vadă ceea ce căutau. Lirael auzise chiar colege de-ale ei bodogănind pe seama întrunirilor din Observator şi înţelese că iar se măreau rândurile la Veghere, începând deocamdată doar cu Nouăzeci şi Opt. De data asta, pe măsură ce tot mai multe erau chemate, Lirael observă cu atenţie ora fiecărui apel şi socoti apoi cam cât durează până se întorc. Când toate cele O Mie Cinci Sute Şaizeci şi Opt fură în sfârşit poftite – nu fără rumoare în Sala de Lectură – ştiu cu certitudine că are să fie singură cel puţin vreo şase ceasuri, suficient cât să-şi termine vraja în tihnă.

Micuţa statuetă o aştepta tăcută în odaie, aşezată pe pupitru, de unde părea că o observă. Lirael începu să îi vorbească în timp ce se pregătea să încuie cu ajutorul unei vrăji destul de simple, căci funcţia nu-i permitea încă să aibă o cheie a ei şi nici măcar un drug la uşă.

— Asta e, cuţu, a sosit clipa cea mare! zise ea voioasă, aplecându-se să-l mângâie pe bot cu degetul.

Rămase uşor surprinsă când se auzi vorbind, nu din cauza răguşelii încă persistente, ci pentru că nu-şi mai recunoscu vocea. Parcă altcineva rostise cuvintele în locul ei. Abia atunci îşi dădu seama că nu schimbase o vorbă cu nimeni timp de două zile. Celelalte bibliotecare ajunseseră să-i accepte tăcerea şi o lăsau în pace, iar în ultimul timp reuşise să scape de conversaţii nedorite dând pur şi simplu din cap ori executând

imediat ordinul primit.

Varianta încă neterminată a trimisului se afla sub birou, acoperită cu o bucată de pânză. Lirael se vârî după el şi, după ce-l descoperi, îl trase afară încetişor ca să poată începe vraja. Îl mângâie câteva secunde, trecându-şi degetele uşor peste firele de argint care-i defineau forma, simţind căldura însemnelor ce alunecau leneşe în susul şi-n josul lor. Era un câine destul de mic, înalt cam de vreo treizeci şi cinci de centimetri, adică atât cât îi ajunseseră firele de argint pe care reuşise să le găsească. Oricum era de părere că s-ar descurca mai bine cu un câine mic decât cu unul mare. Îşi dorea un prieten, nu o santinelă care să ştie doar să o păzească.

În afară de firele argintate care îi conturau trupul minuscul, forma ce urma să prindă viaţă mai avea şi doi ochi de tăciune şi un nas din fetru negru prin care licăreau deja însemne ale Legământului. Avea şi-o coadă împletită din blană de câine pe care Lirael o furase smoc cu smoc de la câinii oaspeţilor ce poposeau adesea în Cantina de Jos. Şi ea era la rându-i doldora de însemne magice al căror înţeles secret povestea despre ce înseamnă să fii câine.

Nu mai lipsea decât ca Lirael să pătrundă în fluxul Legământului şi să scoată câteva mii de însemne potrivite, cărora să le dea drumul apoi prin ea în firele subţiri de argint. Aceste semne magice vor desăvârşi micuţa creatură şi-i vor da suflare, chiar dacă nu viaţă în adevăratul sens al cuvântului.

Când vraja va fi gata în sfârşit, argintul, tăciunii şi coada vor dispărea ca prin minune şi-n locul lor va apărea un câine în carne şi oase, plămădit însă prin magie. Avea s-arate ca unul adevărat, cel puţin de la o anumită depărtare, căci dacă te apropiai s-ar fi zărit imediat însemnele ce-l compuneau. La fel ca şi cu ceilalţi trimişi, nu va avea cum să-l atingă. Corpul lor era ca de apă şi mâna îţi aluneca uşor prin pielea transparentă, care împresura îndată degetul sau încheietura celui ce o atinsese fără ca acesta să simtă altceva decât căldura şi murmurul duios al însemnelor ce palpitau într-însa.

Lirael se aşeză picior peste picior lângă făptura fără viaţă, încercând să-şi golească mintea de orice gând străin, respirând atât de rar încât de fiecare dată când plămânii i se umpleau de

aer stomacul i umfla ca un săculeţ.

Era pe punctul de a intra în alunecarea Legământului, gata să-şi înceapă căutarea, când trase cu ochiul către animalul pe de pupitru şi văzu cât de singuratic pare, de parcă era supărat că nu-l bagă nimeni în seamă. Se ridică atunci şi, fără să se gândească prea mult îl luă în braţe, rămânând cu el în poală când se aşeză la loc. Deşi aplecat uşor într-o parte câinele părea totuşi semeţ, uitându-se cu interes la copia din fire de argint.

Trase adânc aer în piept încă de câteva ori şi-şi reluă meditaţia. Îşi notase însemnele trebuincioase pe nişte foi, schiţând simbolurile tainice pe care toţi Magii le foloseau ca să păstreze în scris însemnele de Legământ. Hârtiile o aşteptau aşa cum le lăsase, aşezate una peste alta la îndemână. Găsi primele semne fără prea mare greutate, iar următoarele veniră la ea parcă de bunăvoie, aproape fără să le caute. Se separară unul după altul din curgerea duioasă şi îi umplură mintea dintr-odată, insinuându-se apoi la fel de iute sub forma unui semicerc strălucitor în firele făpturii cu ochi de cărbune.

Pe măsură ce însemnele o inundau şi o umpleau, Lirael alunecă şi mai tare în transă, lăsându-se în voia curgerii magice şi a însemnelor ce puseseră stăpânire pe ea. Arcul strălucitor se transformă într-un pod incandescent între braţele ei larg deschise şi firăraia de argint, lumina lui devenind din ce în ce mai orbitoare cu fiece secundă. Lirael închise ochii şi simţi cum o mână nevăzută o ademeneşte în mrejele viselor, cât pe ce s-o rupă de tot de realitate. Printre miile de însemne din mintea ei se perindau ameţitor tot soiul de imagini cu câini de forme, mărimi şi culori diferite, câini care lătrau, care alergau să aducă băţul aruncat de stăpân sau care din contră refuzau să alerge, căţeluşi drăgălaşi clătinându-se nesiguri pe lăbuţele grăsulii, câini bătrâni ridicându-se tremurând în picioare, câini fericiţi sau trişti, flămânzi, durdulii ori somnoroşi…

Urmară încă alte mii de poze, fiecare trecându-i fulgerător prin faţa ochilor până când la un moment dat avu impresia că a văzut toţi câinii care au trăit vreodată. Semnele însă curgeau în continuare, deşi ea le pierduse şirul şi podul de lumină orbitoare nu-i permitea să vadă în ce stadiu e trimisul.

Alunecau mai departe unul după altul, când Lirael îşi dădu

seama cu stupoare nu doar că habar nu are unde a ajuns, ci că nu recunoaşte niciunul dintre însemnele ce i se perindau prin minte! Simboluri dintre cele mai ciudate şi mai tainice i se scurgeau din degete în micul trup de fire, îndeajuns de puternice cât s-o zdruncine sănătos când îşi luau zborul în aer, golindu-i parcă mintea de orice altceva.

Deznădăjduită, încercă să-şi deschidă ochii să vadă ce se petrece, dar lumina devenise mai puternică acum şi o ardea.

Dădu să se ridice în picioare şi să trimită însemnele în perete sau tavan, dar corpul n-o mai asculta, de parcă fusese separat de cap. Îşi simţea braţele şi picioarele la locul lor, doar că refuzau să se mişte după cum le poruncea mintea, cum se întâmplă uneori atunci când te trezeşti dintr-un somn adânc.

Însemnele continuau să vină într-un tumult necontrolat şi nu mai trecu mult până ce Lirael simţi miros de Magie Liberă, inconfundabil şi respingător cum îl ştia. Atunci îşi dădu seama că scăpase lucrurile de sub control.

Încercă să ţipe, dar în loc de strigăt pe gură nu-i ieşiră decât alte însemne care se năpustiră către puntea lucitoare. Şi din degete îi ţâşneau simboluri ce-i inundaseră ochii, prelingându-i-se în lacrimi pe obraz, lacrimi care se preschimbau în fum odată desprinse de bărbie.

Curând nici nu mai ştiu câte mii de însemne o străbăteau întortocheate, scăpând din încătuşarea cărnii fie pe gura ce urla tăcută, fie prin ochii plângători. Se zvârcoleau în ea aidoma unui stol de fluturi lucitori împinşi prin poarta unei grădini. În timp ce semnele se aruncau nerăbdătoare în marea de incandescenţă, mirosul de Magie Liberă deveni din ce în ce mai greu şi o fantă albicioasă apăru deodată în mijlocul punţii de lumină, atât de strălucitoare încât răzbătu dincolo de pleoapele închise ale fetei, străpungându-i ochii nemiloasă.

Ţintuită locului de vâltoarea Legământului, Lirael nu putu face nimic când strălucirea o pătrunse pe neaşteptate, acaparând-o puţin câte puţin în timp ce arcul luminos pălea odată cu însemnele acum ceva mai estompate. Pesemne că vraja era pe terminate. Avea o bănuială că n-are să-i placă ce-a făcut, ştiind că de data asta întrecuse măsura. Era poate mai rău decât păţania cu Stilken, mai cu seamă că nici nu înţelegea

prea bine ce se petrecuse. Ştia doar că însemnele transmise erau mai vechi şi mai puternice decât văzuse pân-acum şi că, dacă făptura din faţa ei o va cruţa, forţa însemnelor are s-o facă scrum oricum.

Un singur lucru o nedumerea, şi anume că nu simţea nicio durere. Ori era încă în şoc şi mai avea puţin până să moară, ori însemnele erau de fapt inofensive. În mod normal doar unul să fi folosit şi ar fi fost deja moartă. Cu toate astea, era încă în viaţă… Sau nu?

Îngrozită, îşi adună ultimele puteri şi trase adânc aer în piept exact în momentul când însemnele îşi încetară deodată joaca nebunească. Simţi cum alunecă brusc din curgerea eternă în timp ce un ultim simbol ţâşni stingher în masa de lumină ce cuprinsese ghemul argintiu, îşi recăpătă suflul atât de brusc încât mai că-şi pierdu echilibrul şi făcu şovăielnică câţiva paşi înapoi, sprijinindu-se în cele din urmă de unul din rafturile bibliotecii, cât pe ce să-l dărâme pe cel de deasupra cu tot ce era pe el. Ţinându-se bine de margine, reuşi să rămână în picioare, îndreptându-se de spate şi pregătindu-se să ţipe cât o ţinea gura.

Urletul rămase însă mut. În locul statuetei de piatră şi a pupitrului se căsca acum o gaură întunecoasă născută din încleştarea de foc dintre Magia Liberă şi însemnele Legământului. Duhoarea de rugină dispăruse şi ea, înlocuită de un miros ciudat de blană umedă pe care Lirael nu-l recunoscu imediat.

O stea minusculă cât o gămălie de ac apăru deodată în mijlocul cercului întunecat, urmată de încă o licărire şi apoi încă una până ce spaţiul se umplu de luminiţe aidoma unei bolte înstelate. Lirael se uita la ele fascinată, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Încet-încet, steluţele prinseră a străluci atât de tare încât se văzu nevoită să închidă ochii, iar în acea fracţiune de secundă globul cel negru dispăru ca prin minune şi-n locul lui apăru un câine care nu semăna defel cu cel pe care şi-l dorise. Deloc micuţ sau drăgălaş, animalul îi ajungea până la talie, o corcitură neagră cu maro pe care-ai fi jurat că a luat-o de pe stradă, atât părea de real cu colţii lui cei ascuţiţi. Nimic nu-i dădea de gol originile magice, poate doar zgarda groasă de la

gât în care mişunau mult mai multe însemne decât văzuse Lirael vreodată.

Câinele era copia perfectă a celui de piatră, cu singura diferenţă că era viu şi avea dimensiunile unui animal adevărat. Când îşi luă în sfârşit ochii de la el, constată uimită că statueta îi dispăruse din poală cu desăvârşire.

Îşi ridică iarăşi privirea către noul companion, care îşi scărpina tacticos urechea cu piciorul din spate, ţinându-şi ochii pe jumătate închişi de plăcere. Era ud leoarcă, de parcă tocmai ieşise de la baie.

Se opri brusc din scărpinat şi, ridicându-se în patru labe, începu să se scuture cu sârg, stropind-o din cap până-n picioare cu picuri de noroi şi apă care pătrunseră şi-n cele mai ferite colţuri ale încăperii. Se duse pe urmă către ea şi-o linse pe faţa înmărmurită de groază cu o limbă cât se poate de reală, mult prea aspră ca să fie alcătuită doar din însemne fermecate.

Văzând că nu stârneşte nicio reacţie, animalul rânji prieteneşte şi se prezentă:

— Mă cheamă Câinele Obraznic, sau, dacă e să fim corecţi, Căţeaua Obraznică. Când mergem la plimbare?

CAPITOLUL UNSPREZECE
În căutarea unei săbii potrivite

În acea zi Lirael făcu o plimbare cu noua ei tovarăşă, prima din multele care urmară, însă din care fata nu-şi aducea aminte mai nimic. Nici unde mergeau, nici ce zicea sau ce-i răspundea animalul, ci doar că îl urmase ameţită, în aceeaşi stare de semi-inconştienţă pe care-o încercase şi atunci când se lovise la cap, cu diferenţa că acum n-avea nimic.

Nici nu era aşa de important de fapt, pentru că oricum niciodată nu primea răspunsuri foarte clare. Ori de câte ori încerca să o descoasă, tovarăşa cuvântătoare îi răspundea în doi peri şi de fiecare dată altceva. Până şi la întrebări dintre cele mai simple, cum ar fi: „Cine eşti tu, de fapt?” ori „De unde vii?”, îi răspundea senină: „Sunt Căţeaua Cea Obraznică” sau „Vin de prin alte meleaguri”. Mai făcea şi pe deşteapta uneori, venind cu răspunsuri de genul: „Cum cine sunt, sunt câinele tău” sau „De unde să ştiu eu de unde vin, doar tu ai făcut vraja!”

Mai mult, refuza cu încăpăţânare sau pur şi simplu nu putea să destăinuie nimic legat de natura ei, asemănându-se astfel cu orice alt câine, chit că spre deosebire de restul ea putea vorbi. Cel puţin aşa îi păru lui Lirael la început.

În primele două săptămâni noua tovarăşă dormi în odaia fetei, sub biroul pe care Lirael îl adusese pe ascuns în locul celui vechi dintr-o cameră nelocuită din apropiere. Habar n-avea ce se alesese de primul, care dispăruse fără urmă când plămădise Căţeaua.

Aceasta mânca cu conştiinciozitate tot ce reuşea Lirael să şterpelească ori de la Cantină, ori de pe la bucătărie. Ieşeau la plimbare de patru ori pe zi, colindând coridoare şi camere părăsite pe care Lirael le găsea din ce în ce mai greu. Începuse să obosească să tot caute locuri noi şi să stea cu frica-n sân, deşi animalul izbutea de minune să se facă nevăzut exact când să dea nas în nas cu te miri ce Clayre care se nimereau să treacă pe acolo. Era cumpătată şi-n alte privinţe: nu-şi făcea de exemplu nevoile decât în colţurile cele mai întunecoase şi îndepărtate, deşi avea ciudatul obicei să-şi înştiinţeze apoi

stăpâna de măreaţa-i ispravă, chiar dacă aceasta nu ţinea neapărat să ştie ce şi cum.

Adevărul e că fără zgarda împletită cu însemne de Legământ şi darul vorbirii, Căţeaua Obraznică părea un animal destul de obişnuit, doar că un pic cam mare şi cu origini necunoscute.

Dar asta doar în aparenţă. Într-o seară când Lirael veni pe furiş în cameră după cină, o găsi citind întinsă pe podea. Răsfoia atentă paginile unei cărţi masive cu coperţi cenuşii pe care Lirael n-o mai văzuse până atunci, întorcându-le abilă una după alta cu cele trei degete care-i crescuseră din laba care se lăţise parcă.

Îşi ridică ochii din carte şi-şi privi stăpâna care o fixa din uşă cu o expresie uimită. Ca o străfulgerare, Lirael îşi aduse aminte de pasajul din cartea lui Nagy ce descria creaturile Stilken cu forma lor fluidă, şi dinaintea ochilor îi apăru creatura deşirată, cu mâna ei ca un cârlig, gata s-o înhaţe prin poarta cu semilună.

— Eşti plămădire de Magie Liberă, o luă gura pe dinainte şi-şi vârî iute mâna în buzunar după şoricelul mecanic, în timp ce cu gura căuta fluierul de la rever.

De data asta nu va mai da greş, va chema ajutoare de îndată.

— Nici pomeneală, ripostă Căţeaua, ciulindu-şi urechile în timp ce degetele-i dispărură în blana labei care se micşoră la loc. Nu m-am născut din plămădire necurată, sunt parte a Legământului la fel de mult cum eşti şi tu, doar că eu am anumite… puteri mai speciale. Uită-te la zgardă dacă nu mă crezi! Iar Stilken chiar n-am cum să fiu, nici măcar vreo rudă îndepărtată de-a lor…

— Dar ce ştii despre creaturile astea? o descusu Lirael, rămasă în prag cu mâna încleştată pe mecanismul minuscul din buzunar. Şi de ce ai adus vorba de ele tocmai acum?

— Citesc destul de mult, îi răspunse animalul, căscând plictisit. Adulmecă apoi cu botul în aer şi se învioră deodată, privind-o cu ochi scânteietori. Hmmm, mi-ai adus cumva un os?

Fără să-i răspundă, fata duse la spate mâna stângă, în care ţinea osul învelit într-o bucată de hârtie.

— De unde ai ştiut la ce mă gândeam? Cum pot fi sigură că nu eşti şi tu de-a lor, sau poate chiar mai rău?

— Vino şi pune mâna pe zgardă atunci! se supără Căţeaua şi înaintă spre ea, lingându-se pe bot. Era evident că pentru ea osul era mult mai important decât discuţia în sine.

— Mai întâi să-mi spui cum de-ai ştiut că mă gândeam la Stilken, nu se lăsă Lirael, rostind fiecare cuvânt clar şi răspicat, cu osul ridicat deasupra capului.

Înnebunită de miros, Căţeaua îşi mişcă capul în direcţia mâinii ei, fără să scape cina din ochi. „Unde s-a mai pomenit o creatură de Magie Liberă care să tânjească în aşa hal după un os?“ se întrebă Lirael.

— Pur şi simplu am ghicit. În ultimul timp oricum numa’ la asta îţi stă capul, gesticulă ea uşor vexată arătând cu laba către cărţile de pe birou. Studiezi de zor cum să legi o Stilken cu o vrajă de încătuşare. Ieri ai scris cuvântul de vreo paişpe ori şi după aia ai ars hârtia. L-am văzut de-a-ndoaselea pe sugativă. Şi să nu crezi că nu ţi-am mirosit vraja din pasajele de jos, de la poarta dincolo de care ai ferecat-o…

— Ahaaa, deci te-ai plimbat şi singură, sări Lirael ca arsă, uitând de frica de-adineauri, trântind uşa în urma ei şi păşind nervoasă în cameră.

N-apucă să facă niciun pas că scăpă şoricelul din mână, reuşind însă să păstreze osul.

Micul mecanism sări sprinten de două ori şi se opri la picioarele Căţelei. Lirael aproape că rămase fără aer, dându-şi seama că cu uşa închisă şoarecele n-o să-i fie de prea mare ajutor. Patrupedul părea însă inofensiv, ba mai mult decât atât. Îi era mai uşor să vorbească cu ea decât cu oricine altcineva… cu excepţia lui Filris, desigur, pe care însă n-avea s-o mai vadă.

Căţeaua se aplecă şi adulmecă şoarecele cu oarecare interes, după care îl dădu cu botul la o parte şi-şi îndreptă atenţia din nou spre osul din mâna fetei.

Răsuflând uşurată, Lirael ridică şoricelul şi-l vârî înapoi în buzunar. Desfăcu apoi pachetul şi-i azvârli osul pofticioasei, care îl prinse din zbor şi-l ascunse fericită într-un cotlon întunecos sub biroul unde dormea.

— Cina e servită, zise Lirael, strâmbând din nas. Ar fi bine

să-l termini înainte să înceapă să miroasă.

— O să mă duc mai târziu să-l îngrop afară în zăpadă, o asigură Căţeaua. Clătină apoi din cap şovăitoare înainte să adauge: Ştii… de fapt eu nu trebuie neapărat să mănânc… doar că-mi face plăcere.

— Poftiiiiim?! sări iar Lirael. Vrei să spui că m-am chinuit degeaba să-ţi aduc mâncare pe furiş? Dacă mă prindeau…

— Ei, nu chiar degeaba, o întrerupse animalul, trăgându-se alene lângă ea şi lovindu-i uşor şoldul cu capul, privind-o apoi cu ochi mari, plângăcioşi. Ai făcut-o pentru mine şi-ţi sunt extrem de recunoscătoare. Acum pune rogu-te mâna pe zgardă şi ai să te convingi că nu sunt Stilken, Margrue ori Hish. Între timp nu mă supăr dacă mă scarpini pe ceafă.

Lirael şovăi, însă Căţeaua era atât de blândă şi prietenoasă, şi-atât de bine îi aducea aminte de câinii pe care îi mângâiase prin Cantină, încât îşi puse mâna pe spatele ei aproape fără să-şi dea seama. Îşi vârî degetele în blana scurtă şi mătăsoasă şi-ncepu să-i scarpine spinarea către ceafă. Animalul tremura de plăcere şi o ghida murmurând aproape gâtuit: Mai sus puţintel… Mai la stânga… Nu, nu, înapoi. Aaaacolo!

Atinse în sfârşit şi zgarda, la început numai cu două degete. Simţi aproape instantaneu că alunecă într-o altă lume, unde nu auzea şi nu vedea decât însemne ale Legământului ce o împresurau de pretutindeni, ca în vâltoarea magică. Toate se preschimbaseră în jur, pielea moale a zgardei dispăruse ca prin minune, la fel şi câinele care-o purta şi camera cu totul, toate făcând loc plutirii Legământului.

Într-o clipă însă îşi reveni, nesigură pe picioare. De data asta scărpina animalul cu amândouă mâinile sub bărbie, deşi nu-şi aducea aminte cum ajunseseră acolo.

— Zgarda asta a ta… începu ea când îşi recăpătă cât de cât echilibrul, zgarda ta e ca o Piatră de Legământ, e un portal către plutirea magică. Dar am văzut şi urme de Magie Liberă, sigur a existat şi-un strop din ea la plămădirea ta… nu-i aşa?

Se lăsă o tăcere apăsătoare, dar Căţeaua Obraznică nu răspunse decât atunci când Lirael îşi luă mâinile din blana ei. Îşi întoarse apoi capul către ea şi-o linse peste buzele întredeschise.

— Aveai nevoie de un prieten, îi zise în timp ce copila se ştergea la gură când cu o mânecă, când cu cealaltă, exasperată. Aşa că am venit eu să-ţi ţin companie. De ce ţii cu tot dinadinsul să ştii mai multe? Ai aflat acum că zgarda mă leagă întru Legământ şi că indiferent ce altceva mai sunt sau aş putea să fiu nu pot să fac nimic în afara legilor de căpătâi, chiar şi să vreau să-ţi vin de hac. Şi pe deasupra mai trebuie să ne ocupăm şi de Stilken, nu?

— Da, încuviinţă Lirael, aplecându-se cu avânt şi apucând-o drăgăstos de după gât.

Căldura trupului îmblănit şi vibraţia domoală a însemnelor din zgardă îi răzbătură prin materialul subţire al cămăşii.

Căţeaua se lăsă drăgălită nu mai mult de un minut, după care pufăi uşor şi-şi frecă nerăbdătoare labele de podea. Lirael înţelese atunci că trebuie să-i dea drumul, căci la fel făceau şi câinii oaspeţilor veniţi în vizită la Clayrele din Gheţar.

— Buun, începu atunci patrupedul. Trebuie să ne ocupăm de creatură cât mai repede cu putinţă, înainte să scape şi să-şi găsească aliaţi mai ceva decât ea, de aici sau de pe-afară. Presupun că ai făcut rost de cele de trebuinţă ca s-o poţi încătuşa…

— Nu, n-am făcut, zise Lirael, dacă te referi la ustensilele de care vorbeşte Nagy în carte, adică bagheta de scoruş sau sabia vrăjită sau…

— Da, da, la astea mă refeream, o întrerupse Căţeaua înainte ca Lirael să apuce să recite lista completă. Le ştiu şi eu prea bine. Dar cum de n-ai de nici unele?

— Păi nu se găsesc chiar aşa, pe toate drumurile, se apără ea. Mă gândeam să folosesc o sabie normală, pe care s-o…

— În niciun caz. Ar putea dura luni de zile, i-o tăie animalul, care începuse să se fâţâie de colo-colo cu un aer grav. În câteva zile afurisita de Stilken o să răzbească dincoace de uşă, aşa că…

— Ce?! sări Lirael, adăugând apoi c-o voce mai domoală: Dar cum se poate aşa ceva? Vrei să spui că o să scape?

— Da. Cât de curând, confirmă Căţeaua. Am crezut că ştii. Magia Liberă poate răpune nu doar trupul, ci şi însemnele magice. Ei, dar presupun că poţi înnoi vraja, nu?

Lirael clătină din cap deznădăjduită. Încă nu-şi recăpătase vocea pe de-a-ntregul după ultima experienţă cu însemnul de căpătâi şi ar fi fost mult prea riscant să încerce din nou înainte să se vindece complet. Iar fără ajutorul săbiei vrăjite era şi mai periculos.

— În cazul ăsta va trebui să împrumuţi de undeva o sabie, concluzionă Căţeaua Obraznică, fixând-o cu o privire rece. Nu cred să aibă cineva bagheta care ne trebuie… Voi, Clayrele, nu prea aveţi de-a face cu scoruşi, din câte ştiu eu…

— Nu, dar nici cu săbii cu puteri de încătuşare, aşa că tot n-am făcut nimic, zise ea bosumflată, lăsându-se pe scaun cu toată greutatea. De ce nu pot să fiu şi eu ca celelalte? Dacă aş fi avut Viziunea, m-ar fi chemat la Veghe şi n-aş mai fi rămas singură în Bibliotecă ca să intru în bucluc! Dacă o să primesc darul vreodată, jur pe Legământul cel Sfânt că nu-mi mai bag nasul pe nicăieri!

— Hmmm, mormăi Căţeaua cu o expresie pe care Lirael n-o înţelese foarte bine, deşi ceva îi spunea că e plină de sensuri ascunse. Aşa să fie, cum zici tu. Cât despre treaba cu sabia, să ştii că te înşeli. Trebuie să fie câteva astfel de ustensile fermecate prin sălile astea pe undeva, din moment ce comandanta de la Cavalerie are una, iar Clayrele din Garda de la Observator au şi ele trei. Mă rog, una e mai degrabă topor, dar are aceleaşi vrăji zăvorâte în tăiş. Chiar şi Bibliotecara-Şefă are una, şi pe ea chiar o cunoşti. Sabia ei e foarte veche şi la fel de faimoasă. I se spune Ferecătoarea. O să-ţi fie de mare folos.

Lirael o privi cu ochi mari şi întrebători, aşa că animalul se opri brusc, îşi drese vocea şi zise:

— Lirael dragă, n-ai fost deloc atentă. Tocmai îţi spuneam că ai de unde să iei…

— Am auzit foarte bine, pufni fata. Dar e nebunie curată! Cum crezi că am să pot să-i fur sabia Şefei?! Nu se desparte de ea niciodată, probabil şi când doarme o ţine la brâu!

— Întotdeauna, îi confirmă Căţeaua plină de importanţă. Ştiu sigur, pentru că am verificat.

— Aoleu! se văietă Lirael, încercând să nu se înece. Te rog eu, nu-mi spune că ai cotrobăit prin odaia Şefei! Nici nu vreau să mă gândesc pe unde ţi-ai mai băgat nasul! Dacă te vedea

careva?

— Ei, las' că nu m-a văzut nimeni, zise ea veselă. Cum spuneam, Şefa ta îşi ţine sabia în dormitor, însă nu o ia şi-n pat când merge la culcare. O lasă într-o noptieră în apropiere, aşa că o poţi împrumuta cât doarme.

— Nici nu mă gândesc, zise Lirael, clătinând din cap. Decât să mă furişez în dormitorul Şefei mai bine mă lupt cu Stilken fără sabie!

— Atunci n-ai nicio şansă de izbândă, zise Căţeaua răspicat, devenind brusc foarte serioasă. Stilken are să-ţi bea sângele şi va deveni şi mai puternică. Se va refugia apoi în ascunzişurile Pasajelor Străvechi, de unde va ieşi din când în când ca să înhaţe câte o Clayră, pe care o va devora într-un cotlon îngust şi-ntunecat unde nimeni n-o să-i găsească oasele vreodată. Îşi va găsi discipoli şi aliaţi printre creaturile întemniţate în cele mai neştiute colţuri ale Bibliotecii şi va deschide porţile altora din afară. E datoria ta să o încătuşezi, dar fără sabie e în zadar.

— Nici cu ajutorul tău? întrebă Lirael.

Trebuia să fie şi o altă cale, fără să pătrundă pe furiş în camera Bibliotecarei-Şefe sau să mânuiască săbii fermecate. Dar nici să pună mâna pe cea a lui Mirelle nu era mai simplu, ori ale Clayrelor de la Observator, care nici măcar nu ştia exact unde e.

— Aş vrea să te pot ajuta, dar pentru că tu i-ai dat drumul, numai tu poţi să-i vii de hac. E răspunderea ta.

— Aşadar, nu vrei să mă ajuţi… zise Lirael amărâtă.

Nădăjduise preţ de o clipă că prietena ei cuvântătoare o să repare totul ca prin minune. Era la urma urmei o creatură magică, înzestrată cu puteri deloc neînsemnate, însă vezi bine nu suficiente să ţină piept lui Stilken.

— Am să te sfătuiesc cum pot mai bine, o linişti Căţeaua Obraznică. Aşa se şi cuvine. Sabia însă va trebui să o iei singură, şi tot de una singură vei face şi vraja de încătuşare. Nu văd de ce n-ai încerca chiar astă-seară.

— Astă-seară?!

— Astă-seară, repetă Căţeaua sigură de sine. Îndată ce bate de miezul nopţii, când astfel de aventuri se pot înfăptui în

voie, intri binişor în odaie şi iei sabia din noptiera din stânga, imediat după dulapul plin cu veste negre. La ce i-or folosi oare? În fine, dacă totul merge bine, ai s-o poţi duce înapoi înainte să se crape de ziuă.

— Dacă totul merge bine… repetă ea pe un ton lugubru, aducându-şi aminte de licărul de foc din ochii creaturii şi de ghearele ei înfricoşătoare. Crezi că… ar trebui să las un bilet sau ceva, în caz că… în caz că n-n-o să iasă totul bine?

— Da, răspunse Căţeaua, spulberându-i şi ultima fărâmă de încredere. Da, repetă ea grav. Mi se pare o idee foarte bună.

CAPITOLUL DOISPREZECE
În odaia Bibliotecarei-Şefe

Când marele ceas alimentat de izvoare din Cantina de Mijloc bătu douăsprezece fără un sfert, Lirael părăsi ascunzătoarea din sala unde se servea micul dejun şi se căţără printr-o gură de aerisire până la Drumul îngust ce avea s-o ducă apoi către Culoarul dinspre Miazăzi, unde se aflau odăile lui Vancelle.

Îşi pusese hainele de lucru şi luase cu ea un plic adresat Bibliotecarei-Şefe, în caz că se întâlnea cu vreo cunoscută. Erau câteva care lucrau într-adevăr noaptea, dar niciodată din rândul celor de rang inferior, cum era Lirael. Dacă era s-o oprească cineva, o să spună că are un mesaj urgent pentru Şefă. Tocmai pentru asta era plicul, ce conţinea un soi de avertisment în privinţa creaturii Stilken, care bântuia se pare prin împrejurimi.

Nu întâlni însă pe nimeni pe drum, mult prea strâmt ca două persoane să-l poată străbate împreună. De acolo îi venea şi numele de altfel şi arareori era folosit, căci dacă se întâmpla să dai nas în nas cu cineva care mergea în direcţia opusă, Junioarele de exemplu erau nevoite să o ia înapoi la picior uneori aproape tot drumul, adică ceva mai bine de opt sute de metri.

Deşi mult mai larg, Culoarul dinspre Miazăzi prezenta noi pericole pentru Lirael, fiindcă multe dintre Senioare aveau odăi pe latura îndepărtată. Din fericire, însemnele care îl luminau pe timpul zilei erau acum doar licăriri palide în noapte, ce proiectau conuri de umbră unde putea să se ascundă cu uşurinţă.

Poarta către odăile Bibliotecarei-Şefe era însă luminată de un cerc de însemne magice adăpostind în centru emblema cu cartea şi sabia, dăltuită în piatra de lângă prag.

Lirael privi inelul de lumină cu inima strânsă. Nu era prima dată când se întreba dacă face bine ce face. Ar fi fost poate mai înţelept să spună adevărul acum câteva luni, când începuseră necazurile. Acum poate n-ar fi trebuit să-i ţină piept lui Stilken de una singură.

Simţi deodată ceva atingându-i piciorul şi tresări speriată,

cât pe ce să scoată un ţipăt. Se opri la timp când îşi revăzu tovarăşa de cameră.

— Parcă ziceai că nu vii să mă ajuţi, îi şopti patrupedului care se ridicase pe labele din spate şi încerca să-i lingă faţa. Dă-mi pace, neroado!

— Păi nici n-am de gând să te ajut, răspunse Căţeaua veselă. Am venit să te privesc.

— Minunat! pufni Lirael, încercând să pară sarcastică.

În sinea ei era de fapt ceva mai liniştită, iar refugiul Bibliotecarei-Şefe îi părea mai puţin ameninţător acum că avea companie.

— Şi când începe acţiunea? întrebă animalul după un minut, privind-o cum se ascunde în întuneric, cercetând poarta cu luare-aminte.

— Acum, zise Lirael în speranţa că dacă va rosti cuvântul va prinde şi curaj. Chiar acum!

Traversă coridorul din zece paşi apăsaţi şi-odată aflată dinaintea porţii apucă cu hotărâre mânerul de bronz şi-l roti uşurel. Clayrele nu-şi încuiau mai niciodată uşile, aşa că se aşteptase să pătrundă relativ uşor. Butucul ţăcăni scurt şi nici nu apucă să păşească înăuntru când Căţeaua îi trecu brusc printre picioare, luând-o înainte.

Închise uşa în urma ei fără prea mult zgomot şi se întoarse să cerceteze camera. Era un fel de salon de zi, cu rafturi de bibliotecă pe trei dintre pereţi, câteva fotolii comode şi o sculptură înaltă şi subţire din piatră translucidă reprezentând un soi de cal un pic cam turtit.

Nimic neobişnuit până ce dădu cu ochii de cel de-al patrulea perete, o imensă fereastră din podea până-n tavan, făcut din cea mai fină şi mai curată sticlă pe care o văzuse vreodată. Dincolo se întindea valea Ratterlin, şerpuind către miazăzi, cu râul ca o dâră generoasă de argint ce se scurgea în depărtări licărind la lumina lunii. Începuse să ningă molcom şi fulgii se învârteau în danţuri spulberate înainte să se aştearnă pe crestele munţilor. Nici măcar unul nu îndrăznea să se lipească de geam ori să lase vreo dâră pe el.

O umbră neagră alunecă grăbit prin faţa ferestrei, învolburând deodată perdeaua de zăpadă. Lirael tresări şi făcu

un pas înapoi, dar nu era decât o bufniţă ce cobora în vale să caute pesemne ceva de mâncare.

— Mai sunt o groază de făcut până în zori, şopti Căţeaua în timp ce Lirael rămase cu ochii pironiţi pe fereastră, fermecată de panglica argintie care se unduia domol spre orizont şi de lumina stranie a lunii ce cuprinsese întregul peisaj. Dincolo de linia orizontului începea Regatul propriu-zis: marele Belisaere, oraşul înconjurat de mări, cu multele sale minuni şi culmi ce ating norii. Acolo era lumea adevărată – cea pe care Clayrele o Vedeau în gheţurile Observatorului, dar despre care ea ştia doar din cărţi sau din ce auzise pe la călătorii care poposeau în Cantina de Jos.

Era prima dată când se întreba ce încercau să vadă suratele ei acolo şi de ce sporeau rândurile cu fiecare nouă Veghe. Care era locul unde nu puteau pătrunde cu Viziunea lor şi ce viitor se plăsmuia oare acolo chiar acum, în timp ce ea privea neputincioasă?

O cuprinse brusc o senzaţie ciudată, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva ce refuza totuşi să se arate, un fel de deja-vu, o imagine pasageră care-ţi dispare din minte la fel de repede cum a venit. Rămase concentrată fără să-şi limpezească gândurile, privind intens la lumea de afară.

— Sunt multe de făcut! repetă Căţeaua ceva mai tare.

Lirael îşi dezlipi ochii de la fereastră fără prea multă tragere de inimă, concentrându-se asupra trebii pentru care venise. Probabil dormitorul era următoarea cameră, dar pe unde să intre? În afară de uşa de la intrare nu se zărea nicio altă cale de acces, doar fereastra cea mare şi rafturile bibliotecii…

Zâmbi când descoperi la capătul unuia din ele un mâner ascuns după câteva cărţi. Ce poate fi mai previzibil decât o uşă ascunsă după un raft de cărţi, taman în camera Bibliotecarei-Şefe?

— Sabia e în noptiera din stânga, şuşoti iarăşi Căţeaua cu oareşcare nerăbdare în glas. Ai grijă să nu deschizi uşa prea tare.

— Mersi, răspunse Lirael atingând precaută mânerul ca să vadă dacă trebuie tras, împins ori învârtit. Dar parcă era vorba că nu mă ajuţi…

Căţeaua Obraznică nu apucă să răspundă, căci Lirael abia atinse mânerul şi uşa începu să se deschidă. Noroc că-l apucă la timp şi o opri, împingându-o apoi uşor doar cât să se poată strecura.

Dormitorul era cufundat în întuneric, cu excepţia razelor lunii ce pătrundeau din camera vecină. Lirael îşi vârî mai întâi capul în deschizătură, ca să se poată obişnui cu bezna, şi ascultă cu urechile ciulite şi cel mai mic zgomot. Totul era liniştit şi nu părea să fi trezit pe nimeni din somn.

După mai bine de un minut desluşi silueta nedefinită a patului în care cineva dormea adânc, respirând sacadat. De fapt nu era sigură dacă-i aude răsuflarea sau doar i se pare.

Precum îi spusese şi Căţeaua, imediat lângă uşă era o noptieră ce aducea mai degrabă cu o cuşcă cilindrică de metal care se deschidea numai în partea de sus. În ciuda luminii difuze, Lirael zări Ferecătoarea la locul ei în toc. Era înăuntru, cu mânerul la doar câţiva centimetri mai sus de margine. L-ar fi putut înşfăca repede, dar ca să nu facă zgomot trebuia să fie mai aproape de cutie.

Se aplecă pe spate şi trase adânc aer în piept. Simţise că se sufocă în dormitor, că aerul e cumva mai greu şi mai încărcat acolo, conspirând parcă împotriva intruşilor ca ea.

Căţeaua o privi şi-i făcu cu ochiul de încurajare, dar inima începu să-i bată nebuneşte când dădu să se strecoare dincolo şi i se făcu frig dintr-odată.

Înaintă cu paşi mărunţi şi şovăielnici până în dreptul cutiei de metal. O atinse cu ambele mâini, pipăind-o cu atenţie ca să poată apuca sabia de mâner şi teaca imediat de dedesubt.

Nu apucă bine s-o atingă că sabia începu să fluiere uşor şi teaca se aprinse în mii de însemne luminoase. Fata se sperie atunci şi-i dădu drumul, aplecându-se apoi peste ea în încercarea de a-i domoli cântecul şi strălucirea. Nu îndrăznea să se întoarcă şi să înfrunte privirea furioasă a Bibliotecarei-Şefe, trezită brusc din somn.

Dar strigătul de furie şi dojana aspră se lăsară aşteptate. Nu-i ceru nimeni socoteală, ba mai mult, lumina roşiatică se risipi treptat în timp ce ochii i se obişnuiră cu întunericul şi îşi ciuli urechile ca să distingă şi altceva în afară de bătăile propriei

inimi.

În mai puţin de o secundă pieriră şi fluierătura, şi văpaia de însemne, însă un lucru era sigur: Ferecătoarea alegea singură cine avea s-o mânuiască şi cine nu.

Lirael rămase pe gânduri un minut, apoi se aplecă şi-i şopti atât de încet încât abia se auzea şi ea:

— Ferecătoareo, am să te împrumut în noaptea asta numai, căci am nevoie de ajutorul tău să înlănţui o Stilken, plămădire de Magie Liberă. Promit să te aduc înapoi înainte de prima geană de lumină. Mă jur pe Legământ, al cărui însemn îl port.

Zicând acestea îşi atinse însemnul de pe frunte, tremurând uşor când strălucirea lui ilumină deodată cutia de metal. Duse apoi cele două degete la mânerul săbiei, care în loc să se pună pe fluierat îşi aprinse iar însemnele de pe teacă. Fu cât pe ce să scoată un oftat de uşurare, dar şi-l înăbuşi în ultimul moment, înainte să se dea de gol.

Sabia se desprinse din cutie uşoară şi tăcută ca o pană, deşi Lirael trebui să o ridice mult deasupra capului să nu atingă podeaua, constatând astfel cât e de grea. Nu-şi dăduse seama că poate fi chiar atât de lungă şi de greoaie. Făcea cât două săbii de-ale ei şi era cu o treime mai lungă. Oricum, nu era chip s-o prindă de curea, doar dacă şi-o lega la subsuori sau târa vârful de pământ.

„N-a fost făcută pentru fete de paisprezece ani, asta e clar", îşi zise Lirael în sinea străduindu-se să se strecoare prin spaţiul strâmt lăsat de uşă. O închise repede în urma ei, încercând să nu se mai gândească la ce o aşteaptă.

Căţeaua ia-o de unde nu-i… Lirael cercetă camera cu luare-aminte, dar nu găsi niciun cotlon sau piesă de mobilier destul de mare pe unde s-ar fi putut ascunde, asta dacă nu cumva se făcuse mică şi se pitise sub un scaun.

— Haide c-am luat sabia! Să mergem! şuieră ea enervată.

Niciun răspuns. Aşteptă încă cel puţin un minut – deşi ei îi păru o veşnicie după care se duse şi-şi lipi urechea de uşa de la intrare să vadă dacă vine cineva. Coridorul era cufundat în tăcere. Trebuia să facă cale-ntoarsă până la Bibliotecă cu tot cu sabia după ea, o încercare deloc uşoară, ba poate cea mai

anevoioasă dintre toate. Nici nu ştia ce-o să le zică Clayrelor cu care s-ar fi întâlnit pe drum. Era imposibil de explicat.

Nu auzi zgomot de paşi, aşa că ieşi afară din odaie destul de încrezătoare. Uşa se închise cu un ţăcănit scurt în urma ei şi-n întunericul de afară se profilă deodată o siluetă nedesluşită de cealaltă parte a culoarului. O trecu brusc un fior rece de spaimă, dar îşi dădu îndată seama că e de fapt tovarăşa ei.

— Aaah, ce m-ai speriat! îi şopti Lirael printre dinţi, adăpostindu-se şi ea în conul de penumbră şi apucând-o apoi către a Doua Scară din Spate, care avea s-o ducă direct la Bibliotecă. De ce nu m-ai aşteptat înăuntru?

— Nu-mi place să aştept, răspunse Căţeaua, urmând-o îndeaproape. Mi s-a părut oricum mult mai interesant să îmi arunc un ochi şi în odaia lui Mirelle.

— Nu se poate! izbucni fata mai tare decât ar fi vrut. Se lăsă pe un genunchi şi, sprijinind sabia în îndoitura mâinii, o apucă de bot şi-o dojeni: Ţi-am zis să nu mai umbli prin camerele oamenilor! Dacă te vede careva şi zice că ai venit cu gânduri necurate?

— Păi gânduri bune oricum *n-am…* murmură Căţeaua Obraznică. Când vreau şi mi se năzare mie. De altfel, ştiam că nu e acasă, am mirosit.

— Pentru a mia oară… nu-ţi mai face de lucru prin locuri unde poţi să fii văzută, o imploră Lirael. Promite-mi că nu mai faci.

Căţeaua încercă să-şi ferească privirea, dar Lirael nu-i dădu drumul. În cele din urmă, animalul mormăi ceva ce aducea cu o promisiune, iar fata trebui să se mulţumească cu asta, dată fiind situaţia.

După câteva minute, în timp ce coborau treptele Celei de-a Doua Scări, Lirael îşi aduse aminte de promisiunea făcută Ferecătoarei. Se prinsese că o aduce înapoi în dormitorul lui Vancelle înainte de ivirea zorilor. Şi dacă îi va fi cu neputinţă?

La capătul treptelor o apucară pe spirala principală până aproape în dreptul uşii dincolo de care se ascundea pajiştea cea înflorită. Când o zări, Lirael se opri dintr-odată, iar Căţeaua o ajunse din urmă cu mersul ei legănat şi o privi curioasă.

— Ascultă-mă bine, îi zise ea încet. Ştiu că n-ai să mă ajuţi

când o voi înfrunta pe Stilken, de aceea te rog să duci tu sabia înapoi dacă n-am s-o pot înlănţui. Neapărat înainte să se crape de ziuă.

— N-ai grijă, Stăpână. Ai s-o duci chiar tu înapoi, îi răspunse Căţeaua încrezătoare, cu o voce atât de groasă că semăna cu un mârâit. Apoi şovăi şi adăugă ceva mai încet: Voi face însă aşa cum mi-ai cerut, dacă va fi nevoie. Îţi dau cuvântul meu.

Lirael îi mulţumi aplecându-şi capul uşor, incapabilă să mai scoată vreun cuvânt. Făcu şi ultimii zece metri până în faţa uşii, unde verifică o ultimă dată că şoarecele automatizat e la locul său în buzunarul drept şi că sticluţa de argint se află la adăpost în stângul. Scoase apoi sabia din teacă şi o ţinu dinainte, ca o adevărată războinică. Era prima dată când înainta cu sabia gata de luptă. Însemnele de Legământ ferecate în tăiş prinseră a lumina cu scânteieri de foc, simţind pesemne prezenţa Duşmanului. Lirael simţi la rându-i vibraţia latentă a magiei încătuşate în lama fermecată. Multe creaturi necurate îşi găsiseră sfârşitul în tăişul Ferecătoarei şi asta îi dădea speranţă – până când îşi aduse aminte că era prima dată când o puştoaică de paisprezece ani o mânuia, care pe deasupra habar n-avea ce face.

Ridică sabia şi risipi de-ndată vraja cu care zăvorâse poarta. Precum o avertizase şi tovarăşa cuvântătoare, rugina Magiei Libere începuse deja să mănânce uşa din ţâţâni, într-atât de mult încât vraja se spulberă îndată ce o atinse şi şopti cuvintele cu tâlc.

Îşi învârti apoi încheietura mâinii şi, când smaraldele brăţării se aprinseră, uşa se deschise ca la un semn cu un scârţâit înfundat. Lirael se aştepta ca Stilken să tabere pe ea într-o suflare, dar întunericul de dincolo rămase nemişcat.

Trecu pragul şovăielnică, adulmecând izul stătut al Magiei Libere şi încercând să desluşească în beznă silueta diformă a creaturii.

Spre deosebire de prima dată când fusese aici, în loc de lumina puternică de dincolo de coridor acum nu se întrezărea decât o rază palidă şi stranie – o vrajă de Legământ ce imita lumina lunii şi-nvăluia fiece colţişor în umbre cenuşii şi

vaporoase. Acolo undeva, în acea semiobscuritate umedă, Stilken stătea la pândă. Lirael ridică sabia şi mai sus şi făcu câţiva paşi în încăperea alungită, simţind sub tălpi freamătul florilor din iarbă.

Căţeaua o urma docilă, mereu cu zece paşi în spate. Se zbârlise toată şi înainta agale, mârâind înfundat din capul pieptului. Stilken fusese fără îndoială pe aici, căci îşi lăsase urmele pe peste tot, însă mirosul cam stătut o făcu pe Lirael să creadă că nu era în încăpere sau că se-ascunde undeva, aşteptând s-o ia pe nepregătite. Pentru o clipă, animalul păru că vrea să zică ceva. Îşi aminti apoi că fata trebuie să se descurce singură, aşa că se tolăni în iarbă, privind-o cum înaintează printre flori către copac şi iazul de lângă – acolo unde Stilken îşi va dezlănţui negreşit atacul.

CAPITOLUL TREISPREZECE
Despre Stilken şi magii bizare

Ca şi ultima dată, atâta linişte i se păru suspectă, căci în afară de freamătul gerberelor mângâindu-i gleznele nu se auzea absolut nimic.

Traversă caverna cu paşi înceţi şi apăsaţi, întorcându-se din când în când să se asigure că nu o urmăreşte nimeni. Ajunse în sfârşit în dreptul uşii cu semilună, rămasă întredeschisă de la ultima ei vizită. Nu îndrăzni să-i treacă pragul, temându-se ca Stilken să n-o închidă cumva acolo, dacă într-adevăr era ascunsă prin împrejurimi.

Mai mult ca sigur că se pitise în copac, încolăcindu-se ca şarpele prin frunzişul des şi urmărind-o cu ochi-i argintaţi şi reci…

În lumina stranie stejarul semăna cu un mănunchi de umbre la adăpostul cărora Stilken se ascundea, rotindu-se mereu pe după trunchiul gros aşa încât să nu fie zărită. Lirael îl studia cu ochii larg deschişi, de parcă aşa ar fi putut capta lumina mai bine. Pentru că totul era nemişcat, îşi luă inima în dinţi şi o apucă spre copac cu paşi din ce în ce mai mărunţi. Simţi că i se face un gol în stomac şi o cuprinse spaima.

Era atât de preocupată să nu scape copacul din ochi că nici nu-şi dădu seama că a ajuns la iaz decât când se trezi cu un picior în apă. Cercuri unduitoare aprinseră deodată suprafaţa netedă, licărind în razele străine ale lunii, după care totul se cufundă iar în tăcere şi oglinda apei redeveni mată şi ternă.

Lirael făcu un pas înapoi, îşi scutură piciorul şi începu să dea târcoale ochiului de apă. Acum stejarul se vedea ceva mai bine, ba chiar putu distinge câteva ramuri înverzite. Erau însă şi părţi învăluite în întuneric, cotloane obscure care puteau adăposti primejdii neştiute. De fiecare dată când îşi muta privirea i se părea că a văzut ceva mişcând cu coada ochiului.

Se hotărî să facă niţică lumină, cu riscul de a se da de gol. Plonjă în curgerea de Legământ şi mintea îi fu inundată de însemnele trebuincioase, dar toate dispărură într-o clipă când Stilken se năpusti asupra ei din fundul iazului, încercând s-o

apuce cu ghearele-i hidoase.

Ferecătoarea prinse viaţă din senin, smucindu-i straşnic braţul şi ridicându-se în aer într-o explozie de aburi şi scântei. Lirael se clătină pe picioare, cât pe ce să se prăvălească, însă îşi reveni cât ai clipi şi scoase un urlet aprig de război luând poziţia de luptă, deşi era paralizată de frică. Izbucni un nou rând de scântei şi apa sfârâi şuierător când Stilken se repezi iarăşi la ea, mai-mai să o înhaţe dacă Ferecătoarea nu o apăra.

Fără să-şi dea seama Lirael se tot dădea înapoi, apropiindu-se încet-încet de stejar. Nu-şi mai aducea aminte nici cea mai simplă vrajă de înlănţuire şi nici cum să alunece în fluxul Legământului. Nu se gândea acum decât să supravieţuiască sau cum să ţină sabia mai bine ca să nu fie răpusă.

Monstrul se năpusti din nou, de data asta la picioare, dar Lirael pară atacul, surprinsă de puterea propriilor braţe. Îl lovi direct în capul pieptului, de unde vârful săbiei alunecă în jos pe burtă, scrijelindu-i abdomenul ca o platoşă şi trimiţând în aer o ploaie de scântei care îi găuriră vesta.

Stilken însă nu păru rănită, ci doar înfuriată. Ţâşni din nou spre ea cu ghearele dinainte, şi cu fiecare aruncătură de braţ Lirael mai făcea un pas înapoi, şi încă unul. Vântura disperată sabia prin aer, parând atacurile creaturii şi resimţind fiece lovitură până în măduva oaselor. Greutatea armei începea s-o obosească, mai ales că nu era o foarte bună spadasină şi nici nu ţinuse să fie – cel puţin nu până acum.

Mai făcu un pas înapoi şi dintr-odată simţi ceva moale sub talpă. La următorul se duse mult în spate, mai mult decât se aşteptase, şi se trezi deodată-n întuneric. Intrase într-un fel de groapă şi îşi pierdu brusc echilibrul când o gheară ascuţită vâjâi ameninţător la câţiva milimetri de gâtul ei

Alunecă pe spate şi i se păru că timpul s-a oprit în loc şi nu mai ajunge odată jos. Îşi agită mâinile în aer ca să se ţină în picioare şi zări ghearele lui Stilken ţâşnindu-i dinainte, cât pe ce să o apuce de mijloc.

Se prăbuşi la pământ ca un bolovan, dar nu simţi nicio durere. Abia când începu să se rostogolească într-o parte îşi dădu seama că era o adâncitură între două rădăcini de copac,

iar alte trei rădăcini o plesniră când se răsturnă peste ele.

Pământ şi flori, tavanul înstelat al încăperii iluminate de simbolurile Legământului, apoi din nou ţărână, flori şi iarăşi cerul artificial… Se tot dădea de-a berbeleacul, aşteptându-se dintr-o clipă într-alta să simtă pârjolirea privirii de argint ori junghiul de durere atunci când Stilken îşi va înfige ghearele în ea. Dar nu urmă niciun atac, iar la a şasea tumbă izbuti în sfârşit să se oprească şi se aruncă înainte, ridicându-se iute în picioare cu o durere surdă în stomac, dar sabia încă în mână.

Stilken se chinuia din răsputeri să-şi scoată cleştii ascuţiţi din rădăcina groasă a copacului, unde şi-i înfipsese din greşeală. Voise s-o înhaţe taman când a căzut şi nimerise scoarţa groasă-n loc.

O privi cu ochi învăpăiaţi şi scoase un horcăit gutural, în timp ce trupul începu să i se schimbe, trăgându-se cumva spre dreapta, departe de braţul imobilizat. Stătea chircită, iar muşchii i se mişcau pe sub pielea aparent umană ca nişte melci sub frunze, mutându-se în cele din urmă pe braţul prins în capcană, înainte ca metamorfoza să se termine încercă să se elibereze ca s-o atace din nou.

Lirael înţelese că trebuie să profite de situaţie cât mai e timp. Se concentră să cheme însemnele de trebuinţă, pe care să le alăture apoi celor de pe tăiş, aprinse dintr-odată de gândul salvator. Avea nevoie de patru însemne de căpătâi, dar pentru apărare îi trebuiau mai întâi altele ceva mai uşoare.

Ferecătoarea îi simţi dorinţa şi îi veni în ajutor. Însemnele salvatoare i se formară în minte unul după altul, dar nu destul de repede, căci Stilken gemea şi se zbătea, smucindu-şi braţul cu putere, scoţându-l puţin câte puţin. Încă plutind în fluxul magic ca să desăvârşească vraja, Lirael băgă de seamă că până şi stejarul o ţinea captivă. Îl auzea trosnind şi fremătând, străduindu-se parcă să nu slăbească strânsoarea.

Când se arătă în fine şi ultimul dintre însemne, Lirael îi dădu drumul uşurată, simţindu-i forţa în sânge şi în vine. Acum era pregătită şi pentru celelalte patru de care mai avea nevoie.

Primul îi înflori în minte când Stilken reuşi să se elibereze cu un răcnet asurzitor, lăsând loc unui jet de sevă verzulie. Deşi la adăpostul vrăjii de protecţie, Lirael nu zăbovi şi eliberă

numaidecât însemnul, lăsându-l să alunece pe tăişul Ferecătoarei aidoma unui ulei strălucitor ce se aprinse deodată, împresurând întreaga lamă cu flăcări aurii.

Pe punctul de a sări la atac, Stilken încercă să se ferească, dar era prea târziu. Lirael se repezi la ea şi Ferecătoarea îi sări dinainte, înfigându-se dintr-o singură mişcare direct în gâtul creaturii. Văpăi de aur izbucniră dintr-odată, însoţite de o ploaie de scântei asemenea unui foc de artificii. Stilken rămase nemişcată la mai puţin de doi paşi de ea, aproape atingându-i coapsele cu ghearele.

Veni rândul celui de-al doilea simbol. Lirael îl trimise iute pe tăiş, însă acesta dispăru îndată ce ajunse în dreptul gâtlejului străpuns. Într-o clipă, pielea arătării prinse a se crăpa şi încreţi până ce nu mai rămase decât o coajă scorojită care căzu la pământ, mistuită de o lumină orbitoare. În mai puţin de o secundă Stilken îşi pierduse înfăţişarea relativ umană, fiind acum redusă la o masă amorfă de lumină clocotitoare ţintuită în loc de sabie.

Sosi şi cel de-al treilea însemn, care alunecă pe lamă şi se pierdu în marea de lumină ce începu să scadă încetul cu încetul, până nu mai rămase decât un punct licăritor mai mic de trei centimetri în diametru. În centrul lui se înălţa cu falǎ vârful Făuritoarei.

Lirael scoase atunci sticluţa de metal din buzunar, o puse jos şi ridică cu vârful săbiei rămăşiţa incandescentă a creaturii, îndesând-o iute înăuntru. Îşi trase apoi repede sabia afară şi puse dopul la sticlă fără să clipească, pecetluindu-l cu cel de-al patrulea şi ultimul însemn de căpătâi. Acesta se încolăci cât ai clipi în jurul dopului şi-al sticlei într-o străfulgerare de lumină.

Preţ de o clipă sticluţa prinse a sări şi i se undui în palmă, apoi se potoli. Lirael o vârî la loc în buzunar şi se trânti pe jos lângă Ferecătoare, aproape fără suflu. Nu-i venea să creadă că lupta luase sfârşit şi că izbutise s-o doboare pe Stilken de una singură.

Se lăsă pe spate, tresărind din pricina durerii din braţe şi spinare. O licărire scurtă de undeva aproape de stejar îi atrase atenţia şi-ntr-o secundă era din nou cu ochii-n patru şi sabia în mână, uitându-şi de durere. Plecă să cerceteze mai

îndeaproape. Să fie vreo altă dihanie, ori Stilken să fi scăpat în ultimul moment? Verifică sticluţa, al cărui dop purta petecea magică de adineauri. E oare cu putinţă să fi clipit exact atunci, în clipa decisivă, să nu o fi zărit când a evadat?

În timp ce se apropia lumina străluci din nou, gălbuie şi molatecă. Lirael răsuflă uşurată recunoscând licărul Legământului venind dinspre adâncitura de care se împiedicase. Nu era aşadar nicio primejdie.

Scormoni mica groapă cu vârful săbiei, dând la o parte ţărâna de deasupra. Dădu peste o carte cu coperte strălucitoare, legată sau acoperită cu nişte piei de animale sau ceva asemănător. O săltă cu ascuţimea lamei, căci nu voia să păţească ca Stilken şi să-i rămână braţul prins în scoarţa copacului.

Când o împinse suficient de departe o ridică cu grijă şi observă pe copertă însemne cunoscute, menite să o apere de molii şi lepismatide. Lirael vârî volumul sub braţ, dându-şi seama brusc că e lac de apă şi plină de noroi şi flori zdrobite din cap până-n picioare. Avea corpul burduşit de vânătăi şi era frântă de oboseală. Vesta era însă de nerecuperat, cu sute de găuri mărunte, de parcă ar fi fost atacată de molii de foc.

Când o zări că se îndreaptă spre ieşire, Căţeaua se ridică din iarbă şi îi veni în întâmpinare cu teaca săbiei în bot. Fata vârî tăişul înăuntru fără să i-l ia şi spuse:

— Am reuşit… Am înlănţuit-o!

— Mmmmmmmm, mormăi patrupedul, ţopăind vesel pe picioarele din spate. Lăsă apoi sabia jos şi zise: Într-adevăr, Stăpână. Ştiam c-aşa va fi. Eram destul de sigură, de fapt.

— Chiar aşa? se miră ea, privindu-şi mâinile, care începură să-i tremure primele, apoi încet-încet tot corpul, atât de tare că trebui să se aşeze jos ca să se liniştească.

Aproape că nu băgă de seamă trupul călduţ al Căţelei lipit de spatele ei, nici limba aspră ce-i lingea urechea într-un gest tandru de încurajare.

— Haide că duc eu sabia la loc, se oferi Căţeaua când Lirael se opri în sfârşit din tremurat. Tu odihneşte-te până mă-ntorc. Vin repede, şi-aici vei fi la adăpost.

Lirael aprobă din cap, fiindu-i cu neputinţă să vorbească.

O mângâie drăgăstos pe creştet şi se lungi în iarbă printre flori, adulmecându-le mireasma când petalele îi atinseră moi obrazul. Acum respira regulat şi mai clipi o dată sau de două ori înainte să închidă ochii şi să adoarmă.

Căţeaua Obraznică nu se clinti de lângă ea până ce nu fu sigură că doarme dusă. Scoase apoi un lătrat scurt şi contură un însemn magic care pluti deasupra fetei câteva momente, în timp ce ea îl cerceta cu ochi iscoditori şi urechile ciulite, ca pe un vechi prieten. Mulţumită de ispravă, se întoarse şi ridică sabia în bot, depărtându-se cu mersul ei legănat către scara în spirală.

Era deja dimineaţă când se trezi Lirael sau poate că o înşelase lumina puternică din încăpere. Preţ de o clipă avu impresia că zăreşte un însemn strălucitor deasupra capului, însă probabil că visase, din moment ce nu mai văzu nimic când se trezi de-a binelea şi se ridică în capul oaselor.

Avea corpul amorţit şi o durea peste tot, dar nu mai mult decât după examenul anual de mânuire a săbiei şi tras cu arcul. Vesta nu mai avea scăpare, însă noroc cu cele de rezervă, iar în rest Stilken nu-i lăsase nicio rană vizibilă, deci n-avea ce căuta nici la Infirmerie. Îşi aduse aminte de Filris. Ar fi dat orice să-i poată povesti stră-stră-străbunicii cum izbutise să încătuşeze fiara.

Filris ar fi îndrăgit-o cu siguranţă şi pe noua ei tovarăşă, care dormea nu departe făcută covrig, cu coada încolăcită pe picioarele din spate, aproape atingându-i botul. Sforăia uşor şi tresărea din când în când, de parcă visa că prinde iepuri.

Lirael tocmai se pregătea să o trezească când simţi cartea înghiontind-o în picior. Zări atunci în lumina difuză că nu avea piele îmblănită pe coperte, ci o împletitură deasă peste nişte bucăţi groase de lemn, ceea ce îi păru foarte ciudat.

O ridică şi o deschise la prima pagină, unde era scris titlul, ştiind că nu-i o carte oarecare chiar dinainte să apuce să o citească. Simţea puterea Magiei Legământului clocotind în fiecare foaie şi literă, până la cea mai mică cusătură din cotor.

Titlul anunţa solitar în litere de-o şchioapă: *În Pielea Leului.* Lirael întoarse pagina să vadă cuprinsul, însă cartea începea direct cu cel dintâi capitol. Începu să citească primul

rând, dar scrisul deveni deodată şters şi literele prinseră a licări jucăuş. Clipi de câteva ori şi se frecă la ochi, iar când îi deschise zări cuvântul „Prefaţă”, deşi putea să jure că nu dăduse pagina. Pe prima foaie însă titlul rămăsese neschimbat.

Încruntată, se întoarse la Prefaţă şi se puse pe citit înainte ca textul să se schimbe iar.

„Confecţionarea pieilor-veşmânt“, începea prima propoziţie,

îi permite Magului să ia forma şi asemănarea oricărei vietăţi ori plante. Un astfel de veşmânt, făcut cum se cuvine şi purtat după trebuinţă, îi dă Magului puterea de a căpăta forma dorită, laolaltă cu toate trăsăturile, puterile, avantajele dar şi slăbiciunile plantei sau fiarei alese.

Cartea explică tehnica acestui meşteşug, fiind astfel un fel de manual pregătitor pentru cei ce vor să se iniţieze în tainele sale, precum şi un minuţios compendiu al unor astfel de piei magice, incluzând cele pentru leu, cal, broască râioasă, porumbel cenuşiu, frasin şi multe altele.

Dacă învăţăturile acestor pagini vor fi urmate cu rânduială şi înţelepciune şi dacă Magul e conştiincios în încercările sale, în trei sau patru ani de zile el va putea să-şi confecţioneze un prim veşmânt de Legământ.

— O carte mai mult decât folositoare, o întrerupse Căţeaua, care tocmai se trezise din somn şi-şi aşezase capul peste cartea deschisă, cerşindu-şi porţia de drăgăleală din fiecare dimineaţă.

— Da, foarte, aprobă fata, încercând în zadar să citească mai departe pe după urechile blănoase. Cică dacă urmez îndeaproape instrucţiunile în trei sau patru ani pot lua orice formă vreau.

— Ba mai degrabă într-un an jumătate, zise Căţeaua, căscând. Hai doi – dacă te leneveşti. Deşi tu *nu* te preschimbi de fapt, doar porţi o piele de-asta pe deasupra. Sfatul meu ar fi să alegi ceva cu care să poţi explora, adică să te strecori prin

diverse găuri şi cotloane.

— De ce? întrebă fata curioasă.

— Cum adică de ce?! sări Căţeaua, trăgându-şi capul de sub mâna ei. Sunt atâtea locuri de văzut şi de descoperit aici! Trebuie doar să le adulmeci… Etaje întregi nefolosite de sute sau poate o mie de ani, odăi încuiate şi pline de secrete, cunoaştere, comori, distracţie! Asta e nimic la tine? Sau vrei să fii asistentă tot restul vieţii?

— Nu, bineînţeles că nu, răspunse fata înţepată. Vreau să fiu o Clayră adevărată şi să capăt Viziunea.

— Ei, atunci poate găsim ceva care să te ajute să o dobândeşti, o încurajă patrupedul. Ştiu că ai îndatoriri, dar nu-ţi irosi puţinul timp liber de pomană. Ce poate fi mai distractiv decât să descoperi locuri neştiute de alţii sau unde nimeni n-a mai pus piciorul de cine ştie când?

— Da, presupun că ai dreptate, se învoi Lirael, a cărei imaginaţie prinsese deja aripi.

Erau o sumedenie de uşi pe care ar fi vrut să le deschidă, plus gaura aceea stranie din stâncă, imediat lângă locul unde scara în spirală se termina abrupt.

— De altfel, continuă animalul, întrerupându-i şirul gândurilor, există forţe aici care vor ca tu să foloseşti manualul. O putere neştiută a eliberat-o pe Stilken şi prezenţa ei a deşteptat alte vrăji căzute-n adormire. Altfel copacul nu ţi-ar fi dăruit cartea aşa uşor.

— Aşa o fi… bâigui fata îngrijorată la gândul că cineva o ajutase pe Stilken să răzbată până în Pasajele Străvechi. Asta însemna ori că o forţă demnă de luat în seamă sălăşluia deja în Bibliotecă, ori că una la fel de puternică se putea strecura din afară până în inima Gheţarului, în ciuda pavezelor sau vrăjilor de apărare.

Dacă vreo forţă de Magie Liberă aidoma lui Stilken ori mai rău îşi făcuse într-adevăr culcuş pe coridoare, era de datoria ei să-i dea de urmă. Simţea că victoria de mai devreme îi deschisese un nou drum, presărat cu lupte împotriva oricui ar fi îndrăznit să ameninţe liniştea Clayrelor.

Îi surâdea ideea să exploreze necunoscutul. Abia avea ce face în timpul liber şi nu se mai gândea la prostii. De fapt în

ultimele câteva luni aproape că uitase de ceremonii şi Viziune, căci făurirea câinelui şi pregătirea pentru înfruntare îi ţinuseră mintea ocupată.

— Bine, o să învăţ cum să-mi fac un veşmânt fermecat, declară ea solemn. Şi-apoi vom explora împreună!

— Excelent! ţopăi Căţeaua şi lătră scurt de bucurie, făcând pereţii cavernei să vibreze. Acum du-te repejor să te speli şi să te schimbi înainte ca Imshi să intre la bănuieli.

— Cât e ceasul? întrebă Lirael speriată.

Fără Kirrith care să sune fluierul în Sala Junioarelor sau bătăile ceasului din Sala de Lectură, habar n-avea ce oră e. Pesemne că se iviseră deja zorile, căci de dormit nu prea dormise cine ştie ce.

— E şase şi jumate, o anunţă Căţeaua, ciulindu-şi o ureche ca să audă vreun ceas în depărtări. Mă rog, ceva pe-acolo oricum…

Nici n-apucă să-şi termine vorba, că Lirael o şi luă din loc, când alergând, când şchiopătând. Căţeaua oftă prelung şi plonjă sprintenă după stăpână, ajungând-o din urmă chiar când se pregătea să tragă uşa după ea.

PARTEA A DOUA
ANCELSTIERRE; 1928
Vechiul Regat

Optsprezece ani de la restaurarea

regelui Touchstone I

CAPITOLUL PAISPREZECE
Prinţul Sameth înscrie şase puncte

La aproximativ o mie de kilometri de Gheţarul Clayrelor douăzeci de băieţi jucau crichet. În Vechiul Regat, dincolo de Zidul ce se înălţa la vreo cincizeci de kilometri către miazănoapte, toamna era deja pe terminate. În Ancelstierre erau ultimele zile de vară, călduroase şi senine, numai bune pentru ultimul meci din serie. Trofeul Seniorilor, îndelung disputat, era cel mai de seamă eveniment pentru elevii claselor a şasea, veniţi de la optsprezece şcoli din împrejurimi.

Meciul era pe terminate, căci urma ultima servă şi mai aveau nevoie doar de trei serii ca să câştige acest rând la bătaie, meciul şi campionatul.

Jucătorul la bătaie mai avea o lună până să împlinească şaptesprezece ani şi peste un metru optzeci. Avea părul castaniu-închis şi ondulat, cu sprâncene groase şi închise la culoare. Nu tocmai arătos, era totuşi plăcut vederii cu silueta lui impunătoare în uniforma albă de flanelă, apretată şi călcată la începutul meciului, acum scăldată în sudoare după cele şaptezeci şi patru de serii cot la cot cu coechipierul, din care şaizeci le marcase singur.

Mulţimea umpluse tribunele Terenului de Crichet din Bain şi îi urmărea însufleţită, cu mult mai numeroasă decât la un meci obişnuit între şcoli, chiar dacă jucau cei de la Dormalan. Majoritatea veniseră să-l vadă pe tânărul jucător, nu pentru că ar fi fost mai priceput decât alţii, ci pentru că era de rang nobil. Mai bine spus, era un Prinţ din Vechiul Regat, iar Bain nu numai că era oraşul cel mai apropiat de Zidul ce separa Ancelstierre de tărâmul magiei şi vrăjilor, ci şi locul care în urmă cu nouăsprezece ani căzuse pradă invaziei Creaturilor Morţii, răpuse cu ajutorul părinţilor tânărului, mai ales al mamei sale.

Prinţul Sameth ştia prea bine că oamenii, curioşi din fire, veniseră mai mult pentru el decât pentru meci, dar asta nu-l tulbura câtuşi de puţin. Îl urmărea cu atenţie pe jucătorul roşcovan din celălalt capăt al terenului, care urma la servă şi a cărui forţă şi lovitură rapidă îi costaseră deja trei puncte. Părea

ceva mai obosit acum şi ultima lui aruncare fusese cam dezordonată, dându-i lui Sam şi partenerului său la servă, Tim Hopkiss, şansa să lovească mingea cu putere până în partea opusă a terenului, în încercarea disperată de a câştiga ultimele serii. „Dacă adversarul nu-şi recapătă forţele, gândi Sameth, aş putea reuşi.“ Acesta însă nu părea să se grăbească, rotindu-şi braţul tacticos în vreme ce privea la norii de deasupra.

Pentru Sameth vremea nu era tocmai prielnică. Cu câteva minute înainte vântul se însufleţise niţel dinspre nord, aducând miresme de magie culese de prin Vechiul Regat ori din împrejurimea Zidului. Simţindu-le, însemnul de pe frunte i se trezi din amorţeală, făcându-l deodată mai sensibil la prezenţa Morţii. Nu detectă însă nimic suspect în apropiere, căci în ultimii ani nu muriseră prea mulţi pe terenul de joc.

Jucătorul lovi în sfârşit mingea şi aceasta o porni vijelios către Sameth, care făcu un pas înainte să-i vină în întâmpinare. Ridică crosa şi o lovi cu putere, trimiţând-o cu boltă mult peste umărul stâng. Mingea zbura tot mai sus deasupra jucătorilor care începuseră să alerge, îndreptându-se direct către tribune, unde un bărbat de vârstă mijlocie sări sprinten din scaun şi o înşfăcă din zbor cu o mişcare abilă de jucător experimentat.

Şase puncte! Un zâmbet larg lumină faţa lui Sameth când mulţimea izbucni într-un ropot de aplauze. Ted veni să-i strângă mâna, bolborosind ceva neînţeles, iar apoi se trezi dând mâna cu membrii echipei adverse şi cu tot felul de necunoscuţi în drum spre vestiarul din pavilion. Printre îmbărbătări şi strângeri de mână îşi ridică privirea către tabela de marcaj. Avusese şaizeci şi şase de lovituri reuşite, cel mai bun rezultat al său de până acum, o performanţă cu care îşi încheia glorios cariera de jucător de crichet în echipa şcolii şi probabil şi în afara ei. În două luni de zile avea să se întoarcă în Vechiul Regat, iar la nord de Zid nu prea juca nimeni crichet.

Ajuns la vestiare, prietenul său Nicholas fu primul care îl felicită. Avea o servă minunată, izbutind mai mereu să dea mingea învârtită, însă ca jucător la bătaie lăsa mult de dorit, ca să nu mai pomenim de calităţile lui de jucător de câmp. Părea o fire visătoare, rămânând minute în şir cu ochii pironiţi la vreo insectă ori la formele ciudate pe care norii le desenează uneori

în văzduh.

— Bravo, Sam! declamă el, strângându-i mâna cu entuziasm. Un nou trofeu pentru bătrâna Somersby!

— Pentru noi chiar va deveni bătrână în curând… răspunse Sam, prăbuşindu-se pe o bancă şi începând să-şi desfacă pieptarul şi genunchierele. Ce ciudat, nu? Zece ani ne-am tot plâns şi-am cârcotit, iar acum când a sosit clipa plecării…

— Da, ştiu prea bine ce vrei să spui, zise Nick. De asta cred c-ar trebui să vii cu mine la Corvere. N-o să fie mare diferenţă, doar că o să fim la universitate. Nu te mai gândi atât la viitor şi-ndepărtează-ţi teama de…

Nu apucă să termine, căci fură brusc înconjuraţi de colegii veniţi să-i strângă şi ei mâna lui Sameth. Până şi domnul Cochrane, antrenorul lor şi Maestru de Competiţii la Somersby, un om morocănos şi irascibil, îl bătu pe umăr prieteneşte şi zise:

— Un spectacol de ispravă, Sameth.

O oră mai târziu erau cu toţii în autobuzul şcolii, cu hainele jilave din pricina aversei venite cu vântul dinspre miazănoapte. Era o vreme capricioasă: când ploua, când ieşea soarele, la intervale de doar câteva minute. Din păcate, se nimerise să plouă tocmai când treceau drumul către autobuz.

Drumul către Somersby dura cam trei ore şi trecea pe strada principală din Bain către miazăzi, aşa că fură cu toţii surprinşi când şoferul o coti brusc pe un drum îngust de ţară imediat ce ieşiră din Bain.

— Ia stai niţel! ţipă domnul Cochrane către şofer. Unde crezi că te duci?

— Facem un mic ocol, explică laconic bărbatul care îi ţinea locul lui Fred, adevăratul şofer al şcolii. Se pare că acesta din urmă îşi rupsese mâna taman în ziua dinaintea meciului într-o încăierare legată de un meci de darts. Am auzit de la un poştaş de la han că e inundaţie la Breadsley.

— Prea bine, încuviinţă Cochrane încruntat, semn că nu era tocmai convins de ce auzise. Mi se pare totuşi foarte ciudat, adăugă el. Să fi plouat oare chiar aşa de tare? Eşti sigur că ştii pe unde te bagi?

— Sigur, dom’ guvernator, îl linişti şoferul cu un zâmbet şiret. O iau pe la Beckton, pe pod.

— Nu cred c-am auzit vreodată de podul acesta, mormăi Cochrane sever. Dar presupun că dumneata oi şti mai bine.

Băieţii nu dăduseră deloc atenţie acestei discuţii, nici măcar drumului. Erau în picioare de la patru dimineaţa, căci trebuiseră să ajungă la Bain la timp pentru meci şi jucaseră crichet toată ziua. Majoritatea, inclusiv Nick, aţipiseră deja. Sameth nu putea să adoarmă, îmbătat încă de gustul victoriei. Privea peisajul mohorât printre picăturile de ploaie de pe geam. Trecură pe lângă ferme întinse cu ferestre îndărătul cărora luminau becuri electrice, în vreme ce stâlpii de telegraf se succedau iute unul după altul, fugărindu-se parcă. Zări la un moment dat o cabină telefonică de culoare roşie când autobuzul trecu în goană printr-un sătuc tăcut.

În curând avea să lase totul în urmă. Dincolo de Zid invenţii moderne precum telefonul sau curentul electric nu erau funcţionale.

După vreo încă zece minute trecură pe lângă o pajişte întinsă presărată cu sute de corturi cu sfori între ele, de care atârnau rufe grele de apă – un tablou oarecum dezordonat pe care nu avea să îl mai vadă în Regat. Autobuzul încetini şi Sameth zări femeile şi copiii adunaţi la gura fiecărui cort, privind posomorâţi la ploaia măruntă de afară. Aproape toţi aveau pe cap scufii sau batice albastre, semn că erau refugiaţi de prin sud. Peste zece mii de suflete îşi găsiseră adăpost temporar prin părţile locului, numite în *Corvere Times* drept „îndepărtatele ţinuturi nordice ale ţării”, referindu-se, desigur, la regiunile din apropierea Zidului.

„Probabil e una din taberele de refugiaţi stabilite în zonă în ultimii trei ani“, îşi zise Sameth, băgând de seamă cele trei rânduri de gard cu sârmă ghimpată ce înconjura perimetrul şi grupul de poliţişti de lângă poartă, cu ploaia şiroindu-le pe chipiuri şi mantale.

Sărmanii oameni fugeau din calea războiului izbucnit între patru state în sudul îndepărtat, de la Ancelstierre dincolo de Marea Despicată. Totul începuse în urmă cu trei ani, când o răscoală aparent neînsemnată în Autarhia de la Iskeria începuse să prindă avânt, transformându-se treptat într-un război civil ce cuprinse apoi şi ţări învecinate precum Kalarime, Iznenia şi

Korrovia, fiecare alăturându-se unuia sau altuia dintre combatanţi. Acum mai bine de şase facţiuni se răfuiau între ele – cel puţin atâtea ştia el începând cu forţele de la Iskeria şi primii rebeli anarhişti şi terminând cu tradiţionaliştii susţinuţi de guvernarea de la Kalarime şi imperialiştii din Korrovia.

În mod normal Ancelstierre nu intervenea în războaiele de pe Continentul de la Miazăzi, însărcinând Forţele Navale şi Aeriene să ţină astfel de pericole nu mai aproape de malul îndepărtat al Mării Despicate. Dar acum că disputa cuprinsese aproape tot continentul, Ancelstierre rămăsese singurul loc sigur pentru cei prinşi la mijloc, devenind astfel destinaţia favorită a tuturor refugiaţilor.

Multe vase erau trimise înapoi până să apuce să acosteze, ba chiar şi din port, însă pentru fiecare vapor nevoit să facă cale-ntoarsă un altul mai mic se strecura pe lângă coastă şi-şi deşerta încărcătura de două, trei sute de refugiaţi, bucuroşi să-şi dezmorţească în sfârşit trupurile după o călătorie clandestină la înghesuială.

Mulţi se înecau pe drum ori mureau de foame, însă cei rămaşi nu se lăsau descurajaţi, ştiind că până la urmă cineva tot o să-i adune în tabere provizorii de unde ar fi putut imigra apoi în deplină legalitate spre zone ale Commonwealthului din Ancelstierre. În practică însă primeau cetăţenia doar cei cu bani, cunoştinţe bine plasate sau abilităţi ce puteau fi valorificate. Restul rămâneau în taberele de refugiaţi în timp ce autorităţile se căzneau să găsească calea potrivită de a-i trimite înapoi. Dar pentru că războiul nu slăbea defel şi lucrurile deveneau din ce în ce mai încurcate de la o zi la alta, nimeni nu se întorcea de bunăvoie. De fiecare dată când se încercase deportarea în masă, refugiaţii fie intraseră în greva foamei, fie se răzvrătiseră ori recurseră la alte forme de protest.

— Unchiul Edward zice că tipul ăla… Corolini vrea să-i trimită pe sudişti să se adăpostească în pădurile voastre, zise Nicholas pe jumătate trezit de viteza mică cu care înaintau acum. Dincolo de Zid. Cică nu mai au loc aici, şi că-n Regat e loc destul.

— Corolini e un demagog populist, răspunse Sameth, citând un editorial din ziarul *Times.*

Mama sa, care se ocupa de majoritatea raporturilor diplomatice dintre Vechiul Regat şi Ancelstierre, avea o părere şi mai proastă despre acest politician a cărui reputaţie crescuse odată cu începerea Războiului de la Miazăzi. Era de părere că e un om egoist şi periculos, care nu se dă în lături de la nimic ca să aibă puterea în mâini.

— Habar n-are ce vorbeşte, continuă Prinţul. O să moară cu toţii dacă îi trece Graniţa. N-au ce căuta acolo, cu atâtea primejdii.

— Ce primejdii? La ce te referi? întrebă Nick.

Ştia că prietenului său nu-i place să vorbească despre Vechiul Regat. Sam nu-i spunea decât că nu e ca în Ancelstierre deloc şi că oricum n-ar înţelege. Nimeni nu ştia mai nimic despre Regat, şi nici pe la biblioteci Nick nu găsise prea multe informaţii. Nu ştia decât că graniţele erau păzite de Armată.

— Păi… începu Sameth nesigur, sunt o sumedenie de… animale periculoase pe acolo şi… alte primejdii. Ţi-am mai zis doar, nu e curent electric şi nici cu puşca nu poţi să tragi. Nu e ca…

— Ca în Ancelstierre, ştiu, îl întrerupse Nicholas zâmbind. Să ştii că mă bate gândul să vin să-ţi fac o vizită în vacanţă şi să văd cu ochii mei cum e.

— Tare mi-ar plăcea! zise Sameth. După şase luni în compania lui Ellimere o să-mi prindă bine să văd o faţă prietenoasă.

— Da’ de unde ştii că nu pe soră-ta vreau eu de fapt s-o văd? rânji Nick ştrengăreşte.

Sam o critica mereu pe sora sa mai mare, şi Nick ar mai fi spus ceva dacă priveliştea de pe fereastră nu l-ar fi amuţit. Sam privi şi el într-acolo.

Trecuseră de mult de tabăra refugiaţilor, alunecând acum pe lângă o pădure deasă şi întunecoasă. Deasupra copacilor sfera soarelui la apus se odihnea învăluită în aburii ploii, sprijinită parcă pe coamele înverzite. Priveau amândoi pe fereastra din stânga şi nu înţelegeau ce se întâmplă, căci soarele ar fi trebuit să alunece spre dreapta, către soare-apune. Se îndreptau, aşadar spre nord, şi asta de o bucată bună de vreme. Mergeau către miazănoapte, adică spre Zid.

— Cred c-ar fi bine să mă duc să-i spun lui Cockers, zise Sameth, care stătea în locul dinspre culoar.

Tocmai se ridicase şi o apucase către şofer când motorul hurui asurzitor şi autobuzul se hurducăi dintr-odată, mai să-l zvârle la podea. Şoferul înjură şi micşoră viteza, însă motorul nu se opri din huruit. Încă o înjurătură, urmată de şuieratul motorului turat la maxim, care îi trezi pe toţi cei care încă mai dormeau înainte să amuţească dintr-odată. În secunda următoare atât farurile, cât şi lumina din interior se stinseră şi autobuzul se opri de tot, cufundat în tăcere.

— Domnule! strigă Sam către domnul Cochrane, încercând să acopere vacarmul iscat de băieţii care tocmai se trezeau. Am mers către nord! Cred că nu suntem foarte departe de Zid!

Cochrane, care privea şi el pe fereastră, se întoarse către Sam, rămas în picioare pe culoar, şi porunci îndeajuns de sever încât să-i liniştească pe băieţii din apropiere:

— Potoliţi-vă odată! Îţi mulţumesc, Sameth. Vă rog să rămâneţi pe locurile voastre până când văd ce…

Fu întrerupt de sunetul uşii pe care şoferul tocmai o trântise în urma lui, ieşind în grabă. Toţi băieţii se repeziră atunci la ferestre, ignorând îndemnul lui Cochrane, urmărindu-l pe bărbat cum sare peste zidul de la marginea drumului şi o ia la fugă printre copaci, stăpânit parcă de forţe necurate.

— Ce naiba…!? pufni şi Cochrane privindu-l prin parbriz. Nu putea înţelege ce l-a speriat atât de tare, aşa că deschise relaxat uşa din dreapta şi făcu câţiva paşi în ploaie înainte să-şi desfacă umbrela.

Nici nu ieşi bine antrenorul că se şi năpustiră cu toţii în faţă, cu Sameth în frunte. Zări mai întâi bariera de-a latul drumului, apoi semnul mare şi roşu de lângă pe care nu vedea prea bine ce scrie din cauza ploii. Bănuia însă, căci vedea asemenea inscripţii de fiecare dată când venea acasă în vacanţă. Indicatoarele marcau intrarea în Perimetru, zona militară pe care Armata din Ancelstierre o stabilise vizavi de Zid. Dincolo, pădurea avea să dispară şi în locul ei va apărea întinderea de mai bine de jumătate de kilometru presărată cu puncte de control, tranşee şi spirale nesfârşite de sârmă ghimpată ce împrejmuiau coasta de est către soare-apune.

Sam îşi aminti exact ce scrie şi, pretinzând că poate vedea la mare depărtare prin parbrizul aburit, le „citi“ avertismentul şi celorlalţi, căci era important să ştie unde erau şi ce aveau de făcut:

COMANDA PERIMETRULUI
GRUPUL MILITAR DE NORD

Ieşirea neautorizată din Zona Perimetrului este strict interzisă.

Oricine va încerca să traverseze Zona Perimetrului va fi împuşcat fără somaţie.

Călătorii autorizaţi trebuie să se prezinte la Comandament.

ATENŢIE!
NU VEŢI PRIMI ALT AVERTISMENT

Se lăsă un moment de tăcere, timp în care avură răgaz să cântărească cuvintele recitate de Sam înainte să-l bombardeze cu o sumedenie de întrebări la care el însă nu răspunse. Crezuse că şoferul a fugit de teamă că e mult prea aproape de Zid, dar acum un alt gând îi încolţi în minte: dacă îi adusese acolo intenţionat? Şi de ce fugise din calea celor doi poliţişti cu chipie roşii care se îndreptau spre ei din ghereta santinelei?

Familia lui Sameth avea mulţi duşmani în Regat, dintre care nu puţini erau oameni ce puteau trece neobservaţi în Ancelstierre. Alţii, veniţi de pe alte tărâmuri, ar fi fost şi ei destul de puternici să treacă dincoace de Zid şi să ajungă nu departe către sud, mai ales în aşa o zi când vântul adia dinspre miazănoapte.

Fără să-şi ia impermeabilul, Sameth sări din autobuz şi se duse către cei doi poliţişti care stăteau de vorbă cu domnul Cochrane. Nu părea o discuţie foarte cordială, căci sergentul ţipa mai degrabă către antrenor.

— Goliţi imediat autobuzul şi duceţi-i pe toţi înapoi cât mai repede, urlă sergentul. Fugiţi cât vă ţin picioarele şi, când nu mai puteţi, luaţi-o la pas. Aţi priceput?

— Dar de ce? întrebă Cochrane, îndreptându-se de spate.

Asemenea multor alţi profesori sau angajaţi de la Somersby, nefiind de prin părţile locului, habar n-avea ce e cu Zidul, Perimetrul sau Vechiul Regat. Pe Sameth îl tratase întotdeauna la fel ca pe celălalt Prinţ elev la ei – un albinos din îndepărtatul Karshmel –, de parcă erau nişte copii adoptaţi, nu pe de-a-ntregul parte din familie.

— Nu întrebaţi de ce, ci ascultaţi-ne! îi ordonă sergentul.

Sameth băgă de seamă că e cam agitat. Avea portarma deschisă şi se uita într-una împrejur, scrutând copacii cu privirea. Ca toţi soldaţii din zona Perimetrului – dar spre deosebire de unităţile Armatei Ancelstierriene – mai avea o sabie-baionetă atârnată de curea pe partea stângă şi o haină scurtă de zale peste uniforma kaki, deşi îşi păstrase chipiul roşu în loc de coiful garnizoanei din Perimetru, cu placă de protecţie la nas şi gât. Sam băgă de seamă că niciunul nu avea însemnul cunoscut pe frunte.

— Ce fel de explicaţie e asta? protestă Cochrane. Cer să vorbesc cu un ofiţer. Nu pot să-mi alerg băieţii pe aşa o vreme!

— Ar fi bine să îl ascultăm, interveni Sam din spate. E ceva în pădure, şi se apropie cu repeziciune.

— Dumneata cine eşti? îl întrebă sergentul, trăgându-şi sabia din teacă.

Caporalul care-l însoţea făcu la fel şi se dădu apoi în spate. Amândoi priveau la fruntea lui Sam, pe care însemnul începuse să licărească umbrit de cozorocul şepcii de crichet.

— Sunt Prinţul Sameth din Vechiul Regat, le spuse el. Vă sugerez să sunaţi la maiorul Dwyer de la Cercetaşi sau la sediul generalului Tindall şi să îi spuneţi că sunt aici şi că în pădure sunt cel puţini trei Ajutoare din Tărâmul de Dincolo.

— Fir-aş al naibii! înjură sergentul. Am bănuit noi că nu-i a bună cu vântul ăsta. Dar cum de au ajuns… Eeei, ce mai contează?! Harris, du-te repejor înapoi la post şi anunţă la sediu că Prinţul Sameth e aici împreună cu colegii lui şi că o să avem de-a face cu cel puţin trei intruşi de categorie A. Vezi, lansează ghiuleaua de argilă şi racheta, că telefonul sigur nu mai merge. Mişcă!

Caporalul dispăru înainte ca sergentul să-şi termine

porunca, însă imediat izbucni iarăşi Cochrane:

— Sameth! Ce tot îndrugi acolo?!

— Nu avem timp de explicaţii, îi spuse Sam grăbit.

Simţea slujitorii Morţii în apropiere, trupuri în care sălăşluiau spirite chemate de Dincolo şi care dădeau târcoale prin pădure, nu departe de drum. Nu păreau să fi simţit încă apropierea oamenilor, însă odată ce îi vor mirosi vor tăbărî pe ei cât ai clipi.

— Trebuie să-i ducem pe toţi cât mai departe de aici, cât mai departe de Zid, mai zise el.

— Dar cum îţi… pufni Cochrane roşu la faţă şi înfuriat nevoie-mare de impertinenţa cu care propriul său elev îi dădea ordine.

Cu siguranţă i-ar fi făcut morală dacă sergentul nu şi-ar fi scos revolverul şi nu i-ar fi zis calm:

— Domnule, dacă nu o luaţi din loc *acum,* mă tem că voi fi nevoit să vă împuşc.

CAPITOLUL CINCISPREZECE
Numeroşi Morţi

Cinci minute mai târziu toată echipa alerga prin ploaie către sud. La sugestia lui Sameth, se înarmaseră cu bâte şi mingi de crichet, alături de butucii cu vârful de metal. Sergentul îi însoţea cu revolverul scos, ca să potolească protestele lui Cochrane, care bombănea în continuare.

La început crezuseră cu toţii că e o glumă şi se amuzară pe seama situaţiei, însă pe măsură ce se întuneca şi ploaia se înteţea amuţeau unul câte unul. Glumele încetară de tot când auziră în spate patru focuri de armă urmate de un urlet depărtat, sfâşietor.

Sameth schimbă o privire fugară cu sergentul, şi în ochii lor se putea citi nu numai teamă, ci şi o certitudine care-i înfricoşa. Ţipătul fusese probabil al caporalului, care încercase să se apere trăgând cu pistolul în atacatorul care-l surprinsese în drum spre postul de control.

— E cumva vreun izvor sau altă apă curgătoare prin apropiere? întrebă Sameth răsuflând din greu, aducându-şi aminte de poezioara pe care o ştia din copilărie, un fel de atenţionare la adresa Morţilor.

Sergentul dădu din cap că nu, fără să scoată un cuvânt. Se tot uita peste umăr în timp ce alerga şi de aceea nu-şi putea ţine echilibrul foarte bine.

Nu mult după ce auziseră ţipătul zări în sfârşit ce căuta: trei semnale roşiatice alunecând pe cer la o distanţă de vreo câteva mile către nord. I le arătă şi lui Sam, mulţumit.

— Pesemne că Harris a reuşit până la urmă să lanseze ghiuleaua, pufăi el. Sau poate o fi mers şi telefonul, din moment ce a putut să tragă. O să trimită în curând compania de rezervă şi un pluton de la Cercetaşi, domnule.

— Sper, răspunse Sameth.

Simţea acum urmăritorii în spatele lor pe drum, din ce în ce mai aproape, iar încotro se îndreptau nu aveau ce adăpost să găsească. Nu se vedea nicio fermă sau vreun hambar mai răsărit, nici măcar un izvor prin ale cărui ape curgătoare să nu

poată trece Morţii. Din contră chiar, drumul cobora şi era din ce în ce mai strâmt şi mai întunecos, lăsându-i vulnerabili în cazul unei ambuscade.

Cum se gândea la toate astea Sameth se simţi deodată dezorientat, ca şi cum ceva îi bloca legătura cu urmăritorii. Ştiu imediat ce se întâmplă: un spirit înviat din Morţi tocmai se întrupase undeva în faţa lor, în frunzişul de lângă urcuşul drumului. Mai mult, era puternic şi cu forţe proaspete, căci tocmai fusese descătuşat de Dincolo. Intruşii din Perimetru nu aveau voinţă proprie, ci erau simple Ajutoare trezite la Viaţă de vreun necromant de lângă Zid, din Ancelstierre. Controlate de mintea acestuia puteau fi însă mult mai periculoase decât alte spirite aparent inofensive.

— Opriţi-vă! strigă Sam cu o voce ce străpunse ploaia şi ritmul paşilor pe asfalt. Ne pândesc din faţă! Trebuie să ieşim de pe drum!

— Cine ne pândeşte în faţă, măi băiete? ţipă Cochrane înfuriat. Cred că aţi mers cam departe cu gluma…

Glasul îi păli când zări o siluetă întunecată ieşind din umbre în mijlocul drumului. Avea trup relativ uman, însă braţele îi atârnau în fâşii de carne sfâşiate şi în loc de cap avea un craniu sinistru, cu găuri adânci pe post de ochi şi dinţi de flăcări. Nu încăpea îndoială că e din lumea Morţilor, căci mirosea cumplit a spurcăciune în ciuda ploii molatice. Bulgări de ţărână îmbâcsită i se desprinseră de trup când prinse a înainta spre ei, semn că tocmai ieşise din pământ.

— La stânga! ţipă Sam arătând cu mâna în direcţia respectivă. Toată lumea la stânga!

Strigătul lui îi puse pe toţi în mişcare ca la un semn. Băieţii săriră sprinteni peste bordura drumului, în frunte cu Cochrane, care hotărî că se poate lipsi de umbrelă şi o zvârli cât acolo.

Apariţia se urni şi ea din loc, punându-se pe fugă când simţi palpitaţia Vieţii după care tânjea atât. Sergentul se sprijini de marginea de piatră şi o lăsă să se apropie la mai puţin de trei metri, apoi îşi armă .455-ul şi trase cinci gloanţe unul după altul direct în pieptul creaturii, răsuflând uşurat că revolverul funcţionează.

Creatura făcu câţiva paşi înapoi şi căzu la pământ, dar

sergentul nu zăbovi. Petrecuse destul timp în Perimetru ca să ştie că nu era moartă de-a binelea şi că se va ridica în curând. Gloanţele nu aveau niciun efect asupra Ajutoarelor, doar dacă acestea erau deja sfâşiate. Grenadele cu fosfor alb erau ceva mai eficiente, făcându-le scrum – asta dacă mergeau. Armele, grenadele sau alte asemenea mijloace de apărare ale Armatei din Ancelstierre erau din ce în ce mai neputincioase pe măsură ce te apropiai de Zid şi de Vechiul Regat.

— Urcaţi pe deal! le strigă Sam, arătându-le o movilă de pământ unde copacii nu erau atât de deşi.

Dacă reuşeau să ajungă acolo, ar fi avut avantajul de a fi la înălţime şi de a vedea mai bine cu cine au de-a face.

Auziră un urlet animalic şi strident în urma lor, ca şi cum cineva ar fi călcat pe nişte foale din greşeală, făcându-le să şuiere ascuţit. Sam ştiu atunci că o altă arătare îşi venea în fire, strigându-şi furia din adâncul plămânilor zdrobiţi undeva mai în dreapta, ceva mai departe decât cea pe care sergentul tocmai o ciuruise. Simţi mai multe Ajutoare mişunând prin beznă încolo şi încoace, pregătindu-se să încercuiască dealul.

— E şi un necromant cu ei! strigă el, urcând dâmbul. Şi mulţi morţi descătuşaţi prin preajmă, răposaţi nu de mult!

— Acum vreo şase săptămâni… începu sergentul cu răsuflarea întretăiată, un camion cu refugiaţi din sud s-a răsturnat pe-aici prin apropiere. Nouăşpe morţi… Nimeni nu ştie… încotro se îndreptau. În fine… Pastorul de la Archell… cică nu i-a primit în parohie… şi nici la crematoriul militar nu i-au lăsat. Aşa că au fost înmormântaţi în ţărână, lângă drum.

— Ce prostie! strigă Sameth. E prea aproape de Zid! Ar fi trebuit să-i ardă!

— Hârţogăraia ne omoară… oftă sergentul, ferindu-se de-o creangă. Nu avem voie să îngropăm pe nimeni în Perimetru, dar aici… aici am ieşit din zona restricţionată, înţelegeţi?

Sameth nu zise nimic. Începuseră urcuşul propriu-zis şi trebuia să-şi controleze respiraţia. Simţea cel puţin douăsprezece Ajutoare pe urmele lor, plus încă trei sau patru pe fiecare parte, încercuindu-i de departe. Şi mai era ceva, o prezenţă de altă natură – necromantul probabil, rămas în locul unde trupurile până nu de mult neînsufleţite erau – sau mai bine

zis fuseseră – îngropate.

Coama dealului era golaşă, cu excepţia câtorva puieţi. Înainte să ajungă în dreptul lor sergentul le strigă să se oprească.

— La dreapta! Apropiaţi-vă! Lipseşte cineva? Câţi…

— Şaisprezece, cu tot cu domnul Cochrane, îi răspunse Nick, care făcea socoteli în minte mai iute ca un calculator. Antrenorul îi aruncă o privire încruntată, dar nu zise nimic, aplecându-se dinainte ca să-şi recapete răsuflarea. Nu lipseşte nimeni.

— Cât timp avem la dispoziţie, domnule? îl întrebă sergentul pe Sam urmărindu-i privirea către desişul întunecat dincolo de care nu se zărea nimic, atât din pricina ploii, cât şi a amurgului târziu.

— Primii doi sau trei se vor năpusti asupra noastră în câteva minute, zise el grav. Ploaia are să-i mai domolească un pic, însă trebuie să îi străpungem cu ţepuşele, ca să nu ne scape. Nick, împarte-i pe toţi în grupuri de câte trei. Doi să stea în poziţie de bătaie, iar celălalt să fie pregătit cu beţele. Nu, Hood, tu du-te cu Asmer. Când o să vină, am să le distrag atenţia cu… las' că văd eu cum. Apoi cei de la bătaie trebuie să îi lovească iute la picioare şi să îi ţintuiască la pământ de mâini şi coapse.

Sameth tăcu şi îl văzu pe unul din colegi aruncându-şi ochii la ţăruşul de aproape un metru cu vârful de metal. După expresia feţei, era clar că habar n-avea cum să străpungă trupul cuiva cu aşa ceva.

— Nu uitaţi că ăştia nu sunt oameni! le strigă Sam. Sunt morţi deja, şi dacă nu luptaţi, ne vor răpune într-o clipă. Gândiţi-vă că sunt nişte animale sălbatice cărora trebuie să le ţinem piept ca să răzbim!

Un băiat începu să plângă în tăcere, cu lacrimi grele şiroindu-i pe obraz. La început Sam le confundă cu picurii de ploaie, fără să-i observe privirea fixă în care se citea o spaimă teribilă.

Tocmai se pregătea să le mai spună câteva cuvinte de încurajare când auzi strigătul lui Nick, care îi arăta ceva la poalele dealului:

— Uite-i acolo!

Văzu trei Ajutoare ieşind din desişul pădurii clătinându-se pe picioare, ca nişte beţivi care nu-şi mai coordonau mişcările. Pesemne că trupurile lor fuseseră mult prea zdrobite în accident, îşi zise Sam, ceea ce era în avantajul lor. Aveau să înfrunte nişte adversari slăbiţi şi fără vlagă.

— Nick, echipa voastră ar putea să se ocupe de cel din stânga, îi sugeră Sameth repezit. Ted, voi luaţi-l pe cel din mijloc, şi Jack cu băieţii acoperă dreapta. Loviţi-i în genunchi şi odată culcaţi la pământ străpungeţi-i iute cu bâtele. Nu îi lăsaţi să vă doboare, sunt mult mai puternici decât par! Restul – şi dumneata, domnule sergent, şi domnul Cochrane –, rămâneţi pe loc şi daţi o mână de ajutor cui are nevoie.

— Să trăiţi! răspunse prompt sergentul.

Cochrane se mulţumi să dea tăcut din cap, cu ochii pironiţi la atacatorii care avansau. Era prima dată când Sameth îl vedea pălind, căci altfel era mereu îmbujorat. Avea o faţă aproape la fel de pământie ca trupul Morţilor ce îi înconjurau grăbiţi.

— Aşteptaţi ordinul meu! le strigă Sam, plonjând în fluxul Legământului cu mult mai multă uşurinţă decât în alte regiuni din Ancelstierre, nu chiar atât de aproape de Zid. Era ca şi cum ar fi încercat să înoate până pe fundul unui râu adânc.

Pătrunse în alunecarea domoală şi rămase nemişcat câteva clipe, bucurându-se de sentimentul de permanenţă şi împlinire ce îl lega de toate lucrurile vii. Chemă apoi însemnele de care avea nevoie, păstrându-le în minte înainte să le rostească numele ascunse în gâtlej. Când totul fu pregătit, întinse mâna dreaptă înainte, îndreptându-şi trei degete în direcţia atacatorilor.

— Anet! Calew! Ferhan! rosti el numele însemnelor unul după celălalt, iar ele îşi luară zborul de pe degetele sale la fel de luminoase ca tăişul unei săbii, şuierând prin aer atât de iute că nici nu le puteai zări.

Se înfipseră pe rând în carnea putredă a Morţilor, scobind o gaură cam de mărimea unui pumn. Cei trei urmăritori se clătinară pe picioare şi se dădură înapoi, ba unul căzu chiar la pământ, dând disperat din mâini şi din picioare ca un gândac întors pe spate.

— Să fiu al naibii! exclamă un băiat nu departe de unde era Sam.

— Acuuum! strigă el şi se năpustiră cu toţii înainte cu urlete de războinici, fluturându-şi armele improvizate deasupra capului.

Sam şi sergentul îi urmară îndeaproape, însă Cochrane o luă la vale de unul singur, în direcţia opusă.

Urmă apoi confruntarea propriu-zisă, cu ţipete şi urlete, lovituri de bâtă şi zgomotul bâtelor străpungând carnea putredă şi înfigându-se în pământul umed.

Sam aproape că nu-şi dădea seama ce se întâmplă, ameţit de frenezia copleşitoare de sunete, imagini şi emoţii. Când îşi mai potoli avântul se trezi lângă Druitt Minor, pe care îl ajuta să treacă o ţăruşă prin braţul unei creaturi ce se zbătea la picioarele lor, deşi era deja ţintuită de celelalte membre. Reuşi în cele din urmă să se elibereze şi-ar fi scăpat cu siguranţă dacă băieţii din rezervă nu i-ar fi trântit un bolovan peste braţul liber.

Făcu un pas înapoi şi-şi şterse şiroaiele de pe faţă, auzindu-i strigând de bucurie. El însă nu era la fel de mulţumit, căci simţea alţi musafiri de Dincolo înaintând pe drum şi dinspre cealaltă parte a dealului. Nu prea stăteau bine nici cu armele, căci nu mai rămăseseră decât vreo trei ţepuşe şi două din cele cinci bâte se rupseseră şi ele.

— Veniţi încoace! le ordonă el, întrerupând veselia. Mai sunt alţii pe drum.

În timp ce băieţii strângeau rândurile, Nick şi sergentul se apropiară de Sam. Nick vorbi primul, întrebându-l cu jumătate de glas:

— Ce ne facem acum, Sam? Dacă nenorociţii ăştia se tot agită aşa, în jumătate de oră se eliberează.

— Până atunci o să vină trupele din Perimetru, bâigui Sam, aruncându-şi ochii către sergent, care dădu din cap aprobator. De ăştia de acum mă tem eu… şi nu am nicio altă idee mai bună… decât să…

— Să ce? îl iscodi Nick nerăbdător.

— Şi ăştia sunt tot Ajutoare, creaturi fără voinţă proprie. Au fost recent descătuşaţi din Moarte şi necromantul sigur n-a avut mult timp ca să-i dezlege, aşa că nu pot fi foarte puternici

şi nici mintea nu îi duce prea departe. Dacă am pune mâna pe individul care-i controlează, ar începe să se atace între ei sau s-ar învârti bezmetici în cerc, ba unii s-ar putea întoarce chiar în Moarte.

— Păi hai atunci să-l dibuim! zise Nick curajos.

Vocea lui fermă nu îi trădase teama, însă nu se putu abţine să nu arunce o ocheadă în spate.

— Nu e chiar aşa de simplu, răspunse Sam absent.

Se concentra acum la Ajutoarele pe care le simţea înconjurându-i. Zece se aflau la poale, lângă drum, şi încă şase undeva de cealaltă parte a colinei. Ambele grupuri se aranjau în linii neregulate, ceea ce însemna că necromantul plănuia să îi trimită deodată la atac din amândouă părţile.

— Nu e deloc simplu, repetă el. Necromantul e în pădure undeva, fizic cel puţin. Dar cel mai sigur a pătruns cu spiritul în Moarte, lăsându-şi trupul la adăpostul vreunei vrăji sau pe mâna unui slujitor. Ca să îl prind ar trebui să intru şi eu în Moarte, şi din păcate nu pot fără sabie ori clopoţei.

— Să intri în Moarte?! întrebă Nick cu o voce pierită şi piţigăiată.

Ar fi vrut să mai zică ceva, dar renunţă când îşi întoarse privirea către Morţii pe care îi aşteptau să apară.

— N-am timp nici măcar să-mi fac un romb de apărare, murmură Sam ca pentru sine.

Nu mai pătrunsese niciodată în Moarte de unul singur, ci numai cu Abhorsen, mama sa. Cât îşi dorea să îi fi fost alături şi acum! Era însă cu neputinţă, şi nu ştia ce altceva ar fi putut face. El unul putea scăpa, dar nu-i putea lăsa pe ceilalţi.

— Nick, zise deodată, părând că a luat o hotărâre, am să pătrund în Moarte şi de acolo n-am să pot vedea sau simţi ce se petrece aici. Corpul meu va părea îngheţat, aşa că am nevoie de tine – şi de dumneata, domnule sergent –, să mă păziţi cum puteţi mai bine. Aş vrea să mă întorc înainte ca Morţii să ajungă în vârf, dar dacă nu reuşesc încercaţi să îi încetiniţi pe cât posibil. Aruncaţi în ei cu mingile de crichet, cu pietre sau cu ce mai găsiţi la îndemână şi, dacă nici aşa nu se opresc, apucaţi-mă de umăr, dar altminteri aveţi grijă să nu mă atingeţi.

— Am înţeles, răspunse Nick.

Era dezorientat şi speriat, dar îi întinse mâna fără să clipească şi Sam i-o strânse ferm în timp ce băieţii îi studiau curioşi sau priveau pierduţi în ploaie. Sergentul se apropie şi îi întinse şi el sabia cu mânerul dinainte.

— O să aveţi nevoie de ea mai mult decât mine, domnule. Aş vrea să fi fost şi mama voastră aici, adăugă el apoi, de parcă îi citise gândurile. Noroc, domnule!

— Îţi mulţumesc, zise Sam, dându-i sabia înapoi, dar mă tem că numai o sabie vrăjită m-ar putea ajuta, aşa că te rog să o păstrezi.

Sergentul încuviinţă din cap şi o primi înapoi, iar Sam luă poziţia unui boxer în defensivă şi închise ochii. Îşi călăuzi spiritul către pragul dintre Viaţă şi Moarte şi nu îi trebui mult să îl găsească, simţind pentru o clipă senzaţia stranie a ploii prelingându-i-se pe spinare în timp ce suflul de gheaţă al Morţii îi încleştă obrajii, căci în Tărâmul de Dincolo nu ploua niciodată.

Înaintă către răcoarea învăluitoare cu toată puterea gândului, forţându-şi spiritul să treacă Dincolo. Pătrunse mai iute decât se aşteptase şi frigul îl împresură deodată din cap până-n picioare. Deschise ochii şi văzu lumina palidă şi cenuşie a Morţii, simţind curenţii râului învăluindu-i gleznele. Auzi în depărtare vuietul surd al Primei Porţi şi tremură scuturat de un fior de gheaţă.

În Lumea celor Vii, Nick şi sergentul priveau cum trupul prinţului rămase nemişcat ca o stană de piatră. Un fir de ceaţă apăru ca din senin, încolăcindu-i-se în sus pe picioare ca un vrej. Văzură apoi cum faţa şi mâinile îi sunt acoperite de un strat subţire de promoroacă pe care ploaia nu reuşea nicicum să îl înmoaie.

— Nu-mi vine să cred că e aievea ce-mi văd ochii, şopti Nick, mutându-şi privirea de la Sam către urcuşul pe care arătările o apucaseră deja.

— Ba bine că nu, răspunse sergentul posomorât. Oricum, credem sau nu, ei tot o să vrea să te omoare.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE
În Moarte

În afară de vuietul distant al cascadei de după Prima Poartă, în Moarte domnea o tăcere mormântală. Sam rămase nemişcat, aproape de pragul către Viaţă, scrutând ceaţa şi ascultând cu atenţie. Nu vedea mare lucru în lumina difuză care părea că distorsionează lucrurile, făcându-le mai plate decât erau de fapt. Oricum nu avea la ce să se uite în afară de râul îngheţat ce-i mângâia genunchii cu limbi de spumă, singurele pete de culoare pe întinderea întunecoasă.

Cu multă băgare de seamă Sam făcu câţiva paşi aproape de prag, ţinând piept curentului ce încerca să-l tragă spre pierzanie. Bănuia că necromantul se ascundea şi el – sau ea – undeva în apropiere, dar nu ştia exact unde şi era foarte posibil să caute unde nu trebuie. Nu era într-atât de pregătit ca să ştie unde se află în Moarte faţă de pragul către Viaţă, cu excepţia locului din care plecase şi unde avea să se întoarcă, reunind spiritul cu trupul.

Mai păşise în Moarte şi cu alte ocazii, însă de data asta se mişca mult mai greoi. Ultima dată, cu un an în urmă, fusese însoţit de însuşi Abhorsen, mama sa, şi nu se simţise atât de singur şi expus, mai cu seamă că acum nu era nici înarmat. Avea o oarecare putere asupra Morţilor atâta timp cât putea fluiera sau bate din palme, însă fără banduliera cu clopoţei nu îi putea controla şi nici înlănţui. Cu toată îndemânarea lui de Mag al Legământului, necromantul era pesemne adept al Magiei Libere şi astfel mult mai priceput.

Singura soluţie era să-l ia prin surprindere, cu condiţia ca acesta să fie mult prea preocupat să caute şi să dezlege spiritele moarte. Partea proastă era că făcea cam mult zgomot înaintând prin apă de-a curmezişul curenţilor. Indiferent cât de încet mergea tot împroşca cu apă, plus că era o adevărată trudă a minţii şi a trupului să ţină piept vâltorii ce îl umplea de gânduri sumbre, sorbindu-i vlaga şi voinţa. Ar fi oare mai bine să se întindă şi să se lase în voia apelor? Oricum n-avea cum să le biruiască…

Se încruntă şi se forţă să meargă mai departe, alungându-şi din minte astfel de gânduri morbide. Nici urmă de necromant însă, aşa că Sam începu să se întrebe dacă se ascundea într-adevăr în Moarte. Poate că rămăsese printre Vii în tot acest răstimp, pregătindu-şi marionetele să atace. Ştia că Nick şi sergentul vor face tot ce le va sta în putinţă să-i apere trupul, însă în faţa forţelor Magiei Libere nu aveau să reziste foarte mult.

Pentru o clipă se gândi să se întoarcă, când un foşnet îi atrase deodată atenţia. Auzi un sunet muzical distinct şi depărtat care păru apoi că vine către el, acompaniat de cercuri simetrice în apă ce înaintau perpendicular cu fluxul râului, adică exact în direcţia lui!

Sameth îşi duse mâinile la urechi, lipindu-şi palmele de cap. Cunoştea bine acel sunet prelung şi cristalin, desprins de pe limba lui Kibeth, al treilea din cei şapte clopoţei fermecaţi. Kibeth, Hoinarul…

Nota şireată i se strecură în ureche printre degete, umplându-i mintea cu limpezimea şi puterea ei. Se sparse apoi într-o suită de sunete mărunte asemănătoare între ele dar totodată diferite. Împreună formară o cadenţă ce i se răspândi prin tot corpul, încordându-i câte un muşchi ici-colo şi făcându-l să se aplece dinainte şi să se legene necontrolat.

Disperat, Sam încercă să-şi ţuguie buzele ca să facă o vrajă de baraj sau măcar să fluiere la întâmplare în speranţa că va bruia chemarea. Obrajii însă nu-l mai ascultară şi o porni fără să vrea de-a dreptul prin apă către făuritorul sunetului, stăpânul lui Kibeth.

Se cam pripi, se pare, căci râul profită de stângăcia lui şi se învolbură deodată, prinzându-i un picior în mrejele-i alunecoase. Sam se clătină o clipă, apoi se prăbuşi în valuri ca o bărcuţă de hârtie smucită de apa nemiloasă. Răcoarea de gheaţă îi străpunse trupul de parcă o mie de cuţite i-ar fi pătruns în carne deodată.

Kibeth încetă să-l mai ademenească, ţinându-l totuşi locului ca pe un peşte ce a prins din nadă. În timp ce clopoţelul se căznea să îl aducă înapoi, râul i se împotrivea, neînvoindu-se să-l lase. Prins la mijloc, Sam nu voia decât să-şi limpezească

mintea şi să apuce să tragă o gură de aer înainte să fie tras la fund. Confruntarea dintre Kibeth şi ape era însă mult prea încrâncenată ca să îşi poată controla mişcările, şi, chiar dacă acum nu îl mai auzea, tremura din toate încheieturile, scuturat de puterea Primei Porţi dincolo de care cascada îl ispitea către abisuri.

Se avântă deznădăjduit spre suprafaţă şi reuşi să se elibereze cât să tragă o dată aer în piept. Auzi atunci vuietul Porţii înteţindu-se, căci era mult prea aproape şi putea fi spulberat dincolo în orice moment. Fără clopoţei era pradă sigură pentru orice Denizen din Al Doilea Hotar şi, chiar dacă scăpa de ei, ar fi fost probabil prea slăbit să mai reziste forţei râului. Acesta îl va purta apoi până la cea din urmă Poartă, îndărătul căreia îşi va cunoaşte moartea ireversibilă.

Simţi că îl apucă ceva de încheietura dreaptă în vreme ce râul se agita furios în jurul său, îmbrăcându-l în straie de spumă. Mai că se smuci din strânsoarea salvatoare, bănuind vreun şiretlic, dar râul se dovedi un duşman mult mai de temut şi Sam nu se putea gândi decât la gura de aer de care avea atâta nevoie. Încercă aşadar să-şi ţină echilibrul şi să scuipe măcar o parte din apa care îi intrase în gură şi plămâni.

Abia atunci băgă de seamă dâra de fum care se înălţa din apă şi simţi o arsură la încheietură. Scoase un urlet prelung şi spaima îl cuprinse iar, aşa că nici nu îndrăzni să îşi ridice ochii şi să vadă cine – sau ce – pusese stăpânire pe el.

Când ridică într-un sfârşit privirea dădu cu ochii de însuşi necromantul pe care-l urmărea. Un bărbat mărunţel şi cu chelie, care purta o armură de piele întărită cu platoşe roşi şi smălţuite şi o bandulieră peste piept.

Aici în Moarte Magia Liberă îl făcea să pară mult mai înalt, învăluindu-l într-un fel de mantie de foc şi tenebre şi dându-i un aer neînduplecat. Sam îi simţea degetele arzându-i încheietura şi, când privi în ochii lui, zări văpăi aprinse.

Avea în mâna stângă o sabie pe care o ţinea la câţiva centimetri de gâtul lui Sam, cu tăişul scăldat în flăcări tuciurii care cădeau în fâşii lungi pe suprafaţa apei, purtate apoi de curent încă arzând.

Sam tuşi din nou, nu de nevoie, ci ca să intre în fluxul

Legământului fără să fie observat. Nici nu pătrunse bine, că şi simţi tăişul descântat pe beregată, tuşind de-a binelea de la miasma acră.

— Nici să nu te gândeşti, îi porunci necromantul, purtând vibraţia Magiei Libere în glas şi o duhoare grea de sânge uscat în răsuflare.

Sam căuta cu disperare o cale de scăpare. În Legământ nu avea cum să intre, iar ca să lupte cu mâna goală împotriva necromantului cu sabia vrăjită era curată nebunie. De altfel nici nu se putea clinti din loc, căci adversarul încă îi ţinea braţul prizonier în strânsoarea de foc.

— Trebuie să te întorci în Viaţă şi-acolo să mă cauţi, îi spuse vrăjitorul cu o voce groasă. Rostite de el, cuvintele căpătau puteri nebănuite, căci Sam simţi că nu mai are stare, că trebuie să plece de îndată ca să-i îndeplinească ordinul. Era o vrajă de Magie Liberă ce avea să fie desăvârşită doar prin puterea lui Saraneth, cel de al şaselea clopoţel, care o va pecetlui cu cântu-i dulce. Acum era aşadar momentul să acţioneze, căci necromantul era nevoit ori să-i dea drumul, ori să îşi vâre sabia în teacă înainte să scoată clopoţelul.

„Haide, dă-mi drumul odată, se tot ruga Sam în sinea lui, încercând să nu se încordeze prea tare şi să se dea de gol. Dă-mi drumul, dă-mi drumul…”

Vrăjitorul alese însă a doua variantă şi-apoi cu mâna dreaptă îl scoase nu pe cel mai mare dintre clopoţei, ci imediat pe următorul – vestitul Saraneth, Temnicerul. Cu ajutorul lui îl va supune pe Sam voinţei sale, deşi porunca pe care i-o dăduse era destul de ciudată. De ce îl trimisese oare înapoi în Viaţă, când se ştia prea bine că necromanţii nu-şi iau aproape niciodată supuşi din Lumea Viilor?

Nu îşi slăbea nicicum strânsoarea şi durerea devenise atât de intensă încât Sam hotărâse să o alunge cu puterea minţii. De nu şi-ar fi văzut degetele întregi ar fi putut să jure că mâna i-a ars cu totul de la încheietură.

Necromantul deschise cu atenţie săculeţul lui Saraneth, dar înainte să-l apuce de mâner şi să-l tragă afară, Sam se aruncă pe spate şi cu o mişcare sprintenă îşi încolăci picioarele de mijlocul lui.

Plonjară împreună în apa îngheţată şi trupul necromantului sfârâi când lovi suprafaţa lucie, trimiţând o dâră de abur în aerul cenuşiu. Sam era sub el şi apa îi inundă cât ai clipi plămânii, înecându-l. Simţea că-şi pierde răsuflarea şi, deşi coapsele îl ardeau rău chiar şi sub apa rece, nu-şi descleştă picioarele. Necromantul se zbătea să scape şi, când Sam deschise ochii, văzu că în adâncuri trupul acestuia se transformase în foc şi negură, o formă mai înfricoşătoare şi mult mai puţin umană decât înainte.

Se agăţă cu mâna liberă de bandulieră, încercând să tragă la întâmplare de un clopoţel. Aceştia însă se preschimbaseră la rându-le, muşcându-l parcă în loc să-l mângâie cu mânerele lor fine de mahon, aşa cum îi ştia pe cei ai mamei sale, atinşi de însufleţirea Legământului. Nu îi putea atinge cu niciun chip şi simţea că se sufocă, iar necromantul aproape că izbutise să-i descleşteze picioarele fără să-i dea drumul mâinii, ajutat de puteri necurate.

În acel moment curenţii se înteţiră brusc, ridicându-i la suprafaţă şi învârtindu-i ameţitor până când Sam nu mai ştiu de el. Se trezi apoi alunecând în gol printr-o perdea albă de spumă – cascada de după Prima Poartă

Se răsuciră şi se învârtiră într-un ritm ameţitor până când trecură în cel de-al Doilea Hotar şi Sam nu mai putu să-l ţină. Văzându-se eliberat, vrăjitorul îl lovi sălbatic în stomac şi puţinul aer ce-i rămăsese în plămâni se risipi cât ai clipi într-o explozie de bule.

Sam încercă să riposteze în zadar, căci apucase să tragă apă în piept, dar nu mai avea pic de forţă. Necromantul slăbi strânsoarea şi Prinţul îl simţi depărtându-se pe nesimţite, unduindu-se prin apă ca un şarpe. Îl lăsă să se ducă, singura lui preocupare fiind acum să scape cât mai iute.

În secunda următoare ieşi la suprafaţă şi începu să tuşească spasmodic, trăgând lacom aer în piept şi înghiţind apă cât cuprinde, străduindu-se totodată să nu se lase dus de curenţi în timp ce îşi localiza duşmanul. Nici urmă însă de acesta, ceea ce nu putea decât să-l bucure, mai cu seamă că părea să fie aproape de Prima Poartă. Nu putea fi totuşi foarte sigur, căci lumina lăptoasă din cel de-al Doilea Hotar nu-i

permitea să vadă mai departe de lungimea unui braţ.

Putea distinge însă perdeaua spumoasă a cascadei şi, când înaintă încet, atinse apele repezi ale Primei Porţi. Tot ce avea de făcut acum era să-şi amintească vraja care-i va arăta calea înapoi, descântecul din *Cartea Morţilor*, pe care începuse să o studieze în urmă cu un an. Se concentră şi paginile îi apărură clar în minte, iluminate de cuvintele Magiei Libere ce aşteptau nerăbdătoare ca el să le rostească.

Nici nu deschise gura bine când două mâini fierbinţi îl apucară brusc de umeri, împingându-l în râu cu faţa înainte. De data asta nu izbuti să-şi ţină respiraţia la timp şi strigătul pe care-l scoase când lovi apa se pierdu într-un noian de bule şi spumă ce tulburară doar pentru moment oglinda netedă a râului.

Durerea de la glezne îl aduse în simţiri, lăsându-l cu o senzaţie ciudată de ameţeală. Nu-i luă mult să-şi dea seama că e încă în Moarte, aproape de pragul cu Viaţa, şi că necromantul îl ţinea cu capul în jos deasupra apei ce i se scurgea încă din nas şi din urechi. Aşa se explica senzaţia de arsură de la glezne.

Îl auzi vorbind din nou, rostind cuvinte încărcate de înţelesuri ascunse ce începură să se încolăcească în jurul lui Sam ca nişte panglici de oţel. Le simţea strângându-l din ce în ce mai tare, prinzându-l ca pe-un prizonier în mrejele lor irezistibile. Ştia că nu trebuie să cedeze, dar îi era peste putinţă. Abia mai putea să-şi ţină ochii deschişi, iar efortul îi răpea şi ultima fărâmă de energie.

Vrăjitorul îi dădea înainte netulburat, vorbele sale învârtindu-se ameţitor în jurul bietului captiv care înţelese în sfârşit ce i se întâmplă: vraja era menită să îl trimită înapoi în Viaţă, supunându-l voinţei celui ce îi poruncea şi asigurându-se că n-are să dea ascultare altcuiva.

Lui Sameth însă puţin îi păsa de vrajă atâta timp cât îl lăsa să se întoarcă printre Vii. Nu mai conta nici faptul că odată trimis înapoi avea să fie la cheremul necromantului. Nu exista nimic în afară de gândul întoarcerii la Viaţă…

Deodată vrăjitorul îi dădu drumul unei glezne şi Sam începu să se legene ca un pendul, măturând apa cu creştetul. Acum îi părea şi mai înalt, pentru că nici nu îşi ţinea braţul

foarte sus ori poate se făcuse el mai mic… Era ameţit de durere şi încă în stare de şoc.

— Îndată de te întorci în Viaţă să vii să mă cauţi acolo unde drumul se înfundă şi mormintele aşteaptă deschise, îi porunci el când vraja îşi cuprinse victima în întregime.

Sam o simţea strângându-l ca în chingi, de parcă era o muscă învălmăşită în plasa de păianjen. Cu toate astea, nu putea fi desăvârşită fără Saraneth.

Se zbătu să scape din strânsoare când necromantul scoase clopoţelul, dar trupul nu-l mai asculta. Făcu un efort să pătrundă în Legământ, dar în loc de alunecarea răcoroasă se trezi prins într-un vârtej dogoritor a cărui răsucire nebunească risca să-i pârjolească minţile de tot.

Scoase un ţipăt ascuţit când Saraneth îşi glăsui cântul domol şi plat. O forţă neştiută îl ajutase să producă acel sunet menit să bruieze melodia fermecată şi clopoţelul se smuci în palma necromantului, schimbându-şi trilul într-un hârşâit strident. Acesta îi dădu atunci drumul lui Sam, încercând să prindă limba buclucaşă, căci grave erau consecinţele pentru oricine ar fi lăsat în voia lor astfel de note nearmonioase.

Când se aşternu în sfârşit liniştea, necromantul se întoarse iarăşi către Sameth, dar ia-l de unde nu-i. Unde putuse oare să dispară, de vreme ce curenţii n-aveau cum să îl poarte atât de iute în adâncuri?

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE
Nicholas şi necromantul

Păşi spre Viaţă în răpăit de mitraliere, orbit de strălucirea rachetelor luminoase ce coborau încet odată cu picurii de ploaie, îmbrăcând peisajul în nuanţe de alb şi negru.

Pojghiţa de gheaţă se crăpă la prima mişcare, la fel ca promoroaca de pe haine, care începu să se destrame în bucăţi de diferite forme şi mărimi. Făcu jumătate de pas înainte şi căzu în genunchi, oftând uşor de durere în timp ce scormonea ţărâna cu degetele, căutând alinare în zvâcnetul viu al pământului.

Încetul cu încetul deveni conştient de braţele care-l înconjurau, alături de mai multe glasuri laolaltă. Nu auzea însă ce-i spun pentru că descântecul necromantului îi răsuna într-una în urechi, călăuzindu-i gândurile şi repetându-i ce are de făcut. Încercă să vorbească, dar nu izbuti decât să clănţăne din dinţi, ţinând parcă isonul mitralierei.

— Un necromant… la drumul înfundat… aproape de morminte, zise el sacadat, fără să ştie exact ce sau cui îi spune.

Scoase un urlet sfâşietor când cineva îi atinse încheietura, orbit de durere mai ceva decât de luminescenţa rachetelor ce tot învăpăiau văzduhul. Se scufundă apoi într-un ocean de întuneric, pierzându-şi cunoştinţa.

— E rănit, observă Nick, cercetând urmele de degete de pe încheietura camaradului său. Arată ca nişte arsuri.

— Poftim? îl întrebă sergentul cu ochii aţintiţi spre coastă, urmărind dârele roşietice ale trasoarelor arcuindu-se în aer de pe creasta colinei învecinate până în mijlocul drumului.

Din când în când, zborul lor se termina cu un bubuit neaşteptat urmat de şuieratul scurt şi explozia albă a fosforului, semn că trupele din Perimetru îşi croiau drum către ei. Ce îl îngrijora însă pe el era felul cum soldaţii de la mitraliere traversau perdeaua lor de foc de o parte şi de cealaltă a drumului.

— Sam… a fost ars, se pare, îi repetă Nick, fără să-şi poată dezlipi ochii de la semnele de pe încheietură. Trebuie să facem ceva.

— Cu siguranţă, aprobă sergentul cu faţa ascunsă din nou în întuneric când ultima rachetă se stinse în sfârşit. Văd că băieţii ăştia îi mână pe necuraţi încoace, şi pare-mi-se că au impresia că ne-au şi venit de hac, că nu-s deloc atenţi. Dacă nu ne retragem repejor, următoarea o să ne lovească în plin.

Ca un făcut, exact în acel moment o altă rachetă se aprinse pe cer, arcuindu-şi coada roşiatică deasupra lor şi pârâind năprasnic ca un bici învârtit în aer. Se traseră cu toţii la o parte, iar sergentul le strigă:

— La pământ! Cu toţii la pământ!

În lumina orbitoare Nick zări nişte siluete întunecate ivindu-se de după copaci şi urcând povârnişul cu mişcări stângace, dându-se astfel de gol. În clipa următoare unul din băieţii care stăteau la pândă după deal îi avertiză:

— Atenţie, vin din spate! Mulţi…

Glasul îi fu acoperit de răpăitul mitralierelor şi-o nouă serie de bubuituri de la trasoarele ce desenară mai multe linii sângerii exact în mijlocul intruşilor, loviţi la intervale scurte. Se zvârcoliră şi se împleticiră pe picioare, văzându-şi mai departe de drum în ciuda atacurilor repetate.

— I-au alungat cu focuri de anfiladă de pe dealul de lângă, zise sergentul, dar tare mi-e că urâţii ăştia ajung aici până să le vină de hac cu armele lor. Am mai văzut eu mişcări dintr-astea. Problema e că o să ne spulbere şi pe noi.

Vorbise încet şi detaşat, iar Nick îşi dădu seama că omul nu mai gândea limpede. Pesemne că era atât de înspăimântat încât aproape se smintise, neputând face faţă altfel situaţiei.

— Dar nu-i putem avertiza cumva? strigă el peste un nou ropot de gloanţe. Siluetele negre ale Morţilor înaintau nepăsătoare, în tandem cu liniile trasoarelor ce păreau să îi ţintească dinadins înainte să se stingă în noapte, ca nişte semne iminente ale sorţii, hipnotice şi de nezdruncinat.

Un nou cartuş trasor zbârnâi deodată către coastă, nu departe de ei, şi o ploaie de gloanţe ricoşară din pietriş pe la urechile lui Nick. Îşi lipi faţa de pământul mâlos şi-l trase şi pe Sam mai aproape, acoperindu-l cu propriul trup.

— Nu le putem face un semn soldaţilor? repetă el exasperat, cu vocea înfundată de gustul reavăn al ţărânii.

Sergentul amuţise. Când se uită la el, Nick văzu că era întins pe jos şi nu mişca. Chipiul cu dungă roşie îi alunecase de pe cap, aflat acum într-o baltă de sânge care în lumina trecătoare părea închis la culoare. Nu-şi putea da seama dacă e viu sau mort.

Întinse şovăielnic mâna către el fără să-şi ridice braţul din noroi, de teamă să nu îl nimerească vreun glonţ rătăcit. Dădu cu degetele de ceva metalic, probabil teaca săbiei. Şi-ar fi tras îndată mâna înapoi dacă n-ar fi auzit chiar atunci un strigăt în spatele lui, atât de înfricoşat şi deznădăjduit încât îşi încleştă automat degetele pe apărătoarea de metal.

Când se întoarse îl zări pe unul din băieţi luptându-se cu o siluetă masivă care îl apucase de ceafă şi îl scutura ca pe o cârpă.

Fără să stea pe gânduri Nick sări să îl ajute şi imediat îl urmară şi alţii, năpustindu-se asupra creaturii cu bâte, pietre, ţepuşe ori ce mai aveau la îndemână.

În câteva clipe o ţintuiseră deja la pământ, dar nu îndeajuns de repede ca să-l scape pe Harry Benlet, care zăcea cu gâtul frânt ceva mai încolo. Bietul de el, nu va mai înscrie de-acum de trei ori într-o singură după-amiază, aşa cum îi era obiceiul, şi nici nu va mai răsturna băncile din sala de examen de la Somersby, distrându-se pe cinste de isprava lui.

Încăierarea îi purtase tocmai în vârful dealului, de unde Nick putu vedea mai mulţi Morţi laolaltă suind povârnişul pe ambele laturi. Cei care îi atacau din faţă erau în bătaia gloanţelor patrulei din Perimetru, iar asta îi încetinea pentru moment. Îi zări pe soldaţii de la mitraliere, cel puţin o sută la număr, împărţiţi în grupuri compacte ce îşi croiau drum prin desiş de-o parte şi de cealaltă a drumului.

Văzu deodată dâra luminoasă a unui cartuş trasor ţâşnind spre ei. Se opri însă brusc la treizeci de metri şi, chiar dacă nu prea vedea bine prin ploaie, Nick îşi dădu seama că soldaţii ori reîncărcau, ori mutau tripodul mişcându-se sprinteni în jurul lui. Zăriseră pesemne o ţintă demnă de luat în seamă: figurile ce mişunau pe creasta din faţa lor.

— Mişcaţi-vă! strigă el, luând-o la fugă pe povârniş în jos pe jumătate ghemuit.

Ceilalţi se înşirară grăbiţi în urma lui, alunecând în şir până când mai mulţi băieţi se buşiră unul într-altul şi căzură care încotro.

O clipă mai târziu trasorul le vâjâi deasupra capului şi creasta explodă ca un vulcan, împroşcând cu apă, nămol şi gloanţe care ricoşau de pretutindeni.

Nick se feri instinctiv, deşi era de-acum aproape de poale şi mai la adăpost. Abia atunci îşi dădu seama că îl lăsase pe Sam în urmă, undeva la jumătatea pantei. Mai ştia că trebuie neapărat să îi avertizeze pe soldaţi să nu mai tragă şi că oricât ar încerca să fugă, Morţii aveau să-i prindă înainte ca trupele să ajungă la ei.

În loc să îl deprime, astfel de gânduri îi dădură o energie nesperată şi Nick se simţi mai hotărât ca niciodată. Nu-şi aducea aminte să fi avut vreodată mintea atât de limpede.

— Ted, scoate chibriturile, porunci el ştiind cât de mult îi place lui Ted să se prostească cu pipa, deşi habar n-avea cum să o folosească. Voi restul, căutaţi-vă prin buzunare de hârtii sau orice altceva care să fie uscat şi-i putem da foc!

Se adunară toţi în jurul lui, privindu-l cu feţe pe care dincolo de frică li se citea şi nerăbdarea de-a face în sfârşit ceva folositor. Aprinseră întâi câteva scrisori, apoi nişte cărţi vechi de joc cu colţurile îndoite, rupând în ultimă instanţă cu ceva strângere de inimă mai multe foi dintr-un caiet de notiţe, pagini de proză aleasă – după cum îi plăcea autorului să creadă. Urmă apoi surpriza, un flaconaş de coniac oferit de nimeni altul decât Cooke Minor, cel mai cuminte băiat din echipă.

Primele trei chibrituri fâsâiră scurt în ploaie, ţinându-i cu sufletul la gură. Pe al patrulea Ted îl apără cu şapca, aşa că se aprinse binişor, la fel ca hârtiile îmbibate în coniac. Curând focul prinse avânt, cu flăcări portocalii în mijloc şi albăstrui pe margine, o pată de culoare bine-venită în peisajul întunecat, iluminat când şi când de strălucirea trasoarelor.

— Bun, zise Nick. Ted, te duci tu cu Mike să-l aduceţi pe Sam? Nu-l ridicaţi de jos şi aveţi grijă cum îl apucaţi, e ars la încheieturi. Şi vedeţi să nu mergeţi pe coastă.

— Şi tu ce-o să faci? îl întrebă Ted, ferindu-şi capul când mai multe trasoare zburară deasupra dealului şi grenadele cu

fosfor bubuiră într-o explozie albă în depărtare.
Îi era teamă să se ducă, dar nu voia să recunoască.
— Eu o să încerc să îl găsesc pe necromant, cel care controlează lucrurile pe aici, îi zise Nick, stropind sabia cu coniac. Cât despre restul, poate ar fi o idee bună să vă puneţi pe cântat, ca soldaţii să ştie că sunt de-ai lor pe lângă foc. Va trebui să ţineţi şi creaturile departe, deşi sper ca cei de pe aproape să vină după mine.
— Să cântăm?! se miră Cooke Minor. Părea destul de calm, probabil pentru că apucase să bea jumătate din flaconul cu coniac înainte să i-l dea lui Nick. Ce naiba să cântăm?
— Nu ştiu… imnul şcolii, îi sugeră Nick peste umăr, pornind-o la vale. Cred că e singurul pe care-l ştie toată lumea.
Ca să nu fie în vizorul mitralierelor, Nick dădu ocol colinei înainte să coboare către Morţii care erau acum în spatele poziţiei lor iniţiale. Alerga fluturând sabia deasupra capului şi strigând cuvinte fără sens ce se pierdeau în ropotul constant al gloanţelor.
Era aproape de unul din urmăritori când auzi cântecul, suficient de tare cât să acopere huruitul infernal. Cântau cu-atâta însufleţire încât chiar şi dirijorul şcolii s-ar fi minunat de i-ar fi auzit.
Încerca să prindă frânturile de melodie când se trezi deodată faţă în faţă cu o creatură hidoasă şi făcu iute o fentă, prefăcându-se că o ia în stânga, dar zbughind-o în direcţia opusă, către copacii ce dădeau în drum.

Alege drumul de onoare presărat…

Era cât pe ce să se lovească de un copac şi încetini pasul, căci nu vedea mai nimic din cauza desişului, nici măcar în lumina trecătoare a exploziilor de pe deal. Îşi aruncă ochii peste umăr şi constată cu groază şi oarecare satisfacţie că cel puţin câţiva dintre Morţi se luaseră după el. Cuprins de frică, o rupse iar la fugă printre copaci fără să se gândească la nimic altceva.

Şi joacă jocul cum îţi este dat…

Cântecul se curmă subit când Nick ieşi din pădurice şi se izbi de bordura de piatră, prăvălindu-se în drumul înfundat de la mai bine de doi metri. Sabia îi zbură din mână şi îşi juli palmele de asfalt, alegându-se cu nişte zgârieturi de toată frumuseţea.

Rămase întins pe jos câteva clipe, după care dădu să se ridice. Era deja în patru labe când băgă de seamă că e cineva în faţa lui, cineva care purta cizme de piele şi genunchere de metal ce zornăiră când făcu un pas spre el.

— M-ai găsit aşadar, după cum ţi-am poruncit, chiar dacă n-am pecetluit descântecul cu Saraneth, zise bărbatul cu o voce atât de pătrunzătoare încât estompă orice alt sunet dimprejur, mitraliere, grenade, explozii, cântec, tot. Băiatul nu mai auzea decât glasul teribil care-l umplea de-o spaimă de nedescris.

Îşi ridică uşor capul, însă îi fu teamă să-l privească. Ceva îi spunea că îl găsise în sfârşit pe necromantul în căutarea căruia plecase. Doar cozorocul şepcii îl mai putea apăra acum de priveliştea înfricoşătoare.

— Ridică mâna, îi ordonă necunoscutul cu o voce ce îi străpunse mintea ca nişte sârme încălzite.

Băiatul îngenunche ca de rugăciune, cu capul plecat, şi îi întinse mâna dreaptă, julită de la căzătură.

Necromantul îşi apropie mâna de a lui cu palma în sus şi pentru o clipă Nick avu impresia că vrea să dea mâna cu el. Îşi aduse aminte de arsurile de pe încheietura lui Sam şi de modelul lor ciudat, care – abia acum îşi dădea seama – semănau cu nişte urme de degete! Dar nu se putea mişca, ţintuit locului de puterea din graiul vrăjitorului.

Mâna acestuia se opri la câţiva centimetri de braţul lui ridicat şi ceva începu să i se mişte în podul palmei, ca un vierme. Ieşi în cele din urmă la iveală, un firicel de metal argintiu care se undui încetişor spre mâna deschisă a băiatului. Rămase suspendat o clipă, apoi se desprinse sprinten şi pică în gol.

Nick îl simţi înţepându-i palma şi pătrunzând prin piele până-n sânge. Ţipă ascuţit şi se prăvăli pe spate tremurând convulsiv, iar în acel moment necromantul îi zări chipul şi sări ca ars:

— Tu nu eşti Prinţul! strigă el fioros, azvârlindu-şi sabia

către încheietura lui Nick.

Aceasta se opri la mai puţin de-un centimetru, căci băiatul nu mai tremura şi îl privea acum calm cu braţul odihnindu-i-se pe piept.

La adăpostul cărnii, firul tainic îşi căuta drumul către vene. Nu era la fel de puternic de partea asta a Zidului, însă mai devreme sau mai târziu tot avea să ajungă la destinaţie.

Un minut mai târziu străpunse inima lui Nicholas Sayre şi se cuibări acolo tăcut, iar din gura lui începură să iasă rotocoale groase de fum albicios.

Hedge aşteptă în tăcere cu ochii la dâra lăptoasă, care dispăru pe neaşteptate tocmai când vântul îşi schimba direcţia spre soare-răsare. Simţi cum puterile îl părăsesc şi auzi zornăit de cizme în sus pe drum şi şuieratul unui trasor direct deasupra capului.

Şovăi o secundă, după care cu o dexteritate aproape inumană sări de pe ridicătura de piatră direct în copaci. De acolo îi pândi pe soldaţii care se apropiau de băiatul ce zăcea în drum. Câţiva aveau puşti cu baionetă, iar doi dintre ei cărau mitraliere Lewin. Nu prezentau vreo ameninţare pentru Hedge, dar după ei mai veneau alţii, care mânuiau săbii scăldate în însemne magice şi scuturi ce purtau emblema Cercetaşilor din Perimetru. Aveau înscrise pe frunte însemnele fermecate şi toată lumea ştia că erau Magi ai Legământului, deşi Armata nu recunoştea astfel de ranguri.

Erau destui ca să îl prindă şi Hedge ştia asta. Slujitorii săi de Dincolo nu-i mai puteau fi de niciun folos acum, fiind ori imobilizaţi inexplicabil, ori trimişi înapoi în Moarte atunci când trupurile primite nu-i mai putură sluji cum se cuvine.

Hedge clipi şi-şi ţinu ochii închişi câteva secunde – căindu-se probabil că dăduse greş. Era totuşi în Ancelstierre de patru ani de zile şi mai avea şi alte planuri în desfăşurare, aşa că hotărî să se întoarcă mai târziu după băiat.

Dispăru în întuneric exact când brancardierii îl ridicau pe Nick de jos. Un ofiţer mai tinerel reuşi să îi convingă pe băieţii de pe deal să nu mai lălăie, iar Ted şi Mike încercau să îi povestească lui Sam, care abia îşi venise în simţiri, ce se întâmplase, în vreme ce un medic îi studia arsurile de pe

picioare şi încheieturi, pregătindu-i apoi o doză de morfină.

CAPITOLUL OPTSPREZECE
Mâna tămăduitoare a tatălui

Spitalul din Bain era relativ nou, construit în urmă cu şase ani cu ocazia unor reforme impuse de autorităţile din sud şi care cuprinseseră mai multe instituţii din zonă. În scurta sa existenţă, Sam văzuse destule vieţi pierind şi spitalul era îndeajuns de aproape de Zid ca să nu poată scăpa de premoniţii şi legătura cu lumea de Dincolo. Aceasta îl pândea din fiece ungher, înfrigurându-i oasele şi făcându-l să tremure, astfel că doctorii se văzură nevoiţi să îi mărească dozele.

Visa mereu tot soiul de creaturi cu trupuri invizibile care veneau din Moarte să termine ce începuse necromantul şi căzuse într-o stare de somnolenţă din care nu se mai trezea. Când o făcea totuşi – destul de rar – îl zărea pe vrăjitorul cel întunecat păşind spre el şi-atunci începea să ţipe ca din gură de şarpe până ce sora pe care o luase drept duşmanul său de moarte îi mai administra o injecţie, lăsându-l să alunece iar în lumea zbuciumată a coşmarurilor.

Se chinui aşa timp de patru zile, mai mult inconştient sau adormit şi bântuit mereu de apropierea Morţii şi sentimentul de frică ce o însoţea pretutindeni. Uneori părea că îl recunoaşte pe Nick, care se odihnea cu mâinile bandajate în patul vecin. Ba chiar mai discutau din când în când, dar scurt şi deseori lipsit de sens, căci Sam nu putea să vorbească coerent sau să-i răspundă la întrebări.

În ziua a cincea lucrurile luară o nouă întorsătură. Sam avea din nou un coşmar răscolitor, crezându-se în Moarte faţă în faţă cu un necromant care era simultan în, sub şi deasupra apei. Aşa cum se întâmplase şi aievea, dădea să alerge, se împiedica şi cădea în râu simţind că se îneacă; urma apoi strânsoarea, de data asta însă nu de încheietură, ci de umeri şi deloc fierbinte, ci dulce şi răcoritoare. O mână hotărâtă care părea că-l trage din coşmar şi îl ridică spre bolta însorită şi plină de însemne magice.

Când îşi deschise ochii totul îi apăru clar pentru prima dată după multe zile şi nu se mai simţea confuz şi ameţit de la medicamente. Simţi mângâierea unor degete pe gât, în

apropierea pulsului şi recunoscu imediat mâna tatălui său chiar înainte să-şi ridice privirea. Touchstone stătea lângă el cu ochii închişi, trimiţând o vrajă de tămăduire către fiul său cu ajutorul unor însemne ce prinseră a străluci sub degetele sale înainte să se desprindă şi să dispară în trupul obosit al tânărului.

Sam se uită la el, uşurat că are încă ochii închişi şi nu-i poate vedea expresia prostească de bucurie ori lacrimile pe care încerca să le ascundă. Magia Legământului îl învăluia ca într-o pătură pufoasă după zile întregi de frig şi tremur. Simţi însemnele sorbindu-i medicamentele din vene încetul cu încetul şi oblojindu-i rănile. Nu ele alungaseră prezenţa Morţii totuşi, ci apariţia tatălui său. Deşi nu dispăruse chiar cu totul, era ca o amintire ştearsă şi îndepărtată ce nu-l mai speria.

Regele Touchstone I termină vraja şi-şi deschise ochii gri-albaştri, la fel ca ai fiului său. Erau o idee mai tulburaţi acum că făcuse acest efort şi în curând el îşi desprinse mâna uşurel de pe umărul lui Sameth.

Dădură să se îmbrăţişeze când Sam băgă de seamă că pe lângă cei doi doctori mai erau în salon patru soldaţi din garda lui Touchstone şi doi ofiţeri din armata din Ancelstierre, plus că în hol se adunaseră câţiva poliţişti, soldaţi şi personalităţi locale ce priveau cu toţii înăuntru curioşi. Se mulţumiră aşadar să-şi strângă braţul şi Sam se ridică în capul oaselor tăcut, lăsând puterea strânsorii îndelungi să spună cât de dor i-a fost de părintele său.

Doctorii se minunară că pacientul şi-a recăpătat cunoştinţa şi unul din ei verifică tabelul de la piciorul patului, să se convingă într-adevăr că a primit morfină intravenos timp de mai multe zile.

— Dar este imposibil! începu el contrariat, amuţind pe dată când unul din soldaţii lui Touchstone îi aruncă o privire tăioasă, urmată de un gest care îi sugeră că nici prezenţa lui nu este de dorit, aşa că bărbatul se îndreptă tăcut spre uşă.

Asemenea Regelui, paznicii purtau costume din trei piese de culoare gri-petrol, ca să nu supere pe nimeni sau să nu trezească suspiciuni aici în Ancelstierre. Imaginea lor elegantă avea totuşi un mic cusur, şi anume săbiile pe care încercaseră fără prea mult succes să le ascundă sub pardesiile de pe braţ.

— Mă însoţesc pe mine, îi explică Touchstone lui Sam când îl văzu privind confuz spre cei adunaţi pe coridor. Le-am spus că vreau să vin fără tam-tam, ca un simplu tată care îşi vizitează fiul, dar se pare că şi pentru atâta lucru se cere escortă oficială. Sper că eşti îndeajuns de zdravăn ca să călăreşti. Dacă mai stăm mult pe aici, sigur o să mă încolţească te miri ce comitete ori politicieni.

— Să călăresc? se miră Sam. Repetă apoi întrebarea, căci prima dată abia i se auzise vocea. Păi şi plec de la şcoală înainte să se termine semestrul?

— Da, zise Touchstone şoptit. Vreau să vii acasă. Ancelstierre nu mai e un loc sigur. Poliţia l-a arestat în sfârşit pe şoferul vostru. Se pare că a fost mituit cu dinari de argint din Regat, ceea ce nu poate însemna decât că unul din duşmanii noştri lucrează pe două fronturi ori a găsit calea cea mai potrivită să-şi cheltuiască banii în Ancelstierre.

— Da, cred că am să pot să călăresc, zise Sam, încruntându-se. De fapt nici nu ştiu dacă sunt chiar aşa slăbit… Adică mă dor mâinile, dar…

Făcu o pauză şi se uită la bandajele de la încheieturi, pe marginea cărora încă mai mişunau însemne luminoase, ţâşnindu-i din fiecare por ca nişte broboane de sudoare aurite. Îl ajutau sârguincioase să se vindece, căci durerea era acum mult mai suportabilă decât la început, iar rănile de pe glezne şi coapse îi dispăruseră ca prin minune.

— Cred că ai putea să-ţi scoţi deja bandajul, îi zise Touchstone, începând să i-l desfacă. Tot luptându-se cu nodurile îşi apropie încet capul de Sam şi îi şopti: Răul ce ţi s-a făcut n-a fost numai trupesc, Sam. Mă tem că ţi-a afectat spiritul. Ai nevoie de un răgaz să te refaci, căci nu-mi stă în putere să te vindec.

— Ce vrei să spui mai exact? îl întrebă Sam nedumerit. Se simţea dintr-odată ca un copil neştiutor, nicidecum un tânăr în floarea vârstei, şi Prinţ pe deasupra. Nici Mama nu mă poate ajuta?

— Nu, cred că nici ea, răspunse Touchstone, aşezându-şi mâna pe umărul băiatului, şi toate cicatricile şi semnele incrustate în piele după atâţia ani de confruntări şi bătălii îi

străluciră în lumina plată a neonului. De altfel nici nu-mi pot da seama în ce măsură te-a atins, ci doar că ceva s-a petrecut cu tine. Bag seamă că ai păşit în Moarte nepregătit şi fără apărare, astfel încât o parte foarte mică a spiritului tău a fost sorbită şi secată. Stricăciunea nu e mare, însă îndeajuns cât să te facă neputincios şi-ncet, adică ceea ce nu eşti. Dar ai să te înzdrăveneşti cu timpul, ai să vezi.

— N-ar fi trebuit să fac ce am făcut, nu-i aşa? bâigui el, privind în ochii tatălui şi aşteptându-se măcar la o umbră de severitate ori mustrare. Mama e furioasă rău pe mine?

— Deloc, zise Touchstone surprins. Ai făcut ce ai crezut de cuviinţă ca să-i salvezi pe ceilalţi, un gest de mare curaj şi mai cu seamă în tradiţia ambelor familii din care te tragi. Maică-ta vrea întâi de toate să te ştie în siguranţă şi e foarte îngrijorată.

— Şi-atunci de ce nu e aici? îl luă gura pe dinainte.

Ştia că întrebarea e cam impertinentă, dar era prea târziu.

— Se pare că un Mordaut a pus stăpânire pe căpitanul ferryboatului ce se îndreaptă către Oldmond, începu Touchstone să îi explice calm, aşa cum o făcea de nenumărate ori când Sabriel era plecată şi nu putea fi lângă fiul ei. Am primit de veste tocmai când eram la Zid, aşa că a luat Planorul şi s-a dus să vadă. Ne întâlnim cu ea la Belisaere, aşa am convenit.

— Asta dacă nu se iveşte altceva între timp, mormăi Sam, ştiind că e mai rău ca un copil răsfăţat.

Putea totuşi să fi murit! Măcar pentru asta să fi venit să-l vadă la spital.

— Da, dacă nu cumva trebuie să plece, îl îngână Touchstone cu calmul său netulburat.

Se străduia să nu se enerveze, Sam ştia bine, căci fusese iute din fire ca flăcău şi se aprindea repede. Nu îl văzuse furios decât o singură dată mai de mult, când un aşa-zis ambasador al unui clan din nord încercase să o înjunghie pe Sabriel cu o furculiţă în timpul unui dineu de la Palat. Cu un urlet de fiară sălbatică Touchstone se repezise la barbarul înalt şi solid şi-l luase pe sus, azvârlindu-l peste friptura de lebădă. Scena îi înspăimântase pe meseni mai ceva decât tentativa eşuată de omor, mai ales că Touchstone încercase apoi să arunce şi tronul dublu după trădător. Nu izbutise, din fericire, şi Sabriel sărise

atunci să-l potolească, mângâindu-i fruntea în timp ce el se opintea încă să ridice soclul greoi de marmură.

Sam îşi aduse aminte de incident când îi văzu ochii pe jumătate închişi şi vena ce îi palpita pe tâmple.

— Îmi pare rău, murmură el. Ştiu că e vorba de îndatoririle ei de Abhorsen…

— Da, zise Touchstone şi Sam simţi în glasul lui amărăciunea de pe urma nenumăratelor plecări ale lui Sabriel, toate în numele luptei cu Moartea.

— Atunci mai bine să mă-mbrac, zise Sam şi-şi dădu picioarele jos de pe saltea, observând mirat că patul de vizavi e gol.

— Unde e Nick? Parcă era aici, nu? Sau am visat eu?

— Nu ştiu, zise Touchstone, care îl întâlnise pe prietenul fiului său în timpul unei vizite anterioare în Ancelstierre. Nu era aici când am ajuns noi. Doctore! Nicholas Sayre nu stătea în patul ăsta?

Doctorul veni în grabă. Habar n-avea cine e acest vizitator misterios şi evident important, darămite pacientul de lângă el, de vreme ce armata insistase ca totul să rămână confidenţial şi să se folosească numai numele de botez. Ar fi preferat aşadar să nu ştie cine e celălalt bolnav, al cărui nume nu îi era deloc străin. Sayre îl chema şi pe Prim-Ministru, dar nu ştia să aibă un fiu aşa de mare, deci băiatul era pesemne vreun văr sau altă rudă mai îndepărtată, ceea ce îl mai linişti.

— Pacientul Nicholas X, zise el accentuând X-ul, a fost externat ieri şi dat în grija unui servitor al părinţilor săi, a cărui identitate nu v-o putem dezvălui. Avea doar câteva zgârieturi şi era mai mult speriat.

— Nu mi-a lăsat niciun mesaj? întrebă Sam surprins că a plecat fără să-şi ia rămas-bun sau să-i lase măcar o vorbă.

— Nu cred că… dădu doctorul să-i răspundă, întrerupt de o infirmieră care îşi croia drum printre uniformele albastre, gri şi kaki de pe coridor.

Era tânără şi drăguţă, cu bucle de un roşcat aprins ce îi ieşeau de sub boneta apretată.

— Ba a lăsat o scrisoare, Măria Ta, zise ea cu accentul specific celor din nord.

Sigur era din Bain şi părea să ştie cine sunt atât Sam, cât şi Touchstone, spre enervarea doctorului. Acesta îi smulse scrisoarea dintre degete pufnind nervos şi i-o dădu lui Sam, care rupse plicul într-o suflare.

La început nu recunoscu scrisul, dar studiindu-l mai îndeaproape băgă de seamă că nu putea fi decât al lui Nick, doar că literele erau mult mai mari şi înfloriturile nu foarte uniforme, probabil pentru că scrisese cu mâinile bandajate.

Dragă Sam,

Sper că în curând vei fi destul de întremat să poţi citi scrisoarea mea. Eu m-am refăcut destul de repede, după cum vezi, deşi trebuie să mărturisesc că toate cele petrecute în ziua cu pricina îmi apar încă în ceaţă. Tu nu ştii, dar după ce ai dispărut pe nu-ştiu-ce tărâm să dai de urma necromantului mi-am pus şi eu în cap acelaşi lucru. Cu toate astea, din cauza întunericului şi a ploii, dar mai ales a nesăbuinţei mele n-am reuşit decât să zac inconştient în mijlocul drumului. Doctorii zic că-s norocos că nu mi-am rupt nimic, deşi am nişte arsuri foarte ciudate. Mă îndoiesc că începătorii ăia din Corvere o să se îngrijească de ele cu aceeaşi pricepere ca sora Moulin!

Din câte am înţeles cei de la Armată l-au anunţat pe tatăl tău, care urmează să vină şi să te ia acasă, deci n-o să ne mai vedem la şcoală. Mai că-mi vine să nu mai termin nici eu semestrul la Somersby, de vreme ce am locul asigurat la Sunbere. N-o să fie la fel fără tine sau fără amărâtul de Harry Benlet. Chiar şi fără Cochrane. Cică l-au găsit la vreo trei kilometri a doua zi dimineaţă, delirând cu spume la gură. Probabil l-au internat deja la Smithwen, unde îi era şi locul, între noi fie vorba.

Mă gândeam că aş putea să vin să te vizitez în Regatul tău misterios la primăvară, înainte să plec la colegiu. Recunosc că arătările alea umblătoare şi isprava ta cu faţa îngheţată mi-au trezit o curiozitate pur ştiinţifică. Ştiu că tu eşti convins că a fost magie la mijloc, dar eu sunt sigur că lucrurile pot fi explicate pe căi mult mai raţionale, pe care sper, desigur, să le descopăr înaintea tuturor. Teoria lui Sayre asupra Irealităţii... Sună bine, nu? Sau poate Legea Explicaţiei Magice după Sayre. Hmm, ce

zici?

Mor de plictiseală în spitalul ăsta, mai ales că am un coleg de salon care nu e vorbăreţ deloc, aşa că nu te supăra că-ţi scriu vrute şi nevrute. Unde rămăsesem? A, da… vorbeam de experimentele pe care le voi face în Regatul Vechi. Nu înţeleg cum de nu s-a mai gândit nimeni la asta până acum, decât dacă Armata a interzis astfel de activităţi. N-o să-ţi vină să crezi, dar ieri m-au vizitat doi căpitani şi-un colonel şi m-au rugat să semnez Actul Oficial de Confidenţialitate, prin care mă legam să nu pomenesc nimănui niciodată – nici măcar în scris – de evenimentele petrecute acum câteva zile în apropierea Perimetrului… Oricum, de limbajul semnelor n-au zis nimic, aşa că presupun că aş putea să iau legătura cu un jurnalist surd când mă întorc.

Hai că vorbesc prostii. Sigur că n-o s-o fac, cel puţin nu înainte de a avea ce spune lumii, nu înainte de a-i arăta marea mea descoperire.

Ar fi vrut să semnezi şi tu, dar din moment ce nu puteai, au hotărât să mai aştepte până te trezeşti şi între timp s-au dondănit într-una. Le-am spus într-un târziu că nici măcar nu locuieşti în Ancelstierre, şi-atunci au căzut pe gânduri şi au stat mult la taclale pe coridor cu locotenentul de la pază. Ceva îmi spune că habar n-au unii de alţii, de vreme ce ăştia erau de la Departamentul Juridic din Corvere, iar ofiţerii din gardă sunt Cercetaşi din Perimetru. Am observat cu mare interes că băieţii ăştia sunt de-ai voştri, adică au semnul ăla de castă sau ce-o fi el pe frunte. Nu că m-ar fi apucat vreo pasiune subită pentru sociologie, dar constatam şi eu ca fapt divers.

Trebuie să închei acum. Bătrânii au trimis după mine un individ misterios, un fel de subsecretar pe lângă secretarul personal al şambelanului sau aşa ceva. Vine să mă ia şi să mă ducă acasă la Amberne, pentru că Tata e mult prea ocupat cu problema refugiaţilor din sud şi alte chestiuni din Parlament, iar unchiul Edward are nevoie de ajutorul lui. Mereu aceleaşi scuze… Cât despre Mama, pesemne că a trebuit să meargă la vreun dineu de binefacere ori la vreo întrunire la fel de importantă. O să-ţi scriu cât de curând ca să ne punem de acord asupra vizitei promise. Sper să rezolv tot ce e de rezolvat în

două luni, cel mult trei.

Curaj şi sănătate!

Nick, alias misteriosul pacient X.

Sam împături scrisoarea zâmbind, fericit că prietenul său scăpase fără prea multă bătaie de cap şi mai ales că îşi păstrase simţul umorului. Curiozitate ştiinţifică, auzi la el! Cine altul decât Nick ar fi putut pretinde că Morţii l-au contrariat, în loc să-l bage-n sperieţi?

— E totul în ordine? întrebă Touchstone, care îl aşteptase tăcut să termine de citit.

Mai bine de jumătate din cei adunaţi afară se plictisiseră să-l tot privească şi se retrăseseră în colţuri mai ferite, unde puteau sporovăi în voie.

— Tată, zise Sam, nu mi-ai adus şi mie nişte haine de schimb? Nu cred că hainele de şcoală mai sunt bune de ceva…

— Damed, dă-mi rogu-te plasa, zise Touchstone. Restul vă rog să aşteptaţi afară, dacă nu vă e cu supărare.

La fel ca două turme care se-nghesuie pe drum una într-alta, lumea rămasă în salon dădu să iasă afară, iar cei de pe coridor se puseră şi ei în mişcare, vrând să ajute, dar făcând mai rău. Într-un sfârşit ieşiră toţi în afară de Damed, paznicul cel mai de încredere al Regelui, un bărbat subţirel şi mic de statură care se mişca ameţitor de repede. Înainte să plece, Damed îi înmână o valiză compactă şi trase uşa tăcut în urma lui.

Înăuntru se aflau haine specifice ţinutului Ancelstierre, pe care Touchstone le procurase de la consulatul Vechiului Regat la Bain. Tot de la ei făcuse rost şi de costumul lui şi cele ale paznicilor.

— Pune-ţi-le pe astea deocamdată. O să ne schimbăm în haine mai normale când ajungem în Perimetru.

— Adică armură şi coif, cizme de piele şi sabie la brâu, zise Sameth, trăgându-şi cămaşa de spital peste cap.

— Întocmai, încuviinţă Touchstone. Şovăi o clipă, apoi adăugă: Te deranjează îmbrăcămintea asta? La o adică, te-ai putea duce şi în sud. Cred că ai fi la adăpost în Corvere… Eu unul trebuie să mă întorc în Regat, să…

— Nu, răspunse Sam răspicat.

Voia să stea cu tatăl său, să simtă greutatea zalelor pe trup şi mânerul săbiei în palmă, dar cel mai mult şi mai mult dorea să-şi vadă Mama la Belisaere. Ştia că doar atunci va fi cu adevărat în siguranţă, departe de ameninţarea Morţii şi-a necromantului care sigur îl aştepta în râul vijelios şi îngheţat.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE
Ideile lui Ellimere despre educaţia prinţilor

După două săptămâni de călărit, vreme rea, mâncare proastă şi durere musculară din pricină că nu mai călărise de mult, Sam ajunse în marele Belisaere ca să descopere că mama sa nu e acolo. Plecase nu de mult pe urmele unui vrăjitor de Magie Liberă care era şi şef de bandă pe deasupra, atacând drumeţii la marginea de nord a Drumului Cuielor.

Touchstone plecă şi el a doua zi, tot călare, către Tribunalul din Estwael, unde o vrajbă mocnită de ani de zile între două familii nobiliare izbucnise pe neaşteptate, lăsându-se cu răpiri şi omoruri.

În absenţa sa fusese numită co-regentă Ellimere, sora lui Sam, mai mare decât el cu un an şi două luni, alături de Cancelarul Jall Oren. Era o simplă formalitate, din moment ce Touchstone nu lipsea niciodată mai mult de câteva zile, rămânând mereu în legătură cu Regatul prin intermediul şoimilor-mesager. Pentru Sam era însă un chin, căci sora sa îşi lua rolul mult prea în serios, închipuindu-şi că e de datoria ei să-l bată la cap necontenit.

Nu trecuse nicio oră de când plecase tatăl lor când Ellimere veni să-l caute. Abia se crăpase de ziuă şi Sam era încă adormit. Deşi rănile i se vindecaseră aproape complet, se resimţea încă după incidentul cu necromantul, obosind mult mai repede decât înainte şi căutând tot mai des singurătatea. Nici nu era de mirare, după ce paisprezece zile la rând se trezise înainte de răsăritul soarelui şi călărise fără oprire până târziu în amurg, alături de ofiţerii care se întreceau în glume deocheate.

Aşa se face că fu cât se poate de nervos când Ellimere îl trezi încă din prima zi de odihnă în vechiul său pat, dând degrabă perdelele la o parte, deschizând larg ferestrele şi trăgându-i păturile de pe el. În Vechiul Regat iarna se instalase deja de câteva zile bune, astfel că afară era destul de rece. Briza mării ce pătrunse dintr-odată pe fereastră era proaspătă şi răcoroasă, iar razele palide îi glodiră ochii.

— Trezeşte-te! Tre-zeş-te-te! Haide, scoală! glăsui

Ellimere, care avea o voce melodioasă, însă surprinzător de gravă pentru o fată.

— Pleacă şi lasă-mă-n pace! mormăi Sam, încercând să tragă păturile înapoi.

Urmă o luptă pe aşternuturi, dar Sam se dădu bătut când una din pături se rupse în două.

— Uite ce-ai făcut dacă nu te astâmperi! zise Sam dojenitor.

Ellimere ridică din umeri indiferentă. Lumea zicea că e drăguţă – ba unii o considerau chiar frumoasă dar Sam nu o vedea aşa. Pentru el era o pacoste, o prezenţă periculoasă, iar acum că părinţii o numiseră co-regentă devenise un mic monstru.

— Am venit să discutăm despre programul tău, zise Ellimere, aşezându-se pe marginea patului cu spatele drept şi mâinile împreunate în poală.

Sam observă că peste rochia de in de toată ziua purta o manta fină de culoare roşie ţesută cu fir de aur, cu clopoţei la mâneci, iar pe cap o diademă princiară îi ferea fruntea de părul lung şi pieptănat fără cusur. Era semn rău când se dichisea aşa, preferând de obicei haine de vânătoare din piele tocită şi ţinându-şi părul strâns la spate în coadă.

— Despre ce?! întrebă Sam intrigat.

— Programul tău, continuă ea. Sunt absolut convinsă că ai de gând să-ţi petreci mai tot timpul în atelierul ăla nesuferit, meşterind mai ştiu eu ce. Ţin însă să te anunţ că îndatoririle faţă de Regat au întâietate.

— Poftim? se arătă el nedumerit.

Era somnoros şi nu se simţea în stare să discute despre asta acum, mai ales că plănuia într-adevăr să stea mai mult în camera sa de lucru din turn. În ultimele câteva zile, pe măsură ce se apropiau de Belisaere, se gândise tot mai mult la liniştea şi izolarea camerei din turn, închipuindu-se trebăluind în tăcere la masa de lucru, cu toate uneltele aranjate frumos pe peretele de deasupra scrinului cu sertare minuscule, umplute fiecare cu felurite materiale precum sârmă de argint ori filinit.

Supravieţuise ultimelor zile de drum visând la toate jucăriile şi accesoriile pe care avea să le făurească în micul său

refugiu.

— Regatul e pe primul loc, repetă Ellimere. Trebuie să ne îngrijim de moralul oamenilor şi fiecare membru al familiei are rolul lui în încercarea de a-l menţine cât mai ridicat. Dat fiind că eşti singurul Prinţ pe care îl aveam, va trebui să…

— Nu! exclamă Sam, văzând bine unde bate.

Sări din pat împleticindu-se în cămaşa de noapte şi o privi încruntat, până când Ellimere se ridică şi ea şi se uită la el de sus la propriu, căci pe lângă faptul că era un pic mai înaltă avea şi pantofi în picioare.

— Ba da, zise ea pe un ton sever. Se apropie Festivalul Verii şi trebuie să joci rolul Păsării Zorilor. Mâine începem repetiţiile.

— Dar mai sunt cinci luni până atunci! protestă el. De altfel, nu vreau să fiu nicio blestemată de pasăre. Costumul ăla cântăreşte o tonă, unde mai pui că va trebui să-l port o săptămână întreagă! Nu ţi-a zis tata că sunt bolnav?

— Mi-a zis că ai nevoie de o ocupaţie, răspunse Ellimere. Aşa că m-am gândit că dacă tot n-ai făcut niciodată dansul păsării, o să ai nevoie de cel puţin cinci luni de pregătire. În plus, mai e şi spectacolul de la sfârşitul Festivalului Iernii, peste doar şase săptămâni.

— Nu cred că o să mă ţină picioarele, murmură Sameth cu gândul la ciorapii galbeni cu portjartiere în cruce pe care ar fi trebuit să-i poarte sub penajul auriu al Păsării Zorilor. Pune pe cineva cu gambe mai sănătoase.

— Sameth! Vei face dansul păsării, fie că-ţi place, fie că nu! declamă Ellimere. E timpul să faci şi tu ceva folositor pe aici. Am aranjat cu Jall să te ia cu el la Tribunalul Mic în fiecare dimineaţă între zece şi unu, de două ori pe săptămână ai antrenament cu ofiţerul din Gardă, iar în ce priveşte cina – prezenţa e obligatorie şi nu ţi se va aduce nimic în bârlogul tău din turn. Cât despre Perspectivă, te-am trecut de serviciu la bucătărie miercurea din două în două săptămâni, la spălatul vaselor.

Sam mormăi şi se lungi iarăşi pe pat. Ideea cu Perspectiva fusese a lui Sabriel şi presupunea ca el şi sora sa să muncească la fiecare două săptămâni undeva în palat, alături de angajaţi.

Chiar dacă spălau vase sau frecau podele cot la cot cu servitorii, aceştia nu puteau uita că de a doua zi Sam şi Ellimere aveau să redevină Prinţ şi Prinţesă. Reacţiile erau diferite, cei mai mulţi alegând să îi ignore pur şi simplu, cu câteva excepţii demne de luat în seamă, ca de pildă doamna Finney, şoimar de profesie, care urla la ei la fel ca la toţi ceilalţi. Perspectiva era aşadar o zi apăsătoare ce se scurgea alene, în tăcere şi izolare.

— Dar *tu* ce o să faci? o întrebă Sam, bănuind că acum că era co-regentă nu-şi va mai lua astfel de îndatoriri.

— Eu o să ajut la grajduri.

Sam mormăi înfundat. Munca la grajduri era grea, mai cu seamă că trebuia să râneşti la mizerie o zi întreagă. Ellimere însă iubea caii şi tot ce avea legătură cu ei, aşa că pe ea probabil nu o deranja.

— Mama mi-a mai zis să-ţi dau asta să o studiezi, zise Ellimere, scoţând din mâneca-i voluminoasă un pachet pe care Sameth nu îl recunoscu imediat.

Era împăturit în muşama şi legat cu o aţă groasă şi miţoasă.

Se întinse după el şi-ndată ce atinse învelitoarea cu vârful degetelor simţi fiorul Morţii străbătându-l, în ciuda vrăjilor de apărare sau a farmecelor ferecate în pereţi, menite să împiedice astfel de legături cu Regatul Îngheţat.

Îşi trase iute mâna înapoi şi se cuibări în colţul patului, cu inima bătându-i nebuneşte şi faţa scăldată în sudoare.

Ştia prea bine ce se află în legătura aparent inofensivă. Era *Cartea Morţilor,* un volum nu foarte mare, legat în piele de culoare verde cu încuietori de argint pătate de vreme. Nenumărate vrăji de apărare sălăşluiau în pielea şi argintul de pe coperte, însemne magice de încătuşare şi orbire, de ferecare ori întemniţare. Numai cineva cu un talent înnăscut pentru necromanţie şi Magie Liberă ar fi putut să o deschidă, şi doar un Mag fără păcat era în stare s-o închidă la loc. Ascundea în paginile ei toată ştiinţa despre necromanţie pe care cincizeci şi trei de Abhorseni o adunaseră de-a lungul a mai bine de o mie de ani, cu tot cu vrăjile de apărare trebuincioase în fiecare caz. Mai avea şi multe altele pe lângă, căci conţinutul se schimba adesea fără o explicaţie anume. Sam o răsfoise la un moment

dat şi chiar citise câteva pasaje din ea alături de mama sa.

— Ce ai? îl iscodi Ellimere, văzându-l din ce în ce mai palid şi clănţănind din dinţi.

Lăsă pachetul la piciorul patului şi se apropie de Sam, atingându-i fruntea cu dosul palmei.

— Eşti rece, zise surprinsă. Chiar foarte rece.

— Mi-e rău, bâigui el cu glas pierit.

Simţea cum frica îl înăbuşă şi se temea să nu alunece iar în Moarte din pricina cărţii, să nu se scufunde în râul îngheţat şi-apoi în iureşul de dincolo de Prima Poartă…

— Hai, treci înapoi în pat, îi porunci Ellimere amabilă dintr-odată. Îl chem imediat pe doctorul Shemblis.

— Nu! ţipă Sam, amintindu-şi de doctorul Curţii, un om ciudat care îi punea de fiecare dată tot soiul de întrebări iscoditoare. Nu, o să-mi treacă. Dar lasă-mă în pace puţin, te rog.

— Bine, se învoi ea, închizând fereastra şi ajutându-l să aranjeze ce mai rămăsese din pături. Dar asta nu înseamnă că am uitat de Pasărea Zorilor, să ştii. O să te las în pace numai dacă doctorul Shemblis zice că eşti bolnav rău, rău de tot.

— Dar nu sunt bolnav! O să-mi revin în câteva ore.

— Dar ce s-a întâmplat adineauri? Ce-ai păţit? Tata nu mi-a zis prea multe, dar nici n-am avut timp să vorbim. A pomenit ceva cum că te-ai dus în Moarte şi ai dat de bucluc pe-acolo.

— Cam aşa ceva, şopti Sam.

— Bine că n-am fost eu în locul tău!

Ellimere apucă pachetul şi-l cântări curioasă, apoi îl aruncă lângă Sam.

— Mă bucur că n-am avut înclinaţii spre aşa ceva, zise ea. Imaginează-ţi cum ar fi fost dacă tu urma să fii Rege şi eu Abhorsen! E bine totuşi că ai mai prins curaj să pătrunzi în Moarte, pentru că mama chiar are nevoie de ajutor, mai cu seamă acum. Aşa poţi şi tu să fii de folos, decât să pierzi vremea cu jucăriile alea ale tale. Apropo, voiam să te rog să-mi faci şi mie două rachete de tenis, aşa că mai bine tac până nu te superi. Nimeni nu înţelege cum le vreau şi n-am mai jucat de când am plecat de la Wyverley. Nu e foarte greu să le faci, nu?

— Nu, răspunse Sam sec.

Nu-i stătea gândul la tenis acum, ci la cartea din pachetul de lângă şi la faptul că e următorul Abhorsen, cel care avea să-i ia locul lui Sabriel. Va trebui să studieze *Cartea Morţilor,* să păşească iarăşi în Tărâmul de Dincolo şi să-l înfrunte pe necromant – ori cine ştie ce alte grozăvii.

— Eşti sigur că nu vrei să-l chem pe Shemblis? Eşti cam palid… O să trimit pe cineva să-ţi aducă nişte ceai de muşeţel şi cred că putem amâna programul o zi, două. Mâine o să te simţi mai bine, nu?

— Aşa cred, spuse Sam încremenit de apropierea cărţii.

Ellimere îl privi cu ochi ce ascundeau deopotrivă îngrijorare şi frustrare. Se ridică apoi brusc şi ieşi din cameră ca vijelia, trântind uşa în urma ei.

Sam rămase întins pe pat, încercând să respire regulat. Simţea vibraţia cărţii în fiecare por, de parcă era cineva lângă el, un şarpe încolăcit în aşternuturi ce îi pândea orice mişcare.

Stătu aşa o bună bucată de vreme, ascultând zgomotele Palatului din dormitorul său din turn, descifrabile chiar şi cu fereastra închisă. Strigătul ofiţerilor de pază la Zid, mereu la intervale regulate, frânturi de discuţii jos din curte, între oamenii care se întâlneau în drum spre treburile lor, scrâşnetul lamelor de sabie răzbătând tocmai dinspre terenul de antrenament de dincolo de gardul interior, toate acoperite în fundal de vuietul valurilor spărgându-se de ţărm. Nu mai era mult până ce Belisaere avea să devină insulă, iar Palatul fusese construit pe una din cele patru coline ale oraşului, în zona de nord-est. Dormitorul lui Sam se afla cam la jumătatea turnului Stâncii de Mare, dar chiar şi la aşa o înălţime valurile împroşcau adesea ferestrele cu spumă pe timp de furtună.

Un servitor veni cu ceaiul de muşeţel şi vorbiră puţin, deşi după ce rămase singur Sam nu-şi mai aducea aminte ce-i spusese. Ceaiul din ceaşcă se răcea tot mai mult, în timp ce soarele urca tot mai sus pe cer, trecând pe nesimţite dincolo de geamul lui ca să facă loc amurgului rece.

Se urni într-un sfârşit şi ridică pachetul cu mâini tremurânde. Scoase cuţitul din tocul de la capul patului şi tăie aţa cu înfrigurare, dând la o parte învelitoarea groasă. Ştia că, dacă nu-l desface acum, n-o va mai face niciodată.

Aşa cum se aşteptase, zări pielea verzuie a copertelor lucind de parcă erau scăldate în sudoare, în timp ce clapetele de argint se aburiseră. Îşi regăsiră pentru o clipă strălucirea chiar sub ochii lui, dar apoi vaporii subţiri le cuprinseră iarăşi, deşi avusese grijă să nu sufle spre ele.

Lângă carte mai era şi o foaie cu marginile tari pe care stătea scris numele lui alături de un însemn al Legământului. Sam recunoscu imediat scriitura apăsată a mamei sale.

Ridică biletul şi cu cealaltă mână împinse Cartea sub pat folosind învelitoarea drept mănuşă. Nu era în stare să o deschidă deocamdată. Nu încă.

Atinse apoi însemnul de pe foaie şi vocea lui Sabriel prinse a-i glăsui în minte. Vorbea repede şi, judecând după zgomotele din fundal, întocmise probabil mesajul chiar înainte de a se urca în Planor ca să plece în căutarea Morţilor.

Sam,

Sper că eşti bine şi te rog să mă ierţi că nu pot fi cu tine acum. Din ultimul mesaj adus de şoim de la tatăl tău am aflat că eşti îndeajuns de întremat să vii acasă călare, deşi călătoria ta în Moarte te-a lăsat slăbit şi secătuit de puteri. Ştiu cum e, şi sunt mândră că ai avut curajul să pătrunzi în Moarte ca să-ţi salvezi prietenii. Eu una nu ştiu dacă m-aş încumeta să trec pragul fără bandulieră. Nu te îngrijora, căci cu timpul spiritul tău se va reîntregi şi răul făcut ţi se va şterge din amintire. Acolo de unde Moartea ia, Viaţa îţi dă înapoi. E în firea lucrurilor.

Curajul tău mi-a arătat că eşti în sfârşit pregătit să-ţi începi ucenicia ca Viitor Abhorsen, ca Cel ce va Urma. Sunt deopotrivă fericită şi puţin tristă, căci îmi dau seama cât de mult ai crescut. Când eşti Abhorsen trebuie să te obişnuieşti cu multe greutăţi, dar cea mai grea povară dintre toate este că nu poţi fi mereu alături de copii tăi şi deseori lipseşti din viaţa lor, aşa cum şi eu am lipsit din a ta, Sam…

Nu te-am învăţat poate tot ce ar fi trebuit să ştii, dar asta numai pentru că am vrut să rămâi copilul dulce şi inocent pe care mi-l amintesc cu-atâta drag. Ştiu că de câţiva ani tu nu mai eşti un băieţandru, ştiu că ai devenit un tânăr de ispravă ce merită să fie tratat ca un adult. Dar asta implică şi anumite

îndatoriri din partea ta. Anume, va trebui să îţi accepţi menirea de Abhorsen primită de la mama ta şi rolul pe care ai să-l joci în viitoarea soartă a Regatului.

Vei afla mai multe despre acest dar şi toate câte decurg din el din Cartea Morţilor, *care acum se află la tine. Am studiat câteva pagini împreună, dar a sosit vremea să îi descoperi tainele de unul singur – atâta cât o poate face cineva. Mi-ar prinde tare bine ajutorul tău zilele astea, când situaţia e-atât de tulbure. Nu numai Morţii, ci şi adepţii lor ce stăpânesc Magia Liberă pun la cale lucruri necurate, însă nu le pot da de urmă nicicum.*

Vom discuta mai pe îndelete când mă întorc acasă, îţi promit. Deocamdată vreau doar să ştii că sunt mândră de tine, la fel ca tatăl tău.

Bine ai venit acasă, fiule.

Cu toată dragostea,

Mama.

Sam îşi lăsă greoi capul pe pernă şi scrisoarea îi alunecă din mână. Viitorul, care-i păruse atât de luminos când trimisese mingea câştigătoare într-un arc perfect pe deasupra tribunelor, îi apărea acum întunecat şi sumbru.

CAPITOLUL DOUĂZECI
Uşa cu trei semne

În cinstea celor nouăsprezece ani pe care-i împlinea, Lirael şi tovarăşa ei hotărâră să aleagă un loc cu totul special pe care să îl exploreze, aşa că se aventurară prin spărtura colţuroasă ce se căsca în piatră exact în punctul unde spirala scărilor dinspre Bibliotecă se termina brusc.

Fiindcă deschizătura era prea strâmtă pentru ea, Lirael îşi pregătise o piele fermecată pentru călătorie. De când avea *În Pielea Leului* învăţase să facă trei astfel de veşminte magice, alese fiecare cu deosebită atenţie după necesităţi. Vidra de gheaţă era micuţă şi vioaie, ajutând-o să se strecoare cu uşurinţă prin unghere neştiute şi înguste, pe gheaţă ori prin nămeţi. Ursul cafeniu era masiv şi mult mai puternic decât ar fi putut fi ea vreodată, iar blana lui groasă o apăra nu doar de frig, ci şi de alte primejdii. Cu bufniţa răguşită putea să zboare în voie şi fără frică de întuneric, deşi până acum n-o încercase decât în câteva săli din Bibliotecă, care erau mereu mai mult sau mai puţin iluminate.

Veşmintele aveau totuşi neajunsurile lor. Când îl purta pe cel al vidrei, avea vederea periferică mai dezvoltată şi lucrurile căpătau nuanţe cenuşii, plus că îi trezea o poftă nebună de peşte ce o urmărea zile la rând după aceea. Nici pielea ursului nu era întocmai pe placul lui Lirael, căci nu vedea bine deloc şi devenea morocănoasă şi lacomă, înfulecând tot ce-i trecea prin mână câteva zile bune după ce o lepăda. Câte despre bufniţă, nu o prea folosea pe timp de zi, iar noaptea, după ce îşi dădea jos veşmântul, ochii îi lăcrimau abundent de la lumina din Sala de Lectură.

În general însă nu se putea plânge nici de veşminte şi nici de animalele alese. Era chiar mândră că reuşise să înveţe trei vrăji într-un răstimp mult mai scurt decât scria în carte.

Dezavantajul lor cel mare era că necesitau o pregătire minuţioasă şi-aproape tot atâta timp să le îmbraci. În mod normal îi trebuiau cinci ore sau mai mult numai să făurească straiele, încă una să le împăturească cum se cuvine ca să

reziste măcar o zi sau două în geantă ori în sac, plus cel puţin o jumătate de oră ca să se îmbrace. Câteodată ţinea chiar mai mult, mai ales cu veşmântul vidrei, vizibil mai mic decât statura ei. Era ca şi cum se chinuia să-şi vâre piciorul într-o şosetă cât degetul mare, care se tot întindea în timp ce piciorul i se micşora. Era destul de greu să-ţi menţii echilibrul şi efortul o ameţea întotdeauna, dându-i o oarecare senzaţie de greaţă să-şi simtă trupul din ce în ce mai mic şi mai străin.

Cu toate astea, de ziua ei, când Lirael hotărâse să cerceteze tunelul lat de mai puţin de-un metru ascuns după scări, numai veşmântul vidrei avea să-i fie de folos, începu, aşadar, să se îmbrace în vreme ce Căţeaua dădea târcoale găurii, lungindu-se şi subţiindu-se încet-încet până ajunse să semene cu câinii teckel pe care reginele-păstoare Rasseli îi purtau încolăciţi la gât, ca în ilustratele din cartea ei favorită de călătorii.

După câteva minute de muncă serioasă cu picioarele din spate, Căţeaua se făcu nevăzută. Lirael oftă şi-şi văzu mai departe de pregătirile veşmântului. Ştia că nu îi place să aştepte, dar astăzi era o zi specială şi putea şi ea să aibă mai multă răbdare sau s-o lase prima.

De fapt nu era chiar atât de important. Niciodată nu îi plăcuse să-şi serbeze ziua, ba chiar o detesta, amintindu-şi an de an de toate relele din viaţa ei.

Era şi azi tot fără Viziune. Se obişnuise deja cu durerea aşa cum te obişnuieşti cu cicatricea unei răni pe care-o porţi adânc în inimă. Învăţase să se ascundă foarte bine şi nici măcar Căţeaua Obraznică nu-i ştia secretul, deşi cu ea vorbea mereu vrute şi nevrute.

Nu mai avea totuşi aceleaşi gânduri sinucigaşe ca la paisprezece ori fugar la şaptesprezece ani. Reuşise să-şi găsească un rost, poate nu cel pe care şi l-ar fi dorit, dar cel puţin era împăcată. Locuia tot în Sala Junioarelor, unde avea să rămână până la douăzeci şi unu de ani, când va primi locuinţa ei. Oricum, pentru că-şi petrecea mai toată ziulica la Bibliotecă, nu mai trebuia să se ferească de Kirrith. Nu mai fusese de mult la nicio Iniţiere sau alte întruniri unde ar fi trebuit să poarte tunica albastră, stigmatul că nu e o Clayră de nădejde.

Se mulţumea în schimb cu uniforma de bibliotecară, pe care o îmbrăca încă de la micul dejun şi îşi făcuse un obicei să-şi lege părul cu o eşarfă albă, ca şi Clayrele mai în etate. Numai aşa putea să îşi ascundă părul negru şi toată lumea o recunoştea imediat după vesta colorată, până şi oaspeţii din Cantina de Jos.

Cu o săptămână înainte de ziua ei Lirael primise o jiletcă nouă, de data asta una roşie în locul celei galbene, semn că fusese promovată pe postul de Secundă. Se bucurase tare mult să afle vestea neaşteptată, deşi scrisoarea sosise târziu într-o după-amiază şi îi cam încurcase planurile. Era trimisă de Vancelle, Bibliotecara-Şefă, care o felicita şi o anunţa că a doua zi dimineaţă se va ţine o scurtă ceremonie unde o nouă vrajă i se va deştepta în nestematele brăţării şi unde se va deprinde şi cu alte farmece „de trebuinţă şi pe măsura responsabilităţilor şi a îndatoririlor unei Asistente Secunde în slujba Marii Biblioteci a Clayrelor”.

Astfel, în loc să-şi vadă de ale ei, trebuise să-şi piardă toată noaptea punând în amorţire vrăjile pe care le trezise deja de una singură în pietrele brăţării. Aflase atunci că e mult mai greu să adormi farmecele decât să le deştepţi şi după ore întregi de chin, în jur de patru dimineaţa, bombănelile ei disperate o treziră pe Căţea, care suflă uşor către brăţară şi stinse licărul verzui cât ai clipi, iar Lirael se cufundase într-un somn adânc, mai să n-ajungă la ceremonie.

Vesta roşie fusese un cadou anticipat, urmat de altele primite chiar în ziua aniversării. Imshi şi celelalte fete cu care lucra îndeaproape îi dădură un stilou din argint foarte subţire gravat cu capete de bufniţă, cu doi cleşti fini la capăt de care puteai prinde o sumedenie de peniţe de oţel. Era pus într-o cutie din lemn parfumat de santal căptuşită cu catifea, lângă o călimară veche de sticlă verde cu o bandă aurie gravată cu rune tainice.

Cadoul era o aluzie subtilă la felul ei tăcut de-a fi, cu care se obişnuise deja toată lumea. Era cea mai fericită dacă se putea să nu vorbească, preferând să scrie bileţele. În ultimii câţiva ani, de câte ori deschisese gura, rar dacă rostise mai mult de zece vorbe laolaltă şi uneori treceau zile în şir până să îi auzi

glasul din nou.

Clayrele nici nu bănuiau, desigur, că Lirael nu ducea câtuşi de puţin lipsă de conversaţie, vorbind ore întregi cu tovarăşa ei cuvântătoare. Câteodată colegele de rang mai înalt o întrebau de ce nu vrea să le vorbească şi Lirael nu ştia ce să răspundă. Nu se putea gândi decât că orice discuţie cu ele îi va aduce negreşit aminte de toate lucrurile pe care încerca să le uite, căci indiferent de subiect Clayrele se întorceau mereu la Darul Viziunii, care le definea întreaga existenţă. Alegând calea tăcerii, Lirael nu făcea altceva decât să se apere, în mod inconştient probabil.

La ceaiul servit de ziua ei în Sala de întruniri a Bibliotecarelor Junioare, o încăpere deloc pretenţioasă unde fetele se adunau să vorbească şi să se simtă bine, deschise gura doar cât să le mulţumească şi le zâmbi cu ochi înlăcrimaţi. Erau nişte colege tare de treabă, dar totuşi Clayre întâi de toate.

Ultimul cadou îl primi de la Căţea, care o sărută în felul ei, umplându-i faţa de bale, dar Lirael reuşi să îi distragă atenţia cu ce mai rămăsese din tortul servit la ceai.

— Halal cadou, un pupic maaare de câine, bombăni ea.

Se vârâse aproape de tot în veşmântul de vidră, dar tot mai avea vreo zece minute până să-şi poată urma tovarăşa nerăbdătoare în ascunzătoarea din perete.

Deşi habar n-avea, erau şi alţii care ar fi vrut să o sărute. Mulţi dintre tinerii ofiţeri sau negustori care veneau în vizită pe la Clayre o remarcaseră în ultimii ani şi o priveau cu interes, deşi Lirael le spusese explicit că n-are astfel de intenţii. Băgaseră de seamă de asemenea că nu vorbeşte aproape cu nimeni, nici cu colegele de schimb de la bucătărie, aşa că se mulţumeau s-o urmărească în tăcere, cei mai romantici dintre ei visând la ziua când va veni pe neaşteptate să îi invite la ea în cameră. Multe făceau aşa, dar nu şi ea. Prefera să mănânce singură, lăsându-i pe visători să îşi închipuie ce vor.

Nu părea defel preocupată că nimeni n-o sărutase încă, deşi avea deja nouăsprezece ani. Ştia destule despre sex în teorie, din lecţiile la care trebuise să asiste în Sala Junioarelor şi diferite cărţi de la Bibliotecă, însă era mult prea timidă ca să îl abordeze direct pe vreunul din oaspeţi, chiar şi pe cei care erau

deja de-ai casei în Cantina de Jos. Ar fi putut, fireşte, să îşi aleagă un bărbat Clayr, doar că aceştia nu erau foarte numeroşi.

Le auzea adesea pe colege vorbind fără perdea despre bărbaţi, uneori chiar în detaliu, dar astfel de relaţii pasagere nu însemnau nimic pentru ele în comparaţie cu Viziunea ori munca în Observator şi Lirael se deprinsese să gândească la fel. Darul Viziunii era esenţial şi devenise astfel cea dintâi preocupare a Clayrelor. Odată ce îl va căpăta, şi ea avea să facă poate ca toate celelalte, va invita un oaspete la cină în Cantina de Sus, se vor plimba apoi prin Grădina Parfumată şi dup-aceea… cine ştie… poate că vor ajunge chiar şi-n pat.

Nici nu-şi imagina de ce ar fi interesat de ea un bărbat care putea oricând alege o Clayră adevărată. La fel cum se subestima în toate celelalte, Lirael trăia cu impresia că orice altă Clayră e mult mai interesantă şi mai atrăgătoare decât ea.

Era la fel de rezervată şi singuratică şi după program, evitând locurile pe care cele de seama ei le frecventau. Când terminau cu toatele la patru după-masă, majoritatea se duceau fie în Sala Junioarelor, fie la ele în cameră, ori se adunau într-una din sălile de mese sau în alte zone de recreaţie şi relaxare, cum ar fi Grădina Parfumată ori Scările-Nsorite.

Lirael o apuca mereu în direcţia opusă, coborând din Sala de Lectură la ea în odaie ca s-o trezească pe tovarăşa ei cea leneşă. Cu ocazia promovării primise o cameră mai spaţioasă care avea şi-o mică baie dotată cu toaletă şi chiuvetă, plus apă caldă.

Odată trezită din somn, Căţeaua se repezea să o întâmpine, dărâmând tot ce-i stătea în cale şi dându-i astfel de lucru. Aşteptau apoi împreună lăsarea întunericului, când bibliotecarele de serviciu se adunau scurt în Sala de Lectură ca să-şi primească sarcinile pentru veghea de noapte. Atunci coborau neobservate scările în spirală până în Pasajele Străvechi, unde n-aveau să fie deranjate.

De-a lungul anilor Lirael ajunsese să cunoască bine Pasajele, cu toate secretele şi primejdiile lor. Ba ajutase chiar în taină şi alte bibliotecare, deşi ele habar n-aveau. Cel puţin trei ar fi murit cu siguranţă dacă ea şi Căţeaua nu s-ar fi ocupat de anumite creaturi ce reuşiseră să se strecoare în sălile din

subteran.

— Hai odată! îi strigă animalul, iţindu-şi capul din tunel.

Fata îşi potrivise în sfârşit veşmântul, dar ceva nu era în ordine la burtă. Arăta altfel, deşi nu-şi putea da seama unde e problema. Se întoarse să o privească şi se dădu de-a dura pe podea.

— Eşti mândră nevoie mare de noua haină, după câte văd, pufăi Căţeaua Obraznică.

— Ce zici? întrebă Lirael ridicându-se şi aplecându-şi capul în faţă ca să se uite la pântecul acoperit cu blană. Era un alt fel de gri decât în mod normal, deşi făcuse totul ca la carte.

— Vidrele de apă nu prea au burta roşcovană, dom'şoară Asistentă Secundă, o luă tovarăşa ei peste picior. Haide, grăbeşte-te!

— A, da? zise Lirael. Nu-şi mai schimbase niciodată culoarea blănii, dar faptul că îi reuşise chiar fără să vrea dovedea cât de pricepută era în arta confecţionării veşmintelor vrăjite. Zâmbi şi începu să ţopăie în urma câinelui. De mult voiau să vadă ce-i cu tunelul ăsta, dar cum porneau să cerceteze intervenea mereu câte ceva.

Acum aveau să afle în sfârşit ce se ascunde dincolo de scara în spirală.

— Se pare că aici s-a cam surpat tunelul, observă Căţeaua, dând voioasă din coadă ca şi cum nu era nimic grav.

— Atâta lucru văd şi eu! pufni Lirael, nervoasă că stă de două ore în pielea vidrei.

Începuse să o incomodeze şi s-o strângă, ca nişte haine îmbibate în sudoare care ţi se lipesc de trup ca un elastic. În plus, spărtura din perete nu se dovedise cine ştie ce, aşa că Lirael nu-şi putea lua gândul nicicum de la veşmântul enervant. După câţiva metri tunelul se lărgise şi-apoi o tot cotea când la stânga, când la dreapta, părând că nu le duce nicăieri. Nici urmă de coridoare laterale sau uşi care s-ascundă odăi misterioase. Se treziră dintr-odată în faţa unui morman de gheaţă care se prăvălise prin tavan şi le bloca drumul.

— Nu-i cazul să fii ţâfnoasă, Stăpână, i-o întoarse Căţeaua Obraznică. Cred că putem s-o luăm şi pe deasupra. Gheaţa a

apăsat de sus, dar am impresia că la un moment dat peretele a fost forat cu sfredelul şi, dacă reuşim să ne urcăm şi să găsim spărtura, putem trece dincolo mai uşor.

— Îmi pare rău, oftă fata, ridicându-şi umerii micuţi de vidră cu o mişcare pe care o resimţi apoi până în coada trupului subţirel, îmbrăcat în blană albă. Păi ce mai aşteptăm atunci?

— Se apropie ora cinei, zise Căţeaua preţioasă. O să observe că lipseşti.

— Zi mai bine că pofteşti la bunătăţile pe care ţi le fur de fiecare dată! o bombăni Lirael. Cine să-mi ducă mie lipsa? Şi parcă nu era musai să mănânci…

— Păi nu e, da' îmi place, ripostă ea, fâţâindu-se de colo-colo, ferindu-se să calce pe bucăţile de gheaţă din drum.

— Găseşte, te rog, calea ocolitoare, îi porunci Lirael. Foloseşte-ţi nasul de care eşti atât de mândră!

— Am înţeles, Căpitane! se resemnă Căţeaua şi începu să se caţere pe grămada de gheaţă, lăsând urme de gheare. Sfredelitura e chiar aici, deasupra.

Lirael ţopăi în urma ei, simţindu-se în sfârşit în elementul ei pe gheaţă. Ştia prea bine că odată veşmântul scos aceste mişcări sinuoase aveau să îi provoace ameţeli în primele minute, până ce mintea punea din nou stăpânire pe muşchii amorţiţi.

Căţeaua Obraznică era deja pe jumătate vârâtă în deschizătura din vârf, un orificiu perfect cilindric cu diametrul de aproximativ un metru ce străpungea peretele de gheaţă. Era o sfredelitură potrivită, având în vedere că cele într-adevăr mari aveau doar raza de peste un metru jumătate. Astfel de găuri erau destul de rare acum, indiferent de mărime, aşa că Lirael era probabil printre puţinele Clayre care văzuse una vreodată.

De fapt ea mai văzuse nu una, ci două chiar, însă în urmă cu câţiva ani. De fiecare dată Căţeaua le dibuise din timp după miros şi astfel reuşiseră să le evite. Sfredeliturile nu erau menite drept capcane, dar nu ştiai niciodată când se vor surpa şi muşcătura lor circulară sfărâma tot în cale, gheaţă, bolovani, şi pe oricine nu fugea destul de repede.

Căţeaua alunecă niţel, dar nu-şi dădu drumul, cum poate că ar fi făcut alta în locul ei. Lirael băgă de seamă că avea

ghearele de două ori mai lungi decât de obicei, ca să se poată descurca pe gheaţă. Nici asta nu era ceva obişnuit, însă făcea parte din personalitatea misterioasă a tovarăşei sale, pe care nici acum nu ajunsese s-o cunoască pe deplin. N-ar fi putut spune *ce* este cu adevărat, doar că fusese plămădită din vrăji de Legământ amestecate cu Magie Liberă. Oricum, indiferent de unde venea, era singura ei prietenă adevărată şi în cei patru ani şi jumătate de când o avea alături îşi dovedise loialitatea cu vârf şi îndesat.

În ciuda originilor sale tainice mirosea precum un câine adevărat, mai cu seamă când era udă, ca acum. Lirael ştia pentru că nasul ei zbârcit de vidră era lipit de picioarele din spate şi coada Căţelei, pe care încerca să o urmeze în deschizătură. Din fericire tunelul era scurt şi fata uită repede de miros văzând că o aşteaptă lucruri mai interesante de cealaltă parte. Zărise deja tavanul încununat de însemne magice şi o bucată dintr-un zid cu olane.

— E veche încăperea asta, o anunţă Căţeaua, când ieşiră în sfârşit din tunel şi păşiră pe podeaua placată cu ceramică albastru cu galben.

Îşi scuturară amândouă blana de gheaţă, Lirael încercând să imite tremurul Căţelei, care se scutură de la umeri până la coadă.

— Chiar că e veche, întări fata, abţinându-se cu greu să nu se scarpine în ceafă.

Veşmântul începea să se destrame şi fără el n-ar fi putut să treacă înapoi prin culoarul îngust de gheaţă. Silindu-se să-şi ţină picioarele din faţă nemişcate îşi aruncă ochii prin odaie fără să vadă foarte clar cu vederea ei de vidră, atât de diferită şi lipsită de culoare.

Camera era luminată de însemne magice obişnuite ce străluceau pe tavan, deşi Lirael băgă de seamă că erau palide şi şterse, şi mult mai vechi decât de obicei. Într-un colţ se afla un pupitru de lemn roşu aprins, fără scaun, iar unul din pereţi era acoperit în întregime de o bibliotecă mare cu rafturile goale în spatele uşilor de sticlă închise. Însemne magice alunecau neîncetat pe suprafaţa lor, aidoma uleiului vărsat în apă, înlăturând minuţios particulele de praf.

Pe peretele din fund se zărea o uşă din acelaşi lemn roşiatic, presărată cu stele aurii mărunte, turnuleţe de aceeaşi culoare şi mai multe chei de argint. Steluţele erau în şapte colţuri, ca cele de pe blazonul Clayrelor, iar turnul de aur era emblema Regatului. Cât despre cheia de argint, Lirael nu îi ştia semnificaţia, deşi o văzuse deseori pe unele sigilii şi multe oraşe sau cetăţi o foloseau drept simbol.

Simţea magia vibrând în lemnul uşii, înţesat de vrăji de ferecare şi protecţie, alături de alte însemne a căror semnificaţie nu o ştia.

Porni într-acolo să le cerceteze cu atenţie, uitând complet de mâncărime, mai să dea peste Căţeaua care îi tăiase calea ca unui pui sprinţar şi neascultător.

— Nici să nu te gândeşti! scheună ea. Are un păzitor care nu te va recunoaşte sub înfăţişarea de acum şi o să vrea să te omoare. Trebuie să te apropii în forma ta normală şi să îl laşi să-ţi simtă sângele neîntinat.

— Of, zise Lirael, lăsându-se pe burtă cu capul pe labele din faţă, iscodind uşa de lemn cu ochii ei negri şi strălucitori. Păi dacă mă schimb la loc o să-mi ia pe urmă aproape toată noaptea să-mi fac un alt veşmânt… N-o să ajungem la cină şi nici măcar la rondul de la miezul nopţii…

— Pentru unele lucruri chiar merită să nu te duci la cină, zise Căţeaua plină de ea.

— Păi şi schimbul de noapte? Am mai lipsit o dată săptămâna asta şi, chiar dacă e ziua mea, sunt sigură că o să-mi dea mai mult de lucru la bucătărie şi…

— Dar mie îmi place când ai mai mult de lucru la bucătărie! o întrerupse Căţeaua Obraznică, lingându-se pe bot şi-apoi trecându-şi în plus limba şi pe faţa stăpânei.

— Eeeeeei, se-nfurie Lirael.

Nu ştia cum să procedeze, gândindu-se nu numai la îndatoririle în plus de la bucătărie, ci şi la teoria pe care i-o va ţine pe urmă mătuşa Kirrith.

Dar uşa fermecată era atât de aproape, ademenind-o cu steluţele, turnurile şi cheile ei…

Închise ochii încercând să-şi amintească suita de însemne cu care să destrame straiele de vidră, alunecând în fluxul

Legământului ca să aleagă simbolurile unul după altul şi-apoi să le împletească în vraja potrivită. În doar câteva clipe avea să redevină Lirael, fata cu părul lung, rebel şi negru, atât de diferit de buclele bălaie ori cafenii ale suratelor ei, cu o bărbie mult mai ascuţită decât feţele lor rotunjoare, cu o piele atât de palidă încât nici razele puternice răsfrânte din Gheţar nu reuşeau să o pigmenteze, cu ochi căprui şi pătrunzători, nu verzi sau albaştri ca ai Clayrelor.

Căţeaua o privea transformându-se, cu pielea fermecată doldora de însemne strălucitoare ce prinseră a se-nvârti şi a se răsuci până ce deveniră o tornadă de lumină din ce în ce mai orbitoare, care se tot roti până când dispăru ca prin minune. În locul ei se ivi deodată o tânără subţirică stând în picioare nemişcată şi încruntându-se cu ochii pe jumătate închişi. Înainte să şi-i deschidă îşi pipăi trupul să se asigure că pumnalul, fluierul şi şoricelul de urgenţă se află la locul lor în vesta roşie. Sperase din toată inima să simtă uniforma la atingere, căci mai la început, când nu era la fel de pricepută cu straiele acestea fermecate şi încercase să le facă să dispară, se trezise goală puşcă, cu hainele descusute la picioare.

— Buuun, zise Căţeaua mulţumită. Acum putem să ne-apucăm de treabă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU
Dincolo de uşile de lemn şi piatră

Lirael făcu doi paşi către uşa roşiatică de lemn, oprindu-se brusc când o flacără de Legământ îi flutură prin faţă şi o lumină orbitoare cuprinse marginile uşii, forţând-o să-şi ferească privirea.

Când se uită în sus zări în faţa uşii un paznic plămădit din vrăji de Legământ, trimis aici cu un anume scop. Nu semăna deloc cu ajutoarele tăcute din Bibliotecă, ci mai degrabă cu un om, fiind însă mult mai înalt şi lat în umeri. Era îmbrăcat în zale de argint şi-şi ascunsese faţa într-un coif de oţel cu viziera trasă. Avea mâna încleştată pe mânerul unei săbii cu vârful la doar câţiva centimetri de gâtul fetei. Spre deosebire de trupurile lor translucide, trimişii aveau de obicei arme şi ustensile palpabile, iar uneori – ca şi în situaţia de faţă – acestea erau mai ascuţite, mai dure şi mai periculoase decât cele adevărate, forjate din oţel, şi nu din farmece.

Paznicul rămase pe poziţie câteva clipe, apoi o înţepă cu lama atât de iute că Lirael nici nu-şi dădu seama ce se petrece. O picătură roşie de sânge trona acum pe vârful de metal, un singur strop licăritor.

Fata îşi înăbuşi un strigăt de spaimă, rămânând pe loc de frică să n-o zgârie iar dacă se mişcă. Ştia destule despre aceste fiinţe, căci îşi continuase cercetările şi după ce terminase cu Căţeaua, dar nu puteai fi sigur niciodată. Nu-i mai fusese aşa frică de când se luptase cu Stilken şi simţea cum magia pervertită din jur i se cuibăreşte în oase, dându-i fiori de gheaţă pe spinare.

Când paznicul îşi ridică a doua oară sabia, Lirael tremură necontrolat, deşi intenţia lui era să facă picurul de sânge să alunece încetişor pe lamă fără să lase vreo urmă, asemenea unui strop de ulei. După câteva clipe ce ei îi părură o veşnicie picătura ajunse pe mâner şi dispăru în gardă precum untul în pâinea caldă.

În spatele ei Căţeaua răsuflă uşurată cu un lătrat înfundat când paznicul le salută cu sabia şi dispăru, lăsând în urmă o

dâră luminoasă de însemne. În câteva secunde totul reveni la normal, de parcă nu se petrecuse nimic neobişnuit.

Lirael îşi ţinuse respiraţia în tot acest timp şi oftă prelung văzându-se scăpată. Când îşi duse mâna la gât constată cu uimire că nu avea nimic, nici măcar o zgârietură.

Căţeaua o îmboldi în genunchi şi i-o luă înainte cu un rânjet şmecher pe faţă.

— Hai că ai trecut testul, îi zise ea. Acum poţi să deschizi uşa.

— Nu ştiu dacă mai vreau, spuse Lirael şovăielnică, pipăindu-şi gâtul cu degetele. Poate ar fi mai bine să ne întoarcem.

— Cee?! sări Căţeaua cu urechile ciulite, de parcă n-auzise bine. Adică am venit degeaba? De când ai devenit Don'şoara Nu-Vreau-Să-Fiu-Aici?

— Putea să-mi taie beregata, zise fata cu voce tremurândă. A fost cât pe ce…

Căţeaua Obraznică pufni exasperată şi se lăsă pe labele din faţă.

— Era un simplu test, să vadă dacă într-adevăr ai sânge de Clayră. Niciun trimis nu-ţi poate face rău, atâta timp cât nu e plămădit din carne şi oase. Lumea e plină de primejdii şi-ai face bine să te obişnuieşti să nu renunţi la primul hop!

— Sunt oare cu adevărat o Fiică a Clayrului? bâigui Lirael cu ochii înlăcrimaţi. Tot anul se abţinuse să nu plângă, dar ca întotdeauna o apucase ciuda taman de ziua ei şi nu-şi mai putea ţine lacrimile în frâu. Se cuibări lângă tovarăşa ei şi o îmbrăţişă fără să se strâmbe la mirosul blănii umede. Am împlinit nouăsprezece ani şi tot n-am Darul Viziunii, sunt diferită de toate celelalte fete, iar când trimisul m-a înţepat cu sabia am fost convinsă că ştie cine sunt şi o să mă omoare.

— Dar n-a fost aşa, pentru că eşti la fel de Clayră ca toate celelalte, prostuţo! o dojeni Căţeaua cu blândeţe. N-ai văzut niciodată căţeii ăia mici de vânătoare care se nasc uneori cu urechea lăsată ori cu spinarea arămie, în timp ce fraţii lor sunt gălbiori? Îi alungă cineva din haită, crezi? Tu eşti exact ca ei, un exemplar cu urechile lăsate.

— Dar nu pot vedea Viitorul! suspină Lirael. Tu crezi că cei

din haită ar accepta un câine care nu miroase?
— Lasă că tu poţi mirosi, zise Căţeaua ca s-o liniştească şi o linse pe bărbie. În plus, ai alte daruri. Care dintre Clayre se poate lăuda cu îndemânarea ta de Mag al Legământului?
— Probabil nu foarte multe, şopti Lirael. Dar nu asta contează la Clayre, ci Viziunea. Fără ea nu sunt nimic.
— Dar poate sunt şi alte lucruri pe care le-ai putea învăţa, o încurajă Căţeaua. Dacă ai găsi altceva…
— Ce altceva? Să mă apuc de croşetat?! pufni ea amărâtă, acoperindu-şi faţa cu mâinile umezite de lacrimi. Sau de tăbăcărit, poate?
— Acum deja îţi plângi de milă şi asta are un singur leac, zise Obraznica înfuriată.
— Ce vrei să spui? întrebă Lirael.
— Exact asta, zise Căţeaua, făcând un salt înainte şi înfigându-şi colţii destul de adânc în piciorul ei.
— Aaau! ţipă fata, sărind în picioare şi izbindu-se de uşă. Ce te-a apucat?
— Deveneai ridicolă, îi explică patrupedul, privind-o cum îşi freacă pulpa peste jambiera de lână în care încă se vedeau urmele colţilor. Acum eşti doar supărată, ceea ce e mult mai bine.
Lirael o privi ameninţător, dar nu zise nimic, de teamă că răspunsul ar fi sunat răutăcios ori îmbufnat. O mai muşcase o dată la şaptesprezece ani şi nu voia să se aleagă cu încă o cicatrice tocmai acum, de ziua ei.
Căţeaua o cântărea din ochi, cu capul aplecat într-o parte şi urechile ciulite, aşteptând parcă o reacţie din partea fetei. Lirael ştia că ar fi fost în stare să stea aşa ore în şir şi renunţă s-o mai înfrunte. De unde să-nţeleagă un câine cât de important e Darul Viziunii?
— Aşadar… cum se deschide poarta asta?
Se rezemase de ea când Căţeaua o apucase de picior, simţind în palme pulsaţia caldă a Magiei în contratimp cu pulsul ei ceva mai regulat.
— Împinge-o cu forţă! îi sugeră Obraznica, adulmecând spaţiul îngust din josul uşii. Cred că trimisul a deschis-o deja.
Lirael ridică din umeri şi se opinti în uşă cu ambele mâini,

însă ornamentele de metal îşi mutaseră locul între timp, formând acum trei modele distincte cu tâlc ascuns. Deşi habar n-avea ce simboluri anume i se ascund sub palme, le simţea lăsându-şi amprenta în piele.

Erau însemne magice până şi în ţintele de metal. Lirael nu prea ştia ce reprezintă fiecare, dar era clar că uşa fusese făurită în luni de zile, necesitând nu doar vrăjitorie iscusită, ci şi cunoştinţe întemeiate de tâmplărie şi feronerie.

Împinse o dată şi lemnul roşiatic gemu încetişor. A doua oară se lăsă cu mai multă putere şi uşa alunecă precum o armonică, deschizându-se în şapte tăblii separate. Lirael nici nu băgă de seamă că unul din cele trei simboluri dispăruse, lăsând la vedere doar două dintre ţintele ornamentale. Un val neaşteptat de Magie ţâşni deodată din tăblia uşii, umplând-o de o exaltare fără margini, ca atunci când izbutise pentru prima oară să-şi făurească tovarăşa de singurătate. Îi înotă prin vene şi-apoi îi licări în răsuflare, dispărând în cele din urmă şi lăsând-o nesigură pe picioare, sprijinită de tocul uşii. Contururile simbolurilor îi dispărură şi ele din palmă până s-apuce să le descifreze.

— Mamă-mamă! suspină Lirael, scuturându-şi capul şi căutând cu mâna trupul cald al prietenei sale. Ce-a fost asta?

— Salutul Uşii, nimic mai mult, răspunse Căţeaua, trăgându-se din strânsoare şi apucând-o curioasă înainte, clămpănind cu labele ei groase pe treptele de dincolo de prag, ce coborau în ascunzişurile muntelui.

— Cum adică „salutul”? o iscodi Lirael. Căţeaua nici n-o băgă în seamă, dând mai departe din coada-i obraznică până ce dispăru după prima cotitură. Cum e posibil să te salute o uşă?! Aşteaptă-mă şi pe mine, stai mai încet!

Deşi obraznică şi îndărătnică din fire, Căţeaua se opri după primele douăzeci de trepte. Era ceva mai întuneric aici şi scările erau acoperite cu muşchi, însemnele de iluminare fiind destul de rare. Era evident că de mult nu mai trecuse nimeni pe aici.

O aşteptă să se apropie şi-apoi o zbughi în jos pe scări încă vreo douăzeci de trepte, pierzându-se în întuneric, deşi Lirael îi auzea destul de bine bocănitul înfundat al paşilor.

Fata oftă şi-şi iuţi pasul, atentă să nu alunece pe stratul de licheni. Simţea în depărtare ceva ce o neliniştea, un soi de apăsare pe care n-o putea cuprinde cu puterea minţii şi care se-nteţea cu fiecare treaptă.

Căţeaua se opri să o aştepte încă de opt ori până dădură de capătul scărilor, adânc în inima muntelui. Lirael mai inspectase astfel de locuri, dar niciodată atât de departe. După socotelile ei, se afla la o adâncime de peste patru sute de metri de orice ascunzătoare descoperită până acum în măruntaiele Gheţarului. Cu toate astea gheaţa nu pătrunsese până aici, ceea ce făcea ca locul să pară şi mai ciudat, fiind total diferit de orice domeniu al Clayrelor.

Mai mult, pe măsură ce coborau se făcea tot mai întuneric şi însemnele menite să lumineze calea erau din ce în ce mai rare şi mai palide, până când se-mpuţinară de tot, rămânând doar câteva ici-colo. Abia când le studie mai atent, observând cât sunt de vechi şi ponosite, îşi dădu seama că scara fusese construită de jos în sus.

În mod normal n-o deranja obscuritatea, însă de data asta era prea de tot. Făcu, aşadar, o vrajă de iluminare, suflând în aer două însemne lucitoare pe care le trimise dinainte, să îi călăuzească paşii în timp ce cobora.

Căţeaua o aştepta pe ultima treaptă, scărpinându-şi urechea în faţa unei alte porţi strunite de Magia Legământului, o uşă de piatră pe care erau gravate în Alfabetul Mediu nişte litere de-o şchioapă, alături de câteva simboluri pe care doar un Mag le-ar fi putut vedea.

Lirael se aplecă să le citească şi se trase iute înapoi, dând să o ia la fugă în sus pe scări. Văzând asta, Căţeaua i se vârî printre picioare şi o făcu să se împiedice. Când fata căzu, vraja de iluminare se risipi ca la un semn şi însemnele se stinseră, alunecând înapoi în fluxul nesfârşit al Legământului.

Cuprinsă de spaimă, orbecăi în beznă încercând să se ridice, convinsă că se îndreaptă către scară. Atinse în schimb botul umed al Căţelei şi observă cum trupul ei prinde contur încetul cu încetul, ca şi cum cineva o desena în întuneric cu un creion de abur lucitor.

— Foarte inteligent din partea ta! îi zise animalul

trecându-şi limba prin urechea fetei. Te pomeneşti că ai uitat vreo plăcintă în cuptor?

— Uşa… bâigui Lirael, lăsându-se jos moale. E o piatră de mormânt… şi duce spre o criptă.

— Serios?

— Da, şi are numele meu pe ea! murmură ea aproape fără răsuflare.

Se lăsă o tăcere lungă şi apăsătoare pe care tot Căţeaua o întrerupse, zicând:

— Ia să vedem dacă-nţeleg eu bine… Tu chiar crezi că cineva s-a ostenit să-ţi facă special o criptă acum mai bine de o mie de ani, sperând c-o să apari într-o bună zi şi o să mori de inimă?

— Păi… nu…

Se aşternu un nou moment de tăcere pe care Căţeaua îl curmă continuând:

— Presupunând că ai dreptate şi uşa duce într-adevăr către o criptă, spune-mi rogu-te cât de des întâlnit e-un nume precum Lirael?

— Păi, am avut pare-mi-se o mătuşă după care m-au botezat şi care a murit de mult, şi înaintea ei a mai fost parcă una…

— Deci cripta asta sau ce-o fi ea e mai degrabă a unei alte Lirael, nu crezi? o linişti Căţeaua cu blândeţe. De altfel, cum poţi fi sigură că e o criptă? Eu una n-am văzut decât două cuvinte pe uşă, iar al doilea nu mi s-a părut c-ar seamăna cu „mormânt” ori „criptă”.

— Şi-atunci cu ce semăna? întrebă Lirael, ridicându-se în sfârşit în picioare, cu mintea deja în fluxul magic de unde voia să culeagă însemnele pentru lumină, gata să le descrie cu degetele-n aer.

Nu-şi aducea aminte care era al doilea cuvânt, dar nici nu voia să recunoască cât de tare se speriase văzându-şi numele gravat în piatră. Intrase în panică şi fuga i se păruse pe moment cea mai bună soluţie, singura cale să se întoarcă la Bibliotecă, unde se simţea la adăpost.

— Cu ce nici prin gând nu-ţi trece, răspunse Căţeaua plină de importanţă în clipa când din degetele fetei ţâşniră raze de

lumină direct către uşa de piatră.

De data asta Lirael cercetă literele pe îndelete, atingând adânciturile cu băgare de seamă. Se încruntă citindu-le iar şi iar, fără să le poată desluşi înţelesurile ascunse.

— Nu înţeleg, zise în cele din urmă. Al doilea cuvânt pare să fie „cale”. Calea lui Lirael! se lumină ea în sfârşit.

— Păi hai să-ţi urmezi calea atunci, o îndemnă Căţeaua nonşalantă. Chiar dacă nu eşti *acea* Lirael, eşti totuşi Lirael, aşa că presupun că ai putea să…

— Ia nu mai flecări atâta! o întrerupse fata îngândurată.

Dacă într-adevăr avea să îşi găsească drumul dincolo de poartă, un drum care purta numele ei, acesta fusese făurit acum mai bine de-un mileniu – lucru deloc imposibil de vreme ce Clayrele aveau adesea Viziuni cu viitorul îndepărtat, sau mai degrabă cu posibilele lumi ce vor să vină, cum le plăcea lor să spună. Pentru ele viitorul era ca un pârâu cu multe braţe care se îndepărtau de albie intersectându-se, pentru ca mai apoi să se despartă din nou, iar munca lor consta de fapt în a ghici care din posibilităţi avea să se-mplinească ori e mai de dorit.

Dar dacă Clayrele de odinioară o Văzuseră într-adevăr în viitorul lor, de ce suratele ei cu Viziune nu reuşeau nicicum să-i întrevadă soarta? Sanar şi Ryelle îi spuseseră odată că nici măcar Profetesele Veghei de Nouă Zile nu izbuteau s-o Vadă, oricât s-ar strădui. Viitorul ei părea de nepătruns, la fel ca prezentul. Niciuna din Clayre n-o zărise lucrând la Bibliotecă sau pur şi simplu dormind în patul ei, lucruri atât de banale! Iată că iarăşi făcea notă discordantă, şi nu pentru că îi lipsea Darul Viziunii, ci pentru că cele care-l aveau deja nu o puteau Vedea cu niciun chip.

Dacă nici Profetesele nu reuşeau să-i dibuiască soarta, cum oare să fi ştiut de ea strămoaşele Clayre? De ce să îi fi pregătit un drum anume şi trepte care s-o conducă într-acolo? Pesemne că fusese destinat unei alte Lirael, vreo rudă îndepărtată de-a ei.

Gândul o mai linişti puţin şi prinse în sfârşit curaj să se apropie de uşă. Îşi puse mâinile pe placa rece şi o împinse uşurel, simţind Magia gâdilându-i palmele ca un ogar bătrân ce toarce dinaintea focului sub mângâierile stăpânului.

Uşa se clinti spre interior cu un scrâşnet prelung, niţel îndărătnică la început. Curentul rece dinăuntru o ciufuli uşor, jucându-se prin aer cu însemnele călăuzitoare. Venea şi un miros greoi de umezeală însoţit de acea senzaţie de mai devreme, o apăsare stranie şi din ce în ce mai puternică, ca o durere surdă de măsele care anunţă chinuri groaznice.

Dincolo de prag se deschidea o încăpere imensă al cărei capăt nu se zărea din conul de lumină unde stătea Lirael. Semăna cu o grotă rece şi întunecoasă.

Intră şi-şi ridică privirea spre tavan, scrutând întunericul până când începu s-o doară ceafa şi ochii i se obişnuiră în sfârşit cu bezna. Pe ici pe colo se întrezăreau mici petice de o luminescenţă stranie, nefirească pentru strălucirea Legământului, care se ridicau atât de sus încât cea mai distantă semăna cu o constelaţie pe cerul nopţii. Fără să-şi coboare privirea Lirael băgă de seamă că stă pe marginea unei prăpăstii destul de adânci, care se întindea până aproape de creasta Meteorului.

Stătea pe o scândură lată ca un fel de terasă, dincolo de care se căsca un hău al cărui fund puteai jura că ajunge până-n genunile pământului. Recunoscu locul pe dată, căci nu ştia decât o singură râpă atât de îngustă şi adâncă. Îşi aduse aminte de podurile de deasupra, înşirate unul după altul ca firele de aţă. Le traversase doar de-atâtea ori, fără să bănuiască nicio clipă ce se ascunde dedesubt!

— Eu ştiu de locul ăsta, zise Lirael în şoaptă, îngânată de ecou. Suntem pe fundul Prăpastiei, nu? Şovăi, apoi adăugă: Locul de veci al Clayrelor…

Căţeaua Obraznică o aprobă tăcută.

— Ştiai dinainte, nu-i aşa? întrebă fata cu ochii pironiţi în sus. Deşi nu le vedea, ştia de ungherele săpate în partea superioară a stâncii şi care adăposteau rămăşiţele Clayrelor. Generaţii întregi îşi dormeau somnul de veci în acest cimitir pe verticală şi Lirael simţise de departe apropierea criptelor cu moartele ce odihneau în ele. Aşa se explica senzaţia ciudată ce-o încercase mai devreme.

Mama ei nu se afla acolo, căci ea murise printre străini, mult prea departe de familie ca trupul să-i mai poată fi depus în

scobiturile Gheţarului. Filris se număra însă printre sufletele care-şi găsiseră liniştea aici, alături de alte cunoscute de-ale lui Lirael.

— Am bănuit eu bine că-i o criptă! se umflă ea în pene, privindu-şi triumfătoare tovarăşa de drum.

— E mai degrabă un osuar, o corectă Căţeaua. Din câte ştiu, atunci când o Clayră îşi întrevede moartea, e coborâtă cu o frânghie la înălţimea potrivită şi de acolo începe să îşi sape propriul…

— Nu cred aşa ceva! o întrerupse Lirael contrariată. Momentul îl ghicesc, e-adevărat, însă de obicei Pallimor şi celelalte grădinărese pregătesc grotele. Mătuşa Kirrith zice că-i semn de proastă creştere dacă îţi sapi mormântul singură… Tăcu câteva clipe, după care o întrebă în şoaptă: M-or fi văzut oare pierind şi m-au trimis aici să-mi sap propria criptă, drept pedeapsă că nu mă port frumos?

— Dacă mai scoţi una ca asta, mă tem c-am să te muşc cum se cuvine, mormăi Căţeaua exasperată. De unde-ţi vine obsesia asta cu moartea, mă rog?

— Uită-te şi tu la locul ăsta! E peste tot, şi-o simt foarte intens.

— Asta din cauză că poarta către Moarte stă mai mereu întredeschisă în locurile unde a murit mai multă lume sau unde sunt oameni înmormântaţi, îi explică animalul cu un aer absent. Sângele se înfierbântă şi de-asta unele Clayre devin sensibile la anumite semne. Asta ţi s-a întâmplat şi ţie adineauri şi nu trebuie să-ţi fie teamă.

— Nu îmi e, se auzi Lirael vorbind. E ca o durere sau o mâncărime care nu-ţi dă pace şi te îmboldeşte să faci ceva, orice, numai să scapi de ea.

— Presupun că necromanţie nu ştii, nu?

— Normal că nu! E interzis, doar e Magie Liberă!

— Nu neapărat. Clayrele nu sunt chiar întru totul străine de Magia Liberă. S-au folosit de ea în trecut şi unele încă o practică şi azi, îi spuse Căţeaua atrasă deodată de un nou miros, adulmecând de zor pe la picioarele stăpânei.

— Cine s-ar îndeletnici cu-aşa ceva? o iscodi Lirael, dar animalul îşi văzu mai departe de treabă, amuşinându-i

picioarele. Ce tot miroşi acolo?

— Magie, răspunse Căţeaua, ridicându-şi privirea preţ de o clipă înainte să-şi reia turele ameţitoare. Magie străveche, de demult, ascunsă aici, în măruntaiele pământului. Hmmmm, ce ioooo...

Îşi termină fraza cu un schelălăit prelung, căci în secunda următoare o fâşie învăpăiată străpunse întunericul spre înălţimi, presărând explozii de lumină şi căldură peste tot.

Luată pe nepregătite, Lirael se clătină şi căzu peste pragul porţii, urmată de Căţeaua a cărei blană mirosea deja a pârlit.

Tot soiul de forme prinseră a se contura pe peretele în flăcări, siluete umane care-şi îndoiau mâinile şi picioarele printre văpăi, alături de însemne de Legământ care se răsuceau în infernul portocaliu, albastru şi roşu mult prea iute ca să le poată desluşi.

Deodată trupurile mistuite se desprinseră din vâlvătaie şi Lirael băgă de seamă că erau soldaţi cu săbii strălucitoare, plămădiţi din flăcări din creştet până-n tălpi.

— Fă ceva! îi strigă Căţeaua.

Lirael rămase nemişcată, privind la războinicii de foc care veneau către ele, uniţi sub aceeaşi vrajă de Legământ. Alcătuiau laolaltă un paznic uriaş şi preaputernic împărţit în mai multe bucăţi, fiecare cu menirea sa. Semăna leit cu străjerul de mai devreme, mai puţin în mărime.

Se ridică într-un sfârşit, îşi mângâie iute prietena pe creştet şi trecu pragul încrezătoare, înfruntând căldura nemiloasă şi pe străjerii cu săbii învăpăiate.

— Sunt Lirael, rosti cu voce tare, însoţindu-şi cuvintele de însemne magice de adevăr şi limpezime. Fiică a Clayrului.

Vorbele ei rămaseră suspendate în aer preţ de o clipă, deasupra pârâitului molcom al trupurilor mistuite de flăcări. Paznicii se opriră atunci şi-şi ridicară săbiile în semn de salut, înfăşurând-o într-un val de fierbinţeală ce o făcu să se înece. Tuşi scurt şi făcu un pas spre ei, dar în secunda următoare totul se nărui în întuneric, căci îşi pierduse cunoştinţa.

Când îşi veni în simţiri, Căţeaua Obraznică tocmai se pregătea să-i lingă faţa cine ştie a câta oară, căci obrajii o

strângeau deja sub stratul gros de salivă uscată.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă, privind speriată în jur.

Focul dispăruse, la fel şi paznicii, şi mici însemne aurii îi tot dădeau târcoale ca nişte stele jucăuşe.

— Te-au sufocat când au vrut să te salute. Cine i-a pus acolo s-o fi gândit că trebuie să îţi anunţi prezenţa înainte să treci pragul, răspunse Căţeaua, dând să o mai lingă o dată, însă Lirael o opri la timp. Ori asta, ori erau ei proşti. Bine măcar că unul a fost destul de inspirat să ne lase luminiţele astea. Apropo, vezi că ai nişte şuviţe arse.

— La naiba! bombăni Lirael, examinându-şi vârfurile pârlite ce îi ieşeau de sub batic. Mătuşa Kirrith o să le vadă imediat! O să îi spun că m-am aplecat peste o lumânare sau ceva… Că veni vorba de Kirrith, e timpul să ne întoarcem.

— Hai să mai stăm puţiiin! o imploră Căţeaua. După atâta osteneală… Ia uite, luminile ne-arată un drum! Asta trebuie să fie Calea lui Lirael!

Fata se uită în direcţia pe care tovarăşa sa i-o arăta tacticoasă ca întotdeauna, cu piciorul din faţă ridicat şi botul uşor în aer. Într-adevăr, luminiţele descriau o cărare de-a lungul crestei, aliniindu-se licăritoare către un ungher şi mai întunecos al Prăpastiei.

— Ar trebui să ne întoarcem, zău, zise iar Lirael cu jumătate de gură, atrasă de cărarea luminată.

Dacă străjerii i-au dat pace, pesemne că au făcut-o cu un scop, aşa că poate merita o încercare. Cine ştie, ar putea afla ce trebuie să facă să primească Darul Viziunii… Se întorcea mereu la aceeaşi dorinţă neîmplinită, căci înlăuntrul ei speranţa încă mai dăinuia, în ciuda anilor pe care şi-i petrecuse la Bibliotecă. Poate că acum lucrurile se vor schimba, începând de aici, din inima regatului Clayrelor.

— Bine, fie, hai! se învoi în fine ridicându-se cu un oftat prelung. Până acum se alesese doar cu văpăi şi vânătăi. Ce mai aştepţi?

— După tine, o invită Căţeaua. Botul meu încă mai suferă de pe urma străjerilor care-ţi păzesc preţioasele rubedenii.

Urmară cărarea de lumini scânteietoare, care după o porţiune dreaptă se îngusta brusc, părând că se opreşte-n

stâncă. Lirael întinse mâna şi pipăi peretele rece de o parte şi de alta, descoperind că luminescenţa ce-o intrigase mai devreme venea de la un soi de ciupercă care-i lăsă o mâzgă lipicioasă pe degete şi un miros de varză stricată.

Drumul era din ce în ce mai strâmt şi cobora tot mai adânc în munte, iar frigul şi întunericul de smoală îi alungară şi ultima rezervă de căldură. La fiecare pas simţea în tălpi o vibraţie însoţită de un huruit înfundat, care creştea în intensitate pe măsură ce înaintau. La început crezu că mintea îi joacă feste sau că e din cauza acelor „semne” dinspre Moarte de care îi vorbise Căţeaua, dar mai apoi îşi dădu seama că e de fapt bolboroseala unei ape.

— Probabil e vreun izvor subteran prin apropiere, zise Lirael cu voce tare, încercând să acopere susurul difuz. La fel ca celelalte Clayre, nu prea ştia să înoate şi singurul ei contact cu şuvoaie mai mari de apă era atunci când se topea zăpada primăvara şi bucăţi uriaşe de gheaţă se desprindeau din munte, alunecând la vale în puhoaie dezlănţuite.

— Suntem aproape deasupra lui, răspunse Căţeaua, care putea să vadă mai departe pe cărarea mărginită de luminiţele zglobii. Vorba poetului:

Izvorul cel iute din neguri a ieşit,
Către lumină apoi s-a năpustit,
Cu straie de-ntuneric şi de gheaţă,
Duşmanii din Regat el îi înhaţă.
Până ce râul Ratterlin se potoleşte
Cât e de lung în Deltă el soseşte.

— Hmm… S-ar putea să fi uitat vreun vers, două, ia să vedeeem… *Izvorul cel iute…*

— Izvorul Ratterlinului e aici? o întrerupse Lirael mirată, arătând în faţă. Nu ştiam că izvorăşte din munte, întotdeauna am crezut că se formează din gheaţa topită.

— Ba izvorăşte, îi confirmă Căţeaua după o pauză. Izvoarele sunt aici de când lumea, ascunse în inima muntelui. Stai pe loc!

Fata rămase locului, încleştându-şi degetele în blana

Obraznicei, sub zgardă.

La început nu înţelese de ce se opriră, dar după un timp Căţeaua o porni din nou agale încă câţiva paşi, la capătul cărora vuietul râului deveni asurzitor şi picuri minusculi îi stropiră obrajii.

Ajunseră în sfârşit la izvoare, dinaintea unui podeţ de piatră îngust şi alunecos. Era lung de vreo cincisprezece metri şi la capătul lui se profila o altă uşă. Nu avea balustrade şi era lat de vreo jumătate de metru. Toate acestea, alături de volbura apelor de dedesubt erau semne clare că podul fusese gândit ca o barieră pentru Morţi.

Lirael îl cântări din priviri, uitându-se apoi la uşa din depărtare şi jos la râul furios, cuprinsă de un sentiment de teamă amestecată cu fascinaţie. Era vrăjită de dansul şuierat al apelor, dar când izbuti să-şi desprindă ochii din abis se întoarse spre Căţea, strigându-i:

— Eu nu trec nici să mă pici cu ceară!

Căţeaua n-o băgă în seamă şi Lirael tocmai se pregătea să repete, când observă că labele ei se făcuseră plate ca nişte tălpi şi erau de două ori mai groase, ceea ce îi dădea un aer de superioritate.

— Să nu-mi spui că ţi-au crescut şi ventuze, îi aruncă fata, scuturându-se de scârbă. Aşa, ca la caracatiţe.

— Ba sigur că mi-au crescut, zise Căţeaua, ridicând o labă cu un pleoscăit scurt ce acoperi pentru o clipă vuietul general. Cum altfel să mă-ncumet la aşa un drum?

— Mda, pare periculos, bâigui Lirael cu ochii la podul îngust.

În mod vădit, Căţeaua nu se dădea bătută, însă cu ajutorul ei şi-al lipitoarelor de pe tălpi trecerea devenea posibilă, deşi foarte primejdioasă. Oftă adânc şi se aplecă să-şi scoată încălţările, ferindu-se de ploaia de stropi fini. Îşi prinse de curea şiretele botinelor de piele şi-şi trecu degetele pe piatra rece, răsuflând uşurată să simtă striaţiile pe care nu le observase în lumina difuză. Aveau cu siguranţă să-i dea ceva mai multă stabilitate.

— Mă întreb de ce-or fi construit podul ăsta? zise ea, suindu-se în spinarea Căţelei şi prinzându-se de zgardă, simţind

pe lângă siguranţa trupului atletic vibraţia liniştitoare a Legământului. Pe cine încercau să ţină la distanţă?

Obraznica înaintă doar câţiva paşi când Lirael adăugă:

— Sau poate-ar fi mai bine să întreb cine nu trebuia să scape pe aici.

Vocea i se pierdu în zgomotul infernal dimprejur.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI
Puterea lui trei

Uşa de la capătul podului se deschise îndată ce Lirael o atinse. Simţi din nou Magia revărsându-se asupră-i, dar nu prietenoasă ca la prima uşă ori blândă ca la intrarea în Prăpastie, ci precipitată şi iscoditoare, vrând parcă să-i găsească vreun cusur şi învoindu-se cu greu s-o lase înăuntru.

Simţi în palmă fiorul de pe spinarea Căţelei când uşa se deschise în sfârşit, mirându-se în sinea ei că îi e teamă de atâta lucru. Înţelese de ce când mirosul de rugină al Magiei Libere o întâmpină de undeva din faţă, încătuşat de Legământul ce îl strunea şi-l domina.

— Magie Liberă, zise Lirael în şoaptă, cu teamă în glas.

Căţeaua merse mai departe, târând-o după ea, aşa că fata trecu pragul cu inima strânsă.

Nici nu intrară bine, că uşa se şi trânti în urma lor, curmând într-o clipită vuietul năprasnic. Totul se cufundă într-o tăcere mormântală şi-o beznă atât de neagră încât cu greu îţi puteai imagina că mai există şi lumină pe lume. Lirael nu mai văzuse niciodată aşa ceva şi simţea că-şi pierde minţile. Noroc cu trupul cald şi îmblănit de lângă ea, care îi dădea siguranţa că stă încă pe picioare şi încăperea nu e într-o rână, aşa cum avea impresia.

— Nu te mişca! şopti Căţeaua şi Lirael îi simţi botul umed pe picior, ca şi cum voia să-şi întărească spusele.

Izul de Magie Liberă era din ce în ce mai pregnant şi Lirael îşi prinse nasul cu degetele, încercând să nu tragă aer în piept, în timp ce cu cealaltă mână apucă şoricelul din buzunar. Slabe speranţe chiar şi pentru el să găsească drumul înapoi la Bibliotecă, dar pentru orice eventualitate…

Simţea şi freamătul Magiei Legământului înteţindu-se, formând însemne magice care pluteau în aer ca polenul, învăluite într-o lumină umedă. Cele două forţe păreau înţelese între ele, încolăcindu-se în jurul ei şi ţesând un soi de farmec tainic.

O cuprinse frica şi i se făcu un gol în stomac, simţind că se

sufocă. Trase aer în piept şi-apoi expiră încet să se calmeze, dar atmosfera era încărcată de vrăji neştiute cu care nu putea – şi nu voia – să-şi umple plămânii.

Mai multe lumini prinseră deodată a licări în întuneric, nişte cerculeţe firave cu sute de aşchii înăuntru, strălucitoare şi fine ca firul de păr. Semănau cu puful de păpădie purtat de vânturile primăvăratice. Odată cu ele miasma de Magie Liberă dispăru ca prin minune, aşa că Lirael respiră în sfârşit uşurată, dar precautǎ totuşi.

În lumina stranie şi mereu schimbătoare Lirael cercetă în sfârşit odaia octogonală. Era foarte încăpătoare şi în mod destul de ciudat – având în vedere că se aflau în inima muntelui – pereţii nu erau săpaţi în piatră, ci căptuşiţi cu plăci de ceramică dispuse în formă de stele, turnuri şi chei argintii. Tavanul era tencuit şi zugrăvit în nuanţe mohorâte, imitând un cer încărcat de nori cenuşii care ameninţau câteva stele lucitoare, şapte la număr. Pe jos era întins un covor albastru-închis şi moale, pe care abia acum îl simţi sub tălpile goale, o binecuvântare faţă de piatra rece a podului.

În mijlocul camerei trona o masă frumoasă din lemn de sequoia ale cărei picioare zvelte aveau fiecare la capăt trei degete de argint. Pe suprafaţa lăcuită se aflau trei obiecte unul lângă altul: o cutiuţă de metal mare cât palma ei, un set de fluiere ori mai degrabă un nai şi o carte cu coperte albastre de piele şi încuietori de argint. Se vede treaba că masa şi ustensilele de pe ea erau punctul de atracţie al magiei, căci luminiţele erau mai concentrate acolo, formând o fâşie translucidă ca o ceaţă lăptoasă.

— Hai, du-te acum, o îndemnă Căţeaua, aşezându-se pe picioarele din spate. Se pare că am găsit ce căutam.

— Ce vrei să spui? o întrebă Lirael suspicioasă, trăgând adânc aer în piept să-şi facă curaj.

Se simţea în siguranţă acum, deşi erau destule vrăji în cameră pe care nu le cunoştea şi nici nu spera să le înveţe vreodată. Mai avea încă pe limbă izul înţepător al Magiei Libere, ca un ghimpe de care nu se putea descotorosi.

— Uşile ţi s-au deschis, calea ţi-a fost luminată, paznicii te-au lăsat să treci… începu Căţeaua, atingându-i mâna cu botul ei

rece şi privind-o cu subînţeles. Nu încape îndoială că instrumentele de pe masă pe tine te aşteaptă. Eu nu vreau să-mi bag nasul, aşa că te voi aştepta aici. Mă gândeam chiar că aş putea să trag un pui de somn. Să mă trezeşti când vine vremea să ne-ntoarcem.

Zicând aşa, îşi dezmorţi alene spinarea şi picioarele, căscă prelung şi se întinse cât era de lungă pe covor. Se tot suci până să-şi găsească locul, aşezându-se în fine pe o parte şi adormind aparent adânc, nu înainte să-şi fluture coada prin aer de câteva ori.

— Ooof, ce mă fac eu cu tine! oftă Lirael. Acuma ţi-ai găsit să dormi? Ce mă fac dacă se-ntâmplă ceva rău?

Căţeaua deschise un ochi şi zise printre dinţi:

— Mă trezeşti, se-nţelege.

Lirael o privi nervoasă, uitându-se apoi la masa din mijloc. Stilken fusese duşmanul cel mai de temut pe care-l înfruntase în pasajele Bibliotecii, însă în ultimii ani întâlnise şi alte primejdii – monştri malefici, farmece străvechi imprevizibile ori greu de strunit, capcane mecanice sau chiar coperte otrăvite. Orice bibliotecară se putea confrunta cu astfel de pericole, însă niciunul nu se compara cu încercarea de acum. Nu ştia nimic despre cele trei obiecte, doar că erau păzite cu sfinţenie de puteri mult mai încrâncenate decât văzuse ea vreodată.

Mai mult, erau atât de vechi că nimeni nu le ştia obârşia. Totul în această cameră – pereţii, tavanul, covorul şi masa – era acoperit de straturi suprapuse de însemne magice, unele de-acum o mie de ani sau mai bine. Le simţea plutind pretutindeni, topindu-se unul într-altul sau preschimbându-se neîncetat. Dacă închidea ochii chiar şi pentru o clipă, întreaga odaie devenea o imensă Piatră de Legământ, căci o percepea ca pe o sursă de magie, nu ca un loc care fusese fermecat în repetate rânduri.

Nu era totuşi cu putinţă, cel puţin după câte ştia ea…

Deschise ochii ameţită, observând cu uimire însemnele ce i se zvârcoleau în piele, în răsuflare şi în vene. Între ele Magia Liberă înota nestingherită. Firişoarele pufoase de lumină ţâşniră deodată către ea ca nişte tentacule scânteietoare, încolăcindu-i-se de mijloc şi trăgând-o cu blândeţe către masă.

Orbirea magică o zăpăci uşor, de parcă tocmai s-ar fi trezit

din vis. Încercă să reziste la început, lăsându-se apoi în voia luminii învăluitoare, uitând cu totul de Căţeaua adormită.

Cât ai clipi era deja la masă, fără să ştie cum a ajuns acolo. Palmele i se odihneau pe suprafaţa lăcuită, dinaintea obiectelor misterioase. Ca orice Bibliotecară Secundă, alese cartea mai întâi, trecându-şi degetele peste încuietoarea de argint în timp ce citea titlul gofrat în relief pe cotor cu litere de argint: *Cartea Amintirilor şi a Uitării.*

Lirael trase de clapă, simţind magia dinăuntru şi însemnele ce fremătau în metalul vrăjit, simboluri de ferecare şi închidere, de pârjolire şi distrugere.

Încuietoarea se deschise înainte să-şi dea seama ce e cu însemnele, aşa că nu păţi nimic. Deschise cartea cu atenţie şi trecu de pagina cu titlul, întorcând foile subţiri şi aspre una după alta. Pe fiecare erau cuibărite însemne de Legământ, ferecate în hârtie înainte de aşternerea literelor. Mai era şi Magie Liberă, dar controlată şi călăuzită unde trebuie. Copertele erau şi ele împletite cu ambele feluri de Magie, ce pătrunseseră până şi în lipiciul şi legăturile de pe cotor.

Grosul se concentra însă în tipăritură. Lirael mai văzuse astfel de cărţi fermecate, deşi poate mai puţin puternice. *În Pielea Leului,* de pildă. Aşa o carte nu putea fi niciodată terminată, căci conţinutul ei se preschimba mereu după nevoia şi mofturile creatorului, după capriciile vremii ori ca să fie-n ton cu cele patru faze ale lunii. Unele erau făcute în aşa fel încât să nu-ţi aduci aminte ce-ai citit decât atunci când se-ntâmpla ceva, iar asta numai pentru că făuritorul era un om milos pe care nu-l lăsase inima să îşi împovăreze cititorii cu tot felul de grozăvii.

Începu să citească în timp ce luminiţele i se-nvârteau în jurul capului, desenând tot felul de modele pe pagină din pricina şuviţelor pe care i le ciufuleau în zborul lor dansant. Trecu de prima pagină, o începu pe următoarea şi tot aşa până ce termină primul capitol. Făcea mişcări regulate, întinzând scurt mâna să dea pagina. În spatele ei Căţeaua dormea dusă, iar respiraţia ei sacadată ţinea parcă isonul paginilor întoarse una după alta.

După câteva ore bune sau poate zile chiar – căci pierduse întru totul noţiunea timpului – Lirael întoarse în sfârşit ce părea

a fi ultima foaie şi închise cartea, care se ferecă îndată pocnind din clapele de argint.

Încercă să le desfacă şi pentru că nu izbuti îşi îndreptă atenţia către naiul de argint, format din şapte fluieraşe ordonate după mărime, de la cel mai scurt – cât degetul ei mic – până la cel mai lung, aproape cât palma. Îl apropie de buze fără să sufle, să nu cumva să deştepte vreo vrajă adormită. Aflase din carte cum fuseseră făcute şi cum trebuiau folosite, aşa că ştia de-acum că însemnele magice care se preumblau pe ele nu erau decât o spoială menită să ascundă Magia Liberă pitită înăuntru.

Le atinse pe fiecare în parte, de la cel mic şi până la cel mare, rostindu-le numele în minte înainte să pună naiul înapoi pe masă. Ridică apoi ultimul instrument rămas, cutiuţa de metal. Şi ea era tot din argint, cu gravuri elegante peste şi printre care alunecau însemne magice asemenea celor de pe carte, vestind pedepse aspre celor ce se încumetau să o deschidă fără să aibă Sângele Curat. E drept că nu specificau ce tip de sânge trebuia să ai anume, dar Lirael îşi zise că dacă i-a mers cu cartea la fel se va-ntâmpla şi cu cutia.

Atinse uşor încuietoarea, tremurând la dogoarea Magiei Libere strunite înăuntru, însă cutia rămase ferecată. O străfulgeră atunci gândul că poate cartea o amăgise în vreun fel, ori citise ea însemnele anapoda… sau sângele era problema? Închise ochii şi mai încercă o dată, apăsând clapeta cu încredere.

Caseta începu să-i tremure în palmă şi Lirael deschise ochii, văzând-o cum se desface de la mijloc, unde capacul era prins în balamale. Semăna cu acele mici oglinzi pe care unii le ţineau de obicei pe raft ori pe masă.

O deschise de tot şi o aşeză pe masă, cele patru colţuri formând un romb perfect. Cutia propriu-zisă era de argint, iar cealaltă jumătate – unde ar fi trebuit să fie oglinda – era dintr-un material necunoscut, mat şi întunecat, un dreptunghi obscur în care lumina refuza să se reflecte.

Cartea Amintirilor şi a Uitării o numea Oglinda Neagră şi Lirael citise în mare parte cum funcţionează. Din păcate nu putea fi folosită în odaia unde se aflau şi nici în altă parte din

Lumea celor Vii, ci numai în Moarte. Bine-nţeles că nu avea nicio intenţie să meargă într-acolo, chiar şi de-ar fi găsit cu uşurinţă drumul de întoarcere. Moartea era regatul lui Abhorsen, nu al Clayrelor, deşi Lirael bănuia că Oglinda Neagră nu e tocmai străină de Darul Viziunii.

O închise cu un păcănit scurt şi o lăsă pe masă fără să-şi ia mâna de pe ea. Rămase aşa un minut întreg, căzută pe gânduri. O ridică apoi din nou şi o vârî în buzunarul uniformei alături de o peniţă de argint, o bucată de sfoară ceruită şi un ciot de creion. Şovăi un moment, apoi luă şi naiul şi îl băgă în buzunarul drept, lângă şoricelul mecanic. Înşfăcă în cele din urmă şi *Cartea Amintirilor şi a Uitării* şi o adăposti la piept, sub vesta roşie.

Se îndreptă pe urmă către Căţeaua Obraznică, hotărâtă să o ia la întrebări ca să priceapă cât de cât cele întâmplate. Cartea, Oglinda şi naiul stătuseră aici timp de mai bine de-un mileniu, aşteptând în întuneric pe cineva despre care Clayrele de-odinioară ştiuseră că va sosi.

Aşteptaseră amuţite ca cea numită Lirael să vină şi să le deştepte.

O aşteptaseră *pe ea.*

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI
Un anotimp tulbure

Prinţul Sameth stătea tremurând în foişorul de pază al Palatului, aflat în cel de-al doilea turn ca înălţime. Purta o haină de blană, cea mai groasă pe care o avea, însă vântul îl răzbise chiar şi prin ea şi el n-avea niciun chef să facă o vrajă de încălzire. Într-un fel îşi dorea să răcească, ca să scape pe programul strict pe care i-l pregătise Ellimere.

Se dusese acolo din două motive: primul, pentru că spera să-i zărească pe părinţi întorcându-se; al doilea, pentru că nu voia să dea ochii cu Ellimere sau cu oricine altcineva încerca să-i organizeze viaţa.

Îi era tare dor de mama şi de tatăl său şi îşi dorea să-i vadă cât mai repede, mai cu seamă că l-ar fi scăpat de tirania surorii sale, însă Sabriel petrecea foarte puţin timp în Belisaere, fiind mereu pe drumuri în Planorul ei roşu cu auriu. Era o iarnă greu încercată şi oamenii numai despre asta vorbeau, despre Morţii şi creaturile plămădite din Magie Liberă ce încercau să se strecoare în Lumea celor Vii. Îl treceau sudori reci de câte ori îi auzea, ştiind că pentru el o spun şi simţindu-se vinovat că nu studiază *Cartea Morţilor*, ca să se pregătească să-şi ajute mama.

Chiar acum ar fi trebuit să citească în loc să piardă vremea cu ochii pironiţi în zare, dincolo de acoperişurile îngheţate ale oraşului, învăluite în fumul cenuşiu al focului din vetre.

Nu deschisese deloc volumul de când i-l dăduse Ellimere, ţinându-l închis într-un dulap din atelier. Se gândea la el în fiecare zi, ba chiar îl descuia uneori şi se uita la el, fără să se încumete totuşi să îl deschidă. Pierdea ore întregi de studiu muncindu-se cum să îi spună mamei că nu poate citi din carte şi că-i e groază să se întoarcă prea curând în Moarte.

Ellimere îi stabilise două ore de lectură pe zi, pe care ea le numea „pregătirea pentru Abhorsen”, dar Sam nici nu se atingea de carte. În zadar tot încerca să îi explice cum se simte şi cât îi e de teamă, şi orice scrisoare adresată ambilor părinţi sau fiecăruia în parte sfârşea inevitabil pe foc.

— O să îi spun mamei, şi gata! zise Sam nu foarte tare, să nu-l audă paznicii din colţul îndepărtat. Oricum aveau o părere destul de proastă despre abilităţile lui ca Prinţ şi nu voia să-l suspecteze că mai e şi nebun pe deasupra. Ba mai bine lui tata mai întâi, şi-apoi poate îi spune el mamei… adăugă după un moment de ezitare.

Touchstone abia sosise de la Estwael şi plecase deja călare către miazăzi, la Fortul Garnizoanei de pe Dealul Barhedrin, la nord de Zid. Se zvonea că oamenii din Ancelstierre lasă grupuri masive de refugiaţi din sud să treacă Zidul şi să se stabilească în Regatul Vechi – ori mai bine zis să fie căsăpiţi de creaturile sinistre ce îşi aveau sălaşul în zona de graniţă. Touchstone se dusese să vadă ce se întâmplă şi să salveze eventualii supravieţuitori.

— Ancelstierrieni proşti! mormăi Sam, lovind zidul cu piciorul, alunecând cu celălalt pe gheaţă şi lovindu-şi cotul de marginea de piatră. Aah! exclamă, frecându-şi cotul. La naiba!

— Sunteţi bine, domnule? îl întrebă paznicul, apropiindu-se în pas alergător, mult mai sigur pe picioare în cizmele lui cu ţinte în comparaţie cu Sam, care purta nişte papuci de casă din piele de iepure. Să nu vă rupeţi vreun picior!

Sam se strâmbă, ştiind prea bine unde bate. Viitoarea sa evoluţie artistică pe post de Pasăre a Zorilor era un subiect constant de amuzament printre străjeri, iar aluziile lor deloc subtile îl mâhneau profund, la fel ca purtarea lui Ellimere, care îşi exersa rolul de co-regentă cu multă convingere, fiind amabilă şi graţioasă cu toată lumea, mai puţin cu el.

Repetiţiile pentru Festival erau doar o parte a chinului, neîndemânarea lui fiind o dovadă în plus că nu se ridică la înălţimea surorii sale. Era împiedicat şi dansul nu-l pasiona deloc, la Tribunal mai picotea din când în când, şi, deşi avea ceva talent la mânuitul săbiei, nu se învrednicea să şi-l cultive antrenându-se cu străjerii.

Nici în privinţa Perspectivei nu stătea prea bine. Ellimere se dedica trup şi suflet sarcinii primite, muncind cu sârguinţă, pe când fratele ei îşi neglija îndatoririle, meditând la viitorul său nesigur şi devenind uneori atât de prins în propriile-i gânduri încât se oprea de tot din treabă.

— Domnule, sigur sunteţi bine? repetă paznicul.

Sam clipi de câteva ori, trezindu-se din reverie. Iar visa cu ochii deschişi.

— Sunt bine, mulţumesc, îi zise paznicului, mişcându-şi degetele în mănuşă. Am alunecat şi m-am lovit la cot, atâta tot.

— Ce e aşa de fascinant în depărtare? îl întrebă străjerul, Brel pe numele lui, un bărbat cumsecade care nu râdea ca alţii pe ascuns de câte ori îl vedea costumat în Pasărea Zorilor.

— Nimic… răspunse Sam, clătinând din cap.

Privi din nou către acoperişuri, în centrul oraşului de astă dată. Festivalul Iernii începea peste câteva zile şi ridicarea cortului ce avea să adăpostească Târgul Promoroacei era în toi. Mare cât să încapă un oraş întreg sub el, cortul era aşezat pe Lacul Loesare, acum îngheţat, şi avea mii de tarabe şi scene de spectacol, actori, măscărici şi jongleri, muzicanţi şi magicieni, expoziţii şi prezentări, tot soiul de jocuri şi ghiduşii, plus mâncăruri din toate colţurile Regatului şi chiar de mai departe. Lacul Loesare acoperea aproape toată valea din centrul oraşului, pe o suprafaţă de nouăzeci de acri, însă Târgul îi depăşea cu mult malurile, întinzându-se şi peste grădinile publice care îl mărgineau.

Sam îl aşteptase mereu cu mare nerăbdare, însă anul acesta nu era deloc entuziasmat. Nu simţea decât amărăciune şi indiferenţă, pradă celei mai negre depresii.

— Bucuria pregătirilor, zise Brel, frecându-şi mâinile mulţumit. O să avem un festival reuşit anul ăsta.

— Chiar aşa? întrebă Sam mâhnit. Dansul cu Pasărea Zorilor se făcea de obicei în ultima zi de festival, iar anul acesta el trebuia să poarte mlădiţa înverzită ce simboliza Primăvara, rămânând la coada procesiunii după dansatorii care întruchipau pe rând Zăpada, Grindina, Zloata, Negura, Furtuna şi Îngheţul, cu toţii pe picioroange şi extrem de pricepuţi, plutind în aer ameninţător deasupra Păsării Zorilor şi punându-l astfel într-o lumină proastă.

Dansul Iernii era lung şi istovitor, întinzându-se pe mai bine de trei kilometri printre aleile întortocheate ale Târgului. De obicei însă dura mult mai mult, căci pe anumite porţiuni alaiul făcea cale întoarsă atunci când Cele Şase Spirite ale Iernii se

năpusteau asupra Păsării, încercând să-şi prelungească şederea furându-i tulpina de sub aripă ori punându-i piedică cu picioarele lor alungite.

Până acum făcuseră doar două repetiţii de la cap la coadă. Teoretic, Spiritele Iernii se prefăceau doar că-l doboară, dar Sameth reuşea de fiecare dată să se împiedice singur. La sfârşitul primei repetiţii îşi luase deja trei căzături şi-şi îndoise ciocul de două ori, rămânând la propriu cu penele zbârlite. A doua repetiţie fusese şi mai şi, căci Pasărea se prăvălise din greşeală peste Zloată, dezechilibrând-o de pe picioroange şi doborând-o la pământ. Mai mult, fata care-i luase locul nici nu voia să îi vorbească.

— Cu cât munceşti mai mult la repetiţii, cu-atât mai bine o să-ţi iasă dansul, aşa am auzit, îi zise Brel încurajator.

Sam clătină din cap şi privi în direcţia opusă. Nici urmă de Planor plutind în vânt ori vreo ceată de ostaşi venind călări pe drumul dinspre miazăzi, cu emblema regală pe drapel. Pierdea timpul degeaba tot aşteptându-i pe părinţi.

Brel tuşi scurt în mănuşă şi Sam se întoarse către el, urmărindu-l cum îşi pleacă capul discret şi face stânga împrejur. O luă la pas de-a lungul foişorului îngust cu trompeta săltându-i ritmic în spinare, lovindu-se uşor de cureluşa cu care era prinsă.

Sameth plecă şi el grăbit către sala de repetiţii, căci era deja în întârziere.

Se vede treaba că Brel habar n-avea cum e cu repetiţiile. De unde auzise oare că repetiţiile dezastruoase sunt garanţia unui dans reuşit? Sam se împleticea în propriile-i picioare şi stătea mai mereu să cadă, iar dacă Cele Şase Spirite n-ar fi ştiut exact ce fac s-ar fi ales praful de tot.

Obiceiul era ca după festival toţi dansatorii să ia masa la Palat alături de familia regală, dar Sam era hotărât să nu se ducă. Se făcuse destul de râs, cu ditamai vânătăile pe tot corpul. Era convins că noua fată aleasă pentru Zloată îl îmbrâncise dinadins către sfârşitul dansului, răzbunându-şi astfel sora căreia îi ţinea locul.

În loc să participe la cină se duse aşadar la el în atelier, încercând să dea uitării necazurile de peste zi meşterind de zor

la o jucărie interesantă, al cărei mecanism complicat funcţiona pe bază de magie. Ellimere trimise un paj după el şi, când văzu că tot nu vine, îl lăsă în pace – măcar pentru o seară. Nu prea avea de ales, cu atâţia musafiri de faţă.

A doua zi şi-n cele ce urmară îl pedepsi însă pentru nesăbuinţa lui, refuzând să creadă că are într-adevăr o problemă. Îl împovără cu tot felul de sarcini şi i le puse în cap şi pe surorile prietenelor ei, convinsă că o fată cu picioarele pe pământ are să-l lecuiască cât ai zice peşte. Evident că Sam se strâmba de fiecare dată când Ellimere îl aşeza lângă o fată la cină ori când acestea treceau „din întâmplare” pe la atelier, rugându-l să le repare te miri ce.

Mereu cu gândul la cartea din dulap şi la întoarcerea mamei sale, lui Sam nu-i prea ardea de prietenii sau legături amoroase. Aşa se face că nu doar domnişoarele ce îi erau prezentate, ci toţi tinerii de la Palat ajunseră să-l creadă distant şi încrezut. Chiar şi cei cu care se ştia deja, prieteni pe care îi revedea cu drag în fiecare vacanţă, îl evitau acum-stânjeniţi. Prins între îndatoriri oficiale şi gânduri sumbre despre viitor, Sameth nici nu băgase de seamă că cei de vârsta lui nu-i căutau niciodată compania, ferindu-se de el de câte ori puteau.

Mai vorbea cu Brel din când în când, dacă se nimereau amândoi în turn la aceeaşi oră. Din fericire, paznicul nu era prea vorbăreţ şi nici nu-l deranja tăcerea în care Sam se cufunda uneori sau obiceiul lui de a rămâne cu ochii pironiţi în zare.

— E ziua voastră astăzi, îi zise Brel în zorii unei zile friguroase, cu cerul senin ca lacrima.

Luna nu se stinsese încă de pe albastrul intens, încadrată într-un inel luminos, aşa cum se întâmplă în cea mai geroasă noapte a iernii.

Sam încuviinţă din cap. Pentru că era la numai două săptămâni după Festival, ziua lui trecea mai mereu neobservată, în umbra marelui eveniment. Anul acesta cu atât mai mult, căci Sabriel şi Touchstone erau tot pe drumuri, încercând să compenseze absenţa prin mesaje şi cadouri care, deşi bine alese, nu izbuteau să îl înveselească. Primise o haină cu emblema lui Abhorsen – cheile de argint pe un fundal albastru-închis, încadrat de conturul auriu al castelului regal

schiţat pe fond roşu. Al doilea cadou era o carte intitulată *Tratat despre Încătuşarea Elementelor de Magie Liberă.*

— Ceva cadouri aţi primit? întrebă Brel.

— Haina, îi zise Sameth. Şi o carte.

— Aha, murmură strajul, frecându-şi mâinile să-şi pună sângele în mişcare. Nicio sabie sau… un câine?

Sam clătină din cap. Nu că şi-ar fi dorit neapărat o sabie sau un animal de companie, dar poate c-ar fi fost ceva mai inspirate.

— Prinţesa Ellimere sigur vă va face un cadou pe cinste, zise Brel după o pauză destul de lungă.

— Mă îndoiesc, oftă Sam. Cine ştie ce lecţii îmi mai pregăteşte…

Brel bătu iarăşi din palme, scrutând nemişcat orizontul dintr-o parte într-alta.

— Păi, ce să zic… La mulţi ani! declară el solemn după ce îşi termină inspecţia. Câţi ani împliniţi? Optsprezece?

— Şaptesprezece, răspunse Sam.

— Aa, murmură Brel şi se depărtă să cerceteze zările şi din colţul celălalt, iar Sam se duse înăuntru.

Ellimere chiar îşi dăduse silinţa să organizeze o petrecere în cinstea fratelui său în Sala Mare, dar totul fusese un eşec din pricina atitudinii lui posace. Refuză să danseze, fiind de altfel singura zi în care îşi permitea acest privilegiu, şi, pentru că era aniversarea lui, nimeni nu îndrăzni să-i iasă din voie şi să danseze fără el. Nu se învoi nici să deschidă cadourile de faţă cu oaspeţii şi abia dacă se atinse de peştele cu lămâie garnisit cu unt şi griş, altădată mâncarea lui preferată. Parcă era un copil răsfăţat, şi nu un tânăr în pragul maturităţii. Sam ştia că îl priveau cu duşmănie, dar nu avea ce face. Pentru prima dată după săptămâni întregi de chin putuse să o înfrunte pe Ellimere şi să-i ignore poruncile, pe care ea le numea „sugestii bine intenţionate”.

Petrecerea se termină devreme şi invitaţii plecară unul câte unul, îmbufnaţi. Sam se duse direct în atelier, fără să bage în seamă rumoarea şi privirile lungi ce-l petrecură când părăsi Sala în grabă. Nu-i păsa ce crede lumea, deşi simţise mânia din ochii lui Jall Oren când ieşise. Era sigur că Jall avea să-şi verse

oful îndată ce Sabriel şi Touchstone se vor întoarce – asta dacă nu cumva se hotăra să-i spună lui mai înainte ce crede despre aşa o purtare ruşinoasă, ţinându-i unul din discursurile sale mult temute.

Ar fi suportat bucuros prelegerea lui Oren dacă nu l-ar fi îngrozit atât de tare reacţia mamei sale când avea să afle adevărul. Nici nu îndrăznea să se gândească ce va fi după. Regatul avea nevoie de un Viitor Abhorsen şi de un moştenitor la tron. Ellimere părea perfectă pentru al doilea rol, în timp el trebuia să şi-l asume pe primul. *Trebuia* să fie următorul Abhorsen, dar nu se simţea în stare şi nici nu îşi dorea.

În seara aceea, la fel ca în multe altele, descuie dulapul din stânga mesei de lucru şi îşi făcu curaj să privească la *Cartea Morţilor.* Era aşezată pe raft, strălucind cu reflexii verzui ce făceau să pălească lumina însemnelor de pe tavan.

Întinse mâna către ea, ca un vânător care dă să mângâie lupul sperând că e de fapt un câine blând şi paşnic. Atinse cu vârful degetelor încuietoarea de argint şi îl cuprinse dintr-odată un tremur atât violent încât simţi că ameţeşte. Încercă în van să se liniştească şi să ignore încleştarea de gheaţă ce pusese stăpânire pe el, trăgându-şi mâna în sfârşit şi cuibărindu-se în dreptul focului din şemineu cu genunchii strânşi la piept.

La o săptămână după ziua lui Sam primi o scrisoare de la Nick, sau mai bine zis ce mai rămăsese din ea, căci fusese scrisă pe hârtie tipografică. Ca orice produs obţinut prin mijloacele moderne folosite în Ancelstierre, odată dincoace de Zid, scrisoarea începuse să se destrame, fiind acum un mănunchi de fâşii fragile. Sam îi spusese de nu ştiu câte ori să folosească hârtie făcută de mână, dar Nick uita mereu.

Din fericire nu era într-o stare chiar atât de deplorabilă încât să n-o poată citi. Nick îl ruga să îi obţină două vize de intrare în Vechiul Regat pentru el şi un servitor. Voia să treacă Zidul în ziua solstiţiului de iarnă şi îl asigura că-i va rămâne profund îndatorat dacă îl aşteaptă la Punctul de Frontieră.

Sam se bucură nespus, căci Nick reuşea întotdeauna să îl înveselească. Consultă imediat almanahul să vadă când pică solstiţiul de iarnă în Ancelstierre şi cu ce zi din Vechiul Regat

coincide. În general Regatul era decalat cu un anotimp, însă câteodată mai apăreau fluctuaţii bizare ce trebuiau verificate în almanah, mai cu seamă în preajma solstiţiilor ori la-nceput de sezon.

Odinioară fusese aproape imposibil să obţii astfel de almanahuri, atât pentru Ancelstierre, cât şi pentru Vechiul Regat, însă acum zece ani Sabriel împrumutase copia ei tipografului Curţii, care făcuse unul nou ţinând cont de toate comentariile scrise de mână pe margini de ea şi de ceilalţi Abhorseni. Îi luase ceva timp şi trudă, dar rezultatul fusese pe măsură: un almanah foarte frumos şi îngrijit, pe o hârtie albă ca cearşaful cu tipăritura clară şi curată, cu spaţii mici între litere. Singura problemă era preţul cam mare. Chiar şi aşa, Sabriel şi Touchstone aveau mare grijă la cine putea ajunge şi Sameth fusese foarte mândru să primească unul în dar de ziua lui, când împlinise doisprezece ani.

Din fericire găsi imediat corespondenţa directă pentru ziua solstiţiului, fără să calculeze ecuaţii complicate în care să ţină cont de fazele lunii sau alte coordonate. Când Ancelstierre se pregătea de solstiţiu, Vechiul Regat sărbătorea deja Ziua Vapoarelor, în a treia săptămână de primăvară. Mai era oricum până atunci, dar măcar avea la ce să se gândească cu bucurie.

De când cu scrisoarea, Sam era ceva mai bine dispus şi asta se simţea şi în relaţiile cu ceilalţi, mai puţin cu sora sa. Iarna trecu fără să-şi vadă părinţii şi fără furtunile ori gerul năprasnic purtat uneori dinspre nord-est, odată cu grupurile de balene rătăcite care pe vreme bună nu ajungeau în Marea Saere.

Deşi fusese un anotimp destul de blând, pe la Curte şi prin oraş oamenii erau cam îngrijoraţi. Nu mai avuseseră aşa o iarnă frământată de zece ani încoace, ameninţaţi de primejdii pe care le crezuseră de mult uitate, încă de la-nceputul domniei lui Touchstone. Şoimii mesageri veneau şi plecau într-una de la Grajduri şi doamna Finney era din ce în ce mai agitată şi cu ochii umflaţi de nesomn, îngrijorată pentru odraslele ei care trudeau ca să asigure comunicarea. Deşi alarme false uneori, multe dintre mesaje vesteau cine a mai murit ori anunţau apropierea vreunor creaturi necurate, şi toate acestea necesitau intervenţia

lui Sabriel.

Şi mai era ceva ce îl preocupa: o scrisoare de la tatăl său, în care i se reamintea de acea zi nefastă din Perimetru când refugiaţii sudişti înviaţi de necromant atacaseră echipa de crichet şi el trebuise să păşească în Moarte.

O luase cu el în turn să o mai studieze în timp ce Brel îi dădea roată cu paşi apăsaţi. Citi următorul paragraf de trei ori la rând:

La ordinul guvernului, după câte îmi dau seama, Armata din Ancelstierre a permis unui grup de „voluntari” sudişti să treacă în Vechiul Regat pe la unul din Punctele de Frontieră din apropierea Zidului, încălcând astfel nu doar bunul-simţ, ci şi înţelegerile anterioare. Prin asta Corolini şi-a mai câştigat câţiva acoliţi, punându-şi totodată la încercare planul de a-i trimite în Regat pe toţi refugiaţii din Sud.

Am oprit deocamdată orice trecere şi-am întărit straja la Barhedrin, dar nu pot şti cu siguranţă că armata nu va trimite alţii, deşi Generalul Tindall m-a asigurat că va întârzia orice astfel de ordin şi ne va da de ştire din timp, pe cât posibil.

În orice caz, deja au apucat să treacă Zidul mai bine de o mie de refugiaţi, cu un avans de patru zile înaintea noastră. Am înţeles c-au fost întâmpinaţi de „călăuzele din partea locului”, dar tare mă tem că au încăput pe mâini necurate, căci Cercetaşilor nu li s-a permis să-i escorteze dincolo de Perimetru.

O să mergem pe urmele lor, desigur, deşi sunt tare circumspect. Sunt pe deplin convins că cel puţin un vrăjitor de Magie Liberă şi-a vârât coada de dincoace de Zid, chiar din Regat, iar Punctul de Frontieră pe unde i-au lăsat să treacă e foarte apropiat de locul unde ai fost şi tu atacat, Sameth.

Necromantul, se gândi Sameth împăturind scrisoarea. Se bucura că e soare şi că se află la Palat, protejat de vrăji, paznici şi apa curgătoare.

— Veşti proaste? întrebă Brel.

— Doar veşti, răspunse Sam, fără să-şi poată stăpâni un tremur scurt.

— Nimic ce Regele sau Abhorsen să nu poată rezolva, zise

Brel cu multă convingere.

— Oriunde s-ar afla… şopti Sam. Puse scrisoarea în buzunarul hainei şi coborî în atelier, unde plănuia să uite de toate, absorbit în diverse activităţi minuţioase care îi antrenau nu numai mintea, ci şi îndemânarea. Cu fiecare treaptă devenea totuşi mai conştient c-ar trebui să studieze *Cartea Morţilor.*

După cum vestiseră deja, Touchstone şi Sabriel se întoarseră într-o seară frumoasă de primăvară, mult după ce Sam coborâse din turn şi tura lui Brel se încheiase. Vântul sufla acum către răsărit şi Marea Saere îşi schimba reflexiile întunecate din timpul iernii în nuanţe de turcoaz, încălzită de soare până târziu către asfinţit, iar rândunelele care-şi aveau sălaşul printre stânci începuseră să dea târcoale turnului, furând bucăţi din pătura tocită a lui Sameth ca să îşi facă cuib.

Sabriel sosi prima, aterizând cu Planorul în curtea de antrenament unde Sam exersa de zor cu Cynel, o membră de nădejde a Gărzii şi foarte bine pregătită, repetând cele patruzeci şi opt de tactici de defensivă şi atac. Umbra Planorului îi luă pe amândoi pe nepregătite şi Cynel marcă prima, profitând de neatenţia lui Sam, care rămăsese stană de piatră.

Venise, aşadar, şi ziua de care se temea, şi toate discursurile ori textele scrisorilor imaginare îi dispărură complet din minte, de parcă Cynel i-ar fi străpuns tâmplele prin coiful căptuşit.

Se grăbi înăuntru să-şi schimbe armura tocmai când trompetele prinseră a suna deasupra Porţii dinspre Miazăzi. Le puse pe seama sosirii lui Sabriel, dar apoi auzi altele în depărtare, lângă Poarta de Vest, unde aterizase de fapt maică-sa. Pesemne atunci că primele anunţau întoarcerea Regelui, căci nimeni altcineva nu mai era întâmpinat cu-atâta fast.

Sosise şi Touchstone în sfârşit. Sam îl revăzu douăzeci de minute mai târziu în solarul familiei, o încăpere spaţioasă la trei etaje deasupra Sălii Mari, cu o singură fereastră lungă ce dădea spre oraş, nu spre mare. Când Sam intră, tatăl său privea luminile ce începeau să se aprindă în cetate, străluciri de Legământ alături de pâlpâirea lămpilor de gaz, a focurilor ori a lumânărilor. Acesta era cel mai bun moment să admiri oraşul, în

zilele de primăvară pe înserat, când oamenii îşi aprindeau luminile prin casă.

Deşi apucase să se spele şi să-şi schimbe armura şi hainele de călărie, Touchstone arăta epuizat, ca de obicei. Îşi pusese un halat în stilul celor pe care le găseai în Ancelstierre şi avea părul încă umed de la baia făcută probabil în grabă. Zâmbi larg când îşi văzu fiul şi-i strânse mâna cu putere.

— Arăţi ceva mai bine, fiule, îi zise el entuziasmat, băgând de seamă roşeaţa din obrajii lui Sam, de la antrenament. Nu prea mi-ai scris toată iarna… Sincer, am crezut c-o să deprinzi gustul corespondenţei cât timp ai stat singur la Palat.

— Ah, bâigui Sam cu jumătate de gură.

În tot acest timp îi trimisese doar două scrisori, plus câteva note la sfârşitul unor epistole de-ale lui Ellimere, care îi scrisese mult mai des. Nu îi mărturisise nimic interesant nici în unele, nici în celelalte, deşi nu o dată îşi aşternuse gândurile pe hârtie. Totuşi, în loc să le trimită le arunca pe foc, aşa cum făcuse şi cu scrisorile adresate mamei.

— Tată, eu… începu el şovăielnic, simţind un val de uşurare la gândul că-i va împărtăşi în sfârşit gândurile ce-l frământaseră toată iarna. Pur şi simplu nu pot să…

Nici nu începu bine, că uşa se deschise brusc şi Ellimere dădu buzna înăuntru. Sam amuţi şi o privi încruntat, dar sora sa nu îl băgă în seamă, aruncându-se de gâtul lui Touchstone, vădit bucuroasă să-l vadă după atâta timp.

— Tată! Ce bine-mi pare că ai venit acasă! Şi a sosit şi mama!

— Familia se reuneşte în sfârşit, murmură Sam sarcastic cu jumătate de glas.

— Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă Touchstone pe un ton uşor sever.

— Nimic, nimic, spuse Sam. Mama unde e?

— E jos în rezervor, răspunse Touchstone, care-şi petrecuse un braţ peste umerii lui Ellimere şi cu celălalt îl trase şi pe Sam mai aproape. Nu vreau să vă îngrijorez, dar trebuie să ştiţi că a fost rănită şi de-asta s-a dus la Pietrele de Căpătâi…

— Rănită?! exclamară Sam şi Ellimere în cor, întorcându-se către tatăl lor şi formând astfel un mic cerc compact.

— Nu-i grav, adăugă Touchstone imediat. O creatură a Morţii a muşcat-o de picior şi rana s-a agravat pentru că nu s-a îngrijit de ea la timp.

— Şi-acuma o să… o să-şi…

Ellimere nu îşi găsea cuvintele, privind consternată în jos la vârfurile pantofilor. După expresia feţei, era clar că nu şi-o putea imagina pe Sabriel rănită ori depăşită în vreun fel de situaţie.

— Nu, n-o să-şi piardă piciorul, o linişti Touchstone. A fost nevoită să meargă la Pietre pentru că niciunul din noi nu mai era în stare să facă vrăji de întremare. Eram mult prea obosiţi. Acum însă suntem acasă, unde e în siguranţă. E zic că rezervorul e locul cel mai potrivit să avem o discuţie serioasă, un fel de conferinţă de familie.

Bazinul subteran cu cele şase Pietre de Legământ era inima Regatului în mai multe privinţe. De aici puteai plonja cel mai uşor în Legământ şi în noianul de magie, căci Pietrele funcţionau ca nişte canale de energie ce ajutau alunecarea mai mult decât în orice altă parte. În afară de asta, legătura lor cu Legământul era cu totul specială, părând să fi fost desprinse direct din matca de magie spre care îi conduceau pe cei iniţiaţi. Curgerea Legământului povestea despre toate cele ce sunt, pot fi ori au să vină, plutind peste tot, dar concentrată mai ales în cele Şase Pietre, în Zid şi în sămânţa familiei regale, precum şi-n sângele Abhorsenilor şi al Clayrelor din Gheţar. Desigur că atunci când Kerrigor s-a răzvrătit, despicând două din cele şase Pietre, destinul familiei regale a fost primejduit şi Legământul a mai pierdut din forţă, dând astfel cale liberă Magiei Necurate şi Morţilor ce o slujeau.

— N-ar fi mai bine totuşi să ţinem întrunirea aici, după ce mama îşi face vraja de însănătoşire? sugeră Sam.

Deşi unul dintre cele mai importante locuri din Regat, nu-i plăcuse niciodată rezervorul, nici înainte să prindă frică de Moarte. Era un loc întunecat şi umed, deşi apropierea Pietrelor îl făcea suportabil, păstrând izvoarele mereu călduţe. Mama şi surorile lui Touchstone fuseseră omorâte aici de Kerrigor, iar câţiva ani mai târziu tatăl lui Sabriel îşi găsise şi el sfârşitul în bazinul subteran. Sam nici nu voia să se gândească cum arăta

încăperea pe atunci, cu două Pietre despicate şi Kerrigor pândind din întuneric cu monştrii lui înviaţi din Morţi.

— Nu, zise Touchstone, care avea mult mai multe motive să se teamă de rezervor decât fiul său. Îşi învinsese însă frica cu ani în urmă, tot încercând să dreagă Pietrele cu propriu-i sânge şi vrăji pe care nu şi le-amintea decât pe jumătate. E singurul loc unde putem fi siguri că nu ne-aude nimeni, căci avem multe de discutat şi nu vreau să ajungă la urechi străine. Adu şi vinul, Sameth! O să ne prindă bine.

— Nu-ţi iei şi tu altceva pe tine? întrebă Ellimere când îl văzu că se îndreaptă spre gura şemineului.

Touchstone se întoarse şi privi oarecum surprins la halatul de baie în jurul căruia îşi încinsese o curea de care erau atârnate două săbii. Ridică apoi din umeri şi merse mai departe. Ellimere oftă şi îl urmă, dispărând amândoi în întunecimea din spatele focului.

Sam ridică încruntat vasul de pământ în care se afla vinul fiert cu mirodenii, aşezat lângă foc să nu se răcească. O luă apoi pe urma lor, apăsând cu putere peretele din dos al şemineului. Uşa secretă se deschise imediat şi mai multe însemne de Legământ se aprinseră deodată când vraja de pază se destrămă, recunoscându-l. Odată trecut pragul, îi auzi pe tatăl său şi Ellimere pălăvrăgind de zor în timp ce coborau cele o sută cincizeci şi şase de trepte care duceau în rezervor, unde aveau să se-ntâlnească cu Sabriel şi cele Şase Pietre de Căpătâi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU
Piatră străveche, apă rece

Rezervorul era cufundat în tăcere, cu pietrele lui reci şi ape şi mai reci. Pietrele de Legământ se înălţau chiar în mijloc, ascunse vederii de pe cea din urmă treaptă, acolo unde scările se întâlneau cu izvorul subteran. Pe margini se vedeau dâre de lumină de la soarele ce pătrundea prin grilajele de deasupra, desenând reflexii lucitoare pe oglinda apei. Coloane impunătoare de marmură albă se ridicau către tavan, la peste douăzeci de metri înălţime, ca nişte santinele mute ascunse în penumbră.

Apa era limpede ca-ntotdeauna. Sam îşi trecu mâna prin ea, ajutându-l pe tatăl său să desfacă frânghia bărcii legate la capătul scărilor. Însemnele îi mângâiară degetele cu licăriri unduioase, căci apele din rezervor îşi absorbeau magia de la Pietrele de Căpătâi. În mijloc, vraja era cea mai puternică şi apa era călduţă şi parcă nu părea nici udă.

Barca era de fapt o plută cu mânere glisante la fiecare din cele patru colţuri. De obicei erau două, dar Sabriel luase deja una şi-i aştepta probabil undeva în mijloc, acolo unde soarele nu putea pătrunde. Pietrele străluceau învăluite în milioane de însemne ce forfoteau în şi prin ele, răspândind o luminescenţă destul de ştearsă în întunecimea dimprejur, mai palidă chiar decât lumina filtrată de afară. Aveau să le zărească abia după al treilea rând de coloane, departe de marginile scăldate în razele crepusculului.

Touchstone desfăcu frânghia de pe partea lui şi-şi lipi palma de puntea de lemn, rostind în şoaptă un singur cuvânt. Valuri domoale se formară dintr-odată pe suprafaţa lină şi pluta începu a se îndepărta. Deşi de obicei nu se făceau curenţi în rezervor, ea plutea tot mai departe, împinsă parcă de nişte mâini nevăzute. Touchstone, Sam şi Ellimere stăteau unul lângă altul la mijloc, schimbându-şi echilibrul când pluta se clătina într-o parte ori într-alta.

Tot aşa se îndreptaseră spre moarte sigură şi mătuşile lui Sam de mult răposate, alături de bunica sa. Luaseră pesemne

aceeaşi plută – acum reparată şi recondiţionată – fără să bănuiască nici măcar o clipă soarta cumplită pe care le-o pregătise Kerrigor. Le tăiase beregata fără milă, scurgându-le sângele nobil în cupa lui de aur, ca mai apoi să sfarme Pietrele cu el.

Sânge regal de sfărâmare, dar şi de făurire, căci aşa cum Pietrele fuseseră despicate cu sânge nobiliar, cu-acelaşi sânge fuseseră şi refăcute – cel al tatălui său. Sam îl privi pe ascuns, întrebându-se cum rezistase oare atâtea săptămâni în izolarea rezervorului, desfăcându-şi cu bună ştiinţă rănile în fiecare dimineaţă cu ajutorul unui cuţit fermecat de argint. I se vedeau şi acum urmele tăieturilor în palmă, nişte dungi albe şi subţiri din dreptul degetului mic şi până la încheietura celui mare. Zi după zi îşi cresta mâinile, făcând tot felul de incantaţii de care nici măcar nu era sigur, vrăji extrem de periculoase mai cu seamă în vecinătatea Pietrelor smintite.

Gândul îl ducea din ce în ce mai des la sângele vărsat, acelaşi care-i curgea şi lui prin vene. I se părea ciudat să-şi simtă inima bătând mai mult sau mai puţin la unison cu Pietrele de Legământ de care erau acum atât de-aproape. Cât de puţine ştia, câte secrete ale Legământului îi rămăseseră ascunse! Cu ce era sângele familiei regale, al Abhorsenilor ori Clayrelor deosebit de cel al unui om obişnuit, sau chiar al unui Mag, care cu sânge propriu n-ar fi putut strica ori alina decât Pietre din cele mai neînsemnate? Cei trei urmaşi pe linie de sânge erau desprinşi din miezul Legământului, asemenea Pietrelor de Căpătâi din faţă şi-a Zidului care delimita Regatul. Dar cum se face că prin vene le curgea magie pură, de-un fel ce nu putea fi imitat cu însemne culese la-ndemână din curgerea eternă?

Pe Sam Magia Legământului îl fascinase dintotdeauna, mai ales că, folosind-o, putea crea diverse lucruri, deşi cu cât îl prindea mai tare, cu atât îşi dădea seama că nu o stăpâneşte îndeajuns. În cei două sute de ani de Interimat se pierduseră oricum destul de multe date. Touchstone încercase să-i transmită fiului său tot ce ştia, deşi se pricepea mai degrabă la folosirea magiei în luptă, nu la vrăji propriu-zise ori alte farmece mai complicate. Făcuse parte din Garda Regală şi până la moartea Reginei fusese cunoscut ca Prinţul nelegitim şi

nicidecum ca Mag al Legământului. Următoarele două veacuri şi le petrecuse în chip de statuie la prora unei corăbii, în vreme ce Regatul aluneca puţin câte puţin în întuneric.

După cum îi mărturisise şi lui Sam, a izbutit să repare Pietrele de Căpătâi numai pentru că ele au vrut să fie refăcute. În ciuda greşelilor de la-nceput, a supravieţuit doar datorită puterii şi sprijinului lor nemijlocit. Cu toate astea, experienţa îi luase luni ori poate ani din viaţă şi îl albise înainte de vreme.

Pluta trecu printre două coloane şi ochii lui Sam începură să se obişnuiască cu semiîntunericul. Vedea acum în faţă cele Şase Pietre, înalte şi cenuşii ca nişte monoliţi cu forme nedefinite ce tulburau armonia coloanelor drepte şi fine, de trei ori cât ele. Zări şi ce-a de-a doua plută în mijlocul cercului format de Pietre, dar nici urmă de Sabriel. Unde să fie oare?

Frica i se cuibări în piept cu un junghi de durere. Nu o vedea pe nicăieri şi nu se putea gândi decât la Kerrigor, la cum îşi luase el înfăţişarea de odinioară şi o ademenise pe Regină – pe bunica lui – către o moarte crudă şi înfricoşătoare. Şi dacă Touchstone nu era de fapt Touchstone? Dacă era cineva care doar semăna cu el?

Ceva păru să mişte pe pluta din faţă şi Sam se înecă în propria-i răsuflare, pe care şi-o ţinuse până atunci fără să-şi dea seama. Judecând după silueta turtită şi diformă, se temuse pe bună dreptate. Arătarea dinaintea lor îi venea cel mult până la mijloc şi n-avea nici braţe, nici picioare şi nici vreun cap vizibil. Un morman de smoală mişcătoare în locul mamei sale!

Touchstone îi trase o palmă pe spinare şi Sam îşi reveni, trăgând aer în piept în timp ce creatura făcu o mică vrajă de Legământ, trimiţând în aer o luminiţă cu licăriri de stea ca să le-arate că de fapt e ea, Sabriel. Stătuse întinsă, acoperită cu haina ei albastru-închis şi nu se ridicase decât când îi auzi venind. Le zâmbi larg cu faţa scăldată în lumină, dar nu era zâmbetul destins şi radios de altădată, chiar dacă ascundea destul de bine sfârşeala ultimelor luni. N-o mai văzuse niciodată atât de dărâmată. Paloarea obrajilor ei părea aproape translucidă în lumina magică, purtând amprenta chinurilor prin care trecuse. Sameth nu observase până acum şuviţele albe din părul mamei sale, având brusc revelaţia că şi ea e supusă

timpului, că va îmbătrâni şi se va stinge într-o bună zi. În loc să-şi lege banduliera la piept şi-o lăsase lângă ea la îndemână, alături de sabie şi rucsac.

Pluta alunecă uşoară printre două Pietre, ajungând în mijloc lângă cea a lui Sabriel. Odată ajunşi în cercul magic, cei trei pasageri simţiră dintr-odată forţa Legământului întărindu-i şi dându-le putere. Oboseala le dispăru ca prin minune, deşi nu în întregime. Pe Sam îl încerca o senzaţie de uşurare, de parcă toată frica şi remuşcările de peste iarnă nu mai contau acum, când în sfârşit putea să fie el. Nu se mai simţise aşa din ziua meciului, când ieşise pe teren plin de speranţe şi încrezător în izbândă.

Cele două plute erau acum una lângă alta. Sabriel îi întâmpină cu braţele deschise, dar fără să se ridice. În secunda următoare îi strângea la piept pe Sam şi Ellimere, cu plutele clătinându-se anevoie din pricina îmbrăţişărilor ce nu mai conteneau.

— Sam! Ellimere! Cât mă bucur să vă văd în sfârşit! Am fost cam mult plecată, ştiu, şi-mi pare nespus de rău! zise ea după ce entuziasmul revederii se mai potoli.

— Nu-i nimic, mamă, o consolă Ellimere pe un ton înduioşat, de parcă ea era mama şi Sabriel copilul. Acum eşti în grija noastră şi trebuie să vedem ce e cu rana de la picior.

Dădu să ridice pelerina, dar Sabriel o opri, nu destul de iute ca să înăbuşe mirosul de cangrenă.

— Nu arată foarte bine, zise ea repezit. Ca orice rană de la Morţi, se descompune repede, dar am făcut câteva vrăji de vindecare cu ajutorul Pietrelor şi-am bandajat-o cu pătlagină, aşa că o să fie bine.

— De data asta, zise Touchstone, privindu-şi soaţa dojenitor, rămas în picioare ceva mai departe de cercul pe care Sam şi Ellimere îl formau alături de mama lor.

— Tatăl vostru e supărat pe mine, zice că era cât pe ce s-o păţesc, comentă Sabriel, zâmbind silit. Zău dacă înţeleg, când ar trebui să fie fericit că n-am păţit nimic…

Nu zise nimeni nimic până când Sam întrebă şovăielnic:

— Şi cât de grav e?

— E grav, răspunse Sabriel, încordându-se de durere când

își mișcă piciorul. Mai multe însemne magice se aprinseră sub pelerină, abia vizibile prin lucrătura groasă de lână. După un moment de ezitare, adăugă: Dacă nu m-aș fi întâlnit cu tatăl vostru la întoarcere, nu știu dacă mai reușeam s-ajung…

Sam și Ellimere își aruncară priviri înfricoșate. Auzeau mereu tot soiul de povești despre luptele ori victoriile ei anevoioase. Nu era prima dată când se întorcea rănită, dar niciodată până acum nu recunoscuse cu atâta ușurință că fusese aproape de moarte, ceea ce îi puse pe gânduri. Era doar Abhorsen, și nu intra în Moarte decât cu voia ei.

— Dar uite că am ajuns cu bine și-o să mă vindec cât de repede, adăugă ea sigură de sine. Așa că n-are rost să vă faceți griji degeaba.

— Presupun că la mine te referi, bombăni Touchstone, așezându-se jos cu un oftat prelung.

Se ridică apoi grăbit și începu să-și aranjeze halatul și săbiile încinse la mijloc înainte să se așeze iar.

— Lasă-mă să-ți spun de ce-mi fac griji, zise el hotărât. Nu-mi iese nicicum din cap că cineva sau ceva a făcut în așa fel încât să te pună în primejdie toată iarna. E clar un complot! Uită-te și tu pe unde te-ai tot dus, și ai avut mereu de-a face cu mult mai mulți Morți decât au fost declarați inițial, plus toate creaturile alea nenorocite…

— Touchstone, îl întrerupse Sabriel, întinzându-se să-l apuce de mână. Te rog, liniștește-te. Ai dreptate, știi și tu că-ți dau dreptate.

— Mda, bâigui el, neștiind ce altceva să mai zică.

— Așa este, întări Sabriel, îndreptându-și privirile către Sam și Ellimere. E clar că ceva se întâmplă, și nu doar cu Morții deșteptați ca să mă ia pe mine prin surprindere. Eu cred că are legătură în egală măsură cu creaturile de Magie Liberă și cu refugiații din Sud, care i-au dat atâta bătaie de cap tatălui vostru.

— Cu siguranță că are, zise Touchstone, oftând. Generalul Tindall e de părere că Corolini își susține Partidul cu aur din Vechiul Regat, deși de dovedit nu poate dovedi. Atâta vreme cât el și Partidul au ultimul cuvânt în Adunarea din Ancelstierre, nimeni nu i-a împiedicat să-i mute pe refugiați cât mai spre

nord. Mai mult, au dat de înţeles că intenţionează să-i treacă Zidul pe toţi în cele din urmă şi să-i aducă în Regat.

— De ce? se miră Sam. Adică nu înţeleg care ar fi rostul. Din câte ştiu nu au probleme de suprapopulare, nu?

— Nu ştiu sigur, zise Touchstone. Oficial au declarat numai prostii, le-au dat oamenilor ce-au vrut să audă, profitând de temerile lor mai mult sau mai puţin întemeiate. Dacă cineva din Regat le dă aur pe ascuns, pesemne că există un temei, mai cu seamă că au avut destul să-şi cumpere douăsprezece locuri în Adunare. Tare mi-e teamă că nu-i străin de dispariţia atâtor mii de suflete, trimise la noi acum o lună. N-au mai rămas din ei decât câteva zeci, cu toţii morţi… Cât despre restul, parcă s-au evaporat.

— Cum e posibil să dispară atâţia oameni? Trebuie să fi lăsat vreo urmă, ceva, interveni Ellimere. Poate dacă mă duc să…

— Nu, nu, zâmbi Touchstone, amuzat că fiica sa crede că e mai eficientă decât el când vine vorba să găsească ceva. Surâsul îi pieri însă când îşi continuă ideea: Nu e chiar aşa de simplu, Ellimere. Sigur e o vrăjitorie la mijloc. Maică-ta crede că n-o să-i găsim când vrem noi şi nici n-or să plece când ne convine nouă.

— Asta e de fapt problema, zise Sabriel pe un ton grav. Dar înainte să vorbim mai pe îndelete, cred că ar trebui să ne asigurăm că nu ne aude nimeni.

Touchstone încuviinţă din cap, se ridică în picioare şi scoase una din săbii, privind cu atenţie în jur. Însemnele de pe tăiş prinseră a străluci şi a se plimba de colo-colo, învăluind întreaga lamă într-o lumină aurie. O ridică atunci deasupra capului şi semnele incandescente ţâşniră către cea mai apropiată Piatră, sfărâmându-se de ea ca nişte picuri de foc.

Urmară câteva clipe de tăcere, întreruptă de sfârâitul flăcărilor ce cuprinseră lacome întreaga Piatră. Alte însemne săriră apoi sprintene la următoarea, aprinzând-o şi mutându-se pe urmă la restul până ce toate Pietrele fură cuprinse de flăcări şi însemnele îşi luară zborul arcuindu-se către tavan, lăsând în urmă dâre strălucitoare aidoma unei cupole ţesute din lumină.

Privind dincolo de marginea plutei, Sam băgă de seamă că

focul mocnea chiar şi sub apă, unde însemnele formaseră un labirint ameţitor pe toată suprafaţa rezervorului. Cei patru erau acum înconjuraţi de o barieră de magie, strunită de puterea Pietrelor de Legământ. Ar fi vrut să îl întrebe pe tatăl său cum reuşise să o facă şi să afle mai multe despre ce fel de vrajă era vorba, dar Sabriel începuse deja:

— Acum putem vorbi în voie, căci n-are cum să ne-audă nimeni, om sau altceva. Îi luă de mână pe Sam şi Ellimere, strângându-i atât de tare că îi simţiră bătăturile din palmă şi de pe degete, de la sabia şi clopoţeii pe care-i mânuise atâţia ani la rând. Tatăl vostru şi cum mine suntem convinşi că cine i-a trecut Zidul pe refugiaţi a făcut-o ca să-i omoare. Bănuim că e vorba de un necromant care le-a folosit trupurile, supunându-le spiritul voinţei lui. Numai aşa se poate explica de ce au dispărut fără urmă, fără ca patrulele noastre şi nici măcar Viziunea Clayrelor să îi vadă.

— Dar credeam că ele pot Vedea totul, zise Ellimere. Adică, mă rog, se pot înşela asupra timpului, dar de Văzut tot Văd ce se va întâmpla, nu?

— În ultimii patru sau cinci ani Clayrele au început să-şi dea seama că Viziunea lor nu e tocmai clară – şi poate că n-a fost niciodată – în zona de est a ţărmului Lacului Roş şi la poalele Muntelui Abed, o porţiune destul de întinsă care – deloc surprinzător – e aceeaşi în care tratatul n-a fost respectat. Pesemne că acolo sălăşluieşte o putere ce nu vrea să se supună legilor Regatului şi care le scapă şi Clayrelor, blocându-le Viziunea şi despicând pietrele de Legământ din zonă.

— Şi-atunci n-ar fi mai bine să luăm Garda şi Trupele de Luptă, să mergem într-acolo şi să rezolvăm problema o dată pentru totdeauna? se ambală Ellimere pe un ton categoric, acelaşi pe care Sam îşi închipuia că îl folosise ca să conducă înapoi în Ancelstierre echipa de hochei a Colegiului Wyverley.

— Problema e că nu ştim exact unde să ne ducem şi nici cu cine avem de-a face, zise Sabriel. De fiecare dată când ne propunem să cercetăm zona îndeamănunt, se iveşte ceva în altă parte. De fapt acum cinci ani, când a avut loc Bătălia de la Roble, am fost convinşi că am găsit capul răutăţilor…

— A, da, necromanta, o întrerupse Sam, amintindu-şi

povestea. Se gândise îndelung la necromanţi în ultimele luni. Cea care purta masca de bronz pe faţă…

— Chiar ea, Chlorr, Femeia-Măştii, încuviinţă Sabriel cu ochii pironiţi la bariera luminoasă, amintindu-şi de acele vremuri tulburi. Era bătrână, dar foarte puternică, şi am crezut că ea se află în spatele tuturor necazurilor. Acum însă nu mai sunt la fel de sigură… E clar că altcineva ne-a pus gând rău, semănând vrajbă în Regat şi jucându-se cu mintea Clayrelor. Cred de asemenea că se ascunde cineva şi-n spatele lui Corolini, care se poate să fi pus la cale războiul din sud, ca să aibă de unde aduce refugiaţi. Nu m-ar mira să fie vorba de individul cu care Sam s-a întâlnit în Moarte.

— N-n-necromantul? bâigui Sam cu vocea gâtuită, frecându-şi instinctiv încheieturile.

Sub mânecile ridicate preţ de o secundă i se iviră cicatricile arsurilor, încă vizibile pe pielea fină.

— E foarte puternic şi periculos dac-a putut să aducă la viaţă atâtea Ajutoare de partea noastră a Zidului, zise Sabriel. Dacă e aşa de bun, de ce n-am auzit de el până acum? Unde a stat ascuns toţi anii ăştia? Pe unde-a stat şi Chlorr pitită când am întors Regatul cu susu-n jos după înfrângerea lui Kerrigor şi de ce s-a arătat taman la lupta de la Roble? Acum mă întreb dacă nu cumva am subestimat-o, dacă am răpus-o într-adevăr atunci. Am zvârlit-o dincolo de cea de-a Şasea Poartă, dar eram mult prea obosită s-o urmăresc până la a Noua, cum ar fi trebuit. De-atuncea am simţit eu că e ceva ciudat cu ea, că poartă într-însa ceva mai mult decât atingerea morbidă a Magiei Libere… Se opri cu ochii pironiţi în întuneric. Clipi apoi de câteva ori şi continuă: Era bătrână Chlorr, destul cât să fi dat de furcă şi altor Abhorseni înaintea mea, iar necromantul ăsta misterios pare şi el înaintat în vârstă, dar n-am găsit nimic despre niciunul din ei în documentele tatălui meu. Sigur că multe s-au pierdut în incendiul de la Palat, ori pur şi simplu pentru că erau prea vechi să mai reziste. Cât despre Biblioteca Clayrelor… o fi ea mare şi cuprinzătoare, dar rar dacă găseşti ce-ţi trebuie acolo, iar ele sunt mereu cu mintea împrăştiată, citind în semne viitorul. M-aş duce să caut personal, dar sigur o să mă lungesc câteva luni, dacă nu ani… Bănuiala mea e că necromantul nostru a fost de

la-nceput în cârdăşie cu Chlorr, şi poate încă mai e – presupunând că ea a supravieţuit. Nu mi-e clar însă cine dirijează acţiunea, şi tare mă tem că sunt mai mulţi la mijloc. Oricum ar fi, trebuie să le zădărnicim planurile, asta e clar.

Lumina păru că păleşte când Sabriel rosti ultima frază şi apa clipoci molcom, ca şi cum o adiere uşoară ar fi trecut de bariera orbitoare din jurul Pietrelor.

— Ce planuri? întrebă Ellimere. Ce are – sau au – de gând să facă?

Sabriel îi aruncă lui Touchstone o privire scurtă în care se citea îngrijorarea şi apoi răspunse:

— Credem că intenţionează să îi aducă în Vechiul Regat pe toţi cei două sute de mii de refugiaţi – şi să-i omoare, şopti Sabriel, de parcă se temea să nu-i audă totuşi careva. Vor să-i otrăvească pe toţi laolaltă şi să ofere astfel scăparea din Moarte tuturor spiritelor dintre Primul Hotar şi cea de-a Noua Poartă. De izbutesc, vor deştepta la viaţă o uriaşă armată de Morţi, infinit mai mulţi decât au trecut vreodată pragul în Lumea celor Vii. Atunci într-adevăr ne va fi imposibil să le venim de hac, chiar dacă toţi strămoşii mei Abhorseni ne-ar veni în ajutor.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI
Conferinţă de familie

Se lăsă o tăcere lungă şi apăsătoare, timp în care fiecare se gândea la hoarda de două sute de mii de Morţi, deşi Sam încerca din răsputeri să-şi alunge imaginea din minte. Nu vedea însă în faţa ochilor decât ceata morbidă de trupuri desfigurate întunecând orizonturile de la răsărit la apus şi înaintând către el cu mişcări mecanice, din ce în ce mai aproape.

— Nimic din toate astea nu se va întâmpla, zise Touchstone ferm, întrerupându-i viziunea înfricoşătoare. O să facem tot ce ne stă în putinţă să prevenim nenorocirea. În primul rând nu trebuie să-i lăsăm pe refugiaţi să treacă Zidul, ceea ce va fi destul de greu de pe partea noastră, la cât de lung e Zidul şi câte spărturi nepăzite are, plus vechile Puncte de Frontieră de pe partea cealaltă. Ideea este aşadar să facem cumva să nu-i trimită încoace. Pentru asta mama şi cu mine vom pleca la Ancelstierre în taină, ca să nu dăm de bănuit. O să ne ducem mai întâi la Corvere să negociem cu guvernul, iar asta o să dureze probabil câteva luni, aşa că Regatul rămâne pe mâinile voastre.

Se lăsă din nou liniştea. Deşi aparent destul de calmă, Ellimere căzuse pe gânduri, evident preocupată de ce auzise, în timp ce Sam părea neliniştit, înghiţind în sec de câteva ori înainte să vorbească:

— Ce vrei să spui mai exact?

— Nu trebuie să se ştie decât că am plecat într-o misiune diplomatică la Popasul de Sud, să ducem tratative cu căpeteniile barbarilor, şi că Sabriel îşi vede de treabă ca şi până acum, zise Touchstone. În lipsa noastră Ellimere va conduce Regatul alături de Jall Oren, de vreme ce s-a obişnuit deja cu rolul de co-regent, iar tu, Sameth, o vei ajuta, continuând desigur să studiezi din *Cartea Morţilor.*

— Că tot veni vorba, am ceva pentru tine, zise Sabriel înainte ca Sam să intervină. Îi întinse rucsacul cu efort vădit şi îl îndrumă să caute înăuntru: Trebuie să fie undeva deasupra, spuse ea.

Sam desfăcu şireturile pe îndelete, simţind că i se face rău. Trebuia să le spună adevărul imediat, altfel ştia că nu va fi în stare s-o facă niciodată.

Dădu peste un pachet ambalat în hârtie groasă, gudronată, pe care îl scoase încetişor afară cu mâini tremurânde şi reci. Privirea i se înceţoşă, iar când Sabriel îi vorbi o auzi parcă de undeva departe, ca şi cum ar fi fost în altă încăpere.

— I-am găsit la Casa lui Abhorsen, tatăl meu. De fapt cred că trimişii i-au dibuit. Nu mă întreba de unde anume sau de ce i-au scos tocmai acum, habar nu am. Ştiu însă că sunt foarte, foarte vechi şi nimeni nu mai ştie care Abhorsen i-a purtat primul. L-aş fi întrebat pe Mogget, dar e tot adormit…

— Ei las' că ştie el să se trezească dacă vrea, mormăi Touchstone, aşa cum a făcut şi anul trecut taman când prinsesem somonul ăla… Mogget, servitorul patruped al actualului Abhorsen, întrupat în chip de motan, era sub vraja lui Ranna, Adormitorul, primul şi cel mai mic dintre clopoţeii fermecaţi. Vreme de douăzeci de ani nu se trezise decât de cinci sau şase ori, din care trei doar ca să pună gheara pe peştele prins de Touchstone.

— Da, aşa e Mogget… Bineînţeles că n-a binevoit să se trezească, dar din moment ce eu îi am deja pe-ai mei, aceştia nu pot să fie decât pentru următorul Abhorsen. Felicitări, Sameth!

Sam dădu din cap absent, cu pachetul încă nedesfăcut în poală. Ştia şi fără să se uite ce se ascunde sub hârtia boţită: cei şapte clopoţei nelipsiţi de la pieptul oricărui Abhorsen, învăluiţi în vraja Legământului.

— Nu-l desfaci? îl întrebă Ellimere.

— Puţin mai târziu, bâigui el, schiţând un zâmbet strâmb.

Ştia că mama sa îl priveşte, dar nu avea curajul să-i înfrunte privirea.

— Mă bucur că au apărut şi clopoţeii tăi, zise Sabriel. Mulţi Abhorseni înaintea mea au lucrat împreună cu urmaşii lor, în unele cazuri ani la rând, aşa cum sper să se întâmple şi cu noi. Din câte mi-a povestit Mogget, şi tatăl meu s-a pregătit aproape zece ani alături de mătuşa lui, care l-a îndrumat şi l-a învăţat ce trebuie să facă. Eu n-am avut acelaşi noroc, din păcate… Şovăi

o clipă, apoi adăugă repede: Adevărul e că am mare nevoie de sprijinul tău, Sameth.

Flăcăul încuviinţă din cap fără să scoată un sunet, simţind cum mărturisirea adineauri iminentă i se topeşte acum pe buze. Era urmaş de drept al lui Abhorsen, avea şi cartea s-o citească, acum primise şi banduliera… Poate că tot ce trebuia să facă era să îşi înfrângă teama ce îl făcea să simtă noduri în stomac şi să se-apuce de citit cu mai mult sârg. Numai aşa putea fi demn de numele de Viitor Abhorsen, era singura lui şansă.

— O să fac tot ce-mi stă în putinţă, zise el, ridicându-şi în sfârşit privirea către ea.

Sabriel îi zâmbi – un zâmbet atât de cald şi învăluitor încât îi lumină toată faţa – şi se întinse să-l îmbrăţişeze.

— Trebuie să mă duc în Ancelstierre, pentru că îi cunosc pe oamenii de-acolo mult mai bine decât tatăl vostru şi ştiu cum operează. În plus, am câteva foste colege de şcoală în poziţii influente, ori dacă nu măritate cu oameni influenţi. N-am vrut să plec înainte să mă asigur că las Regatul pe mâini bune, că e un Abhorsen aici care să-l apere de Morţi. Îţi mulţumesc, Sam.

— Bine, dar eu nu sunt… începu el pe un ton plângăcios, oprindu-se la timp. Nu sunt încă pregătit, n-am terminat cartea şi…

— Sunt sigură că ştii mai multe decât crezi, îl încurajă Sabriel. Oricum, primăvara e în toi şi nu cred că vor fi probleme. Izvoarele şi râurile sunt umflate de ploi şi de zăpada topită din munţi, iar zilele sunt din ce în ce mai lungi. În perioada asta Morţii nu se prea încumetă să iasă, şi nici peste vară, iar dacă îţi dau totuşi de furcă, n-au cum să fie decât Ajutoare scăpate de sub control ori poate vreun Mordaut. Nu-mi fac probleme că n-ai să te descurci.

— Şi cu refugiaţii din sud cum rămâne? întrebă Ellimere cu o expresie pe care i se citea neîncrederea în fratele său. Nouă sute de Morţi nu sunt de ici, de colo.

— Au dispărut probabil în zona din apropierea Lacului Roş, altfel Clayrele i-ar fi zărit pe undeva, explică Sabriel. Acum trebuie că sunt blocaţi acolo de puhoaiele izvoarelor care se varsă în lac. M-aş fi dus la Lac mai întâi, dar mai tare mă îngrijorează restul refugiaţilor rămaşi în Ancelstierre. Ne punem

încrederea în şuvoaiele umflate şi… în tine, Sam.

— Dar… începu el.

— Bagă de seamă, necromantul ori necromanţii cu care avem de-a face sunt extrem de periculoşi, continuă ea fără să-l lase să vorbească. Dacă încearcă să te înfrunte, trebuie cu orice preţ să te lupţi cu ei în Viaţă. Să nu mai faci nesăbuinţa să îi urmezi în Moarte, oricât de curajos ar părea. Data trecută ai avut noroc. Ai mare grijă de bandulieră şi de clopoţei, căci ştii deja probabil că au puteri nebănuite, care te pot ademeni în Moarte ori pot să te arunce într-acolo. Foloseşte-i numai când eşti sigur că te-ai deprins pe deplin cu vrăjile din carte. Promiţi să faci întocmai cum te-am învăţat?

— Promit, se învoi Sam, adunându-şi toate puterile să articuleze un cuvânt altminteri atât de simplu.

Odată rostit, se simţi eliberat, ca un condamnat căruia tocmai i se amânase executarea sentinţei. Se îmbărbătă zicându-şi că le putea veni de hac majorităţii Ajutoarelor cu Magia Legământului, însă hotărârea lui de a deveni un Abhorsen adevărat nu-i risipi temerile pe de-a-ntregul. Inima îi bătea cu putere când atinse în sfârşit clopoţeii cu degete înfrigurate.

— Ce vreau eu să ştiu acum, începu Touchstone, e cât de bine îi cunoaşteţi pe ancelstierrieni, de când aţi fost la şcoală acolo. Corolini ăsta, de exemplu, conducătorul Partidului Naţiunii… Ar putea fi din Regat, ce credeţi?

— A apărut după şederea mea acolo, zise Ellimere, care terminase şcoala în urmă cu mai puţin de un an, dar vorbea despre întreaga experienţă de parcă se întâmplase acum o mie.

— Nici eu nu ştiu prea multe, răspunse Sam. Înainte să plec din Ancelstierre apărea prin ziare destul de des, dar nu-mi amintesc să fi citit de unde e. S-ar putea ca prietenul meu Nicholas să ştie mai multe şi cred că ne va ajuta. Unchiul lui e Eduard Sayre, prim-ministrul, poate aţi auzit de el… Nick vine să mă viziteze luna viitoare, dar cred că puteţi să-l prindeţi înainte să plece.

— Vine aici? se miră Touchstone. Mă mir că-l lasă să treacă. Din câte ştiu Armata nu mai dă premise de ani de zile, cu excepţia refugiaţilor, desigur – dar asta a fost pe motive politice şi n-au avut de ales.

— Nick poate fi foarte convingător când vrea, zise Sam cu gândul la nenumăratele necazuri în care se băgase la şcoală din cauza lui şi pentru care suportase consecinţele de unul singur. Am rugat-o pe Ellimere să îi facă rost de o viză pentru Regat.

— A, am trimis-o de mult, zise Ellimere privindu-l cu superioritate. Mă număr printre cei eficienţi, să ştii.

— Bun, zise Touchstone. E o cunoştinţă de mare folos şi e foarte important ca cei sus-puşi din Ancelstierre să ştie că nu inventăm ce se aude despre Regat. O să mă asigur de asemenea ca Garnizoana de la Barhedrin să îi ofere o escortă de la Zid încoace, să nu riscăm cumva ca tocmai nepotul prim-ministrului să păţească ceva. Asta cu siguranţă ar îngreuna negocierile.

— Dar ce negociem mai exact, şi ce le oferim? întrebă Ellimere. În Corvere, de exemplu, parcă nici n-au auzit de noi. Tot timpul trebuia să le conving pe fetele de-acolo că Regatul nu există doar în închipuirea mea. Nişte încuiate, ce mai…

— Avem două lucruri în favoarea noastră: frica şi aurul, răspunse Sabriel. Aur nu aveam prea mult, dar ar putea fi de ajuns dacă ajunge în buzunarele cui trebuie. Cât despre frică, mulţi oameni de la miazănoapte încă îşi aduc aminte cu groază de momentul când Kerrigor a trecut Zidul, aşa că o să mizăm pe asta şi-o să le dăm de înţeles că experienţa se poate repeta dacă ne mai trimit refugiaţi din sud.

— Dar nu poate fi vorba de Kerrigor, nu? bâigui Sam. Adică… nu cred că el e capul răutăţilor.

— Nu, sigur că nu, ziseră Sabriel şi Touchstone deodată.

Îşi aruncară o privire fugară, semn că-şi aduseseră aminte de Kerrigor şi faptele lui sângeroase nu numai din Regat, ci şi din Ancelstierre.

— Nu, imposibil, repetă Sabriel. L-am verificat când am trecut pe Acasă şi nu s-a schimbat nimic, e tot adormit sub vraja lui Ranna, încuiat în pivniţă şi încătuşat cu toate farmecele de protecţie pe care eu şi tatăl vostru le-am ştiut vreodată. Nu poate fi el.

— Oricum, oricine-ar fi, o să-i descoperim şi le venim de hac, îi asigură Touchstone cu un glas demn de rangul ce-l purta. Noi patru împreună. Deocamdată însă eu zic să bem nişte vin

cald cu mirodenii şi să vorbim de lucruri ceva mai vesele. Cum a fost Festivalul? Nu ştiu dacă ţi-am zis, Sam, dar când eram de vârsta ta am dansat şi eu Pasărea Zorilor. Ei, cum te-ai descurcat?

— Am uitat să aduc cupele, zise Sam, înmânându-i carafa caldă încă.

— Nu-i nimic, putem bea direct din carafă, zise Sabriel după un scurt moment de tăcere, văzând că nu vrea nimeni să răspundă la întrebarea lui Touchstone. Luă sticla şi o duse la gură cu un gest mecanic, căci nu era prima dată când bea aşa. Aaa, ce bun el exclamă apoi mulţumită. Şi ia spune, Sam, de ziua ta cum ai petrecut? Te-ai distrat bine?

Sam răspunse plictisit, fără să bage în seamă bombănelile surorii sale. Era clar că nu apucaseră să vorbească cu Jall, altfel n-ar fi pus problema aşa. Răsuflă uşurat când îşi întoarseră atenţia către Ellimere, tachinând-o apropo de pasiunea ei pentru tenis, un sport destul de nou în Regat, pe care mai toţi tinerii ţineau morţiş să îl deprindă. Se vede treaba că lumea vorbea mai mult de ea decât de neajunsurile lui. Îşi reveni din reverie când o auzi pe Ellimere învinuindu-l că nu i-a făcut rachete, ceea ce era mare păcat – pretindea ea – căci nu era altul mai iscusit ca el. Îi promise atunci că o să-i facă vreo douăsprezece bucăţi, ca să-l lase în pace cu gândurile lui.

Continuară aşa un timp, discutând despre diverse fleacuri, deşi fiecare simţea povara celor ce-aveau să se întâmple. Sameth cel puţin nu se putea gândi decât la carte şi la clopoţeii pe care îi primise. Ce-o să se facă dacă va trebui să ţină piept intruşilor din Moarte ori necromantului care l-a chinuit acolo? Sau, mai rău, dacă se va lupta cu adversari şi mai de temut, după cum bănuia Sabriel?

— Dar dacă… începu el şovăielnic. Dacă Duşmanul pe care-l căutăm nu se ascunde în spatele lui Corolini? Dacă pune la cale altceva cât timp voi o să fiţi plecaţi?

Ceilalţi trei erau în toiul unei discuţii despre Heria, care se împiedicase în propria rochie şi se prăvălise peste sărmanul Jall Oren la o petrecere dată în cinstea Primarului din Sindle, aşa că tăcură deodată, privindu-l nedumeriţi.

— Chiar şi aşa, vom fi plecaţi doar o săptămână ori cel

mult zece zile, îl linişti Sabriel. Trimitem un şoim mesager la Barhedrin, un sol călare către Perimetru, de acolo sau de la Bain o telegramă la Corvere, apoi cu trenul înapoi la Bain – s-ar putea să dureze chiar mai puţin de-o săptămână. Credem totuşi că Duşmanul ăsta – aşa cum bine le-ai numit – plănuieşte ceva de proporţii. Clayrele au întrezărit multe posibilităţi de viitor în care Regatul e un mare deşert, locuit de Morţi şi acoliţii lor. De unde să vadă ele aşa ceva, dacă nu din pricina atâtor morţi mobilizaţi pentru acţiunea ce se pregăteşte? Toţi acei oameni sărmani, aduşi din sud doar ca să fie omorâţi! E singura explicaţie plauzibilă… Ai noştri din Regat sunt mult prea bine păziţi. Şi, oricum, în afară de Belisaere nu mai ştiu un alt oraş în tot Regatul cu mai mult de două sute de mii de suflete. Unde mai pui că majoritatea poartă şi însemnul Legământului.

— Nu ştiu ce ar putea să fie, oftă Sam abătut, dar tare-aş vrea să nu plecaţi

— Când eşti Abhorsen ai anumite responsabilităţi, zise Sabriel cu blândeţe în glas. Nu te văd foarte încântat, deşi pe unele le-am putea împărţi. Mă tem că nu ai de ales, e musai să-ţi urmezi destinul. Călătorul oare îşi alege drumul, sau drumul pe el? Sunt sigură că ai să te descurci de minune şi în curând vom fi iarăşi împreună, bucurându-ne de izbândă.

— Şi când urmează să plecaţi? întrebă Sam cu voce tremurândă, nădăjduind că nu se vor grăbi prea tare.

Poate că mâine va reuşi să stea de vorbă în sfârşit cu mama sa, s-o roage să-l ajute cu *Cartea Morţilor* şi poate să-l scape şi de temeri.

— Mâine în zori, zise Sabriel cu jumătate de gură. Dacă mă lasă piciorul… Tatăl vostru va însoţi călare solii ce vor pleca spre miazănoapte la barbari, iar eu voi zbura cu Planorul la apus. Mâine-noapte însă am să fac cale-ntoarsă ca să-l iau din drum, şi împreună ne vom duce la Casa lui Abhorsen, tatăl meu, unde o să ne sfătuim cu Mogget – dacă se trezeşte. De-acolo ne mai oprim la Barhedrin şi-apoi vom trece Zidul, ca să ne pierdem urma de tot.

— O să fim plecaţi destul de mult, zise Touchstone, privindu-şi cu duioşie familia atât de rar reunită, deşi nu erau decât patru. Dar… datoria înainte de toate!

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE
O scrisoare de la Nicholas

Sam părăsi rezervorul în acea seară îngândurat şi cu inima grea ducând banduliera şi carafa goală. Ellimere îl însoţi, lăsând-o pe Sabriel în urmă, căci mama lor trebuia să-şi petreacă noaptea în interiorul cercului magic, ca să se vindece mai repede. Touchstone rămase cu ea, amândoi dându-le de înţeles că vor să fie singuri. „Au să discute poate despre toate slăbiciunile mele“, îşi zise Sam urcând agale scările cu pachetul în braţe.

Când ajunseră în dreptul dormitorului ei Ellimere îi ură noapte bună, dar în loc să se ducă la culcare Sam o apucă pe celelalte scări către atelierul din turn, călăuzindu-şi calea cu vraja de iluminare. Puse banduliera sub cheie într-un alt dulap decât cel în care încuiase cartea, ţinându-le pe amândouă departe de gândurile lui.

Se apucă apoi să lucreze la o figurină pe care o începuse mai de multă, un jucător de crichet mecanizat, dar animat şi de Magia Legământului, înalt de vreo douăzeci de centimetri. Planul lui era să facă două echipe pe care să le pună apoi să joace, dar nu ghicise încă cum se acţionează mecanismul şi nici cu magia nu se descurca prea grozav.

Auzi deodată un ciocănit în uşă pe care hotărî să îl ignore. Dacă e vreun servitor, o să strige, iar dacă vede că nu-i răspunde nimeni, o să plece; dacă era Ellimere, cu siguranţă va da buzna înăuntru neinvitată.

Persoana ciocăni din nou şi mormăi ceva de dincolo de uşă, după care se auzi un fâşâit în dreptul pragului şi paşi îndepărtându-se spre scări. Sam privi în jos şi zări o tăviţă de argint pe care se afla o scrisoare ruptă şi uzată, de parcă fusese scrisă acum câteva secole. Părea să fi fost trimisă din Ancelstierre, ceea ce însemna că era de la Nicholas.

Oftă adânc şi-şi puse mănuşile albe de bumbac, căutând o pensetă cu care s-o ridice. Scrisorile de la Nick erau întotdeauna o adevărată aventură, iar ca să le citeşti trebuia mai întâi să le procesezi ca la laborator. Luă aşadar tava şi o aşeză pe bancă în

locul cel mai luminat, apucând fâşiile una câte una.

După o jumătate de oră, tocmai când ceasul din Turnul Sur bătu de miezul nopţii, scrisoarea căpătase în sfârşit o oarecare formă, destul cât să o poată citi fără prea multă bătaie de cap. Se aplecă aşadar peste ea, încruntându-se tot mai tare cu fiecare rând:

Dragul meu Sam,

Îţi mulţumesc că mi-ai aranjat cu viza. Nu ştiu de ce Consulul vostru din Bain n-a vrut să mi-o acorde. Noroc că sunt prieten cu Prinţul, nu? Măcar aşa s-a rezolvat repede. Tata l-a sunat pe unchiul Edward, care a tras şi el nişte sfori. Practic nimeni din Corvere nu ştia că poţi obţine permis să treci Perimetrul. În fine, la urma urmei asta ne învaţă că Ancelstierre şi Vechiul Regat nu sunt chiar atât de diferite şi că nu strică niciodată să apelezi la cunoştinţe, dacă le ai.

Oricum, mâine vreau să plec cu trenul din Awengate şi, dacă totul merge bine şi nu pierd legăturile, sâmbătă ar trebui să fiu în Bain şi pe 15 să fi trecut deja Zidul. Ştiu că ajung mai devreme decât am stabilit iniţial şi că probabil nu vei putea veni să mă aştepţi, dar nu îţi face griji, pentru că nu vin singur. Am angajat un ghid, un fost Cercetaş de la Frontieră peste care am dat – la propriu – când am fost în Bain. A fost chiar amuzant: el traversa strada ca să scape de un grup de demonstranţi ai mişcării ăsteia... O Ţară Unită parcă-i zice, şi grăbit fiind s-a împiedicat şi a căzut peste mine, mai să mă pună la pământ. Norocul meu până la urmă, pentru că tipul ăsta cunoaşte Regatul ca-n palmă şi mi-a confirmat şi ceva ce citisem mai de mult despre un fenomen bizar numit Capcana Fulgerului. Cică l-a văzut cu ochii lui şi merită studiat mai îndeaproape.

O să mergem aşadar să vedem Capcana asta în drum spre Belisaere, minunata voastră Capitală. Apropo, cercetaşul nu s-a arătat câtuşi de puţin mirat când a aflat că te cunosc. Pesemne că nici el nu se lasă impresionat de ranguri ori titluri nobiliare, ca unii dintre foştii noştri colegi, dacă-ţi mai aduci aminte...

În fine, Capcana se pare că e aproape de Hotar, un orăşel nu prea departe – din câte am înţeles – de drumul dinspre nord către Vechiul Regat. Tare bine-ar fi dacă aţi face şi voi nişte

hărţi normale, în loc să vă bateţi capul cu tot soiul de rute misterioase pe care vi le amintiţi cu vrăji ori să le vedeţi ca prin minune pe foi goale de hârtie!

De-abia aştept să te văd în mediul tău natural – aproape la fel de mult pe cât sunt de curios să studiez ciudăţeniile Vechiului Regat, despre care nu prea scrie în cărţi. La biblioteca liceului am găsit doar câteva texte foarte vechi şi pline de superstiţii, iar la Radford la fel, deşi erau ceva mai multe cărţi. Nici ziarele nu scriu aproape niciodată de Vechiul Regat, poate doar când Corolini se apucă să turuie la Adunare despre „sudişti şi refugiaţii nepoftiţi”, pe care vrea cu dinadinsul să-i trimită în „Nordul îndepărtat” cum îl numeşte el. Presupun că dacă ar şti ce fac, m-ar băga şi pe mine în aceeaşi oală a proscrişilor!

Am impresia că tot ce ţine de Vechiul Regat e trecut sub tăcere voit, aşa că mă aştept la descoperiri grandioase, la revelaţii cu care un tânăr şi ambiţios om de ştiinţă ca mine să lase lumea cu gura căscată!

Sper că ţi-ai revenit după mica noastră aventură. Nici eu nu m-am simţit prea bine mult timp după. Ba îmi era bine, ba mă apuca iar răul, cu nişte dureri în piept de parcă făcusem bronşită. Partea ciudată e că se intensifică dacă merg către miazăzi, iar la Corvere au devenit de-a dreptul insuportabile, probabil din cauza aerului poluat.

Bine măcar că mi-au dat pace în ultima lună, cât am stat în Bain. Sper să-mi fie şi mai bine în Regatul tău, unde aerul ar trebui să fie curat ca lacrima.

Oricum, abia aştept să te văd, cât mai curând posibil.

Al tău prieten mereu loial,

Nicholas Sayre

P.S. Mă îndoiesc că Ellimere chiar are doi metri înălţime şi o sută douăzeci şi cinci de kilograme. Mi-ai fi zis până acum.

Sameth lăsă scrisoarea jos, atent să nu se destrame iarăşi. O citi apoi din nou, în speranţa că nu văzuse bine. Doar nu avea de gând să se încreadă într-un necunoscut ce se dădea drept ghid, doar ca să treacă în Vechiul Regat?! Oare Nick chiar nu-şi dădea seama cât de primejdioasă e zona de graniţă,

aproape de Zid? Mai cu seamă că el venea din Ancelstierre şi nu avea nici semnul magic în frunte, nici cine ştie ce cunoştinţe de vrăjitorie. Tocmai de aceea nu avea cum să-l verifice pe ghidul cel misterios, să vadă dacă într-adevăr spune adevărul ori e vreun emisar pervertit, plămădit din Magie Liberă şi astfel destul de puternic să treacă Perimetrul neobservat.

Întoarse situaţia pe toate părţile, muşcându-şi buzele nervos, şi până la urmă se duse iar la almanah. Cincisprezece ale lunii fusese acum trei zile, deci Nick probabil că trecuse deja Zidul, aşa că n-avea niciun rost să se ducă acolo – chiar şi cu Planorul – ori să trimită vorbă paznicilor cu un şoim mesager. Nick avea viză pentru el şi un însoţitor, deci cei de la Postul din Barhedrin nu aveau de ce să îl reţină şi cam pe-acum ar trebui să fi ajuns deja la Graniţă, în drum spre Hotar.

Gândul la Hotar îl făcu să-şi muşte buza şi mai tare. Era mult prea aproape de Lacul Roş şi zona unde Chlorr sfărâmase Pietrele şi unde se ascundea acum Duşmanul, urzind planuri de pierzanie împotriva Regatului. Nici că se putea găsi un loc mai rău, iar Nick n-avea ce să caute acolo!

Se auzi un ciocănit scurt în uşă şi Sameth se muşcă până la sânge, strigând enervat:

— Da, intră! Cine e?

— Eu! zise Ellimere, dând buzna înăuntru. Sper că nu te-am întrerupt de la ceva important… adăugă ea sarcastică.

— Nicidecum, răspunse Sameth înţepat, arătând plictisit spre masa de lucru, unde obiectele începute zăceau neterminate.

Ellimere aruncă o privire curioasă împrejur, căci fratele ei n-o prea lăsa înăuntru foarte des. Mica încăpere din turn îi fusese dăruită când împlinise şaisprezece ani şi de atunci o folosise pentru tot soiul de activităţi. Momentan, cele două mese de lucru erau pline de ustensile de bijutier care mai de care mai ciudate, plus alte instrumente pe care cine ştie la ce le folosea. Zări şi câteva figurine reprezentând jucători de crichet, fire subţiri de aur şi argint, mănunchiuri de sârmă de bronz, safire împrăştiate pe ici, pe colo şi o vatră mică şi încă fumegândă în locul şemineului de odinioară.

Totul în cameră era învăluit în Magia Legământului.

Contururi şterse de însemne magice pluteau în aer ca nişte fulgi uşori ori se cuibăreau leneşe pe tavan şi pereţi, înghesuindu-se apoi aproape de horn. Era clar că Sameth mai făcea şi altceva decât ornamente pentru costume sau rachete de tenis, după cum le promisese prietenelor surorii sale.

— La ce lucrai? îl iscodi Ellimere. Câteva din însemnele ce pluteau prin aer – sau mai degrabă reflexia rămasă în urma lor – străluceau încă extrem de intens şi fata observă că erau dintre cele tainice, pe care chiar şi ea s-ar fi temut să le conjure.

— La nişte chestii, răspunse Sam cu un aer indiferent. Nu te-ar interesa oricum.

— De unde ştii că nu? se supără ea. Nici nu venise bine şi iar începeau să se certe, ca de obicei.

— Fac nişte jucării, se răsti Sam ridicând unul din jucătorii în miniatură, care îşi roti pentru o clipă bâta minusculă în aer înainte să redevină imobil. Asta fac, repetă el ceva mai blând. Ştiu că nu e o ocupaţie demnă de rangul meu şi că ar trebui să fiu în pat acum, să mă odihnesc pentru orele de dans de mâine sau pentru practica la Tribunal, dar… nu prea am somn, zise el oarecum obosit totuşi.

— Nici eu, îi mărturisi soră-sa pe un ton mai împăciuitor. Se aşeză apoi pe celălalt scaun şi adăugă: Sunt îngrijorată pentru mama.

— Ne-a asigurat că se va face bine, cu ajutorul Pietrelor…

— De data asta, da… Ideea e că are nevoie de ajutor, Sam, şi tu eşti singurul care i-l poate da.

— Ştiu, zise el, plecându-şi privirea către scrisoarea lui Nick. Ştiu…

— Mda… continuă ea. Voiam doar să-ţi spun că lucrul cel mai important acum este să studiezi cum să devii un bun Abhorsen. Dacă ai nevoie de mai mult timp, spune-mi şi o să-ţi modific programul, bine?

Sam o privi intrigat.

— Adică pot să nu mai fiu Pasărea Zorilor şi să nu vin la petreceri? Oricum mă călcau pe nervi prietenele tale cu surorile lor cu tot…

— Ei haide… începu Ellimere, dar se opri, respiră adânc şi zise: Da, sigur că poţi. Lucrurile s-au schimbat acum că ştim ce

se întâmplă. Şi eu o să îmi schimb programul, o să petrec mai mult timp pe la Pază, ca să fiu gata când o fi.

— Când o fi ce? o întrebă Sam tulburat. Atât de repede?

— Da, răspunse Ellimere. Chiar dacă părinţii vor avea câştig de cauză în Ancelstierre, necazurile abia încep. Fii sigur că cine a plănuit toate astea nu o să stea cu mâinile în sân în timp ce noi încercăm să îl oprim. O să acţioneze la un moment dat, şi-atunci noi vom fi pregătiţi. Şi tu la fel, Sam. Trebuie să ştii ce ai de făcut. Atât am vrut să-ţi spun.

Se ridică brusc şi ieşi din cameră, lăsându-l cu ochii pironiţi în gol. Acum chiar nu mai avea loc de întors. Trebuia să devină un Abhorsen aşa cum se cuvine şi să ajute în lupta cu Duşmanul, oricine ar fi fost acesta. Toţi se aşteptau la asta de la el şi soarta multora chiar depindea de ce urma să facă.

Era răspunzător şi pentru Nicholas, îşi dădu seama deodată. Trebuia să-şi găsească prietenul cu orice preţ şi să-l salveze înainte să fie prea târziu. Cine altcineva s-o facă?

Îl cuprinse deodată simţul datoriei şi hotărî să nu tragă de timp. Era destul de simplu: prietenul său era în primejdie şi trebuia să plece să-l salveze. Asta îi va asigura câteva săptămâni de răgaz, departe de *Cartea Morţilor* şi de îndatoririle de Prinţ. Spera să îl găsească repede şi să-l aducă la loc sigur, mai ales dacă lua cu el vreo şase ofiţeri din Garda Regală. După cum spusese şi Sabriel, acum că primăvara dezgheţase izvoarele din amonte, Morţii nu prea aveau curaj să facă vreo mişcare.

Deşi însufleţit, ceva îi spunea că fuge de adevăratele probleme. Îşi alungă gândul din minte, preocupat de chestiuni mai importante şi nici măcar nu-şi aruncă ochii spre dulapul în care ferecase cartea şi banduliera.

Odată decizia luată, începu să se gândească cum să facă să plece. Ştia că Ellimere nu-l va lăsa cu niciun chip, aşa că hotărî să-i ceară voie lui Touchstone, ceea ce însemna că trebuie să se trezească cu noaptea-n cap, să-l prindă în timp ce se îmbracă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE
Sam ia o hotărâre

În ciuda planurilor de cu seară, când Sam se trezi, Touchstone plecase deja de la Palat. Zicându-şi că îl prinde la Poarta dinspre Miazăzi coborî iute Dealul Palatului şi-o apucă pe Aleea Stelelor, un drum lat şi mărginit de copaci ce îşi trăgea numele de la aştrii minusculi de metal încastraţi în pavaj. Era însoţit de doi străjeri ce alergau după el cu destulă uşurinţă, în ciuda zalelor, coifurilor şi ghetelor greoaie.

Nici nu zări bine ariergarda că mulţimea îşi şi începu ovaţiile, însoţite la scurt timp de sunetul asurzitor al trompetelor. Sam se sui repede într-un car oprit în mijlocul drumului şi privi pe deasupra capetelor de gură-cască. Touchstone tocmai ieşea pe poarta înaltă a oraşului, cu pelerina roşie cu auriu acoperind lucioasă spinarea calului. Soarele dimineţii se reflectă pentru o clipă în nestematele coroanei pe care o purta peste coif, chiar înainte să treacă în conul de umbră de dincolo de prag.

Străjeri din Garda Regală îl păzeau pe Rege, mergând călări dinaintea şi dinapoia sa, bărbaţi bine făcuţi, dar şi femei deopotrivă, cu zale strălucitoare pe sub pelerinele roşii cu auriu. A doua zi aceştia aveau să o apuce către miazănoapte, aşa cum stabiliseră de la-nceput, cu altcineva în locul lui Touchstone, care urma să ia Planorul împreună cu Sabriel până la sud de Ancelstierre, unde voia să împiedice sau cel puţin să amâne moartea celor două sute de mii de suflete nevinovate.

Sameth rămase cu ochii la poartă mult după ce alaiul trecuse deja şi oamenii începură să-şi vadă de treburi, molipsiţi de zarva de zi cu zi cu căruţele, caii, măgarii şi cerşetorii ei. El însă parcă nu vedea şi n-auzea nimic.

Pentru că nu reuşise să se sfătuiască cu Touchstone, acum va trebui să hotărască de unul singur.

Era muncit de gânduri şi când ajunse în mijlocul aleii şi o luă înapoi spre Palat, luptându-se cu gloata ce se-ndrepta către ieşire. Noroc cu cei doi ofiţeri, fără de care n-ar fi răzbit întreg prin mulţime.

De când îi încolţise în minte ideea plecării, nu mai avea stare. Nu avea nicio îndoială că scrisoarea spune adevărul. De altfel, era singurul care îl cunoştea pe Nick destul de bine ca să-i poată da de urmă, iar prietenia lor era îndeajuns de trainică pentru ca Sam să-şi poată folosi puterile magice.

Nimeni altcineva nu avea cum să-l salveze de nenorocirea ce ameninţa întreg Regatul şi care dormita nu departe de Lacul Roş.

Totuşi, asta însemna că trebuie să plece din Belisaere şi să abandoneze orice responsabilităţi, iar Ellimere nu s-ar fi învoit nici în ruptul capului.

Acestea erau gândurile ce nu-i dădeau pace în timp ce trecu împreună cu paznicii pe sub unul din apeductele uriaşe ce alimentau oraşul cu apă curată de la zăpada topită din munţi. Dar nu numai la asta erau folositoare. Apele repezi dinlăuntrul lor erau o apărare sigură împotriva Morţilor, aşa cum fuseseră în repetate rânduri de-a lungul celor două secole de Interimat.

Întocmai acest gând îi încolţi în minte când auzi bolborositul apei deasupra. Simţi cum i se strânge inima, cuprins de remuşcări, căci nu numai apa, ci şi el trebuia să fie o pavăză împotriva Morţilor.

Ieşi din ungherul răcoros şi o apucă pe Aleea Stelelor, luând apoi la picior urcuşul obositor de pe Drumul Regelui ce dădea în Dealul Palatului. Pesemne că Ellimere îl aştepta deja, căci le venise rândul să asiste la şedinţele de dimineaţă de la Tribunal. Parcă o şi vedea în roba ei albă cu negru, severă şi serioasă, cu bagheta de fildeş într-o mână şi cea de lignit în cealaltă, fără de care nu putea înfăptui vraja de verificare a adevărului. Avea să se înfurie văzându-l murdar şi transpirat, dar mai ales pentru că nu era îmbrăcat corespunzător şi nu avea nici baghetele le el – baghete care îi dispăruseră ca prin minune… pe sub pat sau undeva pe-acolo.

Tribunalul, Festivalurile, rachetele de tenis, *Cartea Morţilor…* Amintirea lor îl copleşi dintr-odată ca un val imens şi sumbru pe cale să-l înăbuşe.

— Nu, şopti el, oprindu-se brusc, cu paznicii cât pe ce să îl dărâme din picioare. Trebuie să mă duc, şi o să plec la noapte!

— Ce-aţi spus, domnule? întrebă Tonin, cea mai tânără

dintre străjeri.

Era de-o seamă cu Ellimere, cu care de altfel era prietenă din copilărie. Îl însoţea aproape de fiecare dată când pleca în oraş – ceea ce se-ntâmpla destul de rar – şi Sameth putea să jure că odată întorşi dă iute fuga la Prinţesă să-i povestească totul.

— Îi… nimic, nimic, zise Sam, clătinând din cap. Gândeam cu voce tare, atâta tot. Sunt puţin zăpăcit pentru că m-am trezit cu noaptea-n cap.

Mergând în urma lui, Tonin schimbă o privire plină de subînţelesuri cu celălalt străjer. Ei se trezeau în fiecare dimineaţă înainte de ivirea zorilor.

Sameth habar n-avea ce le trecea prin minte celor doi când ajunseră în sfârşit în vârful dealului şi intrară în curtea răcoroasă cu fântână în mijloc ce dădea spre aripa de vest a Palatului. Zărise însă schimbul de priviri de mai devreme, care îi confirma că nu e tocmai Prinţul ideal pentru ei ori pentru oricare dintre supuşi. Nu-i pica deloc bine, mai cu seamă că la şcoală fusese mereu printre fruntaşi: cel mai bun la crichet vara şi la rugby iarna, primul la chimie şi printre primii la toate celelalte materii. Aici însă toate îi mergeau anapoda.

Odată ajunşi în faţa camerei sale, paznicii se retraseră. Sameth însă nu se grăbi să-şi pună roba de judecător ori să se spele la cişmeaua din alcovul cu plăci de gresie ce îi servea drept baie. Reconstruit din bani puţini după incendiu, Palatul nu beneficia de sistemul de încălzire cu aburi de care se bucurau Clayrele din Gheţar ori Casa lui Abhorsen. Sam plănuia să schimbe situaţia, mai ales că mare parte din vechiul sistem zăcea îngropat în colina de sub Palat, dar nu avusese răgaz să investigheze câtă pricepere ori câte vrăji necesită această încercare.

— O să plec, *trebuie* să plec, zise din nou cu voce tare, adresându-se tabloului de pe perete ce reprezenta o scenă de la strângerea recoltei. Cosaşii nu-i răspunseră, iar cei cu furcile nu-l auziră nici ei când Sam rosti din nou: De dus mă duc… dar cum să fac să plec? Se fâţâi în sus şi-n jos prin cameră, făcând mai bine de douăzeci de ture până să ia o hotărâre. Se afla în acel moment taman în faţa oglinzii de argint atârnată de perete în

dreapta patului cu tăblii de fier. Voi deveni altcineva, zise înviorat. Prinţul Sameth va rămâne în urmă, iar eu voi fi Sam. Pur şi simplu Sam, un Călător care-şi caută tovarăşii de drum după un popas la Belisaere, unde şi-a tratat boala.

Zâmbi mulţumit, privindu-se în oglindă cu atenţie. Prinţul Sameth se uită înapoi la el, în jiletca sa minunată roşu cu auriu, cămaşă albă de in umedă de sudoare, jambiere din piele întoarsă de iepure şi cizme înalte până la genunchi cu călcâie aurite. Dincolo de aceste dichisuri princiare avea totuşi un chip plăcut, cu o expresie ce promitea să se transforme în ceva special într-o bună zi, deşi Prinţul nu era conştient de acest lucru. După el, avea o faţă de copil, mult prea deschisă şi fără amprenta experienţei. Avea nevoie de o cicatrice, de-o urmă de nas rupt sau orice altceva care să-l facă mai trecut prin viaţă.

În timp ce se studia gândurile îl purtară în fluxul nesfârşit al Legământului, de unde alese anume însemne şi simboluri, legându-le cu ochii minţii. Apoi, fără să le descătuşeze, desenă semnul final cu degetul arătător şi celelalte îl urmară afară, plutind în aer aidoma unei constelaţii magice.

Sameth le privi cu luare-aminte înainte să păşească în mijlocul cercului aprins. Când îi atinseră creştetul semnele prinseră a lumina şi mai tare, scoţând scântei în dreptul însemnului de pe frunte şi împresurându-i faţa ca nişte limbi de foc.

Închise ochii când fâşiile îi atinseră pleoapele, încercând să ignore înţepăturile uşoare şi senzaţia de strănut. Rămase aşa câteva minute, până când mâncărimea dispăru, apoi strănută sănătos şi trase aer în piept, deschizând ochii în sfârşit.

Din oglindă îl privea un om de aceeaşi statură, înveşmântat în aceleaşi straie, însă chipul era schimbat. Prinţul Sameth dispăruse şi-n locul lui stătea acum Sam Călătorul, cu câţiva ani în plus, o mustaţă îngrijită şi cioc. Nici părul nu mai avea aceeaşi nuanţă, fiind acum un pic mai deschis şi mult mai drept şi lung la spate.

Era ceva mai bine. De fapt era mult mai bine. Sameth – ba nu, Sam – făcu cu ochiul imaginii din oglindă şi începu să se dezbrace. Se gândi să-şi ia vechile haine de vânătoare, nişte cămăşi şi câteva perechi de izmene. Pelerină putea să-şi

cumpere din oraş, de unde îşi va procura şi cal şi sabie, din moment ce n-o putea lua cu el pe cea dăruită de mama sa când împlinise şaisprezece ani. Nu s-ar fi potrivit deloc cu restul hainelor şi prea ar fi bătut la ochi.

Putea să ia totuşi câteva din lucrurile făcute chiar de el, îşi zise, scoţându-şi cizmele şi cotrobăind după cele negre de vânătoare, din piele întoarsă şi înalte până peste genunchi.

Imaginea atelierului din turn îi aduse aminte de *Cartea Morţilor,* pe care chiar n-avea de gând s-o care după el. O să dea o fugă să ia doar câteva lucruşoare, printre care şi cei câţiva nobili de aur şi dinari de argint pe care-i avea puşi deoparte, după care dus va fi!

Avea totuşi o problemă: cum să urce până-n atelier cu noua înfăţişare? Plus că trebuia să se asigure că Ellimere nu va bănui nimic – altfel îl va obliga să desfacă vraja şi să redevină Sameth – cu ajutorul paznicilor, desigur, care mai degrabă ascultau de ea decât de el.

Oftă şi se aşeză pe marginea patului cu cizmele în mână. Se vede treaba că această mică escapadă – sau mai bine zis misiune de salvare – necesita ceva mai multe pregătiri. În primul rând ar trebui să plăsmuiască un trimis de Legământ care să-i ţină locul, apoi să aibă grijă s-o ţină pe Ellimere cât mai departe…

Putea să-i spună că pregăteşte ceva din *Cartea Morţilor,* o vrajă ce-l va ţine izolat în atelier vreme de trei zile sau mai bine. Asta i-ar da un avans destul de bun înainte să înceapă să-l caute. La urma urmei, nu se dezicea complet de ideea de a deveni Abhorsen, ci avea nevoie de o pauză, iar trei săptămâni departe de studiu nu era un capăt de ţară! Le va recupera oricum la întoarcere.

Chiar dacă Ellimere cerea ajutorul Clayrelor să-i dea de urmă, cele trei zile de avans îi erau de ajuns. Ba mai mult, presupunând c-avea să-i descopere şiretlicul abia în a treia zi şi ar trimite un şoim-mesager către Clayre, răspunsul lor nu va sosi decât peste vreo încă două… Avea, aşadar, nu trei, ci chiar cinci zile la dispoziţie ca să-şi piardă urma.

Până să se dezmeticească cei de la Palat el va fi deja aproape de Hotar sau măcar destul de departe de Belisaere. Nu

era foarte sigur la ce distanţă se găsea exact micul oraş de pe malul Lacului Roş. Va trebui aşadar să-şi ia cu el o hartă şi – dacă o mai găsea – ultima ediţie din *Ghidul Extrem de Util,* să vadă pe unde ar putea opri în drum.

Erau o groază de lucruri de făcut, dacă voia să plece cu inima împăcată. Lăsă cizmele jos şi se duse iar în faţa oglinzii. Da, poate era mai bine să renunţe la aerul misterios deocamdată, să nu sfârşească arestat de propriii paznici.

Cine ar fi crezut că e atât de greu să pui la cale aşa o aventură?

Începu aşadar să desfacă vraja de deghizare, separând însemnele unul câte unul şi dându-le drumul înapoi în fluxul incandescent. Imediat după avea de gând să urce în atelier şi să vadă ce-i de făcut – numai să nu dea nas în nas cu Ellimere, care cu siguranţă l-ar fi târât cu ea la Tribunal.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT
Sam hoinarul

De ce se temea nu scăpă, căci Ellimere îi ieşi în cale tocmai când să urce în turn şi Sam se văzu nevoit să-şi petreacă restul zilei la Tribunal. Asistă la condamnarea unui hoţ care se încăpăţâna să mintă în ciuda vrăjii adevărului, din pricina căreia faţa i se făcea din ce în ce mai galbenă, la o dispută de proprietate cu ambele părţi – culmea! – decedate, la judecarea unor amărâţi care-şi recunoscură vina imediat, în speranţa deşartă că juraţii se vor înmuia văzând că nu trebuie vrăjiţi şi – în fine – la discursul lung şi plictisitor al unui avocat care în mod foarte bizar pleda pentru o reglementare abrogată de peste zece ani, în urma reformei lui Touchstone.

Noroc cu noaptea ce avea să vină, deşi la cină Ellimere îl pricopsise cu o altă soră a nu ştiu cărei prietene, pe care o aşezase la masă lângă el. De data asta însă, Sam o surprinse cu amabilitatea şi vorbăria lui, într-atât încât multe zile după cină fata îi luă apărarea cu însufleţire ori de câte ori le auzea pe celelalte ponegrindu-l.

După cină, îi spuse soră-sii că următoarele trei zile va fi ocupat cu cititul şi se va cufunda într-o vrajă de concentrare, aşa încât o să-şi ia de mâncat şi băut direct de la bucătărie, retrăgându-se apoi la el în odaie ca să nu fie deranjat. Ellimere primi vestea surprinzător de calmă şi Sam se simţi vinovat că o minţise, fără ca asta să-i afecteze câtuşi de puţin entuziasmul.

Deşi nerăbdător, petrecu câteva ore bune încercând să făurească un trimis care să semene cu el şi, când îl isprăvi în fine puţin după miezul nopţii, constată cu bucurie că aducea cu el destul de bine de la uşă. Doar dacă te apropiai se observa neregula, iar dacă îi vorbeai făptura ştia să strige imediat: „Pleacă şi lasă-mă!“ ori: „Sunt foarte ocupat”, cu o voce asemănătoare cu a lui.

Odată terminată treaba, urcă degrabă în atelier, de unde luă banii şi câteva lucruri trebuincioase pentru călătorie. Nu îndrăzni să îşi arunce privirea către dulapuri, care stăteau tăcute în colţurile camerei ca nişte gardieni severi.

Le revăzu însă în vis, când reuşi să-nchidă ochii într-un târziu. Se făcea că urcă iarăşi scările din turn, deschide uşile dulapului şi-şi pune banduliera cu clopoţei, deschide apoi *Cartea* şi citeşte cu voce tare cuvinte mistuite de flăcări, care îl ridică şi-l poartă spre Moarte, aruncându-l în apele îngheţate şi lăsându-l fără suflare...

Se trezi brusc cu aşternutul răvăşit şi cearşaful înfăşurat de gât, gata să se sufoce. Se mai luptă cu el câteva secunde înainte să-şi vină în fire şi să-şi dea seama unde e. Bătăile inimii i se mai potoliră când undeva în depărtare un orologiu bătu ora exactă, urmată de strigătele celor de la Pază anunţând că totul e în ordine. Era deja patru dimineaţa şi nu dormise decât trei ore, dar oricum nu mai avea somn. Sosise vremea transformării, ceasul când Sam Hoinarul urma să plece în marea aventură.

Era încă întuneric când se furişă afară, înviorat de aerul zorilor şi înfăşurat într-o manta de vrăji de tăinuire şi tăcere. Coborî scările pe nesimţite şi trecu de postul din curtea de sud-vest, ajungând în grădină prin coridorul abrupt care dădea în terasa cea mai de jos. Trecu nevăzut şi de paznicii care patrulau printre trandafiri, ieşind în cele din urmă printr-o uşă dosnică ferecată cu zăvor de oţel şi vrăji de încătuşare. Noroc că furase cheia şi uşa îi recunoscu pe dată însemnul de pe frunte.

Odată ajuns pe aleea ce dădea în Drumul Regelui, îşi potrivi desagii pe umăr, căindu-se că şi-a luat atâtea. Erau pline ochi, deşi alesese doar strictul necesar: o pelerină, cămăşi, pantaloni şi lenjerie de schimb, ac şi aţă, câteva bucăţi de săpun şi obiecte de toaletă, alături de o lamă de ras pe care oricum nu prea avea s-o folosească, o copie a *Ghidului Extrem de Util,* nişte bucăţi de cremene, papuci de casă, două lingouri de aur, o bucată de pânză gudronată care la nevoie îi putea servi drept cort, o sticlă de coniac, o bucată de carne sărată de vită, o pâine, trei prăjituri cu ghimbir şi câteva obiecte confecţionate chiar de el. În afară de acestea mai avea la el o pălărie cu borul lat, un chimir şi un pumnal cu o formă mai ciudată. Se va opri întâi şi-ntâi la piaţa centrală ca să-şi cumpere o sabie, apoi la târgul de pe Dealul lui Anstyr, să vadă de-un cal.

Când păşi în sfârşit pe drumul principal şi se trezi în mijlocul mulţimii – bărbaţi, femei, copii de toate vârstele, căţei,

cai şi catâri la căruţe, cerşetori şi tot soiul de lume mergând care încotro – se simţi mai însufleţit ca niciodată în ultimii ani. Era acea senzaţie de bucurie şi nerăbdare pe care o simţi copil fiind, când primeşti o vacanţă neaşteptată. Se eliberase de povara responsabilităţii şi se simţea liber să se distreze, să alerge, să ţipe ori să râdă în gura mare.

Se porni aşadar pe-un râs sănătos, încercând să-l adapteze noii sale personalităţi şi scoţând nişte hohote stridente ce semănau mai degrabă cu un horcăit care însă nu părea să-l deranjeze. Iuţi pasul răsucindu-şi tacticos mustaţa făurită cu puterea Legământului, dornic să pornească în marea aventură – şi să-l salveze şi pe Nicholas, desigur.

După nici trei ore îi mai pieri entuziasmul. Înfăţişarea de pribeag îi ascundea adevărata identitate, dar nu-l ajuta defel să atragă atenţia comercianţilor sau negustorilor de cai. Călătorii nu erau tocmai clienţii ideali, căci rareori aveau bani peşin, preferând să facă troc pentru bunuri ori servicii.

Era şi foarte cald, chiar şi pentru o zi de primăvară târzie, iar căutarea săbiei prin piaţa aglomerată şi cu iz de sudoare se dovedi o treabă tare neplăcută şi nu părea că se mai termină.

Cu calul fu şi mai rău, căci roiuri întregi de muşte dădeau târcoale atât muşteriilor, cât şi animalelor, vârându-li-se zgomotoase în ochi şi-n gură. Nici nu era de mirare, căci în urmă cu câteva secole regele Anstyr poruncise ca Târgul de Cai să se ţină la o distanţă de cinci kilometri de oraş. Întrerupt în timpul Interimatului, târgul începuse să înflorească din nou sub domnia lui Touchstone, aşa că negustorii îşi instalaseră aici grajduri permanente, ţarcuri şi arene de licitaţie ce se întindeau pe aproape trei kilometri pătraţi, plus că pe pajiştile dimprejur erau mereu înşiruiţi alţi şi alţi cai. Desigur că nu era treabă uşoară să îţi găseşti un cal pe plac din multitudinea de armăsari, pierdeai mult timp şi mai era apoi şi concurenţa pentru cei mai buni cai, căci oameni din toate părţile Regatului veneau la târg, chiar şi barbarii de la miazănoapte – mai cu seamă în această perioadă.

În ciuda mulţimii, a muştelor şi-a târguielilor necontenite, Sam se descurcă destul de bine. Avea acum la cingătoare o sabie obişnuită, dar practică, cu o teacă din piele tare de rechin peste care îşi trecea degetele mândru. Luase şi o iapă murgă

care-l urma îndeaproape cam nervoasă, singurul lucru care o împiedica să fugă fiind probabil hăţul cu căpăstru de care o ducea. Părea totuşi sănătoasă fără să fie prea dichisită, ca să sară-n ochi.

Cochetă câteva clipe cu ideea că ar putea să o boteze Tonin, după străjera pe care n-o suferea, dar hotărî în cele din urmă că ar fi copilăresc şi ridicol. Cel de la care o cumpărase o striga – nu se ştie de ce – Crenguţa, şi-aşa îi va rămâne numele.

Odată scăpat de zarva şi miasma târgului, Sam încălecă, conducându-şi iapa pe străzile aglomerate, printre căruţe, vânzători ambulanţi, catâri cu coşuri goale ce se îndreptau spre ieşirea din oraş, petrecându-se cu cei care veneau încărcaţi, grupuri de muncitori gata să-nceapă schimbul de noapte la pavarea drumurilor şi mulţi alţi călători care-şi vedeau de treaba lor.

Nici nu ieşi bine din oraş, când unul din Mesagerii Regelui îl depăşi călare pe un armăsar negru pur-sânge – un exemplar pentru care s-ar fi tocmit îndelung la târg –, urmat la scurt timp de patru străjeri care goneau cu încrederea celor ce ştiu că la fiecare post din drum îi aşteaptă un nou rând de cai. Văzându-i, Sam se făcu cât mai mic în şa şi-şi trase pălăria peste ochi, deşi era deghizat.

Cu ajutorul *Ghidului* se hotărâse deja unde va fi prima oprire. O s-o apuce pe Drumul Îngust, de-a lungul istmului care lega oraşul de continent. Altă cale oricum nu avea. Va lua apoi drumul cel mare spre miazăzi, către Orchyre… Se gândise şi să o cotească spre vest până la Sindle, pe unde trecea Ratterlinul, şi să se ducă apoi la Oyrre cu barca. Citise însă în *Ghid* despre un han mai deosebit din Orchyre unde serveau ţipar în gelatină, un fel recunoscut prin partea locului, şi pentru că tare i-ar fi plăcut să-l guste, nu vedea de ce nu ar lua calea cea mai simplă spre Hotar.

Nu că ar fi ştiut ce îl aşteaptă dincolo de Orchyre ori care este ruta cea mai simplă. Drumul cel Mare dinspre miazănoapte cobora în mare parte paralel cu coasta de est, dar ca să ajungi la Hotar trebuia să traversezi taman în cealaltă parte, către coasta dinspre soare-apune, aşa că mai devreme sau mai târziu tot trebuia să o cotească spre vest. Ar fi putut şi să o ia pe

drumuri lăturalnice odată ajuns la Orchyre, presupunând că au să-l ducă în direcţia potrivită. Singura problemă era cu izvoarele din munţi, căci, dacă drumurile regale – aşa cum li se spunea – erau prevăzute cu poduri solide, cele de ţară nu aveau aşa ceva şi puteau fi imposibil de trecut.

S-ajungă mai întâi la Orchyre şi-apoi avea să vadă ce e de făcut. Până acolo mai erau însă două zile de mers lejer cu calul, aşa că avea timp să se gândească la toate pe drum sau peste noapte, căci intenţiona să tragă la un han pe undeva.

Când ajunse în sfârşit la un han de pe malul apei, într-un sătuc îndeajuns de departe de Belisaere, Sameth nici nu se mai gândea la ce avea să facă. Nu călărise nici treizeci şi cinci de kilometri, dar soarele alunecase deja spre apus şi el era tare obosit. Nu dormise mai deloc noaptea dinainte, iar coapsele şi şezutul îl dureau amarnic, amintindu-i că nu mai încălecase un cal de câteva luni bune.

Îndată ce văzu semnul legănându-se în bătaia vântului, cu numele *La Câinele Rânjit* înscris pe el, îi dădu bacşiş rândaşului să se îngrijească de Crenguţa şi-şi luă cea mai bună cameră, prăbuşindu-se pe pat sfârşit de puteri.

Se trezi de câteva ori în cursul nopţii, prima dată să-şi dea cizmele jos, a doua oară să se uşureze în oala de noapte cu un mâner rupt pe care hangiţa avusese amabilitatea să i-o pună la dispoziţie. A treia oară când se deşteptă cineva bătea insistent în uşă şi primele raze de lumină scăldau deja încăperea, furişându-se printre obloanele trase.

— Cine e? mormăi Sameth, alunecând din pat direct în încălţări. Nu-şi putea mişca încheieturile şi se simţea îngrozitor, mai ales că dormise îmbrăcat, iar hainele îi miroseau a cal. E ora micului dejun?

Persoana nu răspunse, continuând să bată. Sameth se duse la uşă mormăind, aşteptându-se să dea cu ochii de vreo slujnică ori un fecior din sat care să-i zâmbească tâmp cu tava în braţe. Când colo, la uşă stăteau doi bărbaţi bine făcuţi, care purtau peste platoşa de piele eşarfa roşu cu auriu a Poliţiei Rurale şi care îl salutară reverenţios.

Unul din ei – superiorul, după câte îşi dădu seama – avea o

expresie autoritară şi părul scurt şi cărunt, cu un însemn de Legământ pe frunte ce nu se regăsea pe chipul însoţitorului său.

— Sergentul Kuke şi ofiţerul Tep, se prezentă bărbatul, păşind semeţ în cameră fără să ceară învoire, ba dându-l chiar în lături.

Camaradul său îl urmă trăgând iute uşa după el, lăsând zăvorul să cadă la loc.

— Ce doriţi? întrebă Sam, căscând. Nu voia să fie necioplit, dar habar n-avea că pe el îl căutau de fapt. Până acum singurele ocazii când interacţionase cu oamenii legii fusese ori la parade, ori la inspecţiile de post la care îl însoţise pe tatăl său.

— Am vrea să discutăm puţin, spuse sergentul fără să se tragă înapoi, astfel că Sam simţi miros de usturoi în răsuflarea lui, zărind şi urmele de lamă pe bărbia proaspăt rasă. Ia spuneţi-mi cum vă numiţi şi unde locuiţi.

— Numele meu e Sam şi sunt pribeag, răspunse Sameth, urmărindu-l cu coada ochiului pe ofiţerul care se dusese în celălalt colţ al camerei, inspectând sabia rezemată de traistele pline.

Pentru prima dată de când plecase simţi fiorul fricii în măruntaie. „Ofiţerii ăştia nu-s chiar atât de proşti”, îşi zise. Ar putea chiar să-l descopere…

— E destul de ciudat pentru un călător să tragă la un han de poştalion şi să-şi ia şi cea mai scumpă cameră, constată ofiţerul, întorcându-se cu spatele la desagi. Şi mai cu seamă să dea rândaşului bacşiş un dinar întreg…

— E şi mai neobişnuit că iapa nu e însemnată şi n-are nici blazon în coamă, adăugă şi sergentul, ignorându-l voit parcă pe Sameth. Eu unul n-am mai pomenit călători care să n-aibă simbolul clanului tatuat pe undeva. Mă-ntreb dacă flăcăul nostru are aşa ceva… Dar am o idee mai bună, Tep. Ia să vedem noi ce se ascunde în desagile de colo, poate aşa aflăm cu cine-avem de-a face.

— Nu puteţi face una ca asta! sări Sam înfuriat, repezindu-se către ofiţerul cel tânăr, dar oprindu-se brusc când simţi vârful săbiei în piept prin cămaşă. Îşi coborî privirea şi zări mâna sergentului Kuke încleştată pe mânerul unui pumnal.

— Atunci poate ne spui de bunăvoie cine eşti şi ce cauţi aici, zise sergentul.

— Dar nu e treaba voastră! strigă Sam, dându-şi capul pe spate exasperat şi dezvăluind fără să vrea însemnul de pe frunte ascuns sub părul vâlvoi.

Fără să stea pe gânduri Kuke rosti o vrajă de apărare şi lipi tăişul de oţel la gâtul lui Sam, imobilizându-i braţul la spate. Dintre toate relele de care se temeau, însemnele false ori pervertite îi înspăimântau cel mai tare şi bănuiau că Sam nu poate fi decât o plăsmuire necurată de Magie Liberă, vreun necromant ori vrăjitor sau orice altă arătare cu înfăţişare umană.

Cu mişcări la fel de iuţi Tep deschise o desagă şi scoase banduliera de piele neagră de care erau agăţaţi după mărime şapte săculeţi de piele, de la cel mai mic cât un flacon, la cel mai mare cât un borcan. Fiecare era prins de bandulieră cu câte un mâner din lemn închis de mahon, dând astfel de înţeles ce se ascundea înăuntru: întocmai clopoţeii pe care Sabriel i-i trimisese, aceiaşi pe care Sameth îi încuiase cu mâna lui în dulapul din atelier şi pe care ştia precis că nu-i pusese în bagaj!

— Clopoţei! exclamă Tep, dând drumul bandulierei îngrozit şi făcând câţiva paşi înapoi, de parcă dăduse peste un cuib de şerpi.

De spaimă nici nu băgase de seamă însemnele vrăjite ce prinseră să freamete pe bandulieră şi mânere.

— E necromant! şuieră Kuke şi Sam simţi teama din glasul lui, teamă care-l făcu să mai slăbească niţel strânsoarea şi să-i depărteze cuţitul de la beregată din pricina tremurului care-l apucase.

Sam închise ochii şi contură cu ochii minţii două însemne de Legământ pe care le culese din curgerea eternă aidoma unui pescar care-şi alege prada cu mare dibăcie dintr-o imensitate de solzi strălucitori. Le dădu drumul încetişor în răsuflarea-i stăpânită şi apoi se aruncă la pământ, nu înainte să le sufle în aer cu toată puterea.

Unul din însemne îşi atinse ţinta, orbindu-l brusc pe ofiţerul Tep, însă Kuke – iniţiat pesemne în tainele vrăjitoriei şi fiind el însuşi un fel de Mag – făcu repede o vrajă de pavăză cu

ajutorul unui alt însemn ce se izbi în cel trimis de Sam scoţând scântei şi fulgere pocnite.

Apoi, până s-apuce Sam să se ridice, se repezi spre el şi-i împlântă pumnalul cu putere chiar deasupra genunchiului.

Sameth urlă de durere, ţinând isonul văicărelilor lui Tep, care bâjbâia disperat prin cameră, dar peste ţipetele lor se auzea vocea sergentului strigând cât îl ţinea gura:

— Necromant! E necromant! Ajutor!

În curând aveau să vină toţi ofiţerii din împrejurimi ori paznicii care se nimeriseră pe drum, ba chiar şi oameni simpli de pe stradă – deşi probabil numai cei cu sânge în vine, cum se zice, de vreme ce urmau să dea cu ochii de un necromant.

După primele secunde de durere în care simţise că-i explodează creierii, Sam îşi mai veni în fire şi trecu la fapte cu o precizie uimitoare: îşi contură în minte câteva însemne de Legământ, le lăsă să-i crească în gâtlej şi le rostogoli apoi pe limbă, dând glas unui descânt de Moarte menit să îi cuprindă pe toţi cei fără pavăză din încăpere.

Însemnele îi alunecară de pe buze ca nişte scântei înaripate, năpustindu-se spre cei doi cu o forţă înspăimântătoare. În secunda următoare totul se cufundă în linişte, căci Kuke şi Tep se prăbuşiră la pământ ca nişte marionete cu sforile tăiate.

Sam se ridică anevoie în picioare, dându-şi seama ce a făcut abia când durerea îi sfârtecă din nou genunchiul. Tocmai omorâse doi ofiţeri de-ai tatălui său… şi-ai lui, până la urmă. Nişte oameni care nu greşiseră cu nimic, îşi făcuseră doar datoria – o datorie de care el fugea, aceea de a-şi apăra semenii de necromanţi şi de Magie Liberă ori alte astfel de pervertiri viclene…

Încercă să nu se mai gândească la asta, căci durerea începea să pună stăpânire pe el şi mai abitir şi nu avea timp de pierdut. Îşi ridică desagii în grabă, îndesând blestemata de bandulieră la loc, îşi prinse sabia la brâu şi se făcu nevăzut.

Un minut mai târziu era în salon, fără să-şi aducă aminte cum şi când coborâse scările. Oamenii se uitau la el speriaţi, trăgându-se din calea lui, iar Sam le întoarse privirea cu ochi sălbatici, şchiopătând printre ei şi lăsând urme de sânge pe

podea.

Se duse ţintă la grajduri şi-şi înşeuă iapa, care necheză speriată şi fornăi ameninţător simţind miros de sânge.

Începu s-o mângâie atunci cu mişcări mecanice, trecându-şi mâinile pe spinarea ei moale fără să-şi dea seama ce face.

După un timp – un an sau poate chiar în secunda următoare, ori undeva între, cine mai ştie – era deja în şa, îmboldindu-şi iapa la trap şi-apoi la galop, simţind sângele prelingându-i-se pe picior ca nişte şiroaie de apă fierbinte, umplându-i cizma şi scurgându-se apoi peste marginile răsfrânte. O voce lăuntrică îi striga să se oprească şi să-şi oblojească rana, dar el nu se mai gândea decât cum să fugă cât mai departe de locul faptei ruşinoase.

O luă spre vest fără să ştie exact de ce, lăsând în spate soarele ce se gătea pentru o nouă zi. Merse un timp fără nicio noimă, când la stânga, când la dreapta, ca să-i descurajeze pe urmăritori, apoi o luă de-a dreptul peste câmp către un codru întunecat care se zărea nu foarte departe. Acolo se putea ascunde şi se va îngriji de rană la adăpost.

Ajunse în sfârşit la umbra binefăcătoare a copacilor şi se aventură cât mai în inima pădurii, alunecând istovit din şa. Un junghi ascuţit de durere îi săgetă întreg piciorul şi frunzişul începu să freamăte ameninţător, învârtindu-se fără oprire. Lumina gălburie a zorilor căpătase dintr-odată nuanţe cenuşii, asemenea unui ou răscopt. Nu se putea aduna nicicum să facă vraja de leac, căci semnele de Legământ îi tot fugeau din minte.

Era peste poate. Mult prea obositor. Cu câtă uşurinţă ar fi putut aluneca în somnul liniştit al Morţii!

Cu toate astea, nu se lăsă păcălit. Ştia doar Moartea, păşise într-acolo, îi cunoştea încleştarea de gheaţă şi simţea deja curentul rece împresurându-i trupul. De-ar fi ştiut cu siguranţă că râul îl va purta ca gândul prin învălătucirea Primei Porţi şi-apoi la fel de iute mai departe, s-ar fi dat, poate, dus. Dar cum să uite de necromantul care-l pândise dintre neguri şi care acum îl aştepta pesemne tot acolo, gata să pună mâna pe un Abhorsen nepriceput să-şi uşureze trecerea? Avea să-l dibuiască negreşit, să-i înrobească spiritul şi-apoi să-l învrăjbească împotriva Regatului şi-a propriei familii.

Îl apucă deodată spaima, o spaimă care întrecea cu mult durerea din picior. Se concentră din nou asupra vrăjii de tămăduire, izbutind de această dată să apuce însemnele trebuincioase. Simţi căldura lor învăluindu-i mâinile tremurânde şi picurându-i de pe degete direct în picior prin pantalonii umezi şi murdari. Străpunse carnea până-n os, împreunând la loc pielea şi vasele de sânge şi lăsând piciorul curat, ca şi cum rana nici n-a fost.

Pierduse însă mult sânge într-un timp foarte scurt, aşa că nu-şi recăpătă imediat puterile. Dădu să se ridice, dar ameţi şi căzu pe stratul de frunze ce îi serveau acum drept pernă. Încercă să-şi ţină ochii deschişi, dar în zadar. Pădurea începu să freamăte din nou şi copacii se învârteau din ce în ce mai repede, până când totul se cufundă în beznă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ
Observatorul Clayrelor

Căţeaua se deşteptă fără prea multă tragere de inimă, dezmorţindu-şi picioarele o bună bucată de vreme, căscând într-una şi dându-şi ochii peste cap. Când isprăvi în sfârşit, se scutură binişor şi o porni spre uşă. Lirael rămase nemişcată unde era, cu braţele încrucişate la piept şi o figură extrem de serioasă.

— Hei, unde pleci? Trebuie să vorbesc cu tine!

Căţeaua se prefăcu surprinsă, ciulindu-şi urechile.

— N-ar fi mai bine să ne grăbim spre casă? întrebă smerită. E mult peste miezul nopţii, de fapt e-aproape dimineaţă, e ora trei…

— Fugi de-aici! exclamă Lirael, uitând complet ce voia să discute cu ea. Nu se poate! Să nu mai zăbovim atunci!

— Sigur, dacă e aşa de important şi nu suportă amânare, putem discuta şi acum, zise Căţeaua, stând în şezut şi aplecându-şi capul către ea, gata s-o asculte.

În loc de răspuns Lirael se repezi spre uşă, apucând-o de zgardă când ajunse în dreptul ei, silind-o să se ridice în patru labe.

— Aaau, scânci Căţeaua, văzându-se smucită. Te necăjeam doar… Gataaa, mă grăbesc!

— Hai odată! scrâşni Lirael opintindu-se cu mâinile în uşă. Văzând că nu se urneşte defel, începu să tragă de ea cât putea de tare, treabă deloc uşoară când n-ai nici clanţă, nici mâner de care să apuci. Cum s-o deschide afurisenia asta de uşă?

— N-ai decât s-o întrebi, îi sugeră Căţeaua calmă. N-are niciun rost să tragi de ea aşa.

Lirael pufni, trase aer în piept şi rosti solemn:

— Deschide-te, te rog.

Uşa păru că stă pe gânduri câteva secunde, deschizându-se apoi încetişor spre înăuntru, astfel că Lirael avu timp să se dea la o parte. Vuietul râului o întâmpină din nou, dimpreună cu o briză proaspătă care-i ciufuli uşor părul pârlit. Se mai simţea însă şi altceva în adierea rece, ceva care-i atrase atenţia şi

Căţelei fără ca Lirael să-şi dea seama exact ce e.

— Hmmm, murmură patrupedul, ciulind o ureche către uşă şi podul ce se zărea în depărtare, luminat acum de însemne ale Legământului. E cineva acolo, niscai oameni. Clayre. Ba poate chiar şi vreo mătuşă…

— Mătuşa Kirrith! sări Lirael ca arsă. Aruncă o privire de jur împrejur, căutând cu disperare o altă cale de scăpare, dar în afară de podul alunecos de dincolo de prag, îmbrăcat în spuma apelor învolburate, nu mai era altă ieşire. Jos în Prăpastie se vedeau acum lumini de Legământ scânteietoare, al căror contur se pierdea în pâcla umedă a râului.

— Ce ne facem? întrebă fata şi vocea îi răsună prelung în încăpere, primind ecoul drept răspuns.

Privi îndărăt, dar ia Căţeaua de unde nu-i. Parcă intrase în pământ.

— Unde ai dispărut, Obraznico? şopti ea, iscodind odaia, mai s-o podidească plânsul. Nu mă lăsa tocmai acum!

Se mai întâmplase şi în alte rânduri să-şi ia tălpăşiţa de teamă să nu fie văzută, şi de fiecare dată Lirael se temea că n-are să se mai întoarcă. Era la urma urmei singura ei tovarăşă ce-i îndulcea singurătatea… Aceeaşi frică o cuprinse şi acum, cuibărindu-i-se în stomac şi hrănindu-i groaza de care nu mai scăpa de când citise marele secret în cartea ce-o avea la subsuoară. Îl simţea bolborosind mocnit între coperte, amintindu-i de taina pe care nu-şi dorise să o afle, căci nu ţinea nici de Clayre şi nici de lumea lor.

O lacrimă i se desprinse din colţul ochiului pe nesimţite, brăzdându-i obrazul prăfuit. O şterse iute, să nu-i dea satisfacţie mătuşă-sii dacă într-adevăr urma să apară şi-şi dădu capul pe spate să n-o podidească plânsul. Kirrith nu avusese niciodată prea multă încredere în Lirael. Era convinsă că n-o să se aleagă mare lucru de ea şi parcă se aştepta mereu să greşească. „Asta pentru că nu sunt ca celelalte Clayre”, îşi zicea Lirael în sinea ei, deşi Kirrith se comporta la fel de sever cu orişicine îi ieşea din vorbă.

Înaintă privind mândră în sus până să facă primul pas pe pod, când se văzu nevoită să-şi arunce ochii spre abisul de pulbere alburie. Podul îi părea şi mai fioros acum că era fără

Căţea, cu ventuzele ei fermecate. Făcu încă un pas cu picioare tremurânde, dar se opri şi începu să se clatine. Simţea că-şi pierde echilibrul şi se lăsă iute în patru labe, mai să scape în abis *Cartea Amintirilor şi a Uitării.* O prinse bine iarăşi la subraţ şi începu să se târâie de-a lungul podului îngust.

Înainta anevoie, atentă să nu facă vreo mişcare greşită, şi nu îşi ridică privirea decât când se văzu aproape dincolo de hău. Abia acum băgă de seamă că părul îi era pârlit şi hainele ude leoarcă de la pulberea apelor de dedesubt. Unde mai pui că era şi desculţă.

Când se încumetă în sfârşit să privească în faţă, scoase un ţipăt scurt şi făcu un salt înapoi, ca un iepure înfricoşat. De n-ar fi fost cele două Clayre aproape de margine şi n-ar fi izbutit s-o prindă taman în ultima secundă, s-ar fi prăvălit în volburile îngheţate ale Ratterlinului.

O speriaseră de moarte, căci nu se aştepta să le vadă într-un astfel de loc. Sanar şi Ryelle porniseră s-o caute, cu-acelaşi aer senin dintotdeauna, la fel de frumoase şi elegante. Purtau uniforma Veghei de Nouă Zile şi-aveau părul bălai şi lung prins într-o plasă bătută cu mărgăritare, cu stele aurii şi scânteind pe rochiile lungi şi albe. În mână avea fiecare o baghetă de oţel şi fildeş, semn că împreună înfăptuiau Glăsuirea Profeteselor de Veghe. Arătau exact la fel ca atunci când le văzuse prima dată sus pe platoul muntelui, în ziua când împlinise paisprezece ani. Erau minunate, exact aşa cum îşi închipuia Lirael că trebuie să arate o Clayră.

Aşa cum ea nu va putea fi niciodată.

Erau însoţite de un alai întreg de surate, unele chiar de seamă, cum ar fi Vancelle, Bibliotecara-Şefă, plus altele din schimbul de Veghe. Le numără iute pe toate, dându-şi seama că erau nici mai mult nici mai puţin de patruzeci şi şapte, adică *toate* Clayrele care erau de rând la Veghe. Mergeau aliniate în spatele lui Sanar şi Ryelle, formând o dâră albă şi prelungă în întunericul Prăpastiei.

Mătuşa Kirrith nu se afla printre ele, ceea ce nu era deloc de bun augur. Se vede treaba că pentru fapta ei Lirael avea să primească o pedeapsă pe măsură, ceva cu mult mai rău decât servitul la bucătărie. Nu mai pomenise până acum să vină tot

soborul de Clayre să vestească pedeapsa… Din câte ştia, nici n-aveau voie să părăsească Observatorul laolaltă.

— Ridică-te, Lirael, zise una din gemene.

Abia atunci băgă de seamă că stă ghemuită şi că surorile încă o ţin de braţe să nu cadă. Se ridică rapid, ferindu-şi privirea de ochii verzi-albăstrui ai gemenelor şi Clayrelor din spate, ştiind cât de căprui erau ai ei, acuma şi murdari pe deasupra.

Îi veni în minte ce să zică, dar când deschise gura cuvintele rămaseră nerostite. Tuşi şi încercă din nou, împotmolindu-se la prima silabă.

— N-n-n-am vrut să vin până aici. Am ajuns din întâmplare… Ştiu că am lipsit de la cină şi de la rondul de noapte, dar o să mă revanşez cumva…

Se opri când le văzu pe Sanar şi Ryelle uitându-se una la cealaltă şi pufnind în râs, un râs domol şi sănătos, ca atunci când auzi ceva hazliu ori de-a dreptul trăsnit.

— Se pare că ne-am făcut un obicei să ne-ntâlnim de ziua ta în cele mai ciudate locuri, zise Ryelle – ori să fi fost Sanar? – privind la colţurile cărţii care ieşea de sub cămaşa fetei şi-apoi la naiul de argint ce-i strălucea în buzunar. Uită de cină şi de tura de noapte, zise ea apoi, în seara asta văd că ai primit ceva cu mult mai important. E dreptul tău din naştere şi ţi se cuvine, deşi mult s-a mai lăsat aşteptat! Restul nu mai contează.

— Ce drept din naştere? Ce vrei să spui? întrebă Lirael.

Toate Clayrele se năşteau cu viitorul Dar al Viziunii, acesta era destinul lor, nu nişte obiecte magice bizare.

— Ştii bine că numai tu dintre Clayre n-ai fost zărită niciodată-n Viziuni, începu cealaltă. Nu am văzut nimic legat de tine, niciun crâmpei de timp măcar. Acum o oră însă te-am observat cu toatele la Veghe şi am văzut că ai să fii şi-aici, şi-n altă parte. Vezi tu, niciuna dintre noi nu ştia de podul ăsta ori de camera de dincolo, dar am învăţat că dacă Clayrele de azi nu te-au zărit în Viziunea lor, cele de dinaintea noastră au avut înţelepciunea să prevadă şi-au pregătit în acest sens locul în care ne aflăm şi obiectele de care îţi spuneam. S-au îngrijit de fapt ca *tu* să le găseşti, te-au pregătit din timp…

— M-au pregătit pentru ce anume? întrebă Lirael, copleşită de însemnătatea veştii pe care urma s-o audă. Dar eu

nu vreau nimic, nu cer nimic, decât să fiu normală şi… şi să primesc Viziunea!

Sanar – căci ea vorbise ultima – o privi înduioşată, văzând cât e de tulburată. De când o întâlniseră prima oară acum cinci ani, surorile hotărâseră să aibă grijă de Lirael din umbră, aşa că ştiau mult mai multe despre verişoara lor mai mică decât bănuia ea.

Vorbi aşadar încet, alegându-şi cuvintele cu atenţie:

— Lirael draga mea, Viziunea poate veni şi mai târziu, şi deseori cu cât aştepţi mai mult, cu-atât e mai intensă. Bucură-te deocamdată de darurile pe care le-ai primit, căci au să fie de mare trebuinţă Regatului. Şi pentru că celor ca noi le este scris să capete învredniciri, avem datoria să le purtăm şi să le folosim cu grijă şi înţelepciune. Presimt că zac în tine mari înfăptuiri, copilă, dar că vei fi şi încercată pe măsură!

Se opri privind în gol la pulberea lăptoasă de deasupra văii şi ochii ei părură să se-nceţoşeze, iar vocea îi deveni mai aspră şi mai impersonală, cu acorduri stranii:

— Multe primejdii ai să întâlneşti în calea-ţi neştiută, dar niciodată nu vei da uitării că eşti o Fiică a Clayrului. Poate să nu primeşti Vederea, dar îţi vei Aminti cu siguranţă, iar Amintindu-ţi vei vedea trecutul, cel ce ascunde taina viitorului.

Lirael tremură la auzul acestor cuvinte, căci tocmai auzise prin Sanar adevărata profeţie şi ochii acesteia prinseră a străluci în nuanţe reci de gheaţă.

— La ce fel de primejdii te referi? întrebă fata când ecoul glasului Clayrei se stinse în sfârşit, acoperit de vuietul râului.

Sanar clătină din cap cu un zâmbet, pierzând şirul Viziunii, şi, pentru că nu putu răspunde imediat, privi spre sora ei, care-i continuă ideea:

— Când te-am Văzut aici în seara asta, te-am mai zărit şi-ntr-un alt loc, un loc pe care ani la rând ne-am chinuit să îl aflăm cu Viziunea, dar ne-a fost în zadar, zise Ryelle. Pe Lacul Roş, într-o luntre de trestie, cu soarele amiezii strălucitor deasupra, de asta ştim că se va întâmpla la vară, căci arătai nu foarte diferit de cum arăţi acum…

— Nu vei fi singură, ci te va însoţi un tânăr, rosti din nou Sanar, un tânăr rănit ori suferind, pe care însuşi Regele ne-a

îndemnat să i-l găsim. Nu ştim exact pe unde e acum, nici cum ori când are s-ajungă la izlazul mlăştinos, căci e împresurat de forţe ce ne împiedică Vederea şi nu-i putem distinge viitorul. Ştim însă că se află în inima unui cumplit pericol care-l ameninţă nu doar pe el, ci soarta întregului Regat, şi că-ţi va sta alături în luntrea cea de trestie, în toiul verii.

— Nu înţeleg, bâigui Lirael. Ce legătură am eu cu toate astea, cu Lacul Roş, cu-acest necunoscut, cu luntrea? Sunt doar o Bibliotecară, şi nici măcar de rang înalt! Ce rol am eu în toată povestea asta?

— Nici noi nu ştim, şopti Sanar. Ce am văzut acum sunt doar bucăţi amestecate, acoperite cu un văl ca de cerneală ce nu ne lasă să întrepătrundem viitorul. Nu ştim decât că acest tânăr are un rol extrem de important în cele ce urmează, atât bune cât şi rele, şi că l-am văzut alături de tine. Credem că se cuvine să părăseşti Gheţarul şi s-o apuci spre Lacul Roş către miazăzi, ca să-l găseşti pe-acest străin şi luntrea lui de trestie.

Lirael rămase cu privirea aţintită la buzele lui Sanar, care îi vorbea cu înflăcărare, dar ea nu auzea decât tumultul râului. Vuietul apelor luptându-se să scape din defileul strâmt îi acaparase parcă toate gândurile, purtându-le cât mai departe pe tărâmuri neştiute.

„Se descotorosesc de mine, îşi zise amărâtă. Sunt mult prea mare să nu am Viziune, aşa că mă alungă…”

— Am mai avut încă o Viziune despre tânărul necunoscut, zise Sanar când Lirael îşi veni în fire câteva clipe mai târziu. Haide, vino să-ţi arătăm, ca să îl poţi recunoaşte când va veni vremea şi ca să ştii pericolul ce-l paşte. Dar pentru asta trebuie să ne întoarcem la Observator.

— La Observator! exclamă Lirael. Dar cum se poate, dacă eu încă… dacă nu am primit Darul Viziunii?

— Da, ştim, zise Ryelle, luând-o de mână s-o conducă. E greu să ştii ce te aşteaptă când nu poţi să priveşti în labirintul viitorului. De ar fi fost o încercare mai puţin primejdioasă sau dac-am fi găsit pe-altcineva, fii sigură că nu te-am fi supus unei asemenea poveri, dar Viziunea ne-a arătat un loc de nepătruns pe care n-ai să-l poţi vedea decât din Observator, cu ajutorul întregit al schimbului de Veghe.

O apucară, aşadar, de-a lungul marginii abrupte, cu Lirael înaintând supusă între Sanar şi Ryelle. Simţi la un moment dat o apăsare scurtă în creştet, probabil din pricina mormintelor din vale unde Clayrele îşi dormeau somnul de veci. Căţeaua avusese într-adevăr dreptate, putea simţi apropierea morţilor, dar acum nu era momentul să se gândească la asta. Avea impresia că aude un glas strigând din depărtări un nume tainic şi nu se putea gândi decât că vor să o alunge şi va sfârşi din nou de una singură… Până şi Căţeaua avea s-o dea uitării, căci asta era soarta creaturilor de Legământ plămădite în Gheţar: nu puteau vieţui în nicio altă parte.

Mai aveau un pic şi ajungeau la uşa pe unde intrase în Prăpastie când Lirael observă în vale un pod de gheaţă alungit pe care nu-l zărise la venire. Pe-acolo se întorceau Clayrele acasă, trecând printr-un intrând adânc de cealaltă parte a defileului.

Ryelle îi surprinse privirea şi-i explică:

— Sunt mai multe scurtături spre şi dinspre Observator, pe care le folosim doar la nevoie. Podul pe care-l vezi se va topi îndată ce ultima Clayră pune piciorul în tunel.

Lirael încuviinţă din cap uluită. Niciodată nu ştiuse exact unde se află Observatorul şi nu o dată încercase să-l găsească. Adeseori visa cu ochii deschişi că paşii au s-o ducă într-acolo într-o bună zi şi că-şi va căpăta Darul Viziunii tot acolo, însă acum se alesese praful de toate aceste închipuiri.

Dincolo de pod, deschizătura din perete dădea într-un tunel abrupt şi greu de străbătut şi Lirael abia mai răsufla şi era udă leoarcă când Ryelle şi Sanar se opriră în sfârşit, dând de o porţiune ceva mai lină. Fata îşi şterse sudoarea de pe frunte şi începu să cerceteze locul, băgând de seamă că peretele de piatră se isprăvise şi se aflau acum într-un soi de peşteră de gheaţă, o gheaţă albastră în care se reflectau ca-ntr-o oglindă însemnele de Legământ de pe veşmintele Clayrelor. Ajunseseră în inima Gheţarului.

Într-unul din pereţi era tăiată o poartă, păzită de o parte şi de alta de doi străjeri în armuri şi cu scuturi în mâini pe care era gravată steaua de aur a Clayrelor. Nu aveau vizierele trase şi pe faţa lor se citea o expresie severă. Unul avea în mâna liberă un

topor cu lama ascuţită pe care licăreau însemne fermecate, celălalt o sabie care strălucea mai abitir decât luminile de pe pereţi, aruncând mii de reflexii jucăuşe pe suprafaţa albăstruie. Lirael îi privi îndelung, băgând de seamă că sunt de fapt Clayre pe care nu le cunoştea, ceea ce era într-adevăr ciudat.

— Te Văd, Glăsuire a Veghei cea de Nouă Zile, rosti femeia cu toporul pe un ton rece şi distant. Poţi merge mai departe. Cea care te-nsoţeşte însă nu a avut Iniţierea şi, după cum grăiesc străbunii, nu are dezlegare să-şi treacă ochii peste taine.

— Nu te prosti, Erimael, zise Sanar. Ce tot bolboroseşti de legile străbune? E Lirael, fiica lui Arielle.

— Erimael?! şopti Lirael mirată, apropiindu-se de faţa imobilă încadrată ca într-un tablou de marginile coifului.

Erimael se alăturase Cavaleriei în urmă cu şase ani şi de-atunci îşi pierduse urma, iar Lirael crezuse că a pierit în vreun accident şi de-asta n-a venit la ceremonia de Rămas-Bun sau alte sărbători la care ea ar fi purtat aceeaşi tunică albastră.

— Legea e lege, insistă Erimael sever, deşi Lirael băgă de seamă că a înghiţit în sec. Sunt păzitoarea Toporului, continuă ea, iar dacă vrei s-o las să treacă trebuie s-o legi la ochi.

Sanar pufni înfuriată şi se întoarse către cealaltă:

— Şi tu, păzitoare a Săbiei, tu ce ai de zis? Eşti de acord cu Erimael?

— Mă tem că da, zise femeia, care lui Lirael îi păru mult mai bătrână. Litera legii nu lasă cale de întors: Toţi oaspeţii trebuie să intre legaţi la ochi, şi orişice Clayră ce nu a avut Iniţierea se cheamă că tot oaspete e.

Sanar oftă şi se întoarse către Lirael, care-şi ţinea capul plecat, ruşinată. Fără să scoată un cuvânt fata îşi desfăcu basmaua şi începu să o îndoaie, făcând o bandă pe care şi-o legă la spate peste ochi. O podidiră lacrimile şi plânse în tăcere sub ţesătura moale, umezind-o.

Sanar şi Ryelle o apucară iar de mâini şi Lirael simţi compasiunea lor, dar asta nu îi alină amărăciunea. Era mai rău decât acum cinci ani, când trebuia să poarte tunica albastră la orice întrunire, să ştie toată lumea că e printre codaşe. La fel şi-acum, se simţea exclusă şi nedorită, o ruşine pentru neamul

Clayrelor, care o tratau ca pe un oaspete oarecare.

În timp ce înaintau pe un culoar întortocheat ca un labirint, îşi luă inima în dinţi şi întrebă:

— Şi când ar trebui să plec?

— Chiar azi, zise Ryelle, oprind-o ca s-o ghideze către o cotitură bruscă şi împingând-o uşor de cot până ce se întoarse în direcţia potrivită. Cât de curând posibil, vreau să spun. Chiar acum ţi se pregăteşte o barcă specială care te va duce în jos pe Ratterlin până la Oyrre. De-acolo cred că te descurci să te-nsoţească cineva către Hotar pe Lacul Roş, oameni ai legii ori poate chiar străjeri din Gardă… Ar trebui s-ajungi uşor şi fără de tăgadă, deşi nu te-am văzut în Viziune…

— Şi de plecat, plec singură? veni a doua întrebare.

Deşi nu le vedea, ştia că gemenele s-au privit în grabă ca să decidă cui îi venise rândul să vorbească.

— Aşa ai fost Văzută, rosti Sanar într-un sfârşit, şi-aşa vei merge, din păcate. Aş vrea să pot schimba ceva, dar îmi e peste poate. Te-am fi dus noi cu un Planor, dar toate au fost Zărite-n alte locuri, deci nu rămâne decât râul…

Era aşadar singură, fără tovarăşa cea obraznică, singura ei prietenă! Acum chiar nu o mai interesa ce avea să i se întâmple.

— Sunt nişte trepte aici care coboară, o atenţionă Ryelle din nou. Vreo treizeci, dacă nu mă înşel. La capătul lor o să îţi poţi dezlega basmaua, căci vom ajunge în Observator.

Lirael o apucă încetişor pe scări sub îndrumarea gemenelor. Înainta cu greu, căci nu vedea pe unde calcă şi unele trepte erau parcă mai înalte decât altele. Mai mult, i se părea că aude foşnituri peste tot, întrerupte la răstimpuri de şoapte înfundate.

Când isprăviră în sfârşit de coborât mai făcură încă vreo şase paşi înainte să se oprească şi Sanar se grăbi să o ajute cu baticul.

La început lumina o orbi, dar mai apoi, când îşi recăpătă vederea, fu impresionată de întinderea imaculată şi de Clayrele dispuse în alai, privind-o tăcute în robele lor albe şi fremătătoare. Se afla în mijlocul unei săli imense cu pereţi de gheaţă, o grotă săpată în inima Gheţarului aproape cât Sala Mare de ceremonii. Peste tot licăreau însemne fermecate,

reflectându-se şi răsfrângându-se într-una pe suprafaţa ca oglinda, aşa încât nu rămânea niciun ungher întunecos.

Văzând alaiul de Clayre, Lirael îşi coborî ochii în pământ, evitând să le întâlnească privirea. Dar când le cercetă apoi de după şuviţele pârlite, băgă de seamă că nu la ea se uitau, ci undeva în sus. Abia atunci văzu că tavanul înclinat de deasupra era fin şi neted, ca o fereastră uriaşă şi opacă cu gheaţă în loc de geam.

— Da, zise Sanar, observând-o că studiază tavanul. Acolo ne uităm în aşteptarea Viziunii, până ce fragmentele se-mpreunează şi vedem toate imaginea completă.

— Cred că putem începe, zise Ryelle, privind către Clayrele tăcute. Erau prezente aproape toate care avuseseră deja Iniţierea – O Mie Cinci Sute Şaizeci şi Opt în total – participând la Viziune în număr sporit. Se aranjaseră în cercuri concentrice în jurul lui Lirael, Sanar şi Ryelle, ca într-o livadă stranie cu arbori dalbi care dau rod numai fructe argintate ori de culoarea pietrelor de lună.

— Să-ncepem dară! strigară Sanar şi Ryelle, ridicându-şi baghetele şi lovindu-le în aer precum soldaţii săbiile.

Lirael tresări speriată când Clayrele răspunseră în cor:

— Să-ncepem!

Glasul lor răsunător îi pătrunse până în măduva oaselor.

Ca la un semn, Clayrele din primul cerc se prinseră de mâini, apropiindu-se una de cealaltă cu o precizie militară. Urmară apoi cele din cercul doi şi tot aşa până la ultimul, într-un freamăt surd ce învălui Observatorul preţ de câteva clipe, pentru ca apoi să se aştearnă liniştea.

— Să Vedem! strigară Sanar şi Ryelle, lovindu-şi iar baghetele.

De data asta Lirael nu se mai sperie, privind uimită la ce se petrecea în jurul ei. Sute de însemne fermecate se desprinseră de pe podeaua îngheţată, trecând printre Clayrele din primul cerc şi revărsându-se apoi spre următoarele, ca o peliculă de ceaţă aurie ce se încolăcea necontenit pe braţele şi trupurile lor.

Lirael nu-şi putea lua ochii de la aburul auriu, simţind

însemnele ce îl alcătuiau pulsând în ritmul inimii ei, chemând-o parcă să se adape din noianul nesfârşit. Cu toate astea, îi părea străin şi depărtat, ca nicio altă vrajă până acum.

Deodată, Clayrele din ultimul cerc îşi dădură drumul la mâini, ridicându-le spre tavanul de gheaţă. Din degetele lor ţâşniră atunci însemne magice care plutiră câtva timp în aer, ca nişte particule de praf captate într-o fantă de lumină. Când în sfârşit atinseră tavanul, se împrăştiară peste tot, ca o vopsea viu colorată pe un şevalet întunecat şi uitat de vreme.

Aceeaşi mişcare o făcură apoi şi celelalte cercuri rând pe rând, până ce întreg tavanul gemea de însemne întortocheate, rodul magiei fiecăreia dintre Clayre. Toate priveau acum în sus ca fermecate, iar Lirael le observă deodată uitându-se către ceva anume, fără ca ea să bage de seamă nimic neobişnuit în freamătul tainic al însemnelor.

— Priveşte! zise Ryelle cu glas domol, şi dintr-odată bagheta pe care o ţinea în mână se preschimbă într-o sticlă de un verde strălucitor.

— Şi învaţă, continuă Sanar, rotindu-şi bagheta cu mişcări numai de ea ştiute deasupra capului lui Lirael.

Când termină sora ei, Ryelle îndreptă sticla către Lirael ca s-o stropească, însă Sanar transformă pe dată lichidul în gheaţă chiar deasupra creştetului fetei, un petec dreptunghiular şi transparent ce atârna în aer de fire nevăzute.

Sanar îl atinse uşor cu bagheta şi gheaţa căpătă luciri plăcute, albăstrii. Îl mai atinse o dată şi-atunci culoarea azurie se concentră pe margini, făcând loc imaginii din mijloc. Lirael privi cu atenţie prin chenarul albăstrui, înţelegând că e pe punctul să i se-arate Viziunea. Dintr-odată, puzderia de însemne de pe tavan începu parcă să capete un sens. Sute ori poate mii de imagini miniaturale se alăturau neîncetat, formând tabloul de ansamblu, ca într-un joc de puzzle din copilărie.

Zări aşadar un tânăr cu piciorul sprijinit de-un bolovan, privind în jos la ceva.

Intrigată, Lirael îşi dădu capul pe spate ca să vadă mai bine şi o cuprinse ameţeala, simţind cum tavanul o trage către el într-un soi de cădere inversă, cum trece dincolo de marginile azurii şi se afundă-n Viziune. Lumina albastră o orbi scurt şi

cineva păru că o atinge, făcând-o să se înfioare, iar în secunda următoare era acolo, înăuntru!

Se trezi chiar lângă străinul din tablou, atât de aproape încât îi auzea gâfâitul bolnav, simţind şi un uşor iz de sudoare în căldura umedă a verii.

Mai avea şi-un gust ciudat în gură, gust de Magie Liberă, mai scârnav şi mai persistent decât şi-ar fi închipuit vreodată, chiar şi în comparaţie cu Stilken. Era atât de greţos încât simţi că i se face rău şi se forţă să nu vomite, privirea întunecându-i-se din pricina efortului.

CAPITOLUL TREIZECI
Nicholas şi groapa

Băgă de seamă că era chiar tânăr, cam de vârsta ei. Să fi avut în jur de nouăsprezece ori douăzeci de ani cel mult. Era vădit că nu se simte bine şi, deşi părea înalt, stătea aplecat ţinându-se de mijloc, ca şi cum o durere cruntă îi secera măruntaiele. Avea părul bălai ciufulit şi umed, buzele vinete şi obrajii mult prea aprinşi, iar ochii albaştri îi erau afundaţi în orbite, umbriţi de cearcăne cenuşii. Avea într-una din mâini o pereche de ochelari de protecţie cu braţe împletite şi lentile verzi-închis, din care una era crăpată.

Stătea în vârful unei movile ciudate de pământ nisipos, mijindu-şi ochii la groapa care i se căsca la picioare. Această groapă – sau ce-o fi fost ea – îi pricinuise fetei răul de mai devreme, chiar şi prin Viziune. Era izvorul de Magie Liberă, tunelul din care valuri pervertite se năpusteau la suprafaţă, pătrunzându-i în oase şi măcinându-i dinţii.

Groapa fusese săpată de curând şi era neaşteptat de mare, cel puţin cât Cantina de Jos, în care încăpeau cu uşurinţă patru sute de oameni. De jur împrejurul ei o potecă îngustă şerpuia către adâncuri, însă Lirael nu îşi putea da seama până unde duce. Era pesemne destul de adâncă de vreme ce mai mulţi oameni se opinteau la deal cu coşuri pline de pământ şi bolovani, în timp ce alţii coborau cu ele goale. Se mişcau agale, storşi de puteri, cu feţe imobile şi haine ponosite şi murdare cu o croială şi culori nemaiîntâlnite. Aproape toţi aveau pe cap pălării albastre, mai puţin cei care-şi încinseseră creştetul cu năframe zdrenţuite.

Lirael se minună cum de puteau lucra cu-atâta Magie Liberă în jur şi îi privi mai cu atenţie, ţinându-şi respiraţia când observă că erau morţi, nu oameni! Dădu să facă câţiva paşi înapoi, dar Viziunea o ţinu în loc.

Acum îi şi simţea, înfrigurată de fiorul Morţii care-i dădea târcoale. Erau nişte simple Ajutoare, supuse necromantului care le încătuşase mintea şi voinţa. Pălăriile le ascundeau orbitele găunoase, baticurile ţineau laolaltă ţestele fetide.

Îşi înfrână senzaţia de rău întorcându-şi iute privirea către tânărul de lângă ea, temându-se să nu fie chiar el necromantul şi s-o vadă. Acesta însă nu purta niciun însemn pe frunte, întreg ori pervertit, ci doar broboane întunecate de sudoare, şi nu părea să aibă nici bandulieră.

Privea spre cer, rotindu-şi mâna cu repeziciune şi zăngănind din obiectul pe care îl purta la încheietură.

„O fi vreun ritual secret”, îşi zise Lirael. I se făcu milă de el şi tocmai când dădu să-l mângâie pe gât, lângă ureche, străinul vorbi:

— La naiba! De ce nu-mi iese oare?

Lirael îşi veni în fire, amintindu-şi unde e.

Tânărul lăsă braţul jos, nu însă şi privirea. Nori negri de furtună se adunau pe cerul plumburiu, brăzdaţi din când în când de câte-un fulger. Cu toate astea aerul era uscat ca iasca şi nu se-ntrezărea vreun rost de ploaie, numai căldura şi fulgerele răzleţite dominând peisajul.

Apoi, ca din senin, un fulger năprasnic lovi direct în groapă, învăluind în flăcări străfundurile neştiute. Prin limbile de foc mistuitor Lirael zări sute de Morţi trudind în adâncuri, săpând într-una cu unelte ori direct cu mâna goală. Nici că se sinchisiră de fulgerul neaşteptat, deşi câţiva din ei se pârjoliseră bine, rămânând la fel de indiferenţi şi la huruitul tunetului care urmă la câteva secunde.

În scurt timp văzduhul se aprinse iar şi fulgerul trăsni din nou, exact în acelaşi loc. Lovi apoi la fel încă de câteva ori, urmat de fiecare dată de bubuitul înfundat al tunetelor. Lirael simţea pământul cutremurându-i-se sub picioare.

— Patru în mai puţin de un minut, şopti necunoscutul. Şi se-nteţesc, se pare. Hedge!

Lirael înţelese ce se întâmplă abia când un bărbat înalt şi-aproape chel ieşi din groapă într-un sfârşit, făcând semn cu mâna. Era îmbrăcat într-o armură de piele care la gât, genunchi şi coate era întărită cu platoşe smălţuite de culoare roşie, gravate cu modele de aur. Avea o sabie în mână şi o bandulieră la piept, cu clopoţei ce atârnau de nişte mânere mici de abanos, înfăşuraţi în şapte săculeţi de piele. Pe toate mişunau însemne pervertite, lăsând în urma lor dâre de foc.

Deşi era departe, mirosul de sânge şi metal topit răzbătea până la ei. „Pesemne că el e necromantul care i-a subjugat pe Morţi, îşi zise Lirael, sau cel puţin unul din ei – căci la câte Ajutoare sunt n-ar fi fost de mirare să fie mai mulţi.”

Cu toate astea, nu de la el venea amăreala ce îi ardea limba şi buzele. Era ceva mult mai intens, o forţă înfricoşătoare care sălăşluia în măruntaiele pământului.

— M-ai chemat, Stăpâne Nicholas? zise străinul, ieşind din tunel.

Lirael băgă de seamă că îi trimise iute înapoi pe cei doi Morţi care îl însoţeau, de parcă se temea ca Nicholas să-i vadă de aproape.

— Fulgerele se înteţesc, zise tânărul.

Ce hram purta el oare – se întrebă Lirael – de vreme ce nu avea niciun însemn pe frunte şi totuşi necromantul îi era supus?

— Suntem aproape de sfârşit, adăugă cu o voce răguşită. Întreabă oamenii dacă mai vor să facă înc-un schimb.

— Da’ cum să nu vrea! rânji necromantul cu subînţeles. Doar nu e după ei… N-aţi vrea să coborâţi?

Nicholas clătină din cap, dregându-şi vocea de câteva ori înainte să vorbească din nou:

— Nu, Hedge, mai bine nu. Mi-e rău din nou. Cred că o să mă duc să mă întind puţin la mine-n cort şi poate cobor mai târziu. Cheamă-mă îndată ce dai de metal. Parcă aşa era… Da, două jumătăţi de sferă dintr-un metal strălucitor, fiecare mai mare decât statura unui om obişnuit, recită Nicholas cu privirea pierdută, de parcă le şi vedea în faţa ochilor. Trebuie să le găsim degrabă, cât mai iute!

Hedge făcu o plecăciune scurtă, fără să răspundă. Ieşi apoi din groapă şi se îndreptă grăbit spre moviliţa unde era suit Nicholas.

— Dar cine mai e cu tine? strigă el, arătând cu mâna.

Nicholas se întoarse într-o parte, dar nu zări pe nimeni lângă el, decât străfulgerarea orbitoare şi sferele cu străluciri metalice la care visa zi şi noapte, de parcă îşi pierduse minţile cu totul.

— Nu e nimeni, cine să fie? mormăi el, privind direct la Lirael. Sunt tare obosit… se văită apoi. Dar are să fie o mare

descoperire…

— Spioană ce eşti! urlă Hedge. Am să te fac să arzi la picioarele Stăpânului!

Din mâinile lui ţâşniră flăcări roşietice care se împrăştiară pe pământul răscolit, învăluite în smoală şi fum înecăcios. Cât ai clipi, urcară dealul către Lirael, care în clipa următoare îl zări pe Nicholas uitându-se fix la ea şi întinzându-i mâna s-o salute, zicând:

— Bună! Deşi mă îndoiesc că eşti aievea, căci mintea deseori îmi joacă feste…

Mai multe mâini o apucară atunci de umeri, trăgând-o înapoi în Observator exact când flăcările negre mistuiră locul în care stătuse, stingându-se apoi într-o coloană de ţărână şi funingine.

Chenarul de gheaţă de deasupra ei se sparse şi Lirael clipi de câteva ori, văzându-se din nou între Sanar şi Ryelle prin ploaia de aşchii albăstrii ce îi ornau acum părul şi umerii.

— Ai Văzut, zise Ryelle.

Nu era o întrebare.

— Da, încuviinţă Lirael, tulburată deopotrivă de ce i se întâmplase, dar şi de ce văzuse. Aşa simţi când ai Viziunea?

— Nu tocmai, răspunse Sanar. Majoritatea dintre noi văd doar secvenţe, scurte momente viitoare amestecate şi confuze. Doar când ne adunăm în Observator pentru Veghere putem avea în fine adevărata Viziune, cea de pe urmă şi atotcuprinzătoare. Dar chiar şi-atunci, numai acela ori aceea care stă unde-ai stat tu poate avea imaginea completă.

Lirael căzu pe gânduri câteva clipe şi, când îşi ridică privirea în sfârşit, simţi bucăţi minuscule de gheaţă alunecându-i pe gât sub cămaşă. Tavanul devenise iar un bloc compact de gheaţă, iar când privi spre Clayre le văzu îndepărtându-se în tăcere, fără să-şi întoarcă privirea. Cele din cercul de la urmă plecaseră deja pe nesimţite şi următoarele ieşeau acum pe altă uşă, într-un şir perfect ordonat. Erau mai multe uşi care dădeau spre Observator şi ea avea să iasă în curând pe una dintre ele, fără speranţa de a reveni vreodată.

— Şi-acum, începu ea şovăielnică, simţind că începe să uite deja ce a văzut în Viziune, acum ce trebuie să fac?

— Nu ştim, zise Ryelle. De câţiva ani ne chinuim fără izbândă să desluşim parcela de lângă Lacul Roş. Apoi, ca din senin, ne-ai apărut în Viziune în încăperea unde te-am găsit, precum ţi-am arătat. Imaginea cu tine şi tânărul în barcă plutind în jos pe lac a fost după aceea. Cu siguranţă toate sunt legate de firul întâmplării, dar noi mai mult de-atât nu am văzut.

— Cel care-şi zice Nicholas e cheia, adăugă Sanar. Odată ce ai să-l găseşti, vei şti ce-i de făcut.

— Dar e cu necromantul după el! se văicări Lirael. Sapă de zor pământul ca să elibereze puterea înfricoşătoare! N-ar trebui să o anunţăm mai bine pe Abhorsen?

— Am trimis soli, dar din păcate Abhorsen e în Ancelstierre cu Regele, unde încearcă să prevină o altă primejdie mai mare, care cu siguranţă e legată de forţa ce sălăşluieşte sub pământ. I-am alertat de-asemenea pe Ellimere şi co-regentul ei şi-avem încredere că nu vor sta cu mâinile în sân, cu-atât mai mult că-l au alături şi pe Prinţul Sameth, Viitorul Abhorsen. Orice vor face însă nu schimbă cu nimic misia ta: să dai de Nicholas oriunde-ar fi şi-apoi să vezi ce mai urmează. Pare puţin lucru, ce-i drept, o întâlnire între doi necunoscuţi pe lac, însă e singura imagine pe care o avem din viitor acum că alte Viziuni ne scapă, speranţa cea din urmă că vom ieşi cu bine la lumină.

Lirael încuviinţă din cap, albă ca varul. Erau prea multe dintr-odată şi nu putea să le priceapă pe de-a-ntregul la cât era de obosită şi de zdruncinată. Îi mai veni inima la loc văzând că totuşi nu o izgonesc, ba chiar din contră: avea o misiune importantă de îndeplinit, de a cărei reuşită atârna nu doar soarta Clayrelor şi a Gheţarului, ci a întregului Regat.

— E vremea să te pregăteşti de drum, zise Sanar, băgând de seamă că o ia oboseala. Ai vrea să iei ceva cu tine, ori ţi-ar plăcea să îţi dăm noi ceva anume?

Lirael clătină din cap. I-ar fi plăcut să-şi ia tovarăşa cu ea, dar asta nu era posibil decât dac-ar fi fost Văzută de Clayre. Poate că dispăruse pe vecie, poate că n-a făcut ea vraja bine şi-acum Căţeaua se evaporase în neant, pierdută pentru totdeauna.

— Hainele de călătorie, presupun… bâigui ea într-un

sfârşit. Şi câteva cărţi. A, şi cred c-ar trebui să iau şi instrumentele pe care le-am găsit.

— Aşa ar trebui, te-ai gândit bine, spuse Sanar, vădit intrigată de obiectele cu pricina. N-o întrebă însă nimic şi Lirael se bucură, căci nu prea avea chef să-i povestească despre ele. Mai mult o încurcau, de fapt. Cine i le lăsase oare şi de ce? *De ce* tocmai ei, care habar n-avea cum să le folosească când va pleca în lumea largă?

— Mai trebuie să-ţi dăm o sabie şi un arc cu săgeţi, o anunţă Ryelle. Aşa primeşte orice Fiică a Clayrului când se găteşte de călătorie.

— Nu mă pricep prea bine cu sabia, bâigui Lirael, emoţionată că a fost numită Fiică a Clayrului. De când aşteptase să audă aceste cuvinte, şi cât de goale îi păreau acum! Arcul e de ajuns, zise apoi sec.

Alese să nu le spună deocamdată că învăţase să folosească arcul scurt şi laminat al Clayrelor trăgând cu săgeţi boante în şobolanii de la Bibliotecă, de frică să nu găurească manuscrisele. Căţeaua Obraznică îi aducea mereu săgeţile înapoi, refuzând categoric să înfulece victimele decât dacă stăpâna se învoia să îi prepare cu sos şi mirodenii, ceea ce Lirael fireşte că nu făcea.

— Eu sper din toată inima să n-ai nevoie nici de arc, zise Sanar cu o voce cristalină care răsună până în colţurile depărtate ale sălii.

Lirael tremură, căci glasul ei părea să ascundă teama unei izbânzi neîmplinite. Se făcu deodată frig în sala pustie acum, căci toate cele o mie cinci sute şi ceva de Clayre se retrăseseră în câteva minute. Doar două străjere mai rămăseseră în capăt, păzind Observatorul în tăcere, una cu o suliţă în mână, cealaltă cu un arc. Lirael înţelese că cele două arme îi erau menite şi că aveau puteri ascunse, însufleţite de voinţa Legământului.

Pesemne că voiau să se asigure că-şi leagă ochii la plecare, aşa că fata îşi desfăcu iarăşi basmaua şi şi-o legă la ochi cu mişcări lente, voit întârziate. Când termină, în fine, rămase nemişcată, aşteptând ca Sanar şi Ryelle s-o ia din nou de mâini şi s-o conducă afară.

— Îmi pare nespus de rău, ziseră gemenele într-un glas.

Compasiunea din vocea lor era nu numai pentru ruşinea de acum, ci pentru toate necazurile prin care Lirael trecuse până în prezent.

Când ajunseră în cele din urmă în camera ei de lângă Sala Junioarelor, Lirael era nemâncată şi nedormită de mai bine de o zi şi jumătate. Nu se mai putea ţine pe picioare şi surorile o duceau mai mult pe sus. Era atât de obosită că nici măcar pe Kirrith nu o observă, până când mătuşă-sa se repezi şi-o strânse în braţe cu putere.

— Lirael, Lirael, ce boacănă ai mai făcut acum? se căină ea, ţinând-o strâns la piept, cu faţa lipită de gât. Eşti mult prea tânără să pleci în lume!

— Mătuşă Kirrith, dă-mi drumul, te rog! se rugă fata, încercând să se elibereze din strânsoare, ruşinată că o tratează ca pe un copil de faţă cu Sanar şi Ryelle.

Numai Kirrith se pricepea să o sufoce cu accesele ei de iubire când nu şi le dorea şi s-o ignore cu desăvârşire când avea nevoie de afecţiune.

— Istoria se repetă, după câte văd, zise Kirrith atât pentru Lirael, cât mai ales pentru urechile Clayrelor. Faci ca maică-ta, dispari în lume cine ştie pe unde şi cu cine şi parcă văd că într-o zi o să te-ntorci cu bu…

— Ajunge, Kirrith! o întrerupse Sanar pe un ton sever.

Lirael amuţi, căci nimeni niciodată nu-i mai vorbise mătuşă-sii aşa. Se pare că şi ea rămase le fel de surprinsă, căci îi dădu imediat drumul fetei şi inspiră adânc cu un aer solemn.

— Mie să nu-mi vorbeşti aşa, San… ăă… Ry… în fine, care-oţi fi, ripostă Kirrith, după ce mai trase de câteva ori aer în piept. Sunt Păzitoarea Junioarelor şi eu comand aici!

— Iar momentan noi suntem Vestitoarele Veghei de Nouă Zile, răspunseră surorile la unison, ridicând baghetele doveditoare. Îndrăzneşti să ne înfrunţi?

Kirrith le privi şi simţi că-şi pierde răsuflarea, şuierând ca o broască râioasă călcată în picioare. Era dovada incontestabilă, deşi lipsită de demnitate că le recunoaşte autoritatea.

— Du-te şi vezi ce vrei să iei cu tine, Lirael, o îndemnă Sanar, îmboldind-o uşor în umăr. Barca e pregătită, te aşteaptă.

Kirrith, am putea vorbi câteva clipe afară?

Lirael se împletici către dulapul cu haine în timp ce Kirrith şi gemenele ieşiră în tăcere, trăgând uşa în urma lor. Îşi vârî mâna între haine fără să se uite, dând peste un obiect fin şi solid pe care îl recunoscu îndată ce îl scoase la lumină: era mica statuetă găsită în camera lui Stilken, căţelul năzdrăvan ce dispăruse odată cu biroul când o făcuse pe Obraznică!

Îl strânse la piept fericită, zicându-şi că dacă-l regăsise aşa uşor mai sunt speranţe şi pentru Căţea. Luă repede o vestă curată şi vârî statueta în buzunar, atentă să nu i se vadă botul lucios. Puse Oglinda Cenuşie în acelaşi buzunar şi naiul în celălalt, mutând *Cartea Amintirilor şi a Uitării* într-o sacoşă de umăr care părea făcută întocmai pentru ea. Cât despre şoricelul mecanic şi fluierul primite de la Imshi, le aşeză frumos într-un ungher al dulapului, căci n-aveau să-i fie de niciun folos în afara coridoarelor Bibliotecii.

Se dezbrăcă şi se spălă în grabă, bucurându-se de spaţiul din camera cu baie în care se mutase acum un an. Se gândi să-şi schimbe complet ţinuta, dar când să se îmbrace îşi puse tot hainele de lucru şi vesta roşie de Asistentă. De ce să nu fie ea însăşi, de vreme ce a câştigat pe merit uniforma de bibliotecară? Nimeni nu-i putea lua acest drept, chiar dacă în alte privinţe nu se asemăna cu suratele ei.

Tocmai împacheta nişte haine de schimb în pelerină, gândindu-se ce bine i-ar prinde jacheta groasă de lână în nopţile târzii de primăvară, când auzi un ciocănit în uşă şi Kirrith apăru în prag.

— Ce-am zis de maică-ta mai adineauri… începu ea încurcată, neîndrăznind să intre, în fine… n-am vrut să te supăr. Arielle era sora mea mai mică şi o iubeam nespus, dar era cam răzvrătită din fire şi intra mereu de bucluc. Mă rog… să ştii că nu mi-a fost uşor nici mie. Sunt Păzitoarea Junioarelor şi treaba mea e să asigur ordinea şi cumpătarea, de-aceea poate nu ţi-am arătat… Oof, e tare greu să te deschizi când nu Vezi ce simt alţii pentru tine, dar vreau să ştii că am iubit-o pe mama ta şi te iubesc la fel de mult şi pe tine.

— Ştiu asta, mătuşică, răspunse Lirael fără să se întoarcă spre uşă, hotărând să lase totuşi acasă haina de lână. Cât ar fi

dat să o audă vorbind aşa acum un an, să simtă şi ea că are un rost pe lume! Acum era prea târziu, căci urma să părăsească Gheţarul la fel ca mama ei cu ani în urmă, când îşi abandonase fiica fără urmă de regret.

Nimic din toate astea nu mai conta acum. Era pregătită să dea uitării totul şi să înceapă de la zero. „Nu vreau să ştiu de ce m-a părăsit, nici cine mi-a fost tată, îşi repeta întruna. Nu vreau, nu am nevoie."

Gândurile însă o purtau la *Cartea Amintirilor şi a Uitării* vârâtă în sacoşa de lângă, la naiul şi Oglinda Cenuşie pe care le avea în buzunare.

Nu îşi dorea să ştie tot ce-a fost, aflându-se din nou singură în faţa sorţii, mai încercată ca oricând. Dacă până nu de mult îşi deplânsese amarnic lipsa Viziunii, primise acum în dar exact opusul ei, căci cu ajutorul Oglinzii şi al cărţii putea descifra tainele întunecate ale trecutului.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU
O voce din copaci

La doar vreo sută de metri de marginea pădurii, Prinţul Sameth zăcea fără simţire exact în locul unde căzuse de pe cal. Sângele i se închegase deja pe piciorul rănit şi pete negricioase presărau frunzişul dimprejur, ce tremura foşnit în adierea vântului. Ai fi putut jura că-i mort, de la distanţă.

Dovedindu-se mai puţin zvăpăiată decât o bănuise, Crenguţa păştea liniştită în apropiere, ridicându-şi capul la răstimpuri ori ciulindu-şi urechile nervos, fără ca nimic să-i tulbure liniştea.

Rămaseră aşa până pe seară, când umbrele copacilor începură să se îmbrăţişeze alungite şi o adiere răcoroasă alungă căldura de peste zi, învelindu-l pe Sam într-o pătură mătăsoasă de iarbă, frunze, gândaci uscaţi şi crengi prin care licăreau pânze de păianjen.

Un fir de iarbă îi intră în nas şi-l gâdilă jucăuş, îndoindu-se în bătaia vântului. Sameth îşi mişcă nările de câteva ori şi strănută, trezindu-se.

Crezu la început că e mahmur, căci avea gura uscată şi răsuflarea îi mirosea urât. O migrenă cumplită îi secera creştetul şi piciorul îi amorţise de durere. Pesemne că se prăbuşise în grădina cuiva… Era foarte jenat, căci nu mai fusese atât de beat decât o singură dată şi nu ţinea morţiş să repete experienţa.

Dădu să strige după ajutor şi abia când îşi auzi horcăitul înfundat îşi aminti ce se întâmplase.

În minte îi apărură atunci cei doi ofiţeri pe care îi omorâse, doi oameni cu familii şi copii, cu fraţi, surori şi părinţi, care plecaseră de dimineaţă de acasă fără să ştie ce-i aşteaptă. Poate că nevestele lor îi aşteptau chiar acum să vină să mănânce de seară…

Sau poate nu, îşi zise Sam, ridicându-se anevoie în genunchi şi privind spre apusul roşiatic cernut de coamele copacilor. Totul se petrecuse în zori, aşa că soaţele lor vor fi aflat de-acum că în zadar îi mai aşteaptă să se întoarcă acasă…

Se ridică încet în picioare, scuturându-se de frunze şi

ţărână şi încercând să ignore pentru moment sentimentul de vină care-l măcina. Numai aşa putea merge mai departe.

Întâi de toate trebuia să rupă pantalonul şi să vadă ce-i cu rana. Deşi îşi aducea aminte vag de vraja care-i salvase viaţa, tăietura era totuşi adâncă şi se putea desface oricând. Fiind încă slăbit, era mai bine s-o lege cu ceva decât să facă o nouă vrajă de tămăduire.

Va încerca apoi s-o prindă pe Crenguţa şi să se ascundă mai adânc în inima pădurii. Se minuna că nu l-au descoperit încă, dar poate că urmele lui îi încurcaseră într-adevăr ori aşteptau întăriri ca să pornească în căutarea unui necromant atât de periculos precum îl credeau.

Dacă ofiţerii din zonă sau – şi mai rău – paznicii din Garda Regală ar da de el acum, va trebui să le spună cine e cu adevărat şi s-ar întoarce la Belisaere acoperit de ruşine, socoti Sam. Acolo Ellimere şi Jall Oren au să-l judece la Tribunalul Public şi va ajunge de râsul lumii. Singura alternativă ar fi să se treacă totul sub tăcere, acoperindu-i în mod nedemn faptele.

Nu-i convenea niciuna din variante, cu-atât mai mult cu cât n-ar fi putut îndura dezamăgirea de pe chipul părinţilor când vor afla că a fugit ca un dezertor. Îşi vor pierde complet încrederea în el…

Era mai bine să se facă nevăzut în pădure până se mai întrema niţel şi-apoi s-o ia din nou către Hotar cu o nouă înfăţişare şi să vadă ce-i cu Nick. Măcar atât putea să facă, de vreme ce singur se băgase în bucluc.

Uşor de zis, dar greu de făcut, căci iapa se trăgea înapoi fornăind când încerca s-o apuce de căpăstru, speriată de mirosul de sânge şi de gemetele lui când se lăsa pe piciorul rănit.

O prinse în sfârşit la strâmtoare între nişte tufe dese şi o încălecă iute, trecându-şi piciorul peste spinarea ei orbit de durere şi aproape fără suflare.

O altă problemă era că se lăsa întunericul şi nu ştia unde să se ducă. Ar fi putut oricând căuta adăpost la vreun han din satele învecinate, dar nu înainte de a-şi schimba înfăţişarea cu vraja potrivită. Şi nu doar el, ci şi Crenguţa trebuia deghizată. Spre soare-apune se întindea pădurea nesfârşită, cu cărările ei

neştiute şi întortocheate. Poate o să găsească într-acolo vreo casă singuratică să tragă peste noapte, deşi n-avea de unde şti ce îl aşteaptă înăuntru.

Mai rău, nu luase cu el decât o ploscă cu apă care era veche de o zi, un codru uscat de pâine şi o bucată de carne sărată de vită, cât pentru un popas între hanuri. Prăjiturile cu ghimbir le mâncase deja pe drum.

Începuse să picure şi vântul aduse nori negri dinspre mare, care se scuturară într-o ploaie uşoară de primăvară. Văzând că nu-şi găseşte nicicum pelerina, Sam începu să bodogănească şi să cotrobăie nervos prin desagi. Asta îi mai lipsea acum, să răcească! Cine ştie pe unde ar fi sfârşit după atâta boală şi suferinţă, sub vreun copac unde, în loc de groapă vântul, i-ar fi făcut veşmânt de frunze şi ţărână, un dâmb cu iarbă încolţită peste trupul lui ofilit.

Atinse deodată ceva ce părea a fi din piele şi metal în loc de lâna aspră a pelerinei. Îşi trase iute mâna afară, băgând de seamă că vârfurile degetelor îi erau vinete de frig. Se aplecă peste şa şi oftă descumpănit, ştiind prea bine ce se ascunde în desagă.

Cartea Morţilor. O lăsase încuiată în dulapul din atelier, dar ea nu voise să-l părăsească. La fel păţise şi cu clopoţeii. N-avea să scape în veci de ele, nici chiar rănit şi singur în inima pădurii. Au să-l urmeze pretutindeni, până în Moarte şi dincolo de ea!

Tocmai când să se lase pradă disperării, auzi o voce nefirească din tufişuri:

— Ia uite un prinţişor care se smiorcăie rătăcit prin pădure… Aş fi zis că eşti mai bun de-atât, Prinţe Sameth, dar se întâmplă să mai dau şi greş.

La auzul glasului neaşteptat atât Sameth, cât şi iapa se treziră parcă dintr-un vis prelung, însufleţiţi de noi puteri. Sam se îndreptă iute în şa, gemând la junghiul din picior şi grăbindu-se să scoată sabia din teacă. Crenguţa, şi ea la fel de speriată, o zbughi printre tufişuri fără să-i pese de călăreţul din şa ori ramurile care-i zgâriau pe amândoi.

Galopă aşa vreo cincizeci de metri sau mai bine, printre copaci şi crengi ce zbârnâiau ori se rupeau în calea lor,

acompaniate de ţipetele lui Sam şi nechezatul ei asurzitor. Se potoli într-un târziu şi Sameth izbuti să o întoarcă spre locul de unde auzise glasul mai devreme.

Apucase să-şi scoată şi sabia, aşa că era pregătit. Era din ce în ce mai întuneric şi trunchiurile copacilor păreau acum nişte dâre cenuşii de ale căror ramuri frunzele atârnau ca nişte pete grele de smoală. Învăluită în beznă, arătarea l-ar fi putut încolţi cu uşurinţă, de aceea era mai înţelept să o înfrunte decât să dea bir cu fugiţii şi să-l trosnească vreo ramură în cap.

Simţise în glasul ei iz de Magie Liberă, dar şi ceva misterios şi tainic. Nu era sigur vocea unui Mort, deşi putea fi Stilken ori Margrue, ambele plăsmuiri de Magie Liberă ce tânjeau uneori după gustul Vieţii. Ce bine era să fi citit din cartea lui Merchane, primită-n dar de ziua lui, care vorbea tocmai de vrăji de încătuşare şi legare!

Auzi ceva foşnind în crengile de lângă el şi tresări din nou, ridicând sabia în poziţie de apărare. Crenguţa fornăi nervoasă, dar Sam îşi strânse genunchii şi o ţinu în frâu, ignorând săgeţile de durere din gambă.

Ceva sau cineva se mişca într-adevăr prin frunziş sau mai degrabă în sus pe trunchiul copacului, când la stânga, când la dreapta. Sărea de pe o creangă pe alta, furişându-i-se pe la spate. Să fi fost oare mai mulţi?

Disperat, Sam încercă să pătrundă în curgerea Legământului ca să culeagă însemnele pentru o vrajă de atac, dar era prea slăbit şi durerea din picior încă vie. Semnele îi alunecau din minte şi nu mai ştia nici ce vrajă voia să facă.

Poate că i-ar fi buni clopoţeii, îşi zise cuprins de panică când auzi foşnind din nou în spate, numai că nu ştia să-i folosească împotriva Morţilor, darămite a creaturilor de Magie Liberă. Îl trecu un fior rece la gândul că i-ar putea atinge, amintindu-şi de Moarte şi ce păţise acolo, dar se însufleţi îndată, hotărând că indiferent ce îi e scris, n-o să stea cu mâinile în sân. Sigur că se temea, dar era totuşi fiul Regelui şi-al lui Abhorsen, Prinţ în Regatul său, şi n-avea să se dea bătut cu una, cu două.

— Cine îl cheamă pe Prinţul Sameth? strigă el semeţ. Arată-te, sau îţi trimit o vrajă de distrugere de n-o poţi duce!

— Crezi că mă sperii cu ameninţări deşarte? răspunse

vocea şi doi ochi verzi ca de smarald se aprinseră în întuneric, licărind în ultimele zvâcniri ale apusului de deasupra. Zi mersi că n-ai de-a face cu altcineva, căci sânge nu ştiu dacă mai ai în vine, e tot întins pe-aici pe jos…

Deodată o pisică albă ieşi dintre tufişuri, făcându-şi vânt de pe o creangă, dar oprindu-se la o distanţă considerabilă de picioarele iepei.

— Mogget! exclamă Sam, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Ce cauţi tu aici?

— Pe tine, pe cine să caut?! zise motanul îmbufnat. Ce întrebare mai e şi asta? Nătâng e cel care nu ştie – chiar Prinţ fiind – că Mogget e servitorul ideal, prezent oricând la datorie să aibă grijă de Abhorsen… Dai de greu, e simplu – îl chemi pe Mogget! Fă bine acum şi coboară de pe cal, şi-apoi încinge focul mai colea, să nu cumva s-avem alte surprize. Presupun că n-ai nimica de-ale gurii…

Sameth clătină din cap. Se bucura tare să-l vadă, deşi ştia că poartă într-însul puteri străvechi de Magie Liberă strunite de zgarda roşie încrustată cu însemne magice şi clopoţelul firav ce atârna de ea. Odinioară Saraneth, Temnicerul, acum micuţul Ranna, Toropitorul, primul din cei şapte clopoţei fermecaţi, cu care se pricopsise imediat după înfrângerea lui Kerrigor.

Era a doua oară când vorbea cu Mogget, căci de câte ori se ducea la Casa mamei sale îl găsea adormit. O singură dată, acum mai bine de zece ani se deşteptase când erau şi ei acolo, dar numai cât să şterpelească somonul proaspăt pescuit de Touchstone şi să mormăie ceva către băiatul de şapte ani care-l privea uluit cum se trezeşte din visare şi înhaţă de pe tavă un peşte cât el de mare.

— Dar nu înţeleg… bâigui Sam, descălecând cu grijă. Te-a trimis mama să mă cauţi? Cum de a reuşit să te trezească?

— Abhorsen… nu mi-a… poruncit… nimic, răspunse Mogget, oprindu-se după fiecare cuvânt să-şi lingă laba tacticos. Nu în *mod direct,* vreau să spun. Dar după atâţia ani în familie am ajuns să simt când e nevoie de mine. De pildă atunci când apare o nouă bandulieră cu clopoţei, semn că Viitorul Abhorsen e gata să-şi înceapă misiunea. N-am făcut, aşadar, decât să urmez chemarea clopoţeilor lui Cassiel. Să nu crezi însă că ei m-

au deşteptat, adăugă el, trecând la cealaltă labă. Nici pomeneală, eram treaz de mult. Se întâmplă ceva necurat în Regat, creaturi adormite de ani şi ani se perpelesc şi se deşteaptă, iar zbuciumul lor m-a ajuns din urmă, căci ce se zvârcoleşte în adâncuri are să-i dea de furcă lui Abhorsen şi…

— Dar ştii ce e, mai precis? îl întrerupse Sam nerăbdător. Mama zicea ceva de un duşman mai vechi care ne-a pus gând rău. Mă gândesc să nu fie Kerrigor…

— Unchiul tău Rogir? se miră Mogget, de parcă vorbea despre o rudă excentrică şi nu despre Cel Mai de Temut dintre Morţi. Nu cred, Ranna îl ţine bine ferecat, mai abitir decât pe mine. Îşi duce somnul de veci în pivniţa din Casa lui Abhorsen şi-acolo are să rămână pân' la sfârşitul veacurilor.

— Aha, răsuflă Sam uşurat.

— Asta dacă nu cumva l-o trezi şi pe el toată agitaţia asta, adăugă motanul îngândurat. Dar zi-mi mai bine de ce a trebuit să îmi scurtez voiajul la Belisaere ca să colind pădurile în loc să mă desfăt prin pieţele de peşte? Încotro te îndrepţi şi ce cauţi anume?

— Mă duc să-l caut pe Nicholas, prietenul meu, îi explică Sameth, simţind cum îl iscodeşte cu ochii lui verzi de felină, de parcă ştia deja adevărul pe care el refuza să-l recunoască.

Îşi feri privirea şi făcu iute o grămăjoară din ramuri şi frunze uscate pe care le aprinse cu un chibrit, pe care-l scăpărase de cizmă.

— Şi cine e Nicholas ăsta, mă rog? întrebă Mogget.

— Un prieten de-al meu din şcoală. E din Ancelstierre şi mă tem că nu prea ştie cum stau lucrurile pe-aici. Nu crede în magii sau vrăji şi nici măcar în Legământ, zise Sam, punând mai multe surcele pe foc. Are impresia că peste tot e ca în Ancelstierre şi că orice lucru are o explicaţie ştiinţifică. Nu s-a convins nici după atacul Morţilor din Perimetru. E tare încăpăţânat, odată ce i-a intrat ceva în cap nu i-l mai scoţi decât cu formule matematice. A, şi nu e tocmai fiteşcine, e nepotul prim-ministrului. Mda… probabil ai aflat şi tu că mama şi tata vor să negocieze cu…

— Şi unde zici că e acum? îl întrerupse Mogget, fixându-l cu ochi pătrunzători.

Preţ de o clipă Sameth observă focul ce se ascundea în străfundul lor, înainte ca motanul să clipească, şi se cutremură. La creaturile din Moarte astfel de flăcări l-ar fi mistuit într-o clipită…

— Ne-am înţeles să îl aştept la Zid, dar a trecut deja. Aşa mi-a scris, cel puţin. Zicea c-a angajat o călăuză şi vine spre Belisaere, dar că se duc întâi să vadă nu-ştiu-ce bazaconie, Capcana Fulgerului, bazată pe o legendă mai veche. Se opri şi mai puse un rând de surcele pe foc. Habar n-am despre ce e vorba sau de unde a aflat, reluă el, tot ce ştiu e că se ţine undeva aproape de Hotar, adică exact acolo unde se ascunde Duşmanul de care vorbeau mama şi tata.

Amuţi văzând că Mogget nu îl mai ascultă.

— Capcana Fulgerului, lângă Lacul Roş… mormăi motanul cu ochii aproape închişi. Abhorsen şi Regele în Ancelstierre, încercând să salveze o mulţime de oameni condamnaţi la moarte. Un prieten de-al Viitorului Abhorsen, un fel de Prinţ şi el de cealaltă parte a Zidului, Clayrele Văzând numai ruină şi distrugere… Hmmm, nu-mi miroase a bine, mi-e greu să cred că e doar o coincidenţă. Capcana Fulgerului… Nu ştiu unde am mai auzit numele ăsta, ceva-ceva îmi aduc eu aminte, dar vaaaai… m-apucă somnul şi-mi simt capul ca un bolovan.

Vorbea din ce în ce mai rar şi mormăit şi Sam tot aştepta să mai zică ceva când se pomeni că Mogget sforăie de-a binelea.

Se înfioră – deşi nu-i era frig – şi mai aruncă nişte nuiele pe foc. Nu mai ploua şi flăcările îi răspunseră prietenoase, înteţindu-se în aerul reavăn al nopţii. Ar fi preferat totuşi să îndure şiroaiele de ploaie decât căldura nefirească din ultimele zile. Primăvara era abia la început, dar era cald ca-n toiul verii şi norii parcă le făceau în ciudă, scuturându-se sfioşi în loc să toarne cu găleata ori să stârnească vreo furtună. Astfel, izvoarele din munţi aveau să sece în curând şi Morţii vor putea cutreiera nestingheriţi pe peste tot.

Se uită din nou la Mogget, surprins să-l vadă observându-l cu un ochi închis şi celălalt deschis. Scânteile focului se reflectau strălucitoare în adâncul de smarald.

— Cum te-ai rănit la picior? rosti el toropit, în ton cu

aşchiile ce trosneau în flăcări.
Ceva din glasul lui părea să spună că ştie deja răspunsul, dar vrea o confirmare.
Sam roşi cu privirea în pământ şi mâinile împreunate ca pentru rugăciune.
— M-am încăierat cu doi oameni ai legii. A fost o neînţelegere, au crezut că sunt necromant… din cauza clopoţeilor, zise el cu voce stinsă şi înghiţi în sec. Ochiul lui Mogget nu-l slăbea, semn că voia să afle mai multe. I-am omorât, şopti Sameth după o scurtă pauză. Le-am făcut un farmec de pieire.
Se lăsă o tăcere lungă, dar Mogget deschise şi celălalt ochi într-un sfârşit şi căscă prelung, etalându-şi limba rozalie şi colţii albi ca neaua.
— Nerod mai eşti, mai rău ca taică-tu! spuse el şi căscă din nou. Eşti vinovat, dar stai liniştit, că nu i-ai omorât.
— Ce?! sări Sam.
— N-aveai cum să-i omori, răspunse motanul, învârtindu-se de câteva ori ca să-şi facă culcuş între frunze. Sunt slujitori fideli ai Regelui, au pavăza cea mai temeinică. Nu poate nimeni să-i atingă, nici chiar progeniturile regale. Dac-ar fi fost alţi amărâţi în locul lor, le-ai fi venit de hac cu siguranţă. Să-ţi fie învăţătură de minte să nu mai foloseşti asemenea vrăji oriunde şi oricând!
— Nu ştiu ce-a fost în capul meu, bâigui Sam uşurat că oamenii n-au păţit nimic.
Îl apucă deodată ciuda pe Mogget, care îl trata ca pe un şcolar neştiutor.
— Eu nici atât, îşi dădu motanul ochii peste cap. Şi încă nu ţi-a venit mintea la loc. Dacă mureau, ai fi simţit, că doar eşti Viitorul Abhorsen, slăvit fie Legământul!
Sam îşi muşcă buza, ştiindu-se vinovat. Avea dreptate, nu îi *simţise* dându-şi duhul şi trecând în Moarte. Mogget îl iscodea cu ochii mijiţi, bănuind că mai făcuse şi-altceva.
— Spirala se-nvârteşte în spirală, purecii la pureci trag şi ce se naşte din nerozi nerod rămâne, murmură motanul.
— Ce tot înşiri acolo?
— Nimic, gândeam cu voce tare. E bine să mai şi gândeşti

din când în când, şopti el preţios. Trezeşte-mă când se crapă de ziuă şi vezi că nu-i treabă uşoară.

— Cum porunciţi, Domnia Voastră! îi aruncă Sam, străduindu-se să pară cât mai sarcastic.

Degeaba însă, căci Mogget dormea deja dus.

— M-am întrebat mereu de ce tot zicea tata că uneori nu-ţi mai încapi în bocanci, adăugă înciudat, întinzându-şi piciorul să verifice bandajul.

Nu-i mai povesti că pe când avea vreo şapte ani şi tocmai îl dăduseră la şcoală în Ancelstierre văzuse o ilustraţie din *Motanul încălţat* şi strigase în gura mare ce îl auzise la un moment dat pe Touchstone spunându-i lui Sabriel: *Nenorocitul ăla de motan nu-şi mai încape în bocanci!*

Fusese prima dată când purtase căciula prostului şi stătuse la colţ, căci „nenorocit” nu făcea parte din vocabularul tinerilor învăţăcei de la Şcoala Primară Thorne.

Mogget rămase nemişcat şi Sam îi scoase limba, târând apoi şontâc-şontâc o buturugă pe jumătate putrezită. Avea să ardă până-n zori, să-i ţină de cald, dar pentru orice eventualitate mai puse împrejur şi nişte crengi şi se aşeză cu capul pe şaua iepei ţinându-şi mâna pe sabie.

Era o noapte caldă, aşa că nu era nevoie să se învelească cu pelerina ori cu pătura de pe şaua Crenguţei, care cam mirosea a cal. Iapa moţăia în apropiere, legată la picioare în caz că îi venea dorul de ducă, iar Mogget se făcuse colac lângă Sam, ca un câine credincios care-şi păzeşte stăpânul.

Se gândi la început să stea de veghe, dar nu-şi mai putea ţine ochii deschişi. Erau la urma urmei în inima Regatului, aproape de Belisaere, unde fusese linişte şi pace în ultimul deceniu. Ce putea să li se întâmple?

„Dai de primejdie oriunde”, îşi zise Sam, luptându-se cu somnul, atent la freamătul pădurii în întuneric. Cuvintele lui Mogget încă îl tulburau şi începu să se gândească la toate nenorocirile posibile, găsind pentru fiece zgomot câte o primejdie pe potrivă, până ce oboseala îl copleşi într-un târziu şi adormi.

Se trezi cu faţa scăldată în soarele ce pătrundea prin coroana deasă a copacilor. Focul ardea mocnit, învăluind totul în

fum, iar când Sam se ridică în capul oaselor îşi schimbă brusc direcţia, suflându-i în faţă.

Mogget dormea încă lângă el, un ghemotoc de blană albă aproape îngropat între frunze.

Căscă şi încercă să se ridice în picioare, uitând complet de rană, dar gamba îi amorţise peste noapte şi căzu la pământ cu un urlet de durere. Crenguţa nechează şi se ridică pe picioarele din spate cu ochii mari de spaimă, însă Sam o linişti vorbindu-i în şoaptă în timp ce încerca să se adune de pe jos cu ajutorul unei crengi mai zdravene.

Mogget nici nu se clinti în timp ce Sam îşi legă din nou bandajul şi făcu o mică vrajă care să-l ferească de infecţii şi să-i amorţească durerea. Nu se trezi nici când tânărul Prinţ scoase din desagă pâinea şi carnea de vită – un mic dejun deloc apetisant, ce-i drept.

Mâncă, aşadar, de unul singur, ţesălă iapa şi-i puse şaua, şi acoperi apoi focul cu grijă. Terminând treburile, se hotărî să-l trezească în sfârşit pe Mogget şi să înfrunte alte răutăţi din partea lui.

— Mogget! Hai, scularea!

Motanul nici că se mişcă. Sam se aplecă atunci spre el, ţipându-i aproape de ureche:

— Tre-zeş-te-te!

Degeaba. Mogget era stană de piatră.

Văzând aşa, îl scutură uşor de zgardă, simţind vibraţia Magiei Libere şi cea a Legământului care-o strunea, dar motanul rămase în continuare neclintit.

— Ce mă fac eu cu tine? oftă Sam, privindu-l cum visează.

Începea să nu-i mai placă această aşa-zisă aventură. Nu trecuseră nici trei zile de când plecase din Belisaere şi se abătuse deja de la drumul principal, fiind şi rănit pe deasupra şi însoţit de o făptură de Magie Liberă care se putea dovedi extrem de periculoasă. Întrebarea era de fapt mai mult pentru el, căci nu ştia încotro s-o apuce.

Nu se aştepta să primească răspuns nici la una, nici la cealaltă, când auzi deodată o voce înfundată dinspre animalul ce părea în continuare adormit:

— Pune-mă într-o desagă şi trezeşte-mă când găseşti ceva

comestibil de mâncare. De preferinţă peşte.

— Prea bine, zise Sam, ridicând din umeri.

Încercă să-l ridice fără să-şi mişte piciorul rănit şi izbuti până la urmă, deşi cu mare greutate. Îl luă în braţe cu grijă şi-l aşeză în desaga din stânga, verificând înainte să nu fie şi *Cartea Morţilor* ori clopoţeii înăuntru. Îl nelinişti ideea să-i ştie pe toţi trei laolaltă, deşi nu ştia exact de ce.

Îl potrivi cât mai bine în noul culcuş, astfel că numai capul i se mai vedea afară.

— Am să o iau prin codru către vest şi-apoi de-a lungul câmpului către Pădurea Sindle, îi explică Sam, întorcând scara şi vârându-şi cizma prin ea, gata să încalece. De-acolo o să ajungem repede la Ratterlin şi-o s-o luăm de-a lungul malului spre miazăzi până găsim o barcă să ne ducă la Oyrre, care e aproape de Hotar. Odată ajunşi acolo, ar trebui să îl găsim pe Nicholas fără prea multă bătaie de cap. Cum ţi se pare?

Mogget tăcea chitic.

— O zi până ieşim din codrul ăsta, aşa cred, continuă Sam, adunându-şi forţele să-şi treacă piciorul peste şa. Îi plăcea să vorbească despre planurile sale, rostindu-le păreau mai plauzibile şi mai reale, cu atât mai mult cu cât Mogget era adormit şi nu putea să se opună. Când ieşim ar trebui să dăm de-un sat ori măcar vreun cătun de cărbunari de unde putem cumpăra ce mai avem nevoie înainte să ne aventurăm în Pădurea Sindle. Probabil sunt şi pe-acolo tăietori de lemne şi alţi oameni.

Tăcu când încălecă în sfârşit, înăbuşindu-şi un strigăt de durere. Se simţea totuşi mai bine decât în ajun şi, deşi era puţin ameţit, avea inima uşoară. Trebuia doar să fie mai atent, atâta tot.

— Apropo, începu din nou, îmboldind-o pe Crenguţa s-o ia la pas, aseară mi s-a părut că ştii câte ceva despre Capcana asta de care mi-a povestit Nick. Nu păreai foarte încântat şi-ai adormit înainte să apuci să-mi spui mai multe. Mă întrebam dacă nu cumva are vreo legătură cu necromantul…

— Necromantul? Care necromant? miorlăi Mogget, sărind sprinten din traistă direct în poala lui Sam şi privind speriat de jur împrejur cu blana zbârlită.

— Stai liniştit, nu-i niciun necromant aici, îl linişti Sam. Ziceam doar că ai început să-mi povesteşti despre Capcană şi am făcut legătura cu Chlorr, Femeia-Măştii, şi cu necromantul care… hmm… cu care m-am luptat.

— Aşa deci… mormăi motanul plictisit, vârându-se la loc în desagă fără să mai zică nimic.

— Nu mă lăsa cu vorba-n gură, zi şi tu ceva! Doar n-ai de gând să dormi toată ziua!

— Ba bine că nu, i-o întoarse Mogget. Pot să dorm chiar şi un an întreg, mai ales dacă stăpânul nu-mi face rost de peşte.

— Mai bine zi-mi despre Capcană, îl rugă Sam, strunind iapa uşor ca s-o apuce pe cărarea umblată către soare-apune.

— Nu ştiu nici eu prea multe, zise motanul tărăgănat, doar că nu-mi place deloc cum sună. O Capcană a Fulgerului… Doar n-o fi un culegător de fulgere!? Nu, nu, ar fi prea de tot…

— Ce anume? Despre ce vorbeşti?

— Probabil e doar o coincidenţă, răspunse Mogget leneş cu ochii pe jumătate închişi. Poate că prietenul tău se duce pur şi simplu într-un loc aparte unde fulgerul loveşte mai des decât de obicei. Deşi… sunt şi alte puteri la lucru, ce duşmănesc tot ce e zămislit din Legământ, Piatră ori Sânge. Miros urzeli vechi şi perfide, Sameth, şi nu-mi place deloc.

— Şi ce e de făcut? întrebă Sam cu teamă în glas.

— Trebuie să dăm negreşit de Nick, zise Mogget, alunecând din nou în lumea viselor. Înainte să găsească… ce a venit să caute.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI
„Când morţii încep să umble, caută apele din munte”

Molipsit de temerile lui Mogget, Sam dădu pinteni iepei, astfel că ieşiră din pădure mai repede decât se aştepta. Se lăsase deja seara când ajunseră la câmp deschis, dinaintea colinelor verzi ce unduiau către apus. Urmau să pătrundă în Teritoriile de Mijloc, o fâşie lată cu mai multe sate şi ferme de oi, care se întindea până departe spre Estwael şi Olmond. În afară de Sindle spre nord, nu mai erau alte aşezări până la Yanyl, la peste o sută de kilometri dincolo de malul vestic al Ratterlinului. Aproape părăsite în timpul Interimatului, oraşul şi zonele din împrejurimi îşi reveniseră destul de repede sub domnia lui Touchstone, fără să ajungă însă la numărul impresionant de locuitori din zilele de glorie ale Regatului.

Pentru că înfăţişarea de pribeag nu-i mai era de folos – ba din contră –, Sam înlătură vraja de deghizare şi redeveni el însuşi. Oricum era atât de răvăşit şi de murdar că nimeni nu l-ar fi recunoscut. Cât despre iapă, noroiul de pe picioare şi aerul ei comun erau de-ajuns ca să nu atragă atenţia. Se gândise şi ce să zică dacă-l lua cineva la întrebări. Le va spune că e mezinul unei familii de negustori din Belisaere, că tatăl său e căpitan în Gardă şi că se duce ucenic la un văr de lângă Chasel.

Îşi legă rana din nou şi reuşi să-şi pună perechea de pantaloni de schimb, acoperind sângele de pe picior. Cu şchiopătatul era mai greu, nu-şi putea ascunde beteşugul, în schimb pălăria avea borul tăiat în jumătate şi nu-l mai ferea de soare aşa de bine, dar nici nu atrăgea atenţia.

Intrară în curând într-un sat sau mai degrabă un cătun cu şapte bordeie înşirate în jurul unei Pietre de Legământ. Deşi ascunsă după case, Sam îi simţea apropierea şi primul lui gând fu s-o găsească şi să facă o vrajă de leac mai puternică, dar l-ar fi observat sătenii.

Nu era niciun han în sat şi, deşi nu mai spera la un pat bun peste noapte, găsi să cumpere nişte pâine destul de proaspătă, o bucată de friptură de iepure şi câteva mere dulci de la o femeie care venea de la târg cu traistele pline.

Mogget rămase adormit cât se tocmi Sameth cu ea, ghemuit în desaga desfăcută la gură. Mai bine, îşi zise tânărul, căci nu ştia cum ar fi explicat prezenţa motanului cu blana ca omătul. Mai bine să nu-l vadă nimeni şi să nu-şi pună întrebări.

Merseră mai departe până se întunecă de-a binelea şi Crenguţa mai că se împotmoli în noroiul de pe marginea drumului. Făcu atunci o mică vrajă de iluminare şi în curând dădură peste o căpiţă numai bună de culcuş sub cerul înstelat. Mogget nu se trezi când Sam scoase desagii şi nici când începu să râcâie înverşunat noroiul de pe pantalonii lui şi de pe copitele Crenguţei.

Încercă să-l scoale ca să-l mai tragă de limbă despre Capcana Fulgerului, dar clopoţelul îşi ştia menirea, mişcându-şi limba toropitor şi dulce îndată ce motanul dădea să se trezească. Cântecul lui Ranna îl moleşi chiar şi pe Sam când se apropie prea tare, aşa că adormi pe loc lângă Mogget într-o poziţie extrem de incomodă.

A doua zi îşi continuară călătoria la fel de liniştiţi ca-n prima. Sam se trezi cu noaptea-n cap, căci culcuşul sărac de paie nu-l îmbiase deloc la lenevealǎ şi o zori iar pe Crenguţa mai mult decât era pe placul ei.

Nu se întâlni cu prea multă lume pe drum – de fapt mai mult o cărare – şi nu se lungi la vorbă de frică să nu-l recunoască. Încercă să pară cât mai degajat când cumpără de mâncare ori întrebă cum se ajunge mai repede din Sindle la Ratterlin.

Trase o sperietură bună într-un sat unde oprise să ia grăunţe pentru Crenguţa şi nişte ceapă şi păstârnac pentru el. Văzu doi ofiţeri venind direct spre el şi înlemni în şa, răsuflând uşurat când trecură pe lângă el salutându-l discret din cap. Fie nu auziseră încă nimic de necromantul scăpat ori Prinţul dispărut, fie Sam nu le trezise nicio bănuială. În orice caz, era bucuros că scăpa aşa uşor.

Avusese până acum o călătorie destul de liniştită, dar cam obositoare. Pe drum se gândise mult la Nick, la părinţi şi la toate cusururile sale, ajungând mereu la aceeaşi idee: Duşmanul cel năprasnic. Era aproape sigur că necromantul care-l pârjolise în Moarte se ascundea în spatele problemelor. Era îndeajuns de

puternic să pună la cale o astfel de urzeală, după câte îşi putuse el da seama.

Se tot socotea ce să facă, închipuindu-şi cele mai sumbre scenarii fără să găsească vreo soluţie. Previziunile deveneau din ce în ce mai întunecate cu fiecare zi şi ajunsese să creadă că Nick dăduse de bucluc cu Capcana lui, ba poate chiar mai mult decât atât: se temea să nu-şi fi găsit sfârşitul.

La patru zile după întâmplarea cu ofiţerii ajunse în sfârşit într-o păşune verde pe coama unui deal, de unde privi în vale către pădurea Sindle. Era o pădure veche, mult mai întinsă şi mai deasă decât codrul unde se întâlnise cu Mogget. Copacii erau ceva mai înalţi aici, cel puţin la lizieră, şi nu se zărea nici urmă de potecă.

Privea în vale cu ochii pierduţi şi gândul tot la Nick şi la necazul în care se băgase. Mai avea şi *Cartea Morţilor* şi clopoţeii cu el, iar asta îl nelinişte teribil, simţind că au să joace un rol esenţial în salvarea tovarăşului său – dacă s-ar fi priceput să le folosească. Presupunând că Nick era ţinut prizonier, Duşmanul l-ar fi folosit să-l şantajeze pe prim-ministrul din Ancelstierre şi să încurce planurile lui Sabriel şi Touchstone de a-i salva pe refugiaţi de la masacru, urmarea fiind o invazie în masă a Morţilor şi sfârşitul Regatului…

Oftă privind la desagi şi încercând să-şi alunge gândurile negre. Orice avea să fie, trebuia să citească cartea, nu mai putea amâna. Cum altfel să-şi salveze prietenul, dacă habar n-avea încotro se duce sau la ce să se aştepte? Ar muri sau ar fi înrobit fără a izbândi nimic.

Se putea totuşi ca Mogget să-l fi minţit. Nu prea avea încredere în el, mai ales când ştia că nu pleacă niciodată de acasă fără Abhorsen. E-adevărat că Sabriel nu l-ar fi putut lua în Ancelstierre şi îi dăduse poate învoire să părăsească Casa în absenţa ei, dar clopoţelul fermecat cu care era încătuşat motanul rămăsese la ea şi, dacă vraja îşi pierdea puterea, Sameth n-ar fi putut struni creatura de Magie Liberă din el, care s-ar fi pornit apoi pe omorât Abhorseni. Adică în primul rând pe el, cel mai la îndemână. Nu, Sabriel nu l-ar fi lăsat să plece fără să-i dea lui clopoţelul mai întâi…

Pesemne că-i venise dor de ducă ştiindu-şi stăpâna

dincolo de Zid, în Ancelstierre, ori poate chiar Duşmanul îl ademenise la el, cu intenţia să-l atragă în plasă pe tânărul Abhorsen.

Începu să coboare dealul uşurel, ţinând-o din scurt pe Crenguţa şi tot făcându-şi socoteli în minte, când îl trecu deodată un fior de gheaţă pe spinare. Cineva se uita la el, îl studia de undeva din umbră. Un Mort sau chiar mai mulţi la un loc.

Îşi aduse aminte ca prin vis poezia pe care o învăţase de mic:

Când Morţii încep să umble,
Caută apele din munte
Şi-n curgerea ce-i sperie te-ascunde.
De vrei de Morţi să te fereşti,
Găseşte râuri, lacuri reci,
Iar apa dacă nu ţi-e de folos
Caută focul credincios.
De nici acesta nu te ţine,
E semn că s-a sfârşit cu tine.

Privi la soare în timp ce recita poezia în minte. Avea să se întunece peste un ceas, aşa că-şi aruncă ochii în jur după vreun izvor sau măcar un pârâiaş, zărind deodată o licărire argintie aproape de marginea pădurii, mai departe decât i-ar fi plăcut să se aventureze.

Mână iapa într-acolo, simţind cum teama pune încet-încet stăpânire pe el, paralizându-i trupul. Nu vedea creatura, dar ştia că e undeva aproape, îi simţea suflul umed lipindu-i-se parcă de piele. Pesemne că era puternică, altfel n-ar bântui pe lumină.

Genunchii îi tremurau necontrolat, din cauză că îşi ţinea picioarele încordate să nu-i dea pinteni Crenguţei, deşi ispita era mare. Coborâră dealul mai departe, înaintând anevoie pe povârnişul care se surpa. Dacă iapa îşi rupea vreun picior, ş-ar fi găsit sfârşitul înhăţat de Morţi…

Mai bine să nu se gândească la asta acum. Privi din nou împrejur, mijindu-şi ochii în lumina galbenă-roşiatică a apusului. Mai era puţin şi se întuneca, iar creatura se ascundea în spatele

lui… ba nu, nu chiar acolo, ci mai spre dreapta undeva.

Îl cuprinse panica de-a binelea când mai simţi una nu departe, şi încă câteva în urma ei. Erau probabil Ajutoare care se furişau la umbra stâncilor, înaintând pe nesimţite până să sară la atac.

Se întoarse şi deschise o desagă cu mâini tremurânde. Dacă nu dădea de vreo apă curgătoare în curând, singura scăpare erau clopoţeii. Halal scăpare mai era şi asta, de vreme ce nu ştia să-i folosească şi orice vrajă se putea întoarce împotriva lui!

Simţi deodată una din creaturi foşnind în umbră, încremenit de viteza cu care se mişca. Îl ajunse din urmă cât ai clipi, dar Sam tot n-o vedea, deşi asfinţitul nu se stinsese încă.

Privind atunci către văzduh, zări un punct mărunt şi negru plutind deasupra nu foarte departe, cât să-l ajungă cu săgeata. În urma lui se contură îndată altul, ceva mai sus în înălţimi.

Nu erau Ajutoare, aşa cum bănuise, ci Corbi Sângeroşi, iar unde se găseau doi era mereu rost de mai mulţi, căci cine îi chema prin vrăji spurcate îi întrupa numai în stol. Erau plăsmuiţi din ciori normale pe care necromantul le omora după un ritual secret, întremându-le apoi cu frânturi din spiritul unui singur Mort. Având astfel o singură voinţă în mai multe trupuri de carne putredă şi pene, stolul se afla sub puterea Magiei Libere şi întrecea în număr orice adversar.

Sam scrută orizontul, dar nu zări decât tot cele două puncte de la început. Îi venea greu să creadă că necromantul îşi irosise vraja doar pentru două exemplare. N-aveau nicio putere în afara grupului şi chiar dacă era uşor să nimiceşti două cu sabia, nici cel mai iscusit dintre războinici n-ar fi putut să ţină piept unui stol întreg, cu sute de ciori repezindu-se laolaltă să-i scoată ochii sau să-l ciupească de grumaz.

Era şi mai ciudat că nu se sinchiseau de soare, căci farmecul ce le lega de obicei se destrăma rapid la arşiţă ori la lumina zilei, în timp ce vântul îşi lua şi el tribut din trupurile descărnate.

Şi, dacă într-adevăr erau doar două, îşi zise Sam încremenit de frică, dar împărţeau puterea unui stol întreg, voinţa crâncenă a unui singur spirit? Numai aşa se explica cum

de zburau în asfinţitul purpuriu fără să se deschege. Având asemenea puteri, puteau fi folosite şi în alte scopuri decât un simplu atac.

Să spioneze, de exemplu, bănui Sam văzându-le că nu se dezlipesc din înălţimi, rotindu-şi leneş stârvurile deasupra lui, pesemne ca să le arate aliaţilor din Moarte unde se află ţinta odată cu lăsarea întunericului.

De parcă îi citise gândurile, una din păsări – cea mai îndepărtată – croncăni ascuţit şi parcă în batjocură, cotind apoi spre miazăzi cu o viteză incredibilă, lăsând în urmă o dâră de pene putrezite. Dădea din aripi la răstimpuri, dar fără farmece n-ar fi putut zbura atât de repede.

Era probabil un soi de mesager, în timp ce cealaltă rămase să-l supravegheze ca să nu-i piardă urma.

Sam se gândi să îi trimită iute o vrajă de distrugere, dar pasărea era mult prea departe şi-ar fi ştiut cu siguranţă să se apere. Mai mult, era încă slăbit din pricina piciorului şi trebuia să îşi păstreze forţele pentru la noapte.

Îşi îmboldi iapa să meargă mai departe, cu coada ochiului la punctul negru din văzduh. Pârâul părea cam firav de la depărtare, dar nu avea altă soluţie pentru moment. Şovăi o clipă înainte să scoată banduliera şi să şi-o pună la piept. Clopoţeii îl apăsau cu magia lor, făcându-l să respire din ce în ce mai greu. La nevoie i-ar fi putut folosi pe cei mai paşnici, sperând să-şi amintească poveţele lui Sabriel, menite să îl pregătească pentru studiul manuscrisului de care el fugea cu-atâta înverşunare. Pe Ranna cel puţin îl putea folosi fără teamă că va sfârşi din nou în Moarte.

O voce tainică îi spunea că este încă vreme pentru *Cartea Morţilor*, că nu-i timpul pierdut să-şi afle izbăvirea, dar nici chiar teama de atacul Morţilor nu izbuti să îl convingă. Dacă se apuca să o citească s-ar fi putut trezi în Moarte, aşa că prefera să îi înfrunte pe duşmani pe teritoriul lui – cu bruma de ştiinţă pe care o avea – decât în tărâmul lor întunecos şi rece.

I se păru că aude un chicotit înfundat undeva în spate, un râs ciudat ce nu putea fi al lui Mogget. Se întoarse cu mâna încleştată pe sabie, dar nu zări pe nimeni. Motanul sforăia nestingherit într-o desagă şi *Cartea Morţilor* era la locul ei în

cealaltă. Dădu drumul tecii cu palmele asudate, privind din nou către izvorul salvator. Dacă albia era îndeajuns de netedă putea urma cursul o bucată bună de drum către vest, poate până la Ratterlin, cine ştie. Acolo va fi în deplină siguranţă, căci nici chiar Morţii de Seamă nu se încumetau să-i traverseze apele învolburate.

Odată ajuns pe râul cel mare putea să ia o barcă spre Casa lui Abhorsen, unde era la adăpost de orice primejdie. Dar cum să fie atât de slab de înger? Ce s-ar alege atunci de Nick, de părinţii săi plecaţi în Ancelstierre şi de întreg Regatul?

Lăsă socotelile pe mai târziu, îngrijindu-se deocamdată cum să coboare dealul cât mai iute către pârâul de la marginea pădurii.

Când ultima geană de lumină dispăru la orizont păsările nu se mai distingeau pe cerul întunecat, deşi Sam le simţea plutind deasupra lui, ceva mai jos acum şi mai înviorate sub mantia neagră a nopţii.

Nu coborâră însă prea aproape de pârâiaşul prin care Sam înainta agale, acompaniat de susurul apei de-o parte şi de alta. Era cam firav şi deloc adânc, nu tocmai ce se aşteptase, semn că izvoarele din munţi erau deja pe ducă. N-avea mai mult de zece metri în lăţime şi-n mijloc Sam găsi o insuliţă alungită, o fâşie de pământ nisipos înconjurat de ape repezi.

Făcu iute un foc, ştiind că n-are rost să se ascundă de ciorile din înălţimi. Tot ce putea face era să se adăpostească în mijlocul unui romb magic care să-l protejeze nu numai pe el, ci şi pe Mogget, iapa şi focul.

Asta dacă va putea să facă vraja, îşi zise Sam, ţinând-o locului pe Crenguţa ca să descalece. Îşi dădu jos şi banduliera, care devenea din ce în ce mai grea. Şchiopătă apoi până în faţa iepei şi-şi luă poziţia corespunzătoare, cu sabia dinainte, trăgând adânc aer în piept de patru ori.

Alunecă în Legământ şi culese cele patru însemne cardinale pentru colţurile rombului de protecţie. Simbolurile i se conturară în minte pline de vibraţia curgerii eterne.

Le ţinu în gând pentru o clipă, răsuflând anevoie din cauza efortului, apoi desenă în nisipul din faţă forma primului însemn –

cel pentru răsărit. Când îi dădu drumul din minte, simbolul alunecă pe lama săbiei ca o scânteie de foc, aprinzând conturul din ţărână.

Sam se mută apoi în spatele Crenguţei, dincolo de foc, repetând ritualul pentru cel de-al doilea însemn dinspre miazăzi. Când şi acesta se aprinse, o linie de foc ţâşni spre răsărit, legându-l de primul şi formând o barieră de netrecut pentru Morţi ori alte creaturi din Moarte.

Era deja la jumătate şi trebuia să se ţină tare. Dacă nu ducea vraja până la capăt, rămâneau fără pavăză peste noapte. O mai făcuse şi cu alte ocazii, dar niciodată nu fusese atât de obosit şi mai ales rănit. Ajunse în sfârşit la ultimul, însemnul pentru miazănoapte, care alunecă scânteietor pe tăiş şi se uni cu celelalte în nisip, întregind rombul. În clipa următoare Sam lăsă sabia din mână şi se prăbuşi la pământ, gâfâind mai rău ca un animal hăituit.

Crenguţa îşi întoarse capul spre el curioasă, fără să se mişte. Ştiind-o agitată, Sam se temuse că va trebui să o vrăjească ca nu cumva să iasă din îngrădirea de protecţie, dar pare-se că nu era nevoie. Pesemne simţea şi ea primejdia ce îi pândea din înălţimi.

— Să înţeleg că suntem în pericol… zise o voce aproape de urechea lui Sam, căscând.

Se ridică şi îl văzu pe Mogget chinuindu-se să iasă din desaga de lângă foc, aproape de o grămadă cam săracă de lemne umede.

Sam încuviinţă din cap, căci încă nu-şi recăpătase glasul. Arătă cu degetul spre cer, pe care licăreau deja stele minuscule alături de Calul Mic cu forma lui şerpuitoare. Mai erau şi câţiva nori cenuşii departe către sud, luminaţi la răstimpuri de fulgere stinghere ce nu păreau s-aducă ploaia.

Deşi pasărea care-i pândea nu se vedea pe cerul nopţii, Mogget părea să ştie care e problema. Îşi întinse picioarele din spate şi adulmecă aerul, alungând cu laba un ţânţar de apă care probabil tocmai îl înţepase pe Sam.

— Un Corb Sângeros, zise apoi ca pentru sine. Doar unul… Hmmm… Foarte ciudat.

— Ne urmăreşte de ceva vreme, îi explică Sameth,

plesnindu-se pe frunte ca să scape de ţânţarii care-i dădeau târcoale. Au fost doi la început, dar unul a plecat apoi spre miazăzi, probabil să-şi adune fraţii. La naiba cu gângăniile astea!

— E mâna unui necromant, sunt sigur, zise Mogget, adulmecând din nou aerul nopţii. Mă întreb totuşi… pe tine te caută anume ori pe nefericitul călător ce le-a ieşit în cale pe nepusă masă?

— Eu cred că e acelaşi care m-a prins în Moarte mai de mult. La urma urmei a ştiut şi-atunci unde să mă găsească, cu tot cu echipa de crichet.

— Da, n-ar fi exclus, răspunse Mogget cu ochii tot spre cer. Nu cred că un necromant oarecare ar fi trimis Corbii după tine – doar dacă e mânat de forţe mai puternice. Poţi să fii sigur că păsările astea se încumetă la mult mai multe decât ar trebui… Mi-ai prins cumva vreun peşte?

— Nu, nu ţi-am prins, pufni Sam mirat de uşurinţa cu care motanul schimbase subiectul.

— Eşti un nesuferit, fornăi Mogget. Atunci va trebui să-mi fac rost singur.

— Nici să nu te gândeşti! ţipă Sam, dând să se ridice. O să strici vraja şi nu mai am putere s-o fac încă o dată! Aaah, urăsc afurisiţii ăştia de ţânţari!

— N-o stric, n-ai grijă, îl linişti Mogget îndreptându-se către simbolul dinspre soare-apune.

Odată ajuns în dreptul lui, scoase limba discret şi semnul se aprinse dintr-odată cu flăcări albe, orbitoare. Când îşi recăpătă vederea, Sam îl zări dincolo de dunga magică, stând în faţa apei cu laba ridicată, gata de atac, ca ursul la pescuit.

— Ce te mai umfli-n pene! îl bodogăni Sameth.

Cum reuşise oare, când rombul era neschimbat, cu toate cele patru linii strălucind unite de însemnele cardinale?

Bine ar fi dacă i-ar apăra şi de ţânţari, îşi zise el, plesnindu-şi ceafa şi strivind câţiva. Pesemne însă că muşcătura de ţânţar nu se număra printre pavezele vrăjii, nefiind considerată un pericol. Zâmbi deodată amuzat, amintindu-şi de ceva ce-şi luase în bagaje.

Tocmai cotrobăia printr-o desagă când semnul dinspre

vest se înflăcără din nou, anunţând întoarcerea lui Mogget, care păşi ţanţoş spre el cu doi peşti în gură, pe ai căror solzi se reflectau jucăuşe flăcările arămii şi strălucirea Legământului.

— Pe ăsta ţi-l dau să ţi-l prăjeşti dacă vrei, zise motanul, aruncându-l pe cel mai mic lângă foc. Bazaconia aia ce mai e?

— E un cadou pentru mama, răspunse Sameth mândru, lăsând din mână un soi de mecanism ornat cu multe nestemate, în formă de broască, dar cu nişte aripi de bronz ce imitau foarte bine penele. E o broască zburătoare, îi explică el.

Mogget privi cu interes cum broasca se aprinde dintr-odată la atingerea lui Sam, semn că trimisul dinăuntru se trezea încet-încet din picoteală. Deschise mai întâi un ochi de peruzea, pe urmă celălalt, ridicându-şi alene pleoapele din foiţă de aur. Începu apoi să dea din aripi, zornăind vesel din penele metalice.

— E foarte drăguţă, zise Mogget, da’ de făcut face ceva?

Broasca atâta aşteptă, luându-şi iute zborul cu limba scoasă, o limbă lungă şi roşie ca focul cu care prinse câţiva ţânţari ameţiţi. Dădu apoi din aripi vioaie şi se repezi după încă o şarjă, înfulecând-o cu poftă şi poposind satisfăcută la picioarele lui Sam.

— Prinde gângănii, zise el încântat de isprava jucăriei. M-am gândit că i-ar prinde bine mamei prin mlaştinile pe unde urmăreşte Morţii.

— Şi ai făcut-o de unul singur? Adică… tu ai inventat-o? întrebă Mogget cu ochii după micuţa maşinărie care începuse iar să dea iama printre ţânţari.

— Da, eu, zise Sam sec, aşteptând criticile motanului.

Mogget parcă amuţise însă, urmărind cu priviri de smarald acrobaţiile broscuţei. Îl cercetă apoi iscoditor, făcându-l să se simtă stânjenit şi să-şi ferească privirea. Abia atunci băgă de seamă că e înconjurat de o puzderie de Morţi care înaintau spre ei cu paşi greoi, dar siguri.

Mogget îi simţise şi el, sărind deodată în picioare cu blana zbârlită pe spinare, iar iapa le adulmecă izul scârbavnic tremurând. Cât despre broască, zbură către desagă şi se vârî degrabă înăuntru.

Sam scrută întunecimea ferindu-şi ochii de lumina focului ca să vadă mai bine. Luna era ascunsă sub un nor şi, deşi stelele

se reflectau în apă, tot nu zărea nimic în bezna din pădure. Ştia totuşi că Morţii sunt acolo şi îl pândesc învăluiţi în mantaua nopţii.

Auzea crengile trosnind în timp ce îşi croiau drum printre copaci în susurul domol al apelor, unii diformi, alţii cu trupuri oarecum umane. Puteau fi Ajutoare, Ghlimi sau Mordauţi ori vreun alt soi de Morţi Neînsemnaţi. Pentru moment nu simţea alte prezenţe mai puternice, din fericire.

Erau vreo doisprezece cu totul – sau poate ceva mai mulţi – aliniaţi de-o parte şi de alta a izvorului. Uitându-şi de durere şi oboseală, Sam se duse să verifice cele patru însemne, ştiind că rombul e ultima lor nădejde, căci apele puţin adânci şi leneşe n-ar fi putut decât să îi încetinească pe atacatori.

— Cred că va fi nevoie să înnoieşti însemnele până în zori, zise Mogget, urmărindu-l. N-ai făcut vraja prea temeinic… Dar mai bine dormi un pic înainte.

— Cum aş putea să închid ochii cu ăştia pe cap? pufni Sam în şoaptă, de parcă îi era frică să nu-l audă. Oricum ştiau deja unii de alţii, ba acum le simţea şi duhoarea de putreziciune şi mormânt dezgropat.

— Nu sunt decât Ajutoare, anunţă Mogget, iscodind întunericul. Probabil nu vor ataca atâta timp cât vraja ne păzeşte.

— Cum poţi fi aşa de sigur? gâfâi Sam, ştergându-şi sudoarea şi alungându-şi ţânţarii de pe frunte.

Privi către pădure şi îi zări prin ceaţa nopţii, nişte siluete amorfe şi lungi, mai negre decât copacii plumburii. Stârvuri zdrobite şi desfigurate, chemate înapoi la Viaţă prin vrăji nelegiuite, tânjeau acum după suflarea celor vii, pierdută pe vecie pentru ei. N-aveau voinţă proprie şi nu ştiau ce-i mila, căci necromantul îi făcuse sclavii lui şi le insuflase puteri inumane şi dorinţa neostoită de a se adăpa din viaţă.

Viaţa lui.

— Dacă ţi-ai pune mintea, ai putea să îi înfrunţi şi să-i trimiţi de unde au venit! îi sugeră Mogget, molfăind coada celui de-al doilea peşte. Sam nici nu văzuse când l-a terminat pe primul. Maică-ta aşa ar face, adăugă motanul, văzându-l că tace din gură.

— Ei bine, eu nu sunt maică-mea! i-o întoarse Sam sec.

Nu se întinse după bandulieră, deşi simţea cum clopoţeii îl cheamă să-i ridice, dornici să-l slujească. Sam se temea însă de ei, căci chiar şi cel mai paşnic putea fi periculos pentru un vrăjitor nepriceput ca el. Ca să-i trimită înapoi în Moarte trebuia să-l folosească pe Kibeth, care l-ar fi putut vrăji pe el în loc, ba şi pe Mogget.

— Oare călătorul îşi alege calea, sau mai degrabă ea pe el? rosti motanul din senin, fixându-l cu privirea.

— Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă Sameth distrat. Mai auzise vorba şi la maică-sa, dar pentru el erau cuvinte fără sens. Ce înseamnă?

— În primul rând înseamnă că n-ai citit *Cartea Morţilor* până la capăt, oftă Mogget cu o voce ciudată.

— Păi, da… n-am apucat s-o termin încă, bâigui Sam. O s-o citesc pe toată, numai că…

— Şi mai înseamnă că am dat de bucluc, îl întrerupse motanul scrutând întunecimea încruntat. Am crezut că ştii destule să-ţi porţi măcar ţie de grijă, dar se vede treaba că m-am înşelat!

— Ce vezi? îl iscodi Sam, auzind pădurea fremătând în amonte şi bolovani prăvălindu-se în apă.

— Au ajuns la mal, zise Mogget descurajat. Sunt două Ajutoare ascunse după copaci care-i ghidează pe ceilalţi să facă un baraj peste pârâu. Probabil vor ataca îndată ce opresc curgerea apelor.

— Aş vrea… aş vrea să fiu Abhorsen şi să ştiu ce să fac! şopti Sam.

— Aşa ar trebui, la vârsta ta! îl dojeni Mogget. Dar cum nu ştii, va trebui să ne descurcăm cu ce avem. Unde ţi-e sabia? Dacă n-ai lama fermecată nu poţi veni de hac nici unui Mort, fie el din rândul Ajutoarelor.

— Am lăsat-o în Belisaere, mărturisi Sam după un moment de şovăială. Nu m-am gândit că… nu ştiam ce fac. Adică… bănuiam că Nick a dat de necaz, dar nu-mi imaginam să se ajungă atât de departe.

— Vezi tu, asta-i problema cu voi, feţele regale, bombăni Mogget. Ori aveţi impresia că lucrurile se rezolvă de la sine, ori

vi se pare că nimeni nu le face mai bine decât voi – ca soră-ta, de pildă. Mă şi mir cum de ieşiţi la lumină uneori…

— Şi-acuma ce e de făcut? întrebă Sam spăşit.

— Nu mai e mult până să termine barajul… Ar trebui să faci ceva cu sabia, o vrajă cât de mică pentru lamă. Nu cred că e prea greu, de vreme ce te-ai priceput să faci broscuţa.

— Nu, nu e, cred că o să mă descurc.

Alunecă din nou în Legământ, culegând simbolurile necesare să-şi facă tăişul mai subţire şi mai necruţător, să spintece cu el spirit şi trup deopotrivă. Împinse apoi însemnele pe lamă, privindu-le cum se preling încet pe luciul de oţel până când dispărură înăuntru.

— Chiar te pricepi, observă motanul. Surprinzător de bine chiar… Mai că îmi aminteşti de…

Fu întrerupt de un urlet sfâşietor în liniştea nopţii, urmat de pleoscăitul repetat al apei ca şi cum cineva se chinuia să înoate.

— Ce-a fost asta? tresări el, îndreptându-se către simbolul dinspre miazănoapte cu sabia în mână.

— O victimă nefericită, chicoti Mogget. A căzut în apă. Se vede treaba că cine-i controlează e departe şi Ajutoarele sunt cam stângace.

— Avem deci şanse să scăpăm, răsuflă Sameth uşurat.

Pârâul curgea nestingherit în ciuda barajului de bolovani, iar rombul de protecţie era la fel de trainic şi strălucitor. Spera să treacă noaptea fără peripeţii şi zorii să-i găsească teferi.

— Noaptea asta, da, zise Mogget. Dar mai avem atâtea dinainte până să dăm de Ratterlin! La ele te-ai gândit?

Sam căuta răspunsul potrivit când unul din Morţi se aruncă urlând în apă, năpustindu-se ţintă către ei. Îndată ce se izbi de rombul fermecat se risipi într-o explozie de scântei ce lumină pentru o clipă întunecimea nopţii.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI
Zborul spre râul cel mare

Zorile învăluiră molatic copacii de la marginea pădurii, scăldând coroanele într-o lumină diafană până să dea năvală prin desişuri. Când soarele pătrunse în sfârşit în inima pădurii, căldura se mai potolise şi umbrele se traseră din calea razelor verzui, pândindu-le de prin unghere tainice.

Sameth îl aştepta de ceva timp să lumineze fâşia dintre ape, căci focul era stins deja şi trebuise să refacă vraja mult înainte de ivirea zorilor, adunându-şi ultimele puteri. Ştia el Mogget ce ştia…

Abia atunci văzu ce se-ntâmplase peste noapte: pârâul aproape nu se mai vedea, ţinut de stăvilarul Morţilor ceva mai sus către izvoare, iar nu departe pe nisip zăceau vreo şase Ajutoare pârjolite – hoituri străfulgerate de puterea Legământului când încercaseră să năvălească în rombul fermecat.

Sam îi privea cu ochii roşi de nesomn în timp ce soarele le încălzea leşurile putrede. Simţise spiritele furişându-se din trupuri aşa cum şarpele se leapădă de piele, dar în tumultul atacului zadarnic nu mai ţinuse socoteala şi nu ştia dacă s-au stins cu toţii. Poate că unul supravieţuise şi îl pândea acum din umbră, înfruntând arşiţa doar-doar are să-l vadă ieşind din adăpost!

Simţea prezenţa altor Morţi în depărtare, probabil cei refugiaţi prin scorburi şi alte vizuini, ferindu-se de căldură în adâncul pământului ori pe sub pietre, unde le era şi locul.

Soarele se ridicase sus pe cer şi, pe măsură ce apele se încălzeau, Sameth nu mai simţea prezenţa Morţii, în afară de Corbul de pe cer, care îl urmărea neobosit. Oftă uşurat şi se întinse să-şi dezmorţească braţele şi piciorul rănit. Nu prea se odihnise, dar măcar era în viaţă – cel puţin pentru încă o zi.

— Ar fi bine să nu tândălim, zise Mogget, care dormise aproape toată noaptea, indiferent la Morţii care se chinuiau să pătrundă în perimetrul de protecţie. Era la fel de somnoros ca-ntotdeauna, gata să aţipească în orice clipă. A, şi dacă Corbul

ăla idiot îndrăzneşte să se apropie, omoară-l! adăugă, căscând cu zel. Aşa om avea o şansă de scăpare.

— Şi cu ce să-l omor, mă rog? îl întrebă Sam arţăgos.

Chiar dacă se apropia cât de cât, era prea obosit să facă vreo vrajă şi nu avea nici arcul la el.

Mogget tăcea chitic. Se cuibărise în traistă şi adormise deja, gata de drum. Sam oftă şi se apucă să o înşeueze pe Crenguţa, cu gândul la pasărea din văzduh. Motanul avea dreptate, cât timp se ţinea după ei alţi, şi alţi Morţi aveau să o urmeze, de data asta poate dintre cei de Seamă, vreun Mordaut ori gloate nesfârşite de spirite descătuşate. Îl aşteptau încă două nopţi sub cerul liber şi oboseala îşi spunea cuvântul, slăbindu-l cu fiecare oră. Cine ştie dacă va fi în stare să facă altă vrajă de apărare.

Privi pârâul aproape secat şi pietrele ce străluceau în soare, străfulgerat o idee: putea măcar să facă un farmec de precizie şi să-şi improvizeze o praştie dintr-o cămaşă, cu care să ţintească pasărea! Se pricepea la asta, căci Jall Oren îi învăţase pe el şi pe sora sa cum să confecţioneze tot soiul de astfel de arme.

Un zâmbet îi înflori în colţul gurii pentru prima dată după câteva zile şi se mai învioră niţel. Scrută înălţimile, văzând că pasărea zbura ceva mai jos acum, simţindu-l pesemne slăbit şi fără apărare. Era destul de riscant, dar dacă fermeca piatra cum trebuie, putea s-o nimerească.

Îngenunche cu rânjetul pe buze şi culese iute câteva pietricele, rupând apoi mânecile cămăşii de schimb. Avea de gând s-o lase să-i urmărească o vreme, ca să nu bănuiască ceva, şi-abia pe urmă o va nimici, drept răsplată că l-a urmărit pe însuşi Prinţul Vechiului Regat!

O apucară către vest prin apă până dădură de un râu mai mare şi Sam trebui să hotărască pe unde o ia: ori spre nord-est în susul apei, ori la vale spre sud-vest.

Se prefăcu nehotărât, ascunzându-se după Crenguţa ca să vrăjească piatra şi s-o fixeze în fâşiile rupte. Văzându-l că ezită, Corbul Sângeros se coborî să vadă încotro o apucă, vădit tulburat de puterea înnoită a apelor. Spera pesemne ca Sam să facă de-acum cale întoarsă, nebănuind ce-i pregătise…

Flăcăul îl aşteptă să se apropie şi păşi iute de lângă iapă, învârtind mica ghiulea deasupra capului. Fără să piardă timpul, o azvârli apoi către Corb cât putu de tare, cu un strigăt de războinic.

Slăbită de soare şi fără prea multă minte, pasărea nu-şi dădu seama ce se întâmplă şi se izbi direct în proiectilul zburător într-o explozie de oase, pene şi bucăţi de carne.

Sam o privea satisfăcut cum se destramă şi cade în apă cu stropi grei. Spiritul ascuns în ea alunecă degrabă în Moarte, trăgând după el frânturile rămase în trupul sfărâmat. De mai sălăşluia şi-n alte ciori, acestea ar fi trebuit să piară şi ele, întocmai ca surata lor.

Odată scăpat de urmăritoarea înaripată, nu mai simţi prezenţa Morţii, dar şi cu Ajutoarele pitite prin ascunzători mintea care le stăpânea putea ghici cu uşurinţă că o va lua către sud-vest spre Ratterlin. Oricum, ca să nu-l scape, necromantul – ori cine îi purta sâmbetele – avea să-şi împartă trupele în două, mărindu-i astfel şansele de scăpare.

— S-ar putea s-o scoatem la capăt, Crenguţa! zise el vesel către iapă, ducând-o spre o cărare îngustă paralelă cu apa. Trebuie să reuşim…

Îi mai pieri din entuziasm după câteva ore de mers anevoie, căci nu putea s-o călărească pe Crenguţa şi, pe măsură ce se îngusta, râul devenea din ce în ce mai iute şi mai adânc. Nu avea mai mult de trei sau patru metri în lăţime şi nu putea rămâne în picioare în albia lui, iar dacă îşi făcea tabără pe mal rămânea descoperit dintr-o parte.

Cărarea se îngustase şi ea şi era plină de buruieni înalte care aproape că se întâlneau cu crengile lăsate ale copacilor de care Sam se ferea cu greutate, croindu-şi drum prin tufişuri înalte şi rugi de mure. Avea mâinile brăzdate de zgârieturi sângerânde ce atrăgeau muştele cu zecile, semn că şi Morţii îi vor lua urma mai târziu, căci nimeni nu se pricepea mai bine decât ei să vină după miros de sânge proaspăt.

Către seară ajunsese deja în pragul disperării. Era sleit de puteri şi ştia că nu va putea face nicio vrajă de protecţie pentru la noapte. Numai efortul de a chema însemnele în minte l-ar fi răpus pe dată şi Morţii l-ar fi găsit zăcând fără suflare printre

buruieni.

Oboseala îi înceţoşase privirea şi îi slăbise auzul, înăbuşind orice alt zgomot în afară de paşii monotoni şi ritmici ai Crenguţei care îi răsunau înfundat în urechi.

Băgă astfel de seamă cu întârziere că iapa iuţise pasul pe nesimţite şi că lumina verde a pădurii devenise deodată mult mai strălucitoare şi intensă. Privi în sus, văzându-se în dreptul unui luminiş lat de mai bine de o sută de metri şi care se întindea spre miazănoapte cât vedeai cu ochii. Era mărginit de arbuşti, fără urmă de tufe sau iarbă în mijloc, şi străbătut de o cale pietruită.

Sam privea uimit când la cărarea dinainte, când la soarele pe care nu-l mai văzuse de câteva ceasuri bune din pricina coroanelor stufoase.

— Mai sunt vreo două ore până se întunecă, şopti el către iapă, încălecând cu destulă greutate. Ai mâncat bine de dimineaţă, nu-i aşa? Şi nici nu m-ai cărat azi în spinare… adăugă apoi cu blândeţe în glas. Acum va trebui să te revanşezi şi să mă duci degrabă cât mai departe de aici!

Îl pufni râsul gândindu-se la expresia pe care o auzise de atâtea ori la cinema în Ancelstierre, în incinta colegiului Somersby:

— Să zburăm ca vântul şi ca gândul, Crenguţa! repetă el celebra replică.

O oră jumătate mai târziu iapa revenise la trap cu picioare tremurânde, scăldată în sudoare şi cu spume la gură. Nici Sam nu era într-o stare mai bună, târându-se pe lângă ea ca s-o lase să răsufle. Nu mai ştia nici ce-l durea mai tare – rana de la picior ori spinarea.

Reuşiseră totuşi să parcurgă aproape treizeci şi cinci de kilometri datorită căii pietruite, care deşi nu era drum principal fusese făcută în aşa fel încât să nu se inunde, fiindu-le astfel de mare ajutor.

Începură să urce o colină domoală către creasta spre care drumul înainta direct, de unde Sam spera să vadă strălucirea Ratterlinului înainte de lăsarea întunericului. Poteca lesnicioasă şi viteza iepei îi ajutaseră să recupereze mai bine de o zi de mers prin pădure, aşa că râul nu putea fi departe. Ba din

contră…

Ajuns în vârf, Sam se ridică pe vârfuri câteva secunde, dar nu zări nimic, în depărtare. Era înşelătoare creasta, cu multe suişuri şi coborâşuri neaşteptate, dar râul cu siguranţă nu era departe. Avea să-l vadă dintr-o clipă într-alta…

Inima îi bătea nebuneşte, ţinând isonul paşilor răsunători, dar mult mai lenţi ai iepei, un amestec de speranţă şi frică nerostită.

În faţă se ridica o nouă culme mai înaltă şi Sam înaintă spre ea plin de nădejde, orbit de discul sângeriu al soarelui ce apunea exact în faţă.

Cu mâna la ochii pe jumătate închişi privi din nou în vale, zărind în sfârşit fâşia azurie scăldată în nuanţele de foc ale apusului.

— E râul Ratterlin, mai mult ca sigur! exclamă el mai să cadă peste o movilă de pământ, ignorând durerea din degetul piciorului.

Nu-şi mai putea lua ochii de la albastrul curgător şi limpede, salvarea de prigoana Morţilor!

Îngheţă apoi la gândul că mai sunt încă vreo trei kilometri până acolo şi că în curând se lăsa întunericul. Odată cu venirea nopţii, Morţii de prin apropiere se vor deştepta, pândindu-l poate chiar din faţă. Cu siguranţă, o să stea cu ochii pe bucata de drum care-i mai rămăsese până la gura Ratterlinului…

Mai mult, habar n-avea ce să facă odată ajuns la malul apei… Nu îşi făcuse niciun plan de rezervă în caz că nu găseşte vreo barcă sau măcar o plută.

— Ce mai aştepţi, ziua de mâine? îl zori Mogget din desagă, făcându-l să tresară speriat şi s-o pornească degrabă la vale cu iapa de căpăstru. La moară trebuie să ne ducem, vom găsi acolo adăpost.

— Eu nu văd nicio moară nicăieri, răspunse Sameth, neîncrezător cercetând depărtările cu mâna la ochi.

Nu se vedea nimic pe mal, însă era posibil să-i joace feste vederea de nesomn şi se simţea la fel de prost ca Ajutoarele fără voinţă.

— Dacă eu zic că e o moară, atunci este, se oţărî Mogget la el şi îi sări pe umăr din desagă, speriindu-l din nou. Nu se

învârte roata, aşa că trag nădejde să fie abandonată.

— De ce? se miră Sameth. N-ar fi mai bine să găsim pe cineva? Ne-ar da de băut şi de mâncat, şi…

— Şi noi i-am da în schimb sărmanului morar nişte Morţi însetaţi de sânge proaspăt, nu? îl dojeni motanul. Oricum or să ne dea de urmă – dacă n-au făcut-o deja.

Fără să răspundă, Sam bătu uşurel iapa pe gât ca s-o grăbească. Îşi zise că, dacă se sprijină de scară, nu o va obosi prea tare. Oricum n-ar fi putut să bată atâta amar de drum pe jos de unul singur.

Mogget avea dreptate, ca de obicei. Sam simţea Morţii mai aproape acum şi, când se uită în sus, zări două puncte negre învârtindu-se pe cerul nopţii deasupra lui. Se vede treaba că necromantul nu făcea economie de soli înaripaţi, care întotdeauna anunţau alte nenorociri, de obicei stoluri de Corbi puşi pe prădat.

Motanul îi zări şi el şi îi şopti în ureche:

— Nu mai încape îndoială că e mâna unui necromant la mijloc, unul care ţi-a pus gând rău, Prinţe Sameth. Slujitorii lui au să te caute şi-n gaură de şarpe, cu toate creaturile din Moarte chemate să te trimită la pierzanie.

Sam înghiţi în sec, cuvintele lui Mogget răsunându-i în urechi minute bune după, îmbibate de puterea Magiei Libere ce sălăşluia în felina care i se odihnea pe umăr.

O îmboldi iar pe Crenguţa şi-apoi rosti primul lucru care-i trecu prin minte:

— Mogget, taci din gură!

Crenguţa se prăbuşi la vreo sută de metri de moară, epuizată de galopul de mai devreme şi greutatea lui Sam atârnând de scara şeii. Bine măcar că reuşise să nu se lase prins sub ea, căci de motan nu-şi făcea griji: sărise sprinten cât mai departe de locul accidentului.

— Au văzut-o, zise el fără să se uite la sărmana iapă, scrutând cu ochi scânteietori văzduhul întunecat. Se apropie din ce în ce mai mult…

— Spune-mi ceva ce nu ştiu! se răsti Sam, trăgând desagile de sub Crenguţa şi punându-şi-le pe umăr.

Se aplecă apoi şi-o mângâie pe creştet, dar animalul nu-i răspunse. Avea ochii daţi peste cap şi părea stoarsă de puteri. Apucă hăţurile şi încercă să o ridice, dar era mult prea obosit şi nici iapa nu-l ajuta defel.

— Grăbeşte-te! îl zori Mogget, dându-i târcoale nervos. Ştii ce ai de făcut.

Sam încuviinţă din cap şi se uită înapoi către Morţi. Erau vreo douăzeci sau mai mulţi, nişte siluete nedesluşite şi grele desprinse parcă din înserarea cenuşie. Fuseseră treziţi de prin vreun cimitir învecinat şi aduşi cu forţa după el în ciuda crepusculului care încă licărea la orizont. Se mişcau greu, dar îşi ştiau bine ţinta şi, dacă mai zăbovea chiar şi un minut, tăbărau pe el mai rău ca şobolanii pe un câine vlăguit.

Scoase pumnalul şi mângâie gâtul Crenguţei, abia simţindu-i pulsul neregulat. Fixă apoi vârful deasupra arterei, dar nu putu să i-l înfigă în gâtlej.

— Nu pot! oftă el. Poate se face bine, cine ştie…

— Nu mai apucă… Morţii au să-i bea sângele şi au s-o devoreze până atunci! zise Mogget. Nu poţi s-o laşi să sfârşească aşa! Hai, termină ce-ai început!

— Nu pot s-o omor! Nu pot să omor pe nimeni, nici măcar din milă! zise Sam ridicându-se anevoie. Mi-am dat seama abia după păţania cu ofiţerii de la han. O să aşteptăm aşadar împreună.

Mogget şuieră înciudat şi sări pe coama Crenguţei, trasându-i cu ghearele o dâră de foc pe gât. După o clipă sângele ţâşni ca dintr-o fântână, stropindu-l pe Sam pe cizme şi pe faţă. Iapa icni o dată şi îşi dădu duhul cu un tremur convulsiv.

Sam o simţi alunecând în Moarte şi-şi depărtă privirile de la balta de sânge care se adunase sub ea.

Motanul îl zori să pornească la drum, îmboldindu-l uşor în picior. Porni cu inima grea, mai mult târându-se către moară. Nu îi venea să creadă că o pierduse pe Crenguţa şi, deşi ştia că Mogget făcuse ceea ce trebuie, simţea că nu e drept.

— Iuţeşte pasul! îi zise motanul pentru a nu ştiu câta oară, învârtindu-se în jurul lui ca o minge jucăuşă şi albă.

Îi auzea deja pe Morţi în spate pârâind şi trosnind din oasele pe care acum le îndoiau cu mult mai multă uşurinţă

decât când erau vii. Frica îl mai trezi din amorţeală şi o porni grăbit spre moara care părea că nu se mai arată.

La un moment dat se împiedică şi căzu, dar se ridică iute înviorat de durerea uitată din picior, care îi puse mintea în mişcare. Iapa era dusă, nu mai avea ce-i face... dar el încă mai putea scăpa. Din pricina oboselii i se păruse mai uşor să o urmeze în Moarte, dar acum era hotărât să nu se lase prins.

Zări în sfârşit moara în faţă, înconjurată de ape, dar cu ecluza, canalul şi roata pe mal. Nu trebuia decât să ajungă la ea şi să ridice stăvilarul, şi apele repezi ale Ratterlinului aveau să le ţină de pavăză.

Îşi aruncă ochii peste umăr şi se împiedică din nou, năucit de întunecimea Morţilor care se apropiau. Erau mai bine de douăzeci la număr şi îi înconjurau din toate părţile, la mai puţin de patruzeci de metri distanţă. Feţele lor palide şi imobile arătau ca nişte molii ameţite şi golaşe în lumina lunii.

Mulţi aveau pe cap năframe şi pălării albastre deşirate şi, când Sam îi cercetă mai bine, băgă de seamă că erau chiar refugiaţii din Sud în căutarea cărora plecase tatăl său.

— Fugi, nerodule! îi strigă Mogget, luându-i-o înainte când Morţii din spate iuţiră pasul, îngrijoraţi deodată să nu le scape prada.

Muşchii le scrâşniră din încheieturi când necromantul îi puse pe fugă şi din gâtlejurile lor ieşiră nişte urlete hârşâite de luptă.

Fără să privească înapoi, Sam le auzea paşii greoi şi carnea întinsă pe oasele ce stăteau să se frângă în ciuda magiei de unde îşi trăgeau puterea. Începu şi el să alerge, simţind că-i iau foc plămânii şi gâtlejul în timp ce un val de durere îi năpădi trupul istovit.

Ajunse la canalul îngust şi adânc cu Morţii pe urmele lui la numai câţiva metri. După încă vreo patru paşi trecu şi de podeţ, prăvălind scândurile în canal. Acesta însă era secat, aşa că Morţii se aruncară în gol unul după altul şi începură să se caţere din partea cealaltă, urmaţi de cete întregi de Ajutoare care păreau la fel de hotărâte.

Disperat, Sam dădu fuga către poarta ecluzei şi roata care o ridica, sperând ca apele învolburate să dea năvală în canal şi

să-i distrugă pe intruşi.

Roata era însă înţepenită şi refuza să cedeze, mâncată de rugină. Văzând că nici stăvilarul nu se clinteşte, Sam se opinti cu toată greutatea peste roată, smulgând-o din lăcaş dintr-o singură mişcare. Rămase aşadar cu mâinile încleştate pe marginile ruginite când primul intrus ajunse în sfârşit la marginea de sus a canalului şi o apucă spre el în întunericul nopţii. Îi vedea silueta odinioară umană, acum strâmbă şi cocârjată ca într-o pictură abstractă. Braţele îi atârnau mai jos de genunchi şi capul i se odihnea direct între umeri, cu o gaură în loc de gură, căscată într-atât încât nu i se mai vedea nici nasul. În spatele lui se profilau alte figuri diforme care se căţărau pe braţele roţii celei mari ca să iasă din canal.

— Hai pe aici! îi ordonă Mogget dând nervos din coadă şi sărind către intrarea în moară.

Sam dădu să-l urmeze când arătarea i se puse în faţă, rânjind cu gura ei imensă şi bălăngănindu-şi braţele la capătul cărora degetele descărnate abia aşteptau să îl apuce.

Trase iute sabia din teacă şi o străpunse dintr-o mişcare, cu însemnele magice scânteind în noapte pe lama ce muşcă din carnea putredă.

Creatura se clătină şi făcu câţiva paşi înapoi, cu braţul cât pe ce să i se desprindă. Sam o împinse iute în alte două care încercau să se apropie, învârtindu-se apoi să-i vină de hac alteia din spate în timp ce înainta încet către intrare.

— Deschide uşa! urlă motanul de undeva de la picioarele lui, şi Sam întinse mâna s-o împingă, trecând pragul degrabă şi trântind-o apoi direct în feţele desfigurate ale Morţilor.

În secunda următoare Mogget sări în sus cu blana zburlită şi imediat se auzi un păcănit scurt, semn că motanul trăsese zăvorul. Atâta timp cât uşa rămânea închisă erau la adăpost.

Înăuntru era întuneric beznă. Nu putea distinge nimic, nici măcar blana imaculată a lui Mogget.

— Mogget! îl strigă Sam speriat.

Nici nu închise bine gura că Morţii şi începură să se izbească în uşă. Bine că nu erau îndeajuns de isteţi să caute niscai prăjini ori bâte s-o dărâme.

— Aici sunt, zise motanul calm ca-ntotdeauna. Apleacă-te

şi o să mă găseşti.

Sam întinse iute mâna după el, apucându-l de zgarda fermecată. Pentru o clipă avu impresia că i s-a desfăcut şi încremeni de spaimă, însă motanul o luă încetişor la pas şi Ranna sună uşurel, dându-i de ştire că totul e în ordine. Clinchetul blând îl toropi niţel, dar uşurarea că zgarda a rămas la locul ei era mult mai puternică. Oricum n-ar fi adormit cu Morţii opintindu-se în uşa care începuse deja să trosnească din ţâţâni.

— Urmează-mă, îi zise motanul, o voce fără trup în întunericul de smoală.

Sam se luă după el fără să crâcnească, cu urechile la pârâitul porţii din spate.

Mogget se întoarse dintr-odată şi, pentru că nu îl văzuse Sam mai făcu un pas înainte, lovindu-se cu sabia de ceva tare. Tăişul ricoşă şi fu cât pe ce să-i cresteze obrazul, aşa că-şi vârî iute sabia în teacă şi pipăi să vadă peste ce dăduseră.

Era o altă uşă – una care dădea spre râu, căci auzea vuietul apelor dincolo de ea, acoperit de bubuitul Morţilor în cealaltă parte. Moara răsuna de atâta zgomot, deşi intruşii nu reuşiseră încă să pătrundă înăuntru. Sam îi mulţumea în gând morarului că o făcuse atât de rezistentă.

Găsi ivărul cu mâini tremurânde şi-l ridică, repetând mişcarea şi cu inelul de la încuietoare. Îl răsuci o dată fără rezultat, apoi încă o dată cu inima cât un purice. Doar nu se încuia pe dinafară?!

În spate uşa scârţâi prelung şi zbură din ţâţâni sub greutatea Morţilor care dădură năvală înăuntru cu urlete triumfătoare, o imitaţie sinistră a războinicilor de odinioară.

Învârti inelul în cealaltă parte şi uşa se deschise ca la un semn, făcându-l să alunece pe nişte scări care duceau spre o terasă îngustă. Căzu greoi cu un junghi ascuţit în picior, dar nu-l băgă în seamă. Era mult prea fericit că ajunsese în sfârşit la râu!

Deşi afară era încă noapte, stelele şi reflexia lor din apă luminau cât de cât întunericul şi Sam văzu cât de aproape e râul, la mai puţin de un metru de el. Zări şi o cadă de metal în apropiere, îndeajuns de mare pentru mai mulţi copii, ba chiar şi pentru un om mare. O apucă binişor şi o împinse către râu,

ţinând-o cu o mână în timp ce cu cealaltă îşi aruncă desagii şi sabia înăuntru.

— Îmi retrag cuvintele, zise Mogget, sărind în barca improvizată. Nu eşti chiar atât de prost pe cât credeam…

Sam dădu să-i răspundă, dar faţa şi gura îi erau parcă înţepenite. Se urcă şi el în mica ambarcaţiune, ţinându-se bine de ultima treaptă. Cada se afundă cam mult, rămânând totuşi cu câţiva centimetri deasupra apei când Sam se instală în sfârşit înăuntru.

Îşi făcu vânt în larg tocmai când Morţii apărură în pragul uşii, năuciţi pe moment de volbura apelor curgătoare. Unul din ei căzu direct către barca improvizată, împins de cei din spate. Ţipă ca apucat când se prăvăli în jos pe scări, la fel ca un om în carne şi oase, încercând în van să se apuce de ceva. Câteva clipe mai târziu era deja în mrejele Ratterlinului şi urletul său se pierdu într-o ploaie de scântei şi flăcări aurii.

Se prăbuşi din fericire lângă ei, dar valurile pe care le iscă aproape că umplură barca. Sam îl privea cum se zbate în apă, la fel ca Morţii rămaşi în prag, şi se simţi răzbunat.

— Incredibil, zise Mogget. Chiar am scăpat… Dar ce faci?

Sam încetă să se mai foiască şi aruncă tacticos în apă bucata de săpun uscat pe care se aşezase. Se lăsă apoi pe spate şi-şi trecu mâinile peste margini, răcorindu-şi degetele în apa râului ocrotitor.

— Dacă stau să mă gândesc bine, zise Mogget, cred că meriţi chiar felicitări!

Sam nu-i răspunse, căci îşi pierduse cunoştinţa.

PARTEA A TREIA
Vechiul Regat

Optsprezece ani de la restaurarea

regelui Touchstone I

CAPITOLUL TREIZECI ŞI PATRU
Călăuzitoarea

Barca era legată la un doc subteran de care Lirael ştia, dar nu-l văzuse decât o dată, cu mulţi ani în urmă. Fusese construit la capătul unei grote uriaşe cu ieşire la suprafaţă, pe unde razele soarelui pătrundeau înăuntru fără să ajungă la râul care se învolbura dedesubt. Câţiva ţurţuri aliniaţi la gura din adâncuri aminteau de gheţarul de deasupra, la fel ca avalanşele ocazionale de zăpadă şi gheaţă.

Erau mai multe bărci acolo, dar Lirael o identifică îndată pe a ei: o luntre de lemn subţire şi arcuită cu o singură cârmă, cu pupa în formă de evantai şi un chip de femeie cu ochii pe jumătate închişi la prora. Avu senzaţia că ochii aceia o iscodesc cumva, de parcă ştiau cine va fi următorul oaspete. La un moment dat i se păru chiar că femeia i-a făcut cu ochiul pe furiş.

Sanar i-o arătă şi-i zise:

— Ea e *Călăuzitoarea.* Te va duce în siguranţă până la Oyrre, căci a fost acolo şi-napoi de mii de ori, în voia sau contra curenţilor. Cunoaşte râul foarte bine.

— Dar eu nu ştiu cum să conduc barca, zise Lirael cu voce tremurândă, privind însemnele ce mişunau tăcute pe cală, pânze şi catarg. Se simţea inutilă şi nevrednică, era şi obosită, iar gândul că de cealaltă parte a peşterii va da piept cu lumea largă o speria din cale-afară. Îşi dorea să se facă nevăzută într-un ungher neştiut, să doarmă şi să uite de toate. Ce trebuie să fac? zise într-un târziu fără prea multă tragere de inimă.

— Nu foarte multe, o linişti Sanar. *Călăuzitoarea* va şti ce e de făcut. Tu nu trebuie decât să ridici şi să cobori pânzele şi să cârmeşti din când în când. Hai să-ţi arăt cum.

— Îţi mulţumesc, bâigui Lirael şi o urmă în barcă, ţinându-se de parapet când o simţi legănându-i-se sub picioare.

Ryelle îi dădu rucsacul, arcul şi sabia peste bord şi Sanar o îndemnă să-l aşeze pe primul într-o cutie căptuşită de la prova, în timp ce sabia şi arcul ajunseră fiecare în câte un cufăr special de o parte şi de alta a catargului, să fie mai la îndemână, dar şi la adăpost de umezeală.

Sanar îi arătă apoi cum să ridice şi să coboare velatura bărcii – o singură pânză triunghiulară – şi cum să manevreze tangonul. *Călăuzitoarea* avea să-şi potrivească singură vela şi îi va îndruma mâna pe cârmă, îi explică ea fetei. În caz de pericol o putea lăsa să se descurce singură, dar barca prefera totuşi să simtă pe cineva alături.

— Sperăm să ai un drum fără primejdii, zise Ryelle când terminară cu poveţele. În mod normal ar trebui să fie linişte până la Oyrre, dar acum nu mai putem fi sigure de nimic, pentru că nu ştim cine se ascunde în groapa pe care ai văzut-o – şi nici ce gânduri are. Rămâi în barcă peste noapte decât să tragi la mal ori pe vreo insulă în drum, e mai sigur aşa. Când ajungi la Oyrre încearcă să ceri ajutorul ofiţerilor supuşi Regelui şi arată-le scrisoarea asta de la noi, Profetesele Vegherii. Cu puţin noroc poate se nimeresc şi câţiva străjeri din Garda Regală prin preajmă, sau chiar Abhorsen dacă s-a întors din Ancelstierre. Oricum, nu trebuie să pleci către Hotar fără însoţitori bine înarmaţi, iar de acolo mă tem că nu te mai putem ajuta. Noi te-am văzut în luntre pe Lacul Roş, dar nu ştim ce va fi nici înainte, nici după.

— Într-un cuvânt, fii atentă şi ai grijă de tine, zise Sanar zâmbind trist, micile cute de pe frunte şi din dreptul ochilor trădându-i îngrijorarea. Nu uita că ce vedem noi e doar o posibilitate, nu o certitudine a viitorului.

— Promit să fiu atentă, le asigură Lirael, neliniştită acum că momentul despărţirii se apropia.

Era prima dată când pleca atât de departe, într-o lume care nu ştia nici de Gheţar şi nici de casele Clayrelor din munte, unde va întâlni mulţi străini şi va înfrunta pericole nebănuite, şi mai ales un duşman de care se temea şi nu ştia nimic. Nu-i era foarte clar nici ce trebuie să facă. O trimiseseră pe lac să-l găsească pe tânărul numit Nicholas fără să-i spună când şi cum. Tot ce ştia era că se va întâmpla cândva în cursul verii. Şi dacă nu dădea de el? Dacă se întorcea în Gheţar lipsită de izbândă, dar în viaţă, o mai primeau oare Clayrele înapoi sau o lăsau de izbelişte? Ce o să se facă ea atunci?

În spatele acestor gânduri se ascundea însă un sentiment de nerăbdare, senzaţia că scapă în sfârşit de traiul monoton

care – deşi nu-i plăcea să recunoască – o sufoca. Era la bordul *Călăuzitoarei*, soarele o aştepta la ieşire, iar râul avea s-o poarte pe tărâmuri despre care citise doar în cărţi. Avea statueta în buzunar şi încă mai spera că tovarăşa cuvântătoare se va întoarce într-o bună zi la ea. Mai mult, nu pleca de una singură, ci cu o misiune importantă, ca o adevărată Fiică a Clayrului.

— S-ar putea să ai nevoie şi de asta, îi zise Ryelle înmânându-i un portofel de piele plin cu monede. Trezoriera-Şefă o să vrea probabil să-i aduci chitanţe, deşi acum ai altele pe cap…

— Hai să vedem cum ridici vela şi apoi te lăsăm să pleci! o îndemnă Sanar, pătrunzând-o cu privirea ei de azur, ghicindu-i temerile pe care se sfia să le rostească. Deşi nu am zărit nimic în Viziune, ceva îmi spune că ne vom revedea. Un lucru să nu uiţi, Lirael: cu sau fără Darul Viziunii, eşti Fiica Clayrului. Mergi cu bine şi adu-ţi mereu aminte de unde ai plecat!

Lirael încuviinţă din cap cu un nod în gât şi trase de frânghie ca să ridice pânza. Bucata triunghiulară se înălţă uşurel însă rămase moale, căci docul era la adăpost şi vântul nu bătea mai deloc aici.

Ryelle şi Sanar făcură o plecăciune înainte să desfacă vraja care o ţinea pe *Călăuzitoare* legată de doc. Curenţii iuţi o prinseră pe dată în jocul lor ameţitor şi Lirael simţi cârma răsucindu-i-se în mână, îndemnând-o să pornească la drum.

Aruncă o ultimă privire în spate când ieşi la lumină, zărind deasupra ţurţurii minusculi strălucind în soare. Sanar şi Ryelle îi făceau cu mâna de pe doc când o rafală scurtă umflă deodată vela *Călăuzitoarei* şi-i ciufuli părul.

„Iată-mă plecată…” îşi zise Lirael când se văzu în larg. Nu mai era cale de întoarcere acum şi ar fi pierdut oricum în lupta cu curenţii. Râul purta barca în voia lui şi ea se supunea, la fel cum şi Lirael se lăsa purtată de destin. De fapt această barcă era destinul ei, căci o ducea spre locuri noi şi neştiute.

Ratterlinul venea deja voluminos la întâlnirea cu izvoarele din adâncimi, adunând zăpezile topite de pe munte şi sute de pâraie ce străbăteau regatul Clayrelor ca o reţea de vase capilare. Cu toate astea, odată ajuns aici, numai canalul central – lat de vreo cincizeci de metri – era îndeajuns de adânc pentru

navigaţie. La margine, râul scădea considerabil, spălând cu apele-i limpezi mii şi mii de pietricele lucitoare.

Lirael îşi umplu plămânii de aerul proaspăt cu miros de alge, zâmbind la soarele care o încălzea. Aşa cum îi spuseseră surorile Clayre, *Călăuzitoarea* îşi croia drum prin cei mai iuţi curenţi în timp ce vela mare se unduia în bătaia vântului, făcând corabia să zboare peste valuri către nord. După un timp îi mai veni inima la loc, văzând că barca îşi poartă într-adevăr singură de grijă. Devenise chiar plăcut să înfrunte iureşul apelor cu părul în vânt, sub ploaia de stropi fini care o răcorea de fiecare dată când corabia tăia valurile cu botul. Ar fi fost pe deplin fericită dacă ar fi avut-o şi pe Obraznică alături, prietena ei cea mai bună.

Vârî mâna în buzunar după statuetă, sperând că dacă o ţine la piept îi va mai trece dorul de Căţeaua ei cea dragă. Abia la Oyrre putea încerca să o aducă înapoi, căci fără firul de argint şi alte ustensile pentru vrajă nici n-avea rost să înceapă.

În locul pietrei reci şi alunecoase dădu însă peste ceva cald şi blănos, iar când îl trase afară constată cu uimire că era o ureche de câine, urmată de creştetul rotund şi apoi cealaltă ureche. Îndată din buzunarul vestei se iţi capul Căţelei, mult prea mare să încapă înăuntru, ca să nu mai vorbim de restul corpului.

— Aaah, în ce înghesuială am stat! mormăi animalul, scoţând afară un picior din faţă şi scuturându-se cu sârg. Făcu la fel şi cu celălalt şi-apoi ieşi cu totul din buzunar, lăsând-o pe Lirael cu gura căscată şi jambierele pline de păr. Până să se dezmeticească ea, Căţeaua se şi repezi la ea s-o lingă drăgăstos. Deci am plecat în sfârşit! lătră ea fericită, cu gura deschisă şi limba afară, ca să se răcorească în briza umedă. A durat cam multişor… Şi unde zici că mergem?

Lirael nu-i răspunse, mulţumindu-se pentru început s-o îmbrăţişeze cu putere, trăgând aer în piept de mai multe ori ca să n-o podidească plânsul. Căţeaua aşteptă răbdătoare fără s-o lingă pe ureche, care aproape îi atingea botul. Când fata începu să respire normal, Obraznica o întrebă din nou încotro merg.

— Unde anume nu ştiu exact, dar pot să-ţi spun de ce, zise Lirael în cele din urmă, cercetând buzunarul cu atenţie, să

se asigure că oglinda a rămas la locul ei. I se păru foarte ciudat că nu se lărgise câtuşi de puţin după isprava de mai adineauri.

— Ce mai contează motivaţia dacă ne îndreptăm spre locuri neştiute, cu zarvă şi mirosuri noi şi cu unghere numai bune să te uşurezi… Aă, scuzaţi limbajul, căpitane!

— Ia nu mai fi aşa de veselă, i-o tăie scurt Lirael.

Căţeaua deveni dintr-odată serioasă şi se aşeză la picioarele fetei, continuând însă să dea din coadă şi să inspire cu nesaţ aerul rece, clănţănind din dinţi la răstimpuri.

— Nu e o călătorie de plăcere, cum făceam acasă în Gheţar, îi explică fata. Trebuie să găsesc un bărbat…

— Aaa, dar asta e foarte bine! o întrerupse Obraznica înainte să-şi termine vorba, sărind să o lingă pe faţă. E vremea să te înmulţeşti şi tu, ce-i drept…

— Asta-i chiar culmea! se înfurie Lirael, silind-o să se aşeze înapoi. Îţi stă capul numai la prostii! Tânărul ăsta de care îţi spuneam e din Ancelstierre şi încearcă să scoată din pământ ceva necurat undeva lângă Lacul Roş. Nu ştiu exact despre ce e vorba, dar e îngropat acolo de secole şi are puteri de Magie Liberă atât de pervertite încât mie mi-a venit rău doar uitându-mă în groapă prin Viziunea lui Ryelle şi Sanar. Era şi un necromant acolo, care nu ştiu cum se face că m-a văzut şi fulgerele loveau într-una în groapă, şi…

— Hmm, nu-mi place deloc ce aud, mormăi Căţeaua pe un ton grav. Nu mai dădea din coadă şi nu mai hăpăia stropii minusculi, ci o privea ţintă. Spune-mi tot ce ştii de la început, din momentul când au venit Clayrele după tine în Prăpastie.

Lirael încuviinţă şi-i povesti de-a fir a păr tot ce-i spuseseră gemenele, descriindu-i în detaliu şi Viziunea la care o făcuseră părtaşă.

Când termină, observă că Ratterlinul se umflase deja destul de mult, ajungând la dimensiunile lui normale, cu care toată lumea din Regat era obişnuită. Avea acum mai bine de un kilometru jumătate în lăţime şi era foarte adânc, iar în mijloc apa era închisă la culoare şi limpede, aşa încât puteai vedea peştii argintii înotând pe fund.

Căţeaua se aşeză cu botul pe labe, privind îngândurată în zare cu ochii ei cafenii. Lirael o cerceta înduioşată, întrebându-

se ce-i trece prin cap.

— Nu-mi place câtuşi de puţin, zise ea într-un sfârşit, revenindu-şi din visare. Nimeni nu ştie clar ce se întâmplă şi te-au trimis pe tine cu capul înainte. Clayrele rămase fără Viziune, Regele şi Abhorsen plecaţi din Regat, iar acum groapa asta care atrage fulgere… E semn rău, nu încape îndoială. Unde mai pui c-a apărut şi necromantul…

— La o adică ne-am putea duce în altă parte, zise Lirael cu jumătate de gură, neaşteptându-se s-o vadă atât de tulburată.

Căţeaua o privi mirată şi zise repede:

— Nu se cade să facem una ca asta! Fie că-ţi place sau nu, ai o datorie şi trebuie să o îndeplineşti! Eu n-am zis niciodată să ne dăm bătute…

— Nu, fireşte că nu, o aprobă Lirael.

Tocmai se pregătea să îi explice că nici ea nu sugerase să dea bir cu fugiţii, că doar subliniase o alternativă pur ipotetică, dar îşi zise că mai bine o lasă baltă.

Obraznica tăcu şi ea vreo câteva minute, la capătul cărora se ridică şi zise:

— Dar obiectele care te aşteptau în camera pe care am descoperit-o împreună? Le ai la tine şi ştii cum să le foloseşti?

— Nu ştiu dacă mă aşteptau *pe mine.* S-a întâmplat să le găsesc, dar nu ţin neapărat să le şi păstrez.

— Nu e pentru cine se nimereşte, ci pentru cine se pregăteşte, zise Căţeaua preţioasă.

— Asta ce mai vrea să însemne?

— Habar n-am, recunoscu Obraznica. Dar ia spune, ştii să le foloseşti sau nu?

— Păi am citit *Cartea Amintirilor şi a Uitării,* bâigui Lirael, aşa că teoretic ştiu…

— Cu practica văd că stai mai prost, replică ea. S-ar putea să te căieşti mai încolo că n-ai exersat îndeajuns, aşa că ar fi bine să începi să te antrenezi.

— Dar pentru asta va trebui să trec în Moarte, şi nu ştiu cum se face şi nici dacă e bine. Clayrele se îngrijesc de viitor, nu de trecut!

— Eu nu am zis decât c-ar trebui să te foloseşti de darurile primite, îi repetă Căţeaua. Altfel ar fi ca şi când mi-ai da un os şi

eu nu m-aş sinchisi de el.

— Mira-m-aş, i-o întoarse Lirael. Comparaţia e interesantă totuşi… deşi, din câte ştiu, tu mai ascunzi din când în când câte un os prin zăpadă.

— Da, dar le mănânc pe toate pân' la urmă!

— De unde eşti aşa de sigură că n-o să mi se-ntâmple nimic rău? o trase Lirael de limbă. De fapt, de unde ştii tu atâtea despre „darurile" mele? Eu una nu-mi aduc aminte să-ţi fi povestit…

— Dacă chiar vrei să ştii, am aflat din cărţi. Când stai într-o bibliotecă toată ziua începi să citeşti destul de mult, o informă Căţeaua, răspunzând întâi la cea de-a doua întrebare. Cât despre ce ne-aşteaptă mai departe, am putea înnopta pe o insulă unde să foloseşti Oglinda Cenuşie şi să păşeşti în Moarte sub ocrotirea apei dimprejur. În caz de primejdie nu trebuie decât să sărim în barcă şi să ne vedem de drum…

— Adică în cazul în care mă atacă cineva…

De asta se temea cel mai mult, deşi era şi curioasă să vadă în trecut. Ce păcat că nu se putea fără să treacă în Tărâmul de Dincolo! *Cartea Amintirilor şi a Uitării* explica îndeamănunt ce trebuie să faci ca să te duci şi să te-ntorci de-acolo, dar cum putea ea să fie sigură că nu e o minciună?

Cu naiul altă pacoste: era util în felul său ca armă împotriva Morţilor, cu cele şapte fluiere numite după clopoţeii fermecaţi, numai că nu era deloc la fel de vrednic ca acestea şi Lirael citise că: „deşi folosit îndeobşte de către Păstrătoarea Amintirilor, Viitorul Abhorsen se va sluji nu de puţine ori de acest instrument înainte să poată mânui clopoţeii cu încredere", ceea ce nu i se părea fantastic.

Chiar dacă fluierele nu se comparau cu clopoţeii, erau totuşi destul de puternice să o apere la nevoie – numai să ştie cum să-i folosească urmând învăţăturile din carte. Plus că abia aştepta să vadă ce descoperă…

— Ar trebui s-ajungem la Hotar cât mai curând posibil, o necăji ea pe Obraznică, dar n-ar strica câteva ore de odihnă, adăugă apoi ca s-o împace. Aş vrea totuşi să trag un pui de somn înainte să ne oprim şi pe urmă putem păşi în Moarte să vedem ce ne dezvăluie trecutul.

— Foarte bine, zise Căţeaua. Mi-ar prinde bine o plimbare.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI CINCI
Păstrătoarea Amintirilor

Erau în mijlocul unei insuliţe, mărginite de tufişuri şi copaci prizăriţi din pricina terenului bolovănos. Catargul *Călăuzitoarei* trona deasupra lor la nu mai mult de treizeci de metri în spate, un refugiu de nădejde în caz că li se întâmpla ceva în Moarte.

Pregătindu-se să intre în Tărâmul Umbrelor, Lirael îşi prinse la brâu sabia dăruită de Clayre, simţind-o atârnând greoaie de cingătoarea lată de piele care-i strângea mijlocul. Deşi era mai lungă şi mai grea decât cea cu care se antrena ea de obicei, îi părea oarecum familiară, cu toate că nu mai văzuse aşa sabie până acum. Altminteri şi-ar fi amintit mânerul cu fir de argint şi măciulia de bronz cu piatra verde în mijloc.

Ţinea naiul în mâna stângă, privind însemnele Legământului dănţuind pe fluierele de argint, învăluite în Magia Liberă dinăuntru. Le cercetă pe toate unul după altul, amintindu-şi ce scria în carte despre fiecare în parte. Trebuia să ştie precis pe care şi când să-l folosească, altfel putea să o sfârşească rău. Le murmură numele cu voce tare, să fie sigură că nu le-a uitat şi să mai câştige ceva timp.

— „Primul şi cel mai cumpătat e Ranna, recită Lirael din carte, vizualizând pagina cu pricina. Ranna, Toropitorul, are puterea să-i adoarmă de îndată pe toţi cei care îl ascultă. Al doilea e Mosrael, Deşteptătorul, un fluier tare năzdrăvan. Sunetul lui ghiduş îl poate afunda în Moarte pe cel ce-l foloseşte, iar pe ascultător îl scoate la lumină şi trezi la Viaţă. Kibeth e-al treilea, Hoinarul. El le dă voie Morţilor să umble ori îi sileşte să i se supună, dar e viclean fără pereche şi-şi poate obliga stăpâna să fie la cheremul lui chiar dacă ea se împotriveşte. Dyrim al patrulea, Glăsuitorul, care cu cântul său duios dezleagă limba celor morţi, redând cuvintelor uitate sens, dar poate şi să te-amuţească dacă vorbeşti prea mult şi fără rost. Urmează Belgaer, numărul cinci, Cugetătorul prin mijlocirea căruia cei duşi primesc un dram de minte şi-un trup care să le-amintească de ce-au fost. Dacă nu eşti atent cum sufli-n el, rişti să îi

nimiceşti pe toţi, plus că se-apucă să cânte de unul singur când nici nu te aştepţi. Penultimul e Saraneth, Inchizitorul, care cu glasul lui poruncitor şi gros îi leagă pe toţi Morţii de voia celui care-l mânuieşte.” Făcu o pauză înainte să rostească numele ultimului şi cel mai lung dintre fluiere, cel care nu se încălzea defel oricât l-ar fi ţinut în mână şi o înfrigura la fiece atingere. „Şi în sfârşit Astarael, Suspinătorul, care folosit cum se cuvine va izbuti s-alunge Morţii până aproape de cea de-a Noua Poartă, cu suflător cu tot. A nu fi folosit dacă există o altă cale de scăpare.”

— Toropitorul, Deşteptătorul, Hoinarul, Glăsuitorul, Cugetătorul, Inchizitorul şi Suspinătorul, le înşirui Căţeaua dintr-o suflare, întrerupându-se din activitatea ei favorită, adică scărpinatul urechii. Ar fi fost bine să avem banduliera cu clopoţei, fluieraşele asta nu-mi inspiră prea mare încredere!

— Şşt, făcu Lirael. Încerc să mă concentrez.

Ştia că n-are niciun rost să o întrebe de unde ştie numele fiecăruia, deşi bănuia că Obraznica citise pe furiş *Cartea Amintirilor şi a Uitării* în timp ce ea dormise.

Pregătită pentru călătoria care o aştepta, Lirael îşi scoase sabia din teacă, gata să sufle în cel puţin două sau trei dintre fluiere. Băgă de seamă că lama de argint era scăldată de însemne magice printre care se vedea şi o inscripţie. O ridică spre lumină şi începu să citească:

— „Clayrele m-au Zărit, Ziditorii m-au Făurit şi nu mă va Uita niciun duşman nesocotit!”

— He-he, o surată de-a Ferecătoarei! zise Căţeaua, amuşinând-o cu interes. De asta chiar nu ştiam. Cum îi zice?

Lirael întoarse tăişul pe partea cealaltă să vadă dacă scrie ceva, când deodată zări cum literele se amestecă, formând alt cuvânt.

— Nehima, rosti ea confuză. Ce-o fi însemnând?

— Nu înseamnă nimic, e un nume, îi explică Obraznica. Văzând că Lirael tot nu s-a lămurit, o privi cu capul într-o parte şi continuă: Ai putea de pildă să zici că înseamnă… „nu-mă-uita“, deşi ironia face că nimeni nu-şi mai aduce aminte de sărmana Nehima. Oricum, e de preferat sabia unui bloc de piatră, nu crezi? Mare minune totuşi că ţi-au dat-o, e semn de

mare preţuire.

Lirael încuviinţă din cap fără să răspundă, cu gândul la Gheţar şi la surorile Clayre. Ryelle şi Sanar îi dăduseră sabia fără să-i spună cât e de importantă şi mai ales că o forjaseră chiar Meşterii Zidari. Ţinea în mână, aşadar una dintre avuţiile cele mai de preţ ale Clayrelor.

Căţeaua o împunse în picior, zorind-o să treacă la treabă. Lirael îşi înfrână atunci lacrimile şi se concentră intens, aşa cum citise în *Cartea Amintirilor şi a Uitării.* Ideea era să simtă Moartea mai întâi şi-apoi să-i treacă pragul, lucru foarte uşor în locuri unde ori muriseră, ori erau îngropaţi mai mulţi oameni, dar posibil de altfel în oricare altă parte.

Închise ochii şi se încruntă concentrată, simţind în sfârşit atingerea de gheaţă a Morţii pe obraz. Se aplecă spre ea şi o lăsă să îi cuprindă buzele, pometţii şi braţele întinse în timp ce soarele încă o încălzea din spate.

I se făcea din ce în ce mai frig pe măsură ce promoroaca înainta în jos pe picioare, iar la un moment dat simţi o împunsătură în genunchi care cu siguranţă nu era de la Căţea, care-o atingea uşor cu botul când voia să-i amintească de ceva. Dăduse de râul aprig din Tărâmul Umbrelor, care voia cu orice preţ s-o tragă în străfunduri.

Când deschise ochii, îl văzu încolăcindu-i gleznele negru şi opac, nicidecum ca apele limpezi ale Ratterlinului. Insula dispăruse şi ea, cu tot cu cerul şi soarele amiezii de vară. Totul era învăluit în umbre cenuşii, cât vedeai cu ochii.

O trecu un fior de gheaţă – şi nu doar de la răcoarea Morţii. Nu-i venea să creadă că e într-adevăr acolo! Undeva în depărtare se auzea vuietul unei cascade, pesemne Prima Poartă, din câte îşi amintea din carte.

Curenţii o cuprinseră din nou şi Lirael se lăsă în voia lor câţiva paşi. Văzând aşa, i se încolăciră şi mai abitir de glezne, îngheţându-i picioarele de tot. Ce simplu ar fi fost să se lase dusă de ape, să-i poarte ele trupul amorţit unde voiau!

— Nu se poate! se dezmetici pe dată făcând un pas înapoi.

Citise despre râu în carte, ştia că trebuie să-i ţină piept şi că nu-i bine să te aşezi ori să-l urmezi unde te poartă. Tot cartea o învăţase şi cum să-şi găsească drumul înapoi cu puterea

minţii. Într-adevăr, ştia exact pe unde să se-ntoarcă, lucru deloc de neglijat.

În afară de vuietul Primei Porţi în depărtare nu se auzea nimic, nici măcar un clipocit sau susur înfundat. Lirael ciuli urechile gata să fugă în caz de pericol, dar totul în jur era cufundat în linişte.

Simţi deodată un fior străin şi-şi aruncă ochii de jur împrejur, zărind parcă ceva mişcându-se în apă, o dâră neagră care înainta către cascadă şi care se făcu brusc nevăzută. Îi trecu imediat şi senzaţia de apăsare şi după câteva secunde nici nu mai ştia dacă fusese aievea sau doar i se păruse.

Oftă, trase sabia din teacă şi puse apoi naiul în buzunar, de unde scoase Oglinda Cenuşie. Aici, în Primul Hotar, putea să arunce o privire doar în trecutul nu foarte îndepărtat. Ca să vadă în vremurile de odinioară ar fi trebuit să se aventureze mult dincolo de Prima Poartă, însă astăzi nu voia să afle decât ce s-a întâmplat cu douăzeci de ani în urmă.

Oglinda se deschise cu un păcănit scurt al cărui ecou umplu negurile amorţite. Lirael închise ochii îngrozită şi în secunda următoare începu să ţipe auzind un pleoscăit în spate.

O luă la fugă instinctiv către Prima Poartă, mutând oglinda în mâna stângă în timp ce cu dreapta îşi scoase sabia, gata de atac. Era atât de speriată că nu-şi dădea seama ce se întâmplă.

— Sunt eu, stai liniştită, se auzi glasul Căţelei, care dădea din coadă bucuroasă lovind apa ritmat. Mă plictiseam de una singură…

— Cum ai ajuns aici? o iscodi Lirael în şoaptă, vârând sabia la loc. Nu-şi revenise din tremurat. Era să mor de frică!

— Te-am urmărit, răspunse ea. N-a fost aşa de greu, trebuie doar să ştii cum să mergi.

Pentru a nu ştiu câta oară Lirael se întrebă ce puteri ascunde de fapt năzdrăvana ei tovarăşă, dar nu era momentul să o descoasă. *Cartea* o îndemna să nu stea prea mult în acelaşi loc în Moarte, ca să nu o dibuiască niscai arătări cu care chiar nu voia să dea ochii.

— Şi-acum cine mă mai păzeşte Dincolo? o dojeni Lirael.

Dacă se întâmpla ceva cu trupul ei în Viaţă, ar fi fost nevoită ori să urmeze râul şi să se afunde în Moarte, ori să

rămână aproape de ieşire şi să devină unul din acele spirite condamnate pe vecie să fure trupul altora ca să se întoarcă printre cei vii. Putea de asemenea să se transforme într-o umbră care suge sângele şi vlaga victimelor ca să rămână în Viaţă.

— O să ştiu dacă se apropie careva, o linişti Obraznica, mirosind apa lină. Nu putem să mergem mai încolo?

— Nu! sări Lirael. Am de gând să folosesc Oglinda aici şi vreau să te duci înapoi imediat! Nu e de joacă, Obraznico, aici nu suntem în Gheţar, ci în Moarte!

— Ai dreptate, bâigui Căţeaua, privind-o cu ochi mieroşi, deşi nici n-am trecut de Primul Hotar şi…

— Să nu te-aud! Treci înapoi imediat! îi porunci Lirael.

Obraznica îşi dădu ochii peste cap exasperată şi o porni înapoi cu coada între picioare, dispărând în mai puţin de o secundă.

Văzându-se în sfârşit singură, Lirael deschise de tot cutia cu oglinda, apropiind-o de ochiul drept. „Priveşte în oglindă cu un ochi, o povăţuia cartea, şi cu celălalt în Moarte, să n-ai surprize şi să vezi tot ce se poate. “

Foarte frumos în teorie, însă cam greu de pus în practică. Cum să priveşti la două lucruri în acelaşi timp? După un minut suprafaţa opacă a oglinzii începu să se deschidă şi vălul cenuşiu se evaporă ca prin minune, însă în loc să-şi vadă propria reflexie Lirael băgă de seamă că se uită cumva prin oglindă, dar nu la umbrele din Moarte, ci la nişte luminiţe care se învârteau ameţitor. Era de fapt soarele care aluneca pe cer în sens invers, atât de repede încât curând nu se mai desluşea decât o dâră luminoasă în continuă mişcare.

O apucă nerăbdarea, căci farmecul era abia la început şi trebuia să se decidă ce anume vrea să vadă. Se gândi la mama ei, încercând să şi-o imagineze aievea, dar pentru că nu şi-o amintea foarte bine în minte îi apăru desenul în cărbune pe care mătuşa Kirrith i-l dăduse cu ani în urmă, mult mai fidel probabil decât amintirile ei din copilărie, confuze şi idealizate.

Cu această imagine în minte rosti cuvintele pe care le învăţase din carte, simboluri învăluite în puterea Legământului cu care porunci Oglinzii să îi arate ce pofteşte.

— Pe mama n-am apucat să o cunosc foarte bine, zise ea

tare peste murmurul apelor. Pe tata nu l-am cunoscut deloc, dar vreau să-i văd pe amândoi prin vălul timpului, aşa că rogu-te, arată-mi-i!

Soarele îşi încetini atunci fuga inversă şi Lirael simţi că oglinda o trage către ea până când dunga strălucitoare dispăru de tot şi în imagine rămase un singur soare. Lumina lui aproape o orbi înainte să se facă nevăzut, cufundând totul în întuneric.

Încet-încet întunecimea începu să pălească şi dinaintea ochiului cu care privea în oglindă i se înfăţişă o cameră dincolo de care zărea cu celălalt negura râului. Niciuna din imagini nu era foarte clară, de parcă îi lăcrimau ochii sau vedea ca prin ceaţă. Clipi de câteva ori, însă în zadar.

Încăperea era mare, un fel de sală de fapt, cu o fereastră largă la un capăt care în loc de geam avea o sticlă în mai multe culori. Lirael simţi că ascunde puteri magice, căci modelele şi culorile se schimbau necontenit după un tipar pe care nu-l vedea destul de clar ca să-l desluşească. În mijlocul sălii, de la un capăt la celălalt, trona o masă lungă dintr-un lemn fin şi lucios pe care se găseau felurite obiecte de argint, de la candelabre cu lumânări din ceară naturală care ardeau fără să scoată fum, solniţe şi râşniţe de piper, boluri pentru sos ori oale de supă, la tot soiul de dichisuri pe care nu le mai văzuse niciodată. Chiar în mijloc, pe un platou mare, era o friptură de gâscă tăiată pe jumătate, înconjurată de mai multe farfurii cu alte bucate pe ele.

Nu erau decât două persoane la masă în colţul îndepărtat, aşa că Lirael îşi miji ochii ca să-i vadă mai bine. Primul era un bărbat care stătea în capul mesei într-un scaun cu spătar înalt ce semăna cu un tron. Deşi era îmbrăcat cu o cămaşă albă, simplă şi nu purta niciun fel de bijuterii, avea un aer distins, de om cu oarecare influenţă. Lirael se încruntă şi potrivi oglinda ca să vadă mai bine, însă în afară de câteva reflexii multicolore nu se întâmplă nimic.

Existau, desigur, vrăji cu ajutorul cărora ar fi putut să îmbunătăţească Viziunea, dar nu se încumeta să le folosească să nu cumva să strice totul. Îşi mută privirea asupra celeilalte persoane, pe care o vedea ceva mai clar decât pe bărbat.

Era într-adevăr mama ei, Arielle, sora cea mică a lui

Kirrith. Era tare frumoasă la lumina lumânărilor, cu părul ei lung şi bălai pieptănat pe spate într-o cascadă strălucitoare peste rochia bleu pal, asemenea zăpezii din Gheţar, cu model de stele aurii. La gât purta un colier cu safire şi diamante care îi desăvârşea eleganţa.

Lirael se concentră asupra celor doi şi imaginea se limpezi dintr-odată în jurul lor, devenind însă neclară pe margini, de parcă lumina şi culoarea ştiau ce o interesează şi îi veneau în întâmpinare. Nici râul neguros de dedesubt nu-i mai era la fel de clar pe măsură ce Viziunea o acapara, dezvăluindu-i frânturi de conversaţie dintre cei doi. Vorbeau foarte politicos şi elegant, cu expresii pe care Lirael nu le auzise decât foarte rar în Gheţar, şi era evident că nu se cunosc foarte bine.

— Am auzit sub acest acoperiş multe lucruri care m-au tulburat, doamna mea, zicea bărbatul, turnându-şi nişte vin. Îndată un servitor se grăbi să îl ajute, dar el îl îndepărtă cu un gest discret. Dar asta trebuie să mărturisesc că le întrece pe toate!

— Nu mi-am propus să iasă aşa, s-a întâmplat pur şi simplu, răspunse femeia cu o voce care lui Lirael îi păru vag familiară.

Era de mirare că şi-o mai amintea, căci Arielle o părăsise când avea doar cinci ani. Îşi dădu seama apoi că seamănă de fapt cu a lui Kirrith, deşi era mult mai dulce şi suavă.

— Şi niciuna din Surorile dumitale n-a Văzut ce ai de gând să-mi ceri? o întrebă bărbatul. Nici Clayrele de la Veghea de Nouă Zile?

— Nu, nimeni, zise Arielle cu capul plecat, roşind pe gât în jos.

Lirael o privea uimită. Mama ei, sfioasă! Părea ce-i drept foarte tânără, nu cu mult peste vârsta ei de acum.

Necunoscutul era şi el oarecum jenat, căci spuse îndată:

— Soţia mi-a murit acum mai bine de optsprezece ani, dar fiica mea e cam de aceeaşi vârstă cu dumneata, aşa că ştiu că e o perioadă dificilă şi confuză şi… şi…

— Şi că de fapt nu ştim vrem? Că ne amăgim cu vise deşarte? îl completă Arielle, înfruntându-i privirea cu o expresie uşor jignită. Am douăzeci şi cinci de ani şi nu mai sunt fecioara

inocentă care visează la Făt-Frumos. Sunt o Fiică a Clayrului şi, dacă mă aflu aici, alături de un bărbat necunoscut care ar putea să-mi fie tată, e pentru că Viziunea m-a îndemnat să vin!

Bărbatul puse cupa jos şi zâmbi încurcat, deşi în ochii lui se citea oboseala:

— Iertare, doamnă. Adevărul este că am simţit puterea profeţiei din prima clipă când mi-aţi vorbit, însă am îndepărtat-o din minte, căci mâine trebuie să plec la drum şi am de înfruntat multe primejdii, aşa că nu prea îmi stă capul la chestiuni amoroase. Nici ca părinte nu prea am cu ce să mă laud… şi, chiar dacă n-aş pleca mâine şi aş putea să rămân cu dumneata, copilul pe care-l vei purta în pântec nu-şi va vedea tatăl prea des.

— Nu e vorba de dragoste ori sentimente aici, zise Arielle cu vocea ei suavă, privindu-l fix în ochi. O singură noapte va fi de ajuns să am copilul pe care mi-l doresc. Ştiu pentru că am Văzut-o. Cât despre lipsa tatălui, e jumătate din problemă, căci nici de mamă nu-i va fi dat să aibă parte prea mult timp…

— Eşti foarte sigură de ceea ce spui, remarcă bărbatul calm. Şi totuşi, voi Clayrele nu Vedeţi întotdeauna ce va fi, ci posibilităţi de viitor care se pot adeveri sau nu.

— Aici nu poate fi vorba decât de o singură posibilitate, cea pe care am Văzut-o eu, zise Arielle şi îi luă mâinile într-ale ei. Pielea lui fină părea şi mai albicioasă între degetele ei închise la culoare. Am venit aici chemată de Viziunea primită în dar de la strămoşi, şi pentru că aşa stă scris, dragă vere. Dar ce-ar fi să nu mai desfacem firul în patru şi să ne bucurăm de noaptea asta cât mai e vreme? Hai să mergem în pat!

Omul şovăi câteva clipe, după care începu să râdă sănătos şi îi sărută mâna abia atingându-i-o cu buzele.

— Prea bine, fie cum vrei tu în noaptea asta, zise el, ridicându-se de pe scaun, deşi mărturisesc că nu ştiu ce înseamnă sau unde ne va duce… E bine însă să mai uiţi din când în când de griji şi de îndatoriri!. Să mergem dară, dragă verişoară!

Când îi văzu îmbrăţişându-se, Lirael închise ochiul drept stânjenită şi oarecum ruşinată. Dacă s-ar fi uitat la ei mai departe, ar fi văzut exact momentul când fusese concepută, iar

asta era mult prea mult pentru ea. Dar chiar şi cu ochiul închis Viziunea nu dispăru până ce Lirael nu clipi podidită de lacrimi.

Deşi n-ar fi recunoscut cu voce tare, se aşteptase la mai mult. Întotdeauna îşi închipuise că părinţii ei au trăit o poveste de dragoste ca-n filme, că s-au iubit pe ascuns şi au împărtăşit sentimente neînţelese de ceilalţi. Se părea însă că era rodul unei aventuri banale de o noapte, fie pentru că aşa fusese scris să se întâmple, fie pentru că aşa i se năzărise mamei ei. Nici nu ştia care-i mai rău.

Mai mult, nu aflase mai nimic despre tatăl ei, deşi lucrurile pe care le văzuse şi auzise trebuiau desigur cântărite cu mai multă luare-aminte.

Închise oglinda cu acelaşi păcănit scurt şi o puse la loc în buzunarul de la curea, observând deodată că vuietul dindărătul Primei Porţi amuţise. O forţă din adâncurile depărtate ale Morţii înainta agale prin cascadă.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞASE
Un Denizen din Moarte bine cunoscut

După câteva secunde cascada îşi reluă şuieratul binecunoscut, semn că drumeţul trecuse deja în Primul Hotar, unde era şi ea.

Lirael scrută negurile, dar nu văzu nicio mişcare. Râul netulburat şi întunecimea dimprejur o împiedicau să distingă ceva mai departe de trei, patru metri şi nu mai era sigură nici de apropierea Primei Porţi. Nu ştia decât că o perdea groasă de ceaţă o desparte de Primul Hotar, dar nici pe aceasta n-o zărea nicăieri.

Pentru orice eventualitate, scoase sabia din teacă şi naiul din buzunar şi făcu câţiva paşi către pragul dinspre Viaţă, îndeajuns de aproape să simtă căldura soarelui în spate. Ştia că ar fi trebuit să treacă Dincolo, dar curiozitatea îi dădu curaj şi rămase pe loc să vadă creatura venită din abisul Morţii – chiar dacă numai pentru o secundă.

Cheful de spionat îi pieri însă îndată ce râul începu să freamăte, căci Denizenul se apropia de ea cu repeziciune pe sub apă, lăsând în urmă unde tremurânde. O apucă frica când îşi dădu seama cât e de mare şi cât de bine ştiuse să se ascundă până acum. Dacă n-ar fi observat din întâmplare undele pe suprafaţa netedă, n-ar fi ştiut ce pericol o paşte.

Tocmai se pregătea să treacă iute dincolo, când apele se învolburară dintr-odată şi creatura începu să fugă spre ea, o masă informă de negură şi foc mistuitor. Avea în mână un clopoţel a cărui limbă suna acorduri tainice, care o ţintuiră locului în pragul dinspre Moarte către Viaţă.

Era Saraneth, îl recunoscu pe dată. Îi simţi puterea strecurându-i-se până în măduva oaselor şi încleştându-i muşchii cu o încrâncenare străină de Magia Legământului împletită în clopoţelul lui Abhorsen ori în fluierul din buzunar. Un sunet crud, neprelucrat şi parcă mai intens, în care se simţea rost de Magie Liberă şi care nu putea fi decât opera unui necromant!

Îi simţea voinţa de oţel în acordurile joase, căutând să-i

subjuge spiritul şi-aşa îngrozit, sufocând-o cu o ură de nestăvilit. Îl vedea clar acum în ciuda apei care sfârâia în jurul lui, de parcă era o bucată de fier încins aruncată în râul îngheţat.

Era chiar Hedge, necromantul din Viziune! Lirael simţea focul Magiei Libere arzând în el, atât de puternic încât nu se sinchisea de îmbrăţişarea de gheaţă a apelor.

— Îngenunchează dinaintea stăpânului! îi porunci Hedge, păşind semeţ spre ea cu clopoţelul într-o mână şi cu o sabie în cealaltă, pe al cărei tăiş alunecau necontenit flăcărui cenuşii.

Avea o voce aspră şi necruţătoare în care se amestecau scântei şi fum.

Vorbele lui o izbiră drept în moalele capului şi îşi simţi genunchii îndoindu-se ca la un semn. O domina cu puterea lui şi cântecul lui Saraneth, care încă îi răsuna în urechi şi în minte ca un ecou întârziat.

Se apropie cu sabia deasupra capului şi Lirael înţelese cu groază că are de gând să-i spintece grumazul. Simţind ameninţarea atât de aproape, Nehima se smuci cu tăişul luminat de însemnele Legământului, dar braţul fetei rămase imobil de la cot în jos, prizonier voinţei de oţel a clopoţelului.

Încercă în zadar să şi-l urnească din loc, aşa că alunecă în Legământ să culeagă însemnele trebuincioase pentru nişte săgeţi de foc cu care să-i vină de hac necromantului.

— Îngenunchează! îi ordonă el din nou.

Lirael se supuse, simţind răcoarea râului împresurându-i mijlocul şi umerii, primind-o bucuros în noul ei sălaş de gheaţă. Încerca din răsputeri să nu-şi plece capul şi în curând îşi simţi ceafa amorţită.

Îşi dădu seama apoi că dacă mai cedează un pic şi-ar putea îndoi capul cât să atingă cu buzele naiul din mâna îngheţată. Se lăsă aşadar şi căută cu înfrigurare fluierele de argint, fără să ştie măcar din care va suna. În cel mai rău caz îl nimerea pe Astarael, şi-atunci va fi purtată cu tot cu necromantul în adâncurile Morţii.

Suflă cât putu de tare, hotărâtă să curme ecoul clopoţelului pervertit şi să umple negurile cu un sunet nou şi curat, pătruns de acordurile Legământului.

Clinchetul lui Kibeth îl lovi pe Hedge tocmai când se

pregătea să-i dea lovitura de graţie. Îi învălui picioarele jucăuş, învârtindu-l de jur împrejur mai să-i scape sabia din mână şi-apoi îl mână către întâia Poartă într-un dans zglobiu, de parcă era beat.

Deşi luat prin surprindere, tot nu voia să o elibereze. Lirael ar fi vrut să profite de moment şi să se-ntoarcă în Viaţă, dar parcă avea saci cu tărâţe în loc de braţe şi picioare, iar râul o ţinea şi el în loc. Disperată, se târa cu ultimele puteri spre pragul dinspre Viaţă, spre soarele şi lumina zilei de vară şi spre tovarăşa ei dragă.

Izbuti în cele din urmă să răzbească dincolo, scăpată parcă din strânsoarea unei frânghii. Simţi din nou căldura soarelui şi briza mângâindu-i trupul, nu înainte ca necromantul să-i strige în loc de rămas-bun:

— Las' că te ştiu eu! De mine nu te poţi ascunde, ia aminte! O să te…

Nu-l auzi până la capăt, căci spiritul i se reunise deja cu trupul şi simţurile îşi reveniră la normal. Aşa cum scria şi-n carte, era acoperită din cap până-n picioare cu un strat subţire de gheaţă care îi îmbrăca perfect fiece cută din îmbrăcăminte. Când se uită mai bine observă că-i atârnă un ţurţure de nas şi se grăbi să-l rupă, strănutând apoi sănătos.

— Hait! Ce-a fost asta, ce se-ntâmplă? sări Căţeaua ca arsă. Era chiar la picioarele ei, semn că simţise pericolul.

— U… un n-necromant, bâigui Lirael tremurând. Acelaşi pe care… pe care l-am văzut în Viziunea Clayrelor, zise ea, trăgându-şi sufletul. Hedge îl cheamă. Uff, am scăpat ca prin urechile acului!

Căţeaua mârâi înfundat şi Lirael observă că îi venea acum până la umeri şi că avea nişte dinţi mult mai mari şi mai ascuţiţi.

— Ştiam eu c-ar fi trebuit să stau cu tine, Stăpână!

— Da, poate că ar fi fost mai bine, murmură ea.

Încă nu-şi recăpătase suflul pe de-a-ntregul şi vorbea greu. Bine măcar că nu mai trebuia să-şi facă griji de necromant. N-avea cum să vină după ea, trebuia să se întoarcă în propriu-i trup mai întâi. Păcat că micul Kibeth nu îl putuse alunga prea departe… Oricum, era destul de puternic să se întoarcă în Viaţă şi să pună Morţii pe urmele ei – creaturi pocite

fără trup.

— O să-şi trimită creaturile după mine! Trebuie să plecăm iute de aici!

Căţeaua mârâi din nou, dar nu crâcni când Lirael o apucă hotărâtă prin bolovani spre *Călăuzitoare.* O urmă tăcută la câţiva paşi în spate, astfel că ori de câte ori fata întorcea capul îngrijorată îşi vedea tovarăşa gata să o apere.

După câteva minute erau din nou la adăpost în barcă, plutind pe apele Ratterlinului. Lirael era sfârşită de puteri şi stătea întinsă pe jos, cu mâna odihnindu-i-se moale pe cârmă, căci *Călăuzitoarea* îşi vedea singură de drum.

— I-aş fi arătat eu ticălosului ăluia de necromant, l-aş fi muşcat de beregată! scrâşni Obraznica după alte câteva minute. Să vezi atunci ce-şi amintea de mine!

— Mă îndoiesc, zise Lirael încă înfrigurată. E mai degrabă mort decât viu, aşa că poţi să-i faci orice şi tot degeaba. A zis că mă ştie, adăugă cu vocea stinsă, privind spre cer ca să-i vadă soarele faţa, să-i dezmorţească buzele şi nasul. De unde ar putea să mă ştie?

— Ca necromant, eşti consumat de Magie Liberă, zise Căţeaua, revenind la vechile dimensiuni, mult mai puţin ameninţătoare. Puterea pe care o caută ei şi mai ales Magia Liberă de care se folosesc ca s-o obţină sfârşesc prin a-i devora de tot. Nu te-a recunoscut pe tine personal, ci neamul pe care-l porţi în sânge. La asta s-a referit probabil.

— Nu-mi place să mă cunoască lumea în afara Gheţarului, zise Lirael scuturată de un tremur. Nu vreau să ştie cine sunt. Pesemne că necromantul e cu Nicholas acum, undeva în Viaţă. Asta înseamnă că atunci când voi da în sfârşit de Nicholas, am să-l găsesc şi pe el. Sau mai degrabă el mă va găsi pe mine… Sunt ca gândacul care caută musca în pânza de păianjen!

— Toate la vremea lor, zise Căţeaua ca s-o mai liniştească. O să vedem ce-i de făcut când va fi cazul. Deocamdată suntem pe râu, în siguranţă.

Lirael încuviinţă din cap, gânditoare. Se ridică apoi şi începu s-o scarpine sub bărbie şi după urechi.

— Obraznico, zise ea şovăitoare, dar… şi tu ai Magie Liberă în tine, poate mai multă chiar decât Magia Legământului

din guler. Tu… tu de ce nu eşti ca necromantul?

Căţeaua oftă şi Lirael simţi un iz uşor de carne care-o făcu să strâmbe din nas. Patrupedul îşi lăsă capul pe-o parte şi rămase parcă pe gânduri înainte să-i răspundă:

— La începuturi, toată magia a fost Magie Liberă – pură, fără zăgazuri sau struneli. Apoi a fost creat Legământul, care a luat o mare parte din Magia Liberă şi a făcut-o ordonată, a împărţit-o după reguli şi însemne. Magia Liberă rămasă pe afară a devenit apoi unealta necromanţilor şi-a altor creaturi precum Stilken, Margrue, Hish, Analem ori Gorger, alături de alte plămădiri de-ale lor. E vorba, aşadar, pe de o parte de magia care n-a fost inclusă în Legământ. Făcu o pauză scurtă, apoi continuă: Să nu uităm totuşi de Magia Liberă care a ajutat la formarea Legământului, dar care nu s-a mistuit în el. Ea nu poate fi comparată cu cealaltă, care a refuzat să se alăture creaţiei.

— Ai pomenit de începuturi, o întrerupse Lirael, voind să se asigure că a înţeles bine. E vorba, aşadar, de un timp dinaintea Legământului? Nu era vorba că Legământul nu are început – şi nici sfârşit?

— Orice lucru are un început, răspunse Căţeaua. Chiar şi Legământul. Eu ştiu mai bine ca oricine, doar am fost aici când l-au creat, ba chiar şi mai înainte, când Cei Şapte au hotărât să-l făurească şi numai Cinci au purces apoi la înfăptuire. Într-un fel, ai fost şi tu aici, Stăpână, căci te tragi dintr-unul din cele Cinci Neamuri Slăvite.

— Dintr-una din Forţele de Căpătâi? se învioră fata deodată. Îmi aduc aminte poezioara pe care-am învăţat-o la şcoală, prin clasele primare…

Se ridică cu spatele drept şi-şi împreună mâinile la spate, exact cum fac cei mici când se pregătesc să recite:

Cinci Forţe de Magie pământul au legat,
În slujba Legii Drepte mâna ele-au dat.
Una e a celor cu fruntea-ncoronată
Două la Magii ce Moartea ţin legată,
A treia şi a cincea în piatră şi mortar
În vreme ce a patra veghează din Gheţar.

— Întocmai aşa, zise Obraznica. O poezie numai bună de învăţat pentru căţeluşi. Cele Cinci Neamuri – sau Forţele de Căpătâi – sunt făuritorii Legământului. Urmaşii lor pe linie de sânge, alături de Zid şi Pietrele de Legământ sunt rodul sacrificiului Celor Cinci, care le-au dăruit puterea străbunilor tăi. Aceştia, la rândul lor, au separat o parte din putere în piatră şi mortar când şi-au dat seama că sângele e slab şi foarte uşor de pervertit.

— Şi-atunci, dacă Cei Cinci s-au… mistuit într-un fel la făurirea Legământului, cu ceilalţi doi ce s-a întâmplat? întrebă Lirael încruntată. Era mai complicat decât crezuse, mai ales că nicio carte nu menţiona astfel de lucruri, ci doar că Legământul existase dintotdeauna şi va continua să existe la nesfârşit. Ziceai parcă ceva de şapte…

— De fapt, la începutul începutului au fost Nouă, zise Căţeaua repezit. Nouă care s-au ridicat dintre zecile de mii de suflete care-şi duceau existenţa neştiutoare pe acest pământ, învăluiţi în mantia Magiei Libere. Erau cei mai puternici şi cei mai luminaţi la minte, însă dintre ei doar Şapte s-au prins în Legământ. Din cei doi rămaşi, unul n-a vrut să se amestece în treaba celor Şapte, dar l-au convins să asculte Legământul, iar celălalt li s-a împotrivit şi-a fost răpus.

— Numărul opt şi nouă, zise Lirael, numărându-i pe degete. Ar fi mult mai simplu dacă în loc de numere ar avea nume! oftă ea. Oricum, de şase şi de şapte nu mi-ai zis nimic. Cu ei ce s-a întâmplat, de nu fac parte din Forţele de Căpătâi?

— Ei au transmis urmaşilor o mare parte din putere, dar nu s-au dăruit complet, îi explică Obraznica. Bănuiala mea e că n-au vrut să renunţe de tot la independenţă, ci să-şi continue existenţa ca până atunci, într-o formă sau alta. Cred că mai întâi de toate voiau să vadă ce se întâmplă. Şi, dacă vrei să ştii, chiar aveau nume: de la ei ne-au rămas denumirile clopoţeilor şi ale fluierelor pe care le porţi la cingătoare. Fiecare păstrează încă o mică parte din puterea celor Şapte, puterea de dinainte de crearea Legământului.

— Ş-şi tu… eşti şi tu parte din cei Şapte? o întrebă Lirael după un moment de tăcere.

Nu-i venea a crede că unul din făuritorii Legământului – indiferent la câtă mărire şi putere renunţase – ar fi acceptat să-i fie tovarăş tocmai ei, sau că îşi va dori să-i stea alături şi mai departe, acum că-şi dezvăluise adevărata identitate.

— Ce-i cu mine? Eu sunt Căţeaua Obraznică, zise animalul senin, o rămăşiţă de la începuturi, dăruită Legământului de bunăvoie. Şi voi fi mereu alături de tine, Lirael, să nu te îndoieşti nicicând de asta.

— Ştiu… bâigui fata neîncrezătoare, îmbrăţişând-o cu faţa îngropată în gâtul blănos şi cald. Şi eu îţi voi fi prietenă pe vecie, adăugă apoi emoţionată.

Căţeaua o lăsă să-i atârne de gât o bună bucată de vreme, rămânând alertă la zgomotele dimprejur, cu urechile ciulite. Adulmeca aerul cu nasul, încercând să identifice miasma pe care Lirael o adusese cu ea din Moarte, un miros straniu şi greu care nu putea veni doar de la un singur necromant. Era ceva mult mai străvechi şi mai înfricoşător!

Lirael se desprinse în sfârşit din îmbrăţişare când o răzbi izul de blană jilavă şi se mută iarăşi la cârmă. *Călăuzitoarea* îşi vedea de drum, dar când fata atinse echea o întâmpină bucuroasă, încălzindu-i palmele cu însemne fermecate, o schimbare bine-venită după îngheţul de pe tărâmul Morţii.

— Probabil că o să ajungem la Debarcaderul din Sindle după-amiază târziu, zise ea încruntată, încercând să-şi amintească hărţile pe care le catalogase şi reparase la Bibliotecă, făcându-le sul şi desfăcându-le într-una. Nu suntem în întârziere, pesemne că am făcut mai bine de douăzeci de leghe deja!

— Da, ne îndreptăm cu paşi repezi spre primejdie, mârâi Căţeaua, mişcându-se alene să se aşeze la picioarele fetei. Să nu uităm încotro mergem, Stăpână…

Lirael încuviinţă din cap, cu gândul la necromantul din Moarte. Acum că era în siguranţă totul i se părea de domeniul fantasticului, deşi amintirea acelui loc sumbru o bântuia încă. Dacă necromantul spusese adevărul, nu numai că o cunoştea, dar ştia şi unde merge şi îndată ce ieşea de sub ocrotirea apelor servitorii lui îi puteau da de urmă.

— Poate c-ar trebui să-mi fac un veşmânt de Legământ,

pentru orice eventualitate, zise. Mă gândeam la bufniţa răguşită…

— Nu-i o idee rea, molfăi Căţeaua. Stătea cu botul pe piciorul fetei şi saliva din belşug. Apropo, ai văzut ceva în Oglinda Cenuşie?

Lirael şovăi înainte să răspundă. Pentru o clipă, uitase ce zărise în Oglindă din pricina atacului neprevăzut din Moarte.

— Da, răspunse ea şi apoi tăcu chitic.

Căţeaua aşteptă continuarea, dar văzând că fata nu mai zice nimic ridică ochii spre ea şi spuse:

— Aşadar, acum eşti o Păstrătoare a Amintirilor, prima din ultimii cinci sute de ani, după câte îmi dau eu seama.

— Da, cred că ai dreptate, zise fata fără să-i întoarcă privirea.

Nu ţinea morţiş să fie Păstrătoare de Amintiri, cum era denumită în carte persoana care putea Vedea în trecut. Ea în viitor ar fi vrut să Vadă…

— Şi n-ai de gând să-mi spui ce ţi s-a arătat? o descusu Căţeaua.

— Mi-am văzut părinţii, răspunse Lirael roşind, amintindu-şi că fusese cât pe ce să asiste la propria concepţie. Am descoperit în sfârşit şi cine a fost tata.

— Şi cum ţi s-a părut, cine era?

— Păi, nu prea ştiu să zic… mărturisi ea încurcată. Adică l-aş cunoaşte într-o poză sau portret, la fel şi încăperea, dar… De fapt nici nu contează chiar aşa de mult.

Căţeaua fornăi scurt, în semn că nu o crede câtuşi de puţin. Desigur că conta, numai că încă nu era dispusă să vorbească despre asta.

— *Tu* eşti familia mea şi n-am nevoie de alta, adăugă Lirael îmbrăţişând-o scurt şi-şi ridică apoi privirea spre apele strălucitoare ale Ratterlinului.

Căţeaua îi era într-adevăr cel mai apropiat prieten şi se simţea mult mai legată de ea decât de Clayrele cu care locuise o viaţă întreagă.

Nu se simţise niciodată în largul ei printre ele, se gândea, strângându-şi nodul la batic şi amintindu-şi cum nu de mult o obligaseră să şi-l lege la ochi. Nicio familie nu se poartă atât de

crud cu copiii!

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞAPTE
O baie în râu

După cum o sfătuiseră Sanar şi Ryelle, traseră ancora la malul unei insuliţe lungi şi subţiri, unde îşi petrecură prima noapte în afara Gheţarului înconjurate de apele repezi şi adânci ale Ratterlinului.

Îndată ce mijiră zorile, după un mic dejun alcătuit din fulgi de ovăz, un măr, o bucată destul de tare de prăjitură cu scorţişoară şi câteva guri de apă proaspătă, Lirael ridică ancora şi fluieră după Căţea. Aceasta veni înot către corabie, lăsând în urmă insula unde-şi marcase teritoriul, pentru ca ceilalţi câini care vor poposi aici să ştie că cineva le-a luat-o înainte.

Nici nu plecaseră bine cu vântul în velă, că animalul înţepeni deodată înspăimântat, arătând cu laba către prora cu un lătrat scurt de avertizare.

Lirael se aplecă să vadă mai bine pe sub tangon, urmând direcţia în care arăta Căţeaua. Zări ceva la vreo două sau trei sute de metri în faţă, dar nu-şi putu da seama ce e. Un obiect mare de metal plutea pe apă în direcţia opusă, strălucind în soarele dimineţii. Îl recunoscu în sfârşit, mijindu-şi ochii să se asigure că nu s-a înşelat.

— Seamănă cu o cadă de metal, observă ea cu jumătate de gură. Şi e un bărbat înăuntru.

— Chiar *e* o cadă de metal, îi confirmă Căţeaua. Şi înăuntru mai e ceva… Pregăteşte mai bine arcul, Stăpână!

— Ori a leşinat, ori e mort, zise Lirael. N-am putea să-i ocolim, pur şi simplu?

Fără să aştepte răspuns, lăsă totuşi cârma în grija *Călăuzitoarei* şi pregăti arcul. Slăbi apoi şi sabia în teacă şi scoase o săgeată din tolbă.

Călăuzitoarea parcă îi simţi îngrijorarea, căci schimbă direcţia pentru a ocoli ambarcaţiunea improvizată. Cada înainta oricum foarte încet, împinsă la vale numai de curenţi. Corabia în schimb era mult mai iute şi vela o ajuta să cotească cu uşurinţă şi să-şi continue drumul nestingherită.

Asta îşi dorea şi Lirael. Nu voia să aibă de-a face cu străini

decât dacă era absolut necesar. Totuşi, odată şi-odată tot trebuia să înceapă, şi tânărul acesta chiar părea să aibă nevoie de ajutor. Se vede treaba că nu de bunăvoie se aruncase în vâltoarea râului într-o ambarcaţiune atât de periculoasă şi nesigură…

Încruntată, îşi trase baticul în jos pe frunte ca să-şi ferească ochii de lumină. Când nu mai rămăseseră decât vreo cincizeci de metri până să se petreacă, întinse arcul şi fixă săgeata, cântărind intruşii din priviri. Tânărul era inconştient, căci nu schiţase nici cel mai mic gest la apropierea bărcii ei. Zăcea întins pe spate, cu picioarele îndoite şi braţele atârnându-i de-o parte şi de alta peste marginile de metal. Zări şi-un toc de sabie lângă el, iar la piept – banduliera cu clopoţei!

— E necromant! ţipă ea, întinzând arcul la maximum, gata să tragă.

Nu semăna cu Hedge, dar la urma urmei toţi necromanţii erau la fel de periculoşi. Scăpa măcar de unul, dacă reuşea să-l nimerească. Erau tare şireţi aceşti vrăjitori pervertiţi, căci dacă slujitorii lor treziţi din Moarte se temeau de apă, ei nu aveau nicio problemă. Pesemne că acesta se prefăcea rănit ca să-i întindă o cursă.

Tocmai se pregătea să dea drumul săgeţii când Căţeaua lătră iarăşi scurt, oprind-o la timp:

— Stai! Nu trage încă, nu miroase a necromant!

Luată pe nepregătite, Lirael tresări şi eliberă fără să vrea săgeata, care zbârnâi prin aer la mai puţin de jumătate de metru de capul bărbatului. Dacă s-ar fi ridicat în capul oaselor, cu siguranţă l-ar fi nimerit în gât sau în ochi, pecetluindu-i soarta.

Săgeata dispăru în apă cu un pleoscăit scurt şi după câteva clipe o pisică albă ca neaua se ridică de sub picioarele tânărului şi i se cocoţă pe piept, căscând întruna.

Zărind-o, Căţeaua lătră furioasă şi dădu să se arunce în apă după ea, însă Lirael o prinse de coadă exact la timp, aruncând arcul cât colo. Încerca din răsputeri s-o ţină locului, dar Căţeaua dădea din coadă nebuneşte, de bucurie sau mai degrabă de nerăbdare să pornească la vânat de pisici.

Tot acest tămbălău sfârşi prin a-l trezi pe tânărul din cadă,

care se ridică încetişor în capul oaselor, vădit ameţit. Cu motanul instalat pe umăr privi întâi în cealaltă parte, întorcându-se apoi şi zărind corabia de dinainte-i. Duse instinctiv mâna la sabie şi în secunda următoare Lirael apucă şi ea arcul de jos şi pregăti o nouă săgeată. Corabia încetini, rotindu-se în bătaia vântului şi oferindu-i fetei o poziţie numai bună de tras.

— Tu ce cauţi aici? vorbi motanul, continuând să caşte.

Lirael tresări speriată, de data asta fără să scape săgeata. Tocmai se pregătea să răspundă când îşi dădu seama că nu ei i se adresase motanul, căci o auzi pe Căţea zicând:

— Hmmm, aş fi crezut că un cotoi şiret ca tine ştie deja răspunsul, zise Obraznica cu îndrăzneală. Cum îţi mai zice acum şi cine-i mocofanul care te însoţeşte?

— De cele mai multe ori răspund la numele de Mogget, zise motanul preţios. Dar tu ce nume…

— Mocofanul poate şi el să vorbească, îi întrerupse tânărul înfuriat. Cine sau ce eşti tu? Şi dumneata, domnişoară, ce faci aici? Asta-i o corabie de-a Clayrelor! Ce-ai făcut, ai furat-o?

Călăuzitoarea se clătină auzind aşa insultă şi Lirael întinse arcul şi mai tare, gata să-l străpungă cu săgeata. Era cam arogant băiatul ăsta, plus că părea mult mai mic decât ea şi purta şi o bandulieră de necromant! Cu toate astea era destul de arătos, ceea ce o enerva şi mai şi, căci pentru ea astfel de lucruri nu contau. Toţi erau la fel, veneau şi-o abordau în Cantină convinşi că sunt irezistibili şi că n-are cum să-i refuze!

— Eu sunt Căţeaua Obraznică, zise calm patrupedul. O însoţesc şi o slujesc pe Lirael, Fiica Clayrului.

— Deci şi pe tine te-a furat, mormăi Sam, gândind cu voce tare.

Îl dureau toţi muşchii şi-l enerva cumplit că Mogget i se suise pe umăr.

— Iar eu sunt Lirael, Fiica Clayrului, rosti şi fata solemn, cu o voce în care enervarea îi fu înăbuşită de teama că spune adevărul doar pe jumătate. Te-aş putea întreba şi eu ce sau cine eşti – în afară de necioplit, de asta ne-am lămurit cu toţii…

Bărbatul – tânărul, de fapt – o cercetă insistent, făcând-o să roşească şi să-şi ferească privirea, ascunzându-şi chipul după batic şi câteva şuviţe de păr. Ştia prea bine ce gândeşte: se

întreba cum poate fata asta cu hainele ei ciudate şi părul ca tăciunele să fie o Clayră, când ele erau blonde, elegante şi înalte? Vesta ei roşie nu semăna câtuşi de puţin cu robele imaculate cu imprimeu de stele purtate de Clayrele pe care le văzuse la Belisaere. Plus că nu părea deloc încrezătoare şi semeaţă, ca cititoarele în viitor venite în vizită la Palat, în faţa cărora se fâstâcea de fiecare dată!

— Nu arăţi deloc a Clayră, zise el, apropiindu-se. Curentul îl împingea încetişor la vale şi trebuia să lovească apa fără încetare ca să rămână în loc. Dar n-am altă soluţie decât să te cred pe cuvânt.

— Ia stai niţel! se înfurie Lirael fără să lase arcul jos. Dar tu cine eşti, şi de ce ai banduliera de necromant?

Sam îşi coborî privirea. Uitase cu totul de bandulieră. Îi simţi dintr-odată răceala apăsându-i pieptul, făcându-l să respire anevoie. O desfăcu încet şi studiat, ca să aibă timp să se gândească ce să răspundă, dar Mogget i-o luă înainte:

— Bine te-am găsit, domnişoară Lirael, zise el. Mocofanul ăsta – aşa cum bine l-a descris slujnica dumitale – e Prinţul Sameth, Viitorul Abhorsen. Aşa se explică ce-i cu banduliera. Revenind la treburi mai serioase… mă gândeam că ne-aţi putea da o mână de ajutor. Ambarcaţiunea asta, după cum vedeţi, nu e tocmai ce m-am aşteptat, iar Prinţul e tare nerăbdător să-mi prindă un peşte înainte de somnul matinal. Al meu, nu al lui, se-nţelege.

Lirael îşi privi tovarăşa neîncrezătoare. Ştia şi ea cine e Prinţul Sameth, dar nu înţelegea de ce tocmai fiul regelui Touchstone şi al lui Abhorsen Sabriel naviga Ratterlinul într-o cadă de metal, departe de orice aşezare omenească.

— E de viţă nobilă, asta-i sigur, îi confirmă Căţeaua, adulmecând aerul reavăn. I-am dibuit vechimea până la strămoşi. E rănit şi asta-l face irascibil, dar în rest e inofensiv, ceea ce nu pot spune despre celălalt. Mogget e viclean, noi doi ne ştim de mult. Trebuie s-avem mare grijă cu el, căci chiar dacă e slujitorul lui Abhorsen e o creatură de Magie Liberă supusă Legământului cu farmece de încătuşare. Să nu-i desfaci zgarda sub nicio formă, orice s-ar întâmpla!

— Deci tu eşti de părere să-i luăm la bord, murmură Lirael,

sperând ca animalul să se împotrivească.
Căţeaua însă nu-i răspunse, privind-o amuzată. Simţind parcă impasul, *Călăuzitoarea* roti încetişor de cârmă, alunecând alene spre cada de metal cu noii oaspeţi. Ea hotărâse deja ce-i de făcut.
Fata oftă şi lăsă arcul jos, trăgând totuşi sabia din teacă cât s-o scoată iute în caz de nevoie. Dacă Obraznica se înşelase şi Prinţul Sameth trecuse de partea cui nu trebuie, devenind necromant?
— Lasă sabia jos, îi strigă ea. Iar tu, Mogget, aşază-te sub picioarele Prinţului. Când vom ajunge unii lângă alţii, nu va mişcaţi până nu vă spun eu.
Sam nu răspunse imediat şi Lirael îl zări şoptindu-i ceva motanului, cu care se sfătuia aşa cum făcuse şi ea adineauri cu Căţeaua.
— Prea bine, veni şi răspunsul după ce Sam termină de vorbit cu motanul. Îşi aşeză sabia cu grijă pe fundul vanei, cu tot cu bandulieră.
„Pare să aibă febră“, îşi zise Lirael când se apropiară în sfârşit, căci era roşu în obraji şi-n jurul ochilor.
Mogget coborî graţios de pe umărul stăpânului, făcându-se nevăzut sub marginea de metal. Cada înainta nestingherită dusă de curenţi, însă *Călăuzitoarea* nu se lăsă mai prejos, ţinând piept vântului de-a curmezişul râului ca să ajungă în dreptul lor.
Se ciocniră cu o bubuitură puternică şi Lirael se minună cât de afundată era cada în apă. Mai avea puţin şi se scufunda! De la distanţă nu-şi dăduse seama de pericol. Prinţul o întâmpină cu privirea încruntată, dar fără să se mişte, aşa cum promisese.
Fata întinse iute mâna stângă şi-i cercetă însemnul de pe frunte, în timp ce cu dreapta ţinea sabia strâns, gata s-o folosească dacă prinţul se dovedea un impostor. Dădu însă cu degetul de căldura familiară a Legământului, trainică şi luminoasă. În ciuda celor spuse de Căţea, Legământul chiar părea să dăinuie dintotdeauna, fără Început şi Sfârşit.
Sam întinse şi el mâna şovăitor, aşteptând probabil permisiunea ei. Fără să-i ia sabia de la gât Lirael dădu uşor din cap şi tânărul îi mângâie fruntea cu două degete, deşteptând

însemnul care prinse a străluci mai abitir decât soarele pe suprafaţa limpede a apei.

— Cred că e în ordine, poţi să urci, rupse ea tăcerea într-un târziu.

Nu se simţea în largul ei să împartă corabia cu un străin. Dacă o să vrea să stea de vorbă, sau, mai rău, va încerca să o sărute? Deşi nu prea părea în stare nici de una, nici de cealaltă… Lăsă sabia jos şi îi întinse mâna, strâmbând uşor din nas. Era plin de noroi, mirosea a sânge închegat şi nu se mai spălase de câteva zile bune.

— Mulţumesc, bâigui el, trecându-şi picioarele înţepenite peste parapet.

Lirael îl surprinse muşcându-şi buza de durere, fără să scoată un sunet. Când se văzu în sfârşit pe punte, Sameth trase adânc aer în piept şi zise cu jumătate de gură:

— A… ai putea… să-mi aduci tu sabia, desagile şi banduliera? Mi-e teamă că nu mă mai pot mişca…

Lirael se conformă fără să stea pe gânduri, ridicând desagile ultimele. Uşurată de povară, cada se clătină de câteva ori şi se aplecă într-o parte, luând apă. Îşi reveni pentru o clipă, ceva mai grea acum, iar apoi un val domol o umplu din nou, de data asta fără scăpare. În secunda următoare era cu fundul în sus, dispărând încetişor sub apă ca un peşte cu solzi de argint.

— Rămas-bun, bărcuţă dragă, şopti Sam, urmărind-o cum se scufundă în adâncuri, înghiţită de strălucirea apelor.

Făcu un pas înapoi şi oftă prelung, uşurat, dar şi îndurerat întru câtva.

Mogget sărise în barcă înainte ca vana să ia apă şi era acum în faţa Obraznicei, aproape bot în bot cu ea. Stăteau amândoi nemişcaţi, cântărindu-se din priviri, deşi Lirael bănuia că îşi vorbesc într-un fel numai de ei ştiut şi nu neapărat cordial. Aveau blana zburlită pe spinare şi Căţeaua mârâia gutural.

Lirael îşi făcu de lucru întorcând-o pe *Călăuzitoare* înapoi la curs, adăpostindu-se după tangon când corabia făcu stânga împrejur. Desigur că-şi putea vedea şi singură de drum, dar fata prefera să se prefacă ocupată decât să stea la discuţii. Odată treaba terminată, se aşternu o tăcere stânjenitoare şi la un moment dat Lirael simţi că trebuie să spună ceva, mai ales că

animalele rămăseseră în aceeaşi poziţie nemişcată, faţă în faţă. Cât îşi dorea să fie din nou la Bibliotecă! Acolo măcar putea scrie bileţele fără să vorbească cu nimeni…

— C-ce… îi… ce ţi s-a întâmplat? îl întrebă ea pe Sam, care se întinsese cât era de lung pe punte. Şi cum de te-ai încumetat pe râu cu cada aia?

— E o poveste mai lungă, răspunse el cu voce pierită, încercă să se ridice ca s-o vadă mai bine, dar capul îi căzu iarăşi pe spate şi se lovi de un travers cu o bubuitură scurtă. Aau! oftă enervat. Pe scurt, încercam să scap de nişte Morţi şi cada a picat la ţanc. Dacă n-o găseam, nu ştiu ce mă făceam…

— Sunt Morţi pe-aici, prin apropiere? tresări Lirael cu gândul la propria întâlnire cu Moartea şi cu necromantul Hedge.

Se aşteptase ca odată întors în Viaţă să fie pe undeva pe lângă Lacul Roş, după cum îl văzuse şi în Viziune, dar asta probabil că nu se întâmplase încă. Te pomeni că nici nu era atât de departe şi chiar acum o urmărea din apropiere…

— Sunt, la câteva zeci de kilometri în susul râului, zise Sam. Cel puţin acolo erau aseară.

Începuse să pipăie în jurul rănii cu un deget, simţindu-şi pulpa umflată pe sub pantalon, semn că vraja împotriva infecţiei cedase în faţa oboselii şi efortului excesiv.

— Nu arată prea bine, murmură Lirael, zărind pe bandaj pata neagră de sânge întărit. Necromantul te-a rănit?

— Poftim? întrebă Sam cu jumătate de gură, simţind că-şi pierde iarăşi cunoştinţa. Nu făcuse bine că apăsase pe rană. Nu, din fericire n-a fost un necromant, deşi bănuiesc că Morţii au fost anume puşi pe urmele mele. Noroc că sunt împiedicaţi şi se mişcă greu… Tăietura o am de mai înainte.

Lirael rămase tăcută o vreme, neştiind ce să-i mai spună. Se simţea totuşi datoare să facă conversaţie cu el, că doar era Viitorul Abhorsen.

— Întrebam pentru că şi eu m-am luptat ieri cu un necromant, zise ea.

— Cee? sări Sam mirat, ridicându-se în capul oaselor în ciuda greţei care-l apucase brusc. Cu un necromant? Aici?

— Nu, nu chiar aici, îi explică fata. Am trecut în Moarte, aşa că nu ştiu exact unde îşi ascunsese trupul fizic.

Sam mormăi ceva şi se lăsă iarăşi pe spate. Ghicind parcă ce va urma, Lirael îi puse mâinile sub cap exact la timp, să nu se lovească din nou.

— Mulţumesc, bâigui el. Era cumva sfrijit şi chel, cu platoşe roşiatice la coate?

— Da, veni răspunsul imediat. Îl cheamă Hedge. A vrut să-mi taie capul…

Sam tuşi înfundat şi-şi întoarse capul către parapet cu gâtul încordat. Lirael îşi trase mâinile şi în secunda următoare îl auzi gemând. Vărsă de câteva ori şi rămase agăţat de parmalâc încă două, trei minute, ridicându-şi capul în cele din urmă şi stropindu-şi faţa cu apă rece.

— Îmi pare rău, zise el stânjenit. Cred că e o reacţie nervoasă. Şi zici că te-ai luptat cu el în Moarte? E cam ciudat, din câte ştiu Clayrele nu prea fac asta. De fapt nimeni n-o face, cu excepţia necromanţilor şi a mamei mele, desigur.

— Eu am făcut-o, şopti Lirael, roşind din nou. Sunt Păstrătoarea Amintirilor şi trebuia să găsesc ceva acolo, ceva din trecut.

— Ce e aceea o Păstrătoare a Amintirilor şi ce legătură are Moartea cu trecutul? o întrebă Sam oarecum confuz.

Ori el începea să delireze şi să nu mai înţeleagă, ori ea îi înşira verzi şi uscate.

— Stimate Prinţ, începu Căţeaua, întrerupându-şi dialogul cu motanul, eu una sunt de părere că stăpâna ar trebui să vadă ce-i cu rana aia, şi-apoi putem să ne lămurim ce şi cum.

— S-ar putea să dureze cam mult, bombăni Mogget cocoţat pe parapet, cu ochii după peşti.

Numai ei ştiau ce vorbiseră în tot acest timp, însă după cum se comportau, Obraznica părea să fi ieşit triumfătoare.

— Şi… te-a şi ars cumva, necromantul ăsta? bâigui Sameth.

— Nu, zise Lirael uşor nedumerită. De ce, pe cine a mai ars?

Sameth nu-i răspunse, rămânând nemişcat cu ochii închişi. Lirael nu mai ştia ce să creadă.

— Vezi ce-i cu rana, Stăpână, o îndemnă Obraznica.

Fata oftă exasperată, îşi scoase cuţitul şi începu să taie

cracul pantalonului, alunecând în curgerea Legământului ca să adune însemnele cu care să cureţe tăietura şi-apoi să refacă ţesutul afectat.

Cât despre explicaţii, trebuia să mai aibă răbdare.

CAPITOLUL ŞI OPT
Cartea Morţilor

Se înserase deja şi ea tot nu se lămurise ce-i cu necromantul, căci Sam dormise aproape toată după-amiaza, deschizând ochii abia când poposiră pe malul nisipos al unei insule unde Lirael începuse deja să facă pregătirile pentru noapte. La cină mâncară peşte prăjit cu roşii uscate şi biscuiţi şi-şi spuseră fiecare povestea. Se minuna cât de uşor îi e să vorbească cu el, la fel ca cu Obraznica. „Probabil pentru că nu face parte din neamul Clayrelor”, îşi zise ea.

— Deci l-ai Văzut pe Nicholas, zise Sam apăsat, şi zici că e cu necromantul ăsta, Hedge, şi sapă o groapă să elibereze nuştiuce forţă de Magie Liberă. Asta trebuie să fie Capcana Fulgerului de care pomenea în scrisoare… Ştiu că sună prosteşte, dar speram să fie o coincidenţă, speram ca vizita lui Nick la Lacul Roş să n-aibă legătură cu Duşmanul.

— N-aş zice că l-am Văzut la propriu… răspunse Lirael şovăitoare. Voia să-i explice de la bun început care e situaţia şi astfel să prevină eventuale rugăminţi pentru o nouă Viziune. Clayrele mi-au arătat, erau peste o mie cinci sute la Veghere. Altfel n-ar fi reuşit să răzbească până la groapă. Problema e că nu ştiau când anume se vor întâmpla toate cele Văzute. Probabil că încă nu s-a petrecut nimic…

— Mda, Nick nu e de foarte mult timp în Regat, zise Sam îngândurat, dar cred că a ajuns deja la Lacul Roş. Cât despre groapă, puteau începe şi fără el, pentru că Morţii cu eşarfe şi pălării albastre sunt refugiaţii veniţi din sud acum mai bine de o lună.

— Potrivit altei Viziuni a Clayrelor, mă voi întâlni cu Nicholas la Lacul Roş cât de curând, îi explică Lirael, dar nu vreau să mă duc nepregătită. Mai ales dacă e şi Hedge acolo…

— Din rău în mai rău, oftă Sam, cuprinzându-şi capul în palme. Trebuie să-i trimitem un mesaj lui Ellimere şi… nu ştiu… să-i chem şi pe ai mei din Ancelstierre, doar că ei au treabă cu refugiaţii acolo. Poate dac-ar rămâne tata şi s-ar întoarce mama…

— Pare-mi-se că s-au ocupat deja Clayrele de asta, îl întrerupse Lirael, dar ele nu ştiu tot ce ştim noi, aşa că poate nu-i o idee rea. Deşi… în afară de mesaje ar trebui să mai facem ceva, nu? O să dureze până le dăm de ştire Regelui şi lui Abhorsen, iar apoi până se întorc…

— Da, ai dreptate, zise Sam apatic. De ce nu m-o fi aşteptat la Zid, aşa cum ne-am înţeles?

— Pesemne că n-a fost după el, interveni Căţeaua, care se făcuse covrig la picioarele fetei, ascultându-le conversaţia.

Mogget stătea şi el tolănit în apropiere, cu labele lângă cărbunii aproape stinşi şi înconjurat de oase de peşte. Îndată ce terminase de mâncat căzuse într-un somn adânc şi acum era deja în lumea viselor.

— Da, posibil, încuviinţă Sameth, privindu-şi absent arsurile de la încheieturi. După socotelile mele Hedge a pus mâna pe el încă de la întâmplarea din Perimetru. N-am mai apucat să ne vedem de atunci, am comunicat doar prin scrisori. Sărmanul Nick… Trebuie să-l ajutăm cumva!

— Părea bolnav, zise Lirael cuprinsă brusc de milă la amintirea Viziunii. Îi întinsese mâna s-o salute… Bolnav şi neajutorat, aşa mi s-a părut. Cred că nu-şi dădea seama cât de rău îi face Magia Liberă.

— Nick n-a înţeles niciodată cum stau lucrurile la noi în Regat, refuza pur şi simplu ideea că există magie, îi mărturisi Sam cu ochii pironiţi la focul mocnit. Devenea din ce în ce mai încăpăţânat de la un an la altul, căuta mereu explicaţii logice şi nu voia nicicum să accepte că lucrurile pot funcţiona şi după alte reguli decât mecanica sau forţele naturii.

— Nici eu nu înţeleg lumea din Ancelstierre, zise Lirael. Adică… Am auzit multe despre oraş, dar într-un fel mi se pare că e de pe altă planetă.

— Aşa şi e, confirmă Obraznica. Sau, mă rog, e mai bine să îl priveşti aşa.

— Mie mi s-a părut întotdeauna mai puţin real decât la noi, culmea! zise Sam distrat, fără să-şi ia ochii de la foc. Privea scânteile licărind în aer şi încerca să le numere fără prea mult succes. Ai senzaţia că eşti într-un vis foarte intens, doar că vezi lucrurile ca printr-o peliculă subţire, de parcă te-ai uita la un

tablou în acuarelă. Totul îmi părea mult mai încet acolo, chiar şi cu lumina lor electrică, motoarele şi toată mecanizarea. Cred că din cauză că nu aveam ore de magie la şcoală, oricum eram prea departe de Zid. Uneori mă mai jucam cu umbrele şi lumina, făceam tot felul de trucuri, dar numai când bătea vântul dinspre nord. Alteori mă simţeam pe jumătate adormit şi nu eram în stare nici măcar să pătrund în Legământ.

Tăcu deodată, fixând cărbunii stinşi. După câteva minute, Lirael reluă conversaţia:

— Revenind la ce avem de făcut, începu ea şovăitoare, eu mă îndreptam către Oyrre când ne-am întâlnit, iar de acolo ar trebui să plec spre Hotar escortată de câţiva oameni ai legii sau dacă am noroc ofiţeri din Garda Regală. Deşi… din moment ce Hedge ştie deja de noi, nu pare o idee prea bună. Până la urmă tot trebuie să ajung la Lacul Roş, dar mă gândeam s-o fac mai pe ocolite. N-ar fi prea înţelept să apar în port la Oyrre şi să plec mai departe de acolo, nu crezi?

— Ba da, o aprobă Căţeaua, privind-o cu mândrie că-şi pune mintea la contribuţie. L-am mirosit pe Hedge îndată ce ai scăpat din Moarte, ascunde o putere prea mare pentru un simplu necromant. Tocmai de asta i-a persistat miasma mult după aceea. Indiferent ce hram poartă, are o minte ascuţită şi pregăteşte de mult atacul împotriva Regatului. Sigur şi-a găsit acoliţi şi printre Vii, nu doar din rândul Morţilor.

Sameth nu zise nimic, dezlipindu-şi în cele din urmă privirea de pe vatra stinsă şi încruntându-se când îl zări pe Mogget adormit. Acum că ştia care e situaţia lui Nicholas, nu se putea hotărî ce să facă. La adăpostul atelierului din turn i se păruse o idee bună să plece să-l salveze, dar între timp lucrurile se complicaseră.

— Nu ne putem duce la Oyrre, zise el într-un sfârşit. Mă gândeam să mergem la Casa lui Abhorsen, de unde pot trimite şoimi-mesager şi… ăă… să luăm ce ne trebuie pentru drum. Armuri, o sabie mai bună pentru mine…

— Plus că am fi în siguranţă, adăugă Căţeaua, cercetându-l cu ochi iscoditori.

Sam se intimidă şi-şi feri privirea, simţind că i-a aflat toate secretele, că ştie cât e de confuz. Pe de o parte, voia să-şi ducă

misiunea la bun sfârşit, pe de alta, nu se simţea în stare. Toată această tensiune nervoasă îi dădea dureri de stomac şi oriunde mergea imaginea de Viitor Abhorsen îl urmărea ca un blestem, căci în curând lumea îi va vedea adevărata faţă.

— Mi se pare o idee bună, zise Lirael. E pe Stâncile Semeţe, parcă, nu? O putem lua spre vest pe drumuri lăturalnice. Aveţi şi cai la Casă? Eu nu prea ştiu să călăresc, dar aş putea să-mi pun un veşmânt de Legământ, iar tu ai…

— Iapa mea a murit nu de mult, o întrerupse Sam palid deodată. Nu vreau alt cal!

Se ridică brusc şi se duse şchiopătând până aproape de mal, de unde privi râul învăluit în întuneric. Le auzea în spate pe Lirael şi tovarăşa ei canină – care prea semăna cu Mogget ca să-i fie simpatică – vorbind în şoaptă, bârfindu-l probabil, şi se ruşină pentru ieşirea de mai devreme.

— E un ţânc răsfăţat! pufni Lirael. Nu era obişnuită cu asemenea apucături. Până acum, de câte ori plecase să exploreze o făcuse după bunul ei plac, iar la Bibliotecă nu se glumea cu disciplina şi fiecare ştia în faţa cui răspunde. Aflase lucruri interesante de la Sam, dar dacă avea de gând să fie un nesuferit… Nu voiam decât să ne organizăm cât de cât! Poate ar fi mai bine s-o luăm noi înainte.

— Nu e în apele lui, îl apără Obraznica. A trecut prin multe primejdii care l-au pus la grea încercare, e rănit şi îi e teamă. O să se simtă mai bine mâine şi-n zilele următoare, ai să vezi.

— Sper, oftă fata. Acum că aflase mai multe despre Nicholas, Capcana Fulgerului şi atacurile Morţilor începuse să înţeleagă cât de mult are nevoie de ajutor, ca întregul Regat de altfel. La urma urmei, e datoria lui să se lupte cu Morţii, doar e Viitorul Abhorsen, adăugă ea. Eu puteam să rămân bine mersi în Gheţar, dar cine să-i ţină piept lui Hedge şi nenorocirilor pe care le aduce, dacă nu el?

— Dacă Abhorsen şi Regele au dreptate în privinţa lui Hedge, nu mai eşti în siguranţă nicăieri, zise Căţeaua. Şi nu doar Prinţul, ci toţi prin ale căror vene curge sângele străbunilor trebuie să vină în apărarea Legământului.

— Obraznico, ce înţeleaptă eşti! suspină Lirael, îmbrăţişând-o. Of, de ce e totul atât de complicat?

— Aşa e viaţa, îi şopti Căţeaua la ureche. Dar somnul face minuni şi mâine-dimineaţă ai să vezi lucrurile într-o altă lumină. O să descoperim privelişti noi şi mirosuri de asemenea…

— Şi cu ce mă ajută asta pe mine? bombăni Lirael, trăgând rucsacul mai aproape ca să-şi culce capul pe el.

În ciuda brizei uşoare, era prea cald să se învelească cu pătura şi umezeala îi dădea de furcă, cu tot cu muştele şi ţânţarii ei. Conform calendarului, vara nu începuse încă în Vechiul Regat, dar vremea nu ţinea mereu seama de socoteala omenească şi nici nu dădea vreun semn de răcorire ori furtună.

Lirael plesni enervată un ţânţar şi se întoarse la auzul paşilor lui Sam, care se apropie timid şi începu să cotrobăie prin desagi, de unde scoase un obiect minuscul şi strălucitor, o broască înaripată bătută cu nestemate.

— Îmi pare rău pentru mai devreme, bâigui el încurcat, întinzându-i broscuţa zburătoare. Uite, asta o să te scape de ţânţari.

Lirael înţelese cum stă treaba îndată ce broscuţa făcu o tumbă înapoi, prinzând cu limba doi ţânţari cu pântecul umflat.

— Foarte ingenios, zise Căţeaua pe jumătate adormită, ridicându-şi capul pentru o clipă din groapa pe care şi-o săpase drept culcuş.

— Am făcut-o pentru mama, le explică Sam cu glas plângăcios. La asta mă pricep eu cel mai bine, să confecţionez tot felul de lucruri…

Lirael încuviinţă din cap cu ochii la broscuţa care făcea ravagii în rândurile insectelor, mişcându-se uşoară ca o mierlă. Aripile ei de bronz zbârnâiau înfundat, ca nişte obloane trase ce fremătau în bătaia vântului.

— Mogget a fost nevoit să o omoare, zise el deodată, cu ochii la focul aproape stins. Vorbesc de iapa mea, Crenguţa. Am extenuat-o, sărmana, şi la un moment dat n-a mai rezistat, iar eu n-am fost în stare să-i curm suferinţa. Mogget… el i-a tăiat beregata, să fim siguri că nu cade pe mâna Morţilor şi să nu le sporim puterile.

— Nu prea aţi avut de ales, din câte îmi dau seama, şopti Lirael. Vreau să spun că… nu exista altă soluţie mai bună.

Sam rămase tăcut, fixând cu privirea câteva pete de

jăratic între tăciunii stinşi. De jur împrejur Ratterlinul susura domol, acompaniat de şuieratul Obraznicei care dormea în apropiere. Lirael era câţiva paşi mai încolo, aşteptând ca Sam să mai zică ceva.

— Ar fi trebuit s-o fac eu, murmură el, dar m-am temut. M-am temut de Moarte. De când mă ştiu mi-e frică de ea.

Lirael nu zise nimic, mai stânjenită ca niciodată. Nimeni nu i se mai destăinuise până acum, darămite despre lucruri atât de personale! Doar era Viitorul Abhorsen, fiul lui Sabriel! Cum să-i fie frică de Moarte?! Era de neimaginat, la fel cum o Clayră s-ar fi temut de Viziune…

— Eşti obosit şi rănit, zise ea în cele din urmă. Ar trebui să te odihneşti, ai să te simţi mai bine mâine-dimineaţă.

Sam se întoarse către ea fără să-şi ridice privirea.

— Ai zis mai devreme că ai păşit şi tu în Moarte, mormăi el. Nu ţi-a fost frică?

— Ba da, mărturisi Lirael. Dar am făcut întocmai cum scrie în carte.

— În carte? tresări Sameth scuturat de un fior rece. În *Cartea Morţilor?*

— Nu, răspunse fata. Nu mai auzise până acum de cartea asta. E vorba de *Cartea Amintirilor şi a Uitării,* care vorbeşte numai despre Moarte, pentru că orice Păstrător al Amintirilor trebuie să treacă Dincolo ca să privească în trecut.

— N-am auzit de ea, zise el, privind către desagi de parcă aveau otravă înăuntru. Eu ar trebui să studiez *Cartea Morţilor,* numai că nu mă pot apropia de ea. Am lăsat-o acasă când am plecat, încuiată în dulap, dar cum-necum s-a luat după mine, cu tot cu banduliera, şi acum nu mai scap de ea… Ironia e că o să am probabil nevoie de amândouă ca să-l salvez pe Nick, ceea ce e total nedrept, pentru ca n-am cerut nicicând să fiu Viitorul Abhorsen!

„Nici eu n-am cerut ca mama să mă abandoneze când aveam cinci ani sau să fiu lipsită de Darul Viziunii”, îşi zise Lirael. Era cam necopt pentru vârsta lui Prinţul ăsta, dar acum era obosit şi rănit, după cum o atenţionase şi Căţeaua, aşa că îl lăsă să-şi verse amarul cu speranţa c-o să-şi revină mâine. Dacă nu, o punea pe Obraznică să-l muşte ca să-i vină mintea la cap,

o metodă care la ea nu dădea greş niciodată.

Aşadar, în loc să-i spună ce gândeşte, Lirael se aplecă şi atinse banduliera care zăcea pe jos lângă el.

— Pot să mă uit la clopoţei? întrebă ea, simţindu-le puterea înainte să-i atingă. Cum se folosesc?

— E totul explicat în *Cartea Morţilor,* zise Sam cu jumătate de gură. Din păcate, nu-i poţi folosi în joacă, ci numai dacă ai într-adevăr nevoie de ajutorul lor. Nu, te rog! Nu-i scoate din săculeţi…

— Promit să fiu atentă, îl linişti Lirael mirată de reacţia lui. Se făcuse alb ca varul şi începuse să tremure. Mai ştiu şi eu câte ceva despre clopoţei, nu sunt chiar atât de diferiţi de fluierele de la naiul meu.

Sam se trase câţiva paşi înapoi, vădit înspăimântat. Dacă-i scăpau din mână sau îi mişca fără să vrea, se puteau trezi amândoi dincolo de pragul Morţii, iar gândul îl umplea de groază. Pe de altă parte, s-ar fi lipsit bucuros de clopoţei dacă ea voia să-l scape de povară.

— Bine, poţi să te uiţi, zise după o scurtă pauză. Dacă vrei tu neapărat…

Lirael încuviinţă din cap fascinată, trecându-şi degetele peste mânerele fine de mahon şi pielea groasă tratată cu ceară de albine. Simţi deodată nevoia să-şi pună banduliera şi să păşească în Moarte, doar ca să încerce clopoţeii. În comparaţie cu ei, fluierele naiului păreau nişte jucării neînsemnate.

Sam o urmărea cum îi atinge şi tremură amintindu-şi apăsarea lor de gheaţă. Baticul îi alunecase de pe cap şi chipul fetei era acum încadrat de şuviţe rebele, iar ochii îi licăreau la lumina tăciunilor aprinşi. Privind-o, îl încercă o senzaţie ciudată, de parcă o mai văzuse undeva, de mult. Era cu neputinţă totuşi, căci el nu fusese niciodată în Gheţar iar ea abia acum plecase în lume pentru prima dată.

— Poţi să-mi arăţi şi *Cartea Morţilor?* îndrăzni Lirael, fără să-şi poată ascunde nerăbdarea.

Sam o fixă neîncrezător, luat pe neaşteptate.

— N-n-nu e de j-joacă cu *Cartea Morţilor,* să ştii, se bâlbâi el. Te poate d-d-distruge dacă nu eşti atentă.

— Mi s-a mai spus, răspunse Lirael. Nu ştiu de ce, dar simt

că trebuie să o citesc.

Sam căzu pe gânduri, socotindu-se ce să facă. Clayrele se înrudeau cu familia regală şi Abhorsen, aşa că Lirael avea dreptul să cerceteze *Cartea Morţilor.* Ca Fiică a Clayrului, era la adăpost pentru moment, mai ales că studiase şi *Cartea Amintirilor şi a Uitării.* Deşi Sameth nu auzise de ea, fetei îi prinsese bine de vreme ce o iniţiase în tainele necromanţiei – cel puţin cât să pătrundă în Moarte fără probleme. În plus, însemnul de pe fruntea ei era neîntinat şi sincer.

— E acolo, zise el scurt, arătându-i desaga cu pricina.

Ezită o clipă, apoi mai făcu câţiva paşi înapoi, apropiindu-se de râu. Îl despărţeau acum vreo zece metri de Lirael şi carte, cu Mogget şi Căţeaua între ei. Se aşeză pe malul apei şi evită să o privească, căci nu voia să dea iar ochii cu manuscrisul blestemat. Broscuţa zburătoare îl urmă credincioasă, înfulecând cu spor ţânţarii din jurul noului culcuş.

În spate, Lirael desfăcea deja şnururile traistei. Urmară pe rând strălucirea blândă a Legământului, păcănitul încuietorilor de pe copertă şi în fine foşnetul paginilor întoarse una câte una. Totul se petrecuse în linişte, fără explozii neaşteptate ori limbi de foc mistuitor.

Sameth răsuflă uşurat, închise ochii şi se lăsă în mrejele somnului. În doar câteva zile vor fi la Casa lui Abhorsen, unde plănuia să mai rămână un timp. Dacă voia, Lirael putea continua fără el.

Şi totuşi conştiinţa nu-i dădea pace. Chiar înainte să adoarmă, o voce lăuntrică îi şopti: „Nicholas e prietenul *tău* şi e de datoria *ta* să te răfuieşti cu necromanţi neaveniţi. În plus, părinţii *tăi* se aşteaptă să ţii piept Duşmanului cu forţă şi curaj”.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI NOUĂ
Podul Înalt

A doua zi Sam se simţea într-adevăr mult mai bine, cel puţin fizic. Vraja lui Lirael făcuse minuni, ajutându-l să-şi recapete puterea în picioare, însă responsabilităţile nu-i dădeau pace şi era vizibil tulburat.

Lirael în schimb era foarte bine dispusă, deşi nu se odihnise deloc. Stătuse până în zori să termine *Cartea Morţilor,* profitând de răcoarea orelor târzii ale nopţii, care se risipise odată cu ivirea soarelui la orizont, chiar înainte să întoarcă ultima pagină.

Uitase deja mare parte din ce citise şi deşi o studiase pagină cu pagină avea senzaţia că ceva îi scapă, că n-a înţeles-o cum trebuie. „Se vede treaba că aşa o carte se citeşte de mai multe ori până o pricepi, de fiecare dată îţi mai dezvăluie ceva“, îşi zise Lirael în sinea ei. Îi ghicise pesemne nepriceperea şi-i arătase doar cât putea ea să priceapă, ridicându-i nenumărate întrebări despre Moarte şi creaturile de Dincolo. În loc s-o lămurească, o încurcase şi mai tare – sau nu ştiuse ea unde să caute răspunsurile. Avea însă convingerea că-şi va aminti tot ce trebuie la nevoie. Acum nu mai ţinea minte decât singurul rând scris pe ultima pagină:

Oare călătorul îşi alege calea, sau calea îl alege pe el?

Cu această întrebare în gând îşi cufundă capul în apa rece să se înviorezе, meditând încă la ea când îşi legă baticul şi-şi aranjă vesta, gata de o nouă zi. N-ar fi vrut să se despartă încă de clopoţei şi *Cartea Morţilor,* dar până la urmă i le dădu lui Sam, care le puse înapoi în desagă după ce-şi termină şi el toaleta de dimineaţă ascuns după nişte tufe sărăcăcioase mai la vale.

În timp ce încărcau corabia nu scoaseră o vorbă despre carte, clopoţei ori mărturisirile lui Sam de noaptea trecută. Lirael ridică ancora şi porniră din nou pe râu, cu vela fluturând în vânt în timp ce ea mânuia cârma uşor. Toată lumea părea mulţumită că nu trebuie să facă conversaţie, mai ales Mogget, care nici măcar nu se trezise, aşa că Sam îl adusese la bord în braţe. Era

prea devreme pentru socializare, oricum.

După o bună bucată de timp Lirael le oferi nişte prăjituri cu scorţişoară, rupând bucăţile mari cât farfuria în bucăţele mai mici. Căţeaua îşi înfulecă porţia dintr-o înghiţitură în timp ce Sam le cântări cu suspiciune:

— Să mă risc să muşc sau molfăi la ea până se-nmoaie? întrebă el, schiţând un zâmbet stingher.

— Se simte mult mai bine, e clar, îşi zise Lirael. Prefera astfel de glume efuziunilor neaşteptate ca cea din noaptea dinainte.

— Poţi să mi-o dai mie dacă n-o vrei, îi propuse Obraznica, fixând cu jind bucata din mâna lui Sameth.

— Nici nu mă gândesc, răspunse el şi muşcă cu poftă din ea, chinuindu-se să mestece. Îi întinse apoi cu gura plină bucata muşcată pe jumătate şi zise: Uite, îţi dau jumătate dacă mă laşi să-ţi văd zgarda.

Nici nu termină bine că Obraznica se şi repezi şi înhăţă plăcinta, odihnindu-şi apoi capul pe piciorul lui.

— De ce vrei să-i vezi zgarda? îl iscodi Lirael.

— Pentru că are nişte însemne pe care nu le-am mai văzut până acum, îi explică Sam, aplecându-se s-o studieze.

De la distanţă părea că însemnele fuseseră încrustate în piele, dar când o atinse observă că nu are deloc consistenţă şi că însemnele se preschimbau într-una, formând un noian fermecat ce semăna cu o cureluşă subţire. Simţea că îi încape toată mâna înăuntru, ba chiar că ar putea aluneca cu totul în micul şiroi magic, deşi nu cunoştea toate însemnele.

Îşi trase braţul încet de la gâtul Obraznicei şi începu s-o scarpine absent după urechi. Părea un animal normal, la fel ca Mogget, doar că amândoi erau creaturi magice cu puteri ascunse. Cât despre zgardă, numai cea de la gâtul motanului era împletită cu o vrajă de încătuşare, să ţină în frâu forţa dinăuntru. Cu Căţeaua era altă poveste, la gâtul ei se afla o mică parte a Legământului, un fel de Piatră de Căpătâi.

— Mmm, ce bine el oftă Căţeaua de plăcere. Scarpină-mă, te rog, şi pe spate!

Sam se conformă şi Obraznica îşi întinse spinarea sub mângâierea lui, savurând fiecare clipă. Lirael îi privea amuzată,

gândindu-se că e prima dată când o vede cu altcineva, pentru că imediat ce apăreau străini Căţeaua dispărea ca prin minune.

— Anumite însemne din zgarda ta îmi sunt cunoscute, îi zise el leneş, scărpinând-o mai departe cu ochii pierduţi în zare la reflexiile soarelui pe apă.

Aveau de înfruntat încă o zi fierbinte şi îşi pierduse pălăria, probabil când se prăvălise pe scările de la moară.

Căţeaua nu reacţionă, mulţumindu-se să se gudure pe lângă el, ghidându-i mâna către şale.

— Doar că… nu-mi dau seama unde le-am mai văzut, continuă Sam, rămânând apoi pe gânduri câteva secunde. Nu le ştia rostul, dar sigur le mai văzuse undeva. Nu în vreun grimoar{1} ori pe Pietrele de Căpătâi, ci pe un obiect ceva mai mic şi mai solid. Sigur nu pe zgarda lui Mogget, zise el, însemnele de-acolo nu seamănă deloc cu astea.

— Îţi munceşti mintea prea mult, mormăi Căţeaua, deşi nu părea supărată. Vezi-ţi mai bine de scărpinat. Poţi să mă faci şi aici, sub bărbie.

— Eşti cam pretenţioasă pentru un animal de companie, nu crezi? o luă Sam la rost, privind către Lirael. Aşa face mereu?

— Poftim? întrebă fata absentă, cu gândul tot la *Cartea Morţilor.*

Se concentră cu greu la întrebarea lui Sam şi pentru o clipă îşi dori să fie înapoi la Bibliotecă, unde nimeni nu vorbea cu ea decât dacă era nevoie.

Sam repetă întrebarea şi Lirael îşi privi tovarăşa cu duioşie, zicând:

— De obicei se alintă şi mai rău. Când nu caută mâncare, cerşeşte dezmierdări, e incorigibilă!

— Păi nu degeaba mi se spune Căţeaua *Obraznică,* zise ea pe un ton preţios, dând din coadă. Te poţi opri din scărpinat acum, Prinţe.

— De ce?

— Pentru că simt miros de om în apropiere, imediat după prima cotitură.

Sam şi Lirael priviră în direcţia cu pricina fără să vadă nimic suspect. Nu se zărea niciun vas pe râul care cotea domol în faţă, strunit de malurile stâncoase ale căror vârfuri rozalii

blocau vederea în depărtare.

— Aud şi un şuierat, mai zise Căţeaua, cu labele din faţă pe parapetul de la prora şi urechile ciulite.

— Ca la o cascadă? întrebă Lirael îngrijorată, căci chiar dacă avea încredere în *Călăuzitoare,* n-o vedea bine înfruntând cascade – ca orice altă barcă, de altfel.

Sam se ridică într-o mână şi îşi miji ochii în zare, dar nu desluşi nimic. Dacă era ceva, se ascundea după cotitură. Privi spre stâncile înalte de la mal, observând că râul se îngusta din ce în ce mai mult, ajungând acum la doar câteva sute de metri în lăţime.

— E OK, zise el, corectându-se când Lirael făcu ochii mari la auzul unei asemenea expresii, tipice pentru Ancelstierre: Vreau să spun că... nu e nicio primejdie, ajungem la Defileul Podului Înalt. Râul se îngustează şi apele sunt ceva mai repezi, dar se poate trece destul de uşor cu barca. În plus, din cauza secetei nici nu e aşa de adânc, deci n-ar trebui să fie probleme.

— Aaa, da-da, Podul Înalt, răsuflă Lirael uşurată. Citise despre el, ba chiar văzuse şi o gravură în culori. O să trecem pe sub oraş, nu?

Sam încuviinţă, pierdut în propriile-i gânduri. Fusese acolo o singură dată cu părinţii, acum mai bine de zece ani, doar că nu veniseră pe Ratterlin. Îşi amintea că Touchstone îi arătase bărcile de patrulă de pe cursul superior şi din bazinul de dincolo de Podul Înalt, unde râul se lăţea din nou. Datorită lor piraţii erau ţinuţi departe şi orice vas comercial care intra în zonă trebuia să plătească taxe. Probabil că Ellimere îi instruise deja pe străjeri să-l „escorteze” la ţărm dacă dau de el şi să-l trimită înapoi la Belisaere.

„Aşa măcar mă pun la adăpost”, îşi zise, şi chiar dacă încăpea pe mâna soră-sii, cel puţin nu mai trebuia să ia hotărâri. Asta însă nu-l scăpa de înfruntarea cu ofiţerii de la pază, plus că ar fi întârziat salvarea lui Nicholas. Cât despre Lirael, era convins că-şi va vedea de drum şi fără el.

— Trecem sau nu pe sub oraş?

— Ce? bâigui Sam, cu mintea la ce îl aştepta. A, da, da, trecem pe dedesubt. Cred că ar fi mai bine să mă acopăr cu o pătură sau ceva până ajungem mai aproape.

— De ce? ziseră Lirael şi Căţeaua într-un glas.

— Pentru că a fugit de-acasă, de-aia, îl pârî Mogget cu un căscat prelung, venind spre ei şi înălţându-se pe picioarele din spate ca să privească în faţă. A plecat fără să anunţe şi a lăsat-o pe soră-sa cu ochii în soare, pentru că nu mai are cine să facă pe Prostul Recoltei la Festivalul din Belisaere.

— Pasărea Zorilor, îl corectă Sameth ruşinat, vârându-se în gaura de scurgere a corăbiei.

— Când ai zis că ai plecat din Belisaere să-l cauţi pe Nicholas am crezut că te-au trimis părinţii! sări Lirael contrariată, pe-acelaşi ton cu care deseori o dojenea şi pe Obraznică. La fel cum m-au trimis pe mine Clayrele… Şi vrei să zici că nici măcar nu ştiu ce ai de gând?

— Păi… nu prea, mormăi Sam uşor încurcat. Deşi tata s-ar putea să fi ghicit că mă întâlnesc cu Nick. Asta dacă au aflat că am plecat… Totul depinde de unde sunt exact în Ancelstierre, dar o să le explic întreaga situaţie când trimitem şoimii-mesager. Problema e că Ellimere le-a ordonat probabil ofiţerilor din Gardă şi oamenilor legii să mă trimită înapoi la Belisaere dacă mă prind.

— Minunat! oftă Lirael. Tocmai când mă liniştisem şi eu, crezând că o să-mi fii de ajutor! Mi-am zis că dacă eşti Prinţ, o să…

— Dar tot pot să fiu de folos! o întrerupse Sam tocmai când corabia începu să cotească şi Căţeaua scoase un lătrat scurt de avertizare.

Dinaintea lor apăru deodată o barcă de patrulă legată de o geamandură taman în mijlocul râului, o galeră lungă şi subţire cu treizeci şi două de vâsle şi catargul pătrat. Îndată ce *Călăuzitoarea* apăru la orizont, un marinar ridică ancora grăbit, timp în care ceilalţi înălţară vela roşie cu turnul auriu al Gărzii Regale strălucind în mijloc.

Sam se cuibări în ascunziş, cu pătura trasă peste cap. Foindu-se într-una ca să se-aşeze mai comod simţi deodată ceva moale pe obraz şi tresări scârbit, crezând că e un şobolan. Abia în clipa următoare băgă de seamă că era Mogget, care se strecurase după el în canalul de scurgere.

— M-am gândit că n-ar fi tocmai înţelept ca un motan

aristocrat aşa ca mine să fie văzut în compania unui câine arogant şi necioplit, îi şopti el în ureche. Mă întreb dacă paznicii o să facă şmecheria aia cu înţepatul, ca la vasele de contrabandă.

— Ce şmecherie? Despre ce vorbeşti? îl întrebă Sameth în şoaptă, deşi se temea să afle răspunsul.

— E o schemă veche de când lumea, folosită mai ales la carele cu fân: înţeapă peste tot cu săbiile, să se asigure că nu-i nimic – sau nimeni – înăuntru, îi explică Mogget calm. Te superi dacă mă vâr după braţul tău?

— N-au cum să facă aşa ceva, doar e corabia Clayrelor! zise Sam, îmbărbătându-se.

— Crezi? S-ar putea să ai dreptate, deşi Lirael nu prea arată a Clayră… Până şi tu ai bănuit-o că a furat corabia.

— Ia mai tăceţi acolo jos! mârâi Căţeaua la cealaltă ureche a lui Sam, aşezându-se lângă ei pe pătură. Se roti încă o dată când Lirael veni s-o învelească, având grijă să pară că sunt bagaje sub cuvertură.

Trecură aşa zece minute, timp în care Mogget aţipi din nou şi Căţeaua se aşeză comod pe spinarea lui Sam. În bezna de sub pătură Sam descoperi o sumedenie de sunete noi: scârţâitul scândurilor cu muchii suprapuse, clipocitul apei la prora, catargul care zbârnâia uşor în bătaia vântului şi clămpănitul tangonului rotindu-se înainte ca barca să oprească.

Auzi apoi zgomotul vâslelor lovind apa cu putere, mişcându-se la unison după cadenţa cântecului: „Cu voinţă şi putere, tragem la vâsle şi la galere! Cu voinţă şi răbdare, ramele sus şi tragem tare”!

Urmă un strigăt asurzitor atât de aproape de ascunzătoarea lor încât Sam fu cât pe ce să se dea de gol.

— Cine sunteţi şi încotro vă îndreptaţi?

— Numele corăbiei e *Călăuzitoarea* şi aparţine Clayrelor, răspunse Lirael, dar vocea i se pierdu în vuietul râului. Repetă răspunsul mai tare, surprinsă de puterea proprie-i voci: Aceasta-i *Călăuzitoarea,* corabia Clayrelor, şi ne îndreptăm spre Oyrre.

— A, da-da, ştiu de *Călăuzitoare,* veni replica ceva mai relaxată acum. Şi se vede treaba că te pricepi s-o mânuieşti, domniţă, aşa că poţi să treci liniştită. Te opreşti cumva şi în

oraş?

— Nu, zise Lirael. Am de rezolvat o treabă urgentă pentru Clayre.

— Desigur, desigur, răspunse comandorul dând din cap înţelegător de pe puntea galerei, la vreo cincisprezece metri de corabie. Aud că ne paşte o mare primejdie. Nu zăbovi prea mult la mal, am înţeles că e plin de creaturi deşteptate din Moarte. Se pare că ne-ntoarcem la vremurile de odinioară, înainte de întoarcerea Regelui...

— Promit să fiu atentă, îi strigă Lirael. Mulţumesc pentru sfaturi, căpitane. Pot să trec?

— Sigur că da, doar eşti de-a noastră, răspunse paznicul, făcând un semn cu mâna.

Îndată vâslele se puseră iar în mişcare, mânate de braţe încordate. Timonierul, o femeie, roti cârma şi vasul se depărtă alene, tăind curenţii cu prora-i ascuţită. Lirael zări ceva strălucind sub apă şi, când privi mai atent, observă că era o ramă lungă de oţel cu care patrula scufunda vasele care nu opreau la semnal.

Când trecu pe lângă ei unul din paznici o fixă cu privirea şi Lirael îi văzu mâna încordată pe coarda arcului. Ceilalţi însă nici nu se uitară la ea şi-n clipa următoare bărbatul îi întorsese şi el spatele. Pentru o clipă avu impresia că simte mirosul metalic al Morţii şi privi către Căţea, care se uita la acelaşi ofiţer cu blana zburlită pe spinare.

Sub pătură, Sam asculta clipocitul ritmic al vâslelor în timp ce galera se îndepărta, ducând cu ea şi vocea cârmaciului.

— Au plecat? întrebă el când se făcu linişte.

— Da, zise Lirael în şoaptă. Dar nu ieşi încă, să nu te vadă cumva. Nu sunt chiar atât de departe şi o să trecem imediat pe lângă Podul Înalt. Unul din ei mi s-a părut cam suspect şi când s-a uitat la mine am simţit un iz uşor de Magie Liberă. Dacă era vrăjit, sau nici măcar nu era om?

— Imposibil, o linişti Sam. Râul e prea puternic, n-ar fi rezistat.

— Spre deosebire de Morţi, nu toate creaturile de Magie Liberă se feresc de apele curgătoare, doar cele cu un dram de minte şi bun-simţ, îi informă Mogget.

— Motanul spune adevărul, Prinţe Sameth, confirmă Obraznica. Apa curgătoare nu e o ameninţare pentru cei din Al Treilea Neam sau pentru creaturile care se trag din cei Nouă. Nu m-aş fi gândit că bântuie prin astfel de locuri, dar le-am simţit şi eu miasma în patrulă. Bărbatul ăla era o creatură necurată, însă din fericire nu a avut curaj să se dezvăluie de faţă cu atâta lume. Trebuie să fim cu ochii-n patru...

Sam oftă şi rezistă cu greu tentaţiei de a da pătura la o parte, măcar câţiva centimetri. Nu e uşor să stai degeaba în întuneric când primejdiile te pândesc la tot pasul. De altfel, nu văzuse niciodată Podul Înalt de pe apă şi auzise că e o priveliştea de neuitat, printre cele mai spectaculoase din Regat.

Lirael părea să fie de aceeaşi părere, admirând peisajul cu gura căscată şi lăsând-o pe *Călăuzitoare* să se descurce singură cu iuţeala crescândă a curenţilor.

Podul Înalt fusese iniţial un bloc enorm de piatră sprijinit de stâncile ce mărgineau defileul. Dedesubt, la o distanţă de aproximativ o sută cincizeci de metri, trecea Ratterlinul cu apele lui învolburate. De-a lungul secolelor, oamenii ridicaseră tot felul de construcţii pe marele pod de piatră, contribuind astfel la măreţia peisajului. Prima fusese un castel, refugiu sigur în caz de primejdie datorită apelor repezi de dedesubt. Ca să ajungă la zidurile lui, Morţii ar fi trebuit să înfrunte furia râului.

Acest castel fusese un adăpost de bază pe timpul Interimatului, când multe din pietrele de Legământ erau destrămate şi aşezările din jurul lor distruse, căzând pe mâna Morţilor şi acoliţilor acestora. În doar câţiva ani împrejurul lui răsăriseră case, hanuri, hambare, mori, fierării, ateliere meşteşugăreşti, grajduri, cârciumi şi tot soiul de alte asemenea clădiri, multe săpate direct în piatră, căci stânca era groasă de vreo sută de metri, cu o lăţime de mai bine de un kilometru jumate. Cât despre lungime, distanţa dintre cele două maluri nu era foarte mare şi Ayward Blackhair, unul din cei mai iscusiţi arcaşi din Regat, putea trimite o săgeată pe ţărmul celălalt dintr-o singură încercare.

Lirael privea uluită această metropolă suspendată când auzi un strigăt de femeie dinspre statuia de la prora. Cârma i se smuci din mână, rotindu-se cu repeziciune către stânga. Ca la

un semn, tangonul se învârti la fel de brusc, strunind barca spre dreapta, înclinată la tribord. Era cât pe ce să se scufunde, cu puntea scăldată de apa înspumată.

Sam se trezi strivit de balustradă, cu Mogget, Căţeaua şi încă ceva peste el. În secunda următoare un val imens îl udă din cap până-n picioare, cu tot cu animale şi ce mai trona deasupra lui pe pătură.

Reuşi să-şi elibereze mâinile şi să se prindă de parapet, efort zădărnicit de apele care îl biciuiau necruţătoare. Abia atunci băgă de seamă că sunt pe cale să se răstoarne şi-n timp ce se căznea să-i dea jos de pe el pe Mogget şi Obraznică, strigă disperat:

— Lirael! Lirael! Ce se întâmplă?

CAPITOLUL PATRUZECI
Pe sub pod

Lirael nu-i răspunse, concentrându-şi toate eforturile să se suie înapoi în barcă. Braţul o agăţase de umăr şi-o aruncase peste bord înainte să-şi dea seama ce se întâmplă. Din fericire izbutise să se prindă de balustradă şi se ţinea strâns în timp ce *Călăuzitoarea* se înclina tot mai mult, tronând deasupra ei atât de ameninţătoare încât fata era convinsă că se va răsturna peste ea.

Apoi, la fel de iute cum se aplecase, barca se îndreptă trosnind şi smucitura o aruncă pe Lirael înapoi pe punte taman peste mormanul format din Sam, Căţeaua ei şi Mogget, învălmăşiţi de ape laolaltă cu alte obiecte mutate de la locul lor.

În clipa următoare barca trecea deja pe sub Pod, lăsând soarele în urmă şi pătrunzând în întunecimea răcoroasă de dedesubt.

— Ce naiba s-a-ntâmplat? gemu Sam când se văzu scăpat de pătură.

Lirael era din nou la cârmă, udă până la piele şi cu mâna pe un băţ care ieşea de la pupa.

— La început am crezut că a înnebunit barca, zise Lirael, dar apoi am văzut asta.

Sam se târî spre ea, cu pătura încă agăţată de picior. Nu era foarte întuneric sub Podul Înalt, pentru că razele soarelui pătrundeau din partea cealaltă, însă era o lumină ciudată, de parcă soarele era filtrat printr-o perdea de ceaţă şi vapori lăptoşi. Căţeaua veni şi ea să se uite, în timp ce Mogget îi privi sfidător şi şlepăi alene către prora, unde se instală comod şi-şi începu lungul ritual de curăţire.

Căţeaua văzu înaintea lui Sam ţăruşul din mâna lui Lirael şi scoase un mârâit îngrijorat. Scândura de la tribord era găurită în dreapta, sub copastie, chiar unde stătuse înainte să fie aruncată peste bord şi fata ţinea acum în mână săgeata care făcuse gaura, vopsită în alb şi cu pene de corb în coadă.

— Mai era puţin şi te nimerea pe tine! exclamă Sam, pipăind gaura cu trei degete.

— Dacă nu era *Călăuzitoarea…* oftă Lirael, mângâind cârma uşor. Uite ce a păţit, sărmana!

— Te-ar fi luat din plin, chiar şi cu armură, zise Sam îngrijorat. Cine a tras, nu s-a jucat, a căutat să te nimerească. Totuşi, nu-mi pare mână de om, e mult prea precisă lovitura.

— Probabil vor încerca din nou pe partea cealaltă, sau poate mai repede, zise Lirael privind cu teamă peretele de piatră de deasupra. Ştii cumva dacă podul are deschizături pe undeva?

— Habar n-am, bâigui Sam, privind şi el în sus la piatra îngălbenită.

Erau totuşi la vreo două sute de metri dedesubt şi lumina era difuză, aşa că puteau fi o sumedenie de găuri pe care să nu le vadă.

— Nici eu nu văd nimic, Stăpână, zise Căţeaua printre dinţi, cu capul pe spate. Dar la curenţii ăştia, o să trecem dincolo în câteva minute.

— Nu ştii să faci o vrajă de pavăză împotriva săgeţilor? întrebă Sam.

Curenţii îi purtau cu repeziciune către arcada scăldată în soare de cealaltă parte a podului şi nu mai era mult până să iasă la lumină.

— Nu, răspunse Lirael încordată. Ar fi trebuit, dar nu prea mă duceam la orele de lupte…

— Bine, atunci ce zici dacă facem schimb de locuri? sugeră Sameth. Stau eu la cârmă sub o vrajă de protecţie, şi tu îţi pregăteşti arcul să ripostezi, dacă e cazul. Mogget, tu ai cea mai bună vedere, fii cu ochii-n patru şi ajut-o pe Lirael.

— Poate să facă asta şi Căţeaua Neruşinată sau care i-o fi numele, bolborosi Mogget de la prora. Eu unul am de gând să îmi continui somnul.

— Şi dacă nu ţine vraja? Ai deja o rană la picior… începu Lirael.

— O să ţină, o asigură Sam, venind spre ea şi obligând-o să se dea la o parte. Am exersat cu oamenii din Gardă în fiecare zi. Numai săgeţile vrăjite o pot destrăma.

— Şi dacă au săgeţi vrăjite? zise Lirael în timp ce lega de capetele arcului o bucată de sfoară uscată dintr-un pachet de

sfori unse cu ceară.

Săgeata albă cu pene de corb nu adusese niciun iz de Magie Liberă, dar asta nu însemna că următoarea nu va fi aşa.

— Chiar dacă e vrăjită, ar trebui să fie mai puternică decât pavăza mea, îi explică Sameth încrezător, deşi în sinea lui nu era deloc la fel de sigur.

Făcuse de nenumărate ori astfel de farmece de apărare, dar niciodată nu fusese în primejdie. Îl învăţase Touchstone pe când avea doar şase ani, folosind săgeţi de jucărie cu vârful învelit în zdrenţe din pijamale vechi. Când mai crescuse, exersaseră cu săgeţi boante, dar nu încercase niciodată cu săgeţi adevărate de război şi nu ştia dacă pavăza îl va ocroti de data asta, mai ales că astfel de săgeţi străpungeau cu uşurinţă platoşele de oţel.

Sam se aşeză la cârmă, cu faţa către pupa şi începu să pătrundă încetişor în Legământ, ca să adune însemnele de trebuinţă. De obicei le desena cu ajutorul săbiei, dar învăţase să le facă şi cu mâna, aşa că totul decurse normal.

Lirael îl urmărea mişcându-şi braţele cu repeziciune, descriind în aer însemne lucitoare şi nemişcate dincolo de semicercul pe care-l contura cu vârfurile degetelor. Nu se pricepea el la toate, dar de data asta chiar părea că ştie ce face, ca un adevărat Mag al Legământului. „Şi chiar dacă-i e frică de Moarte şi de slujitorii ei, măcar nu e un papă-lapte“, îşi zise fata. Cu toate astea, gândul că numai vraja lui îi apăra de săgeţile potrivnice o neliniştea. O trecu deodată un fior rece de spaimă. Dacă n-ar fi fost *Călăuzitoarea,* acum era ori moartă, ori gata să-şi dea suflarea în canalul de scurgere.

Simţi că i se face rău şi se concentră să fixeze săgeata în arc, cu intenţia să nu îi dea urmăritorului a doua şansă, indiferent despre cine era vorba.

Între timp Sam terminase de adunat însemnele, rămânând cuibărit la prora cu mâinile încă în mişcare. Cercul era complet şi strălucea deasupra şi în spatele lui, în timp ce din degete îi izvorau alte şi alte simboluri care se alăturau strălucitoare celorlalte.

— Nu pot să mă opresc acum, îi zise el, respirând anevoie. Sunt un pic în urmă, dar termin îndată, aşa că fii pregătită!

Nici nu termină bine că soarele îi şi învălui de partea cealaltă a podului şi Sam se ghemui şi mai tare, să nu cumva să dea de bănuit.

În genunchi lângă catarg, Lirael privi în sus, orbită pe moment de razele strălucitoare. Urmăritorul trase exact în acea secundă, o lovitură bine ţintită şi precisă. Fata încercă să-l avertizeze pe Sameth, dar nu deschise gura bine că săgeata împănată se şi izbi în pavăza fermecată şi se făcu nevăzută.

— Grăbeşte-te! îi strigă Sam cu glasul pierit şi chipul încleştat, semn că se chinuia să ţină vraja trainică.

Lirael încercă să-l ia în vizor pe atacator, dar erau foarte multe ferestre şi deschizături deasupra, fie direct pe Pod, fie în clădirile construite pe el, plus că erau oameni la geamuri, pe balcoane, sprijiniţi de balustrade ori legănându-se pe platforme prinse cu funie de pereţii tencuiţi. Era aproape imposibil să-l găsească.

Căţeaua veni aproape, îşi ridică privirea şi începu să urle prelung, un lătrat gutural pe care Lirael nu-l mai auzise până acum. Urletul răsună peste întinderea râului până dincolo de maluri, învăluind întreg oraşul, de parcă mai multe cete de lupi îl înconjuraseră din toate părţile.

Oamenii încremeniră ca la un semn, privind speriaţi de jur împrejur, mai puţin faţa din dreptul unei ferestre cam la jumătatea distanţei de la pod în sus. Lirael îl zări deschizând obloanele larg, cu arcul încă în mână.

Trase de coardă şi ţinti, însă din cauza brizei săgeata se izbi în zidul de deasupra geamului. Pregăti îndată alta în timp ce necunoscutul ieşi cu totul pe fereastră, ţinându-şi echilibrul anevoie pe pervazul îngust.

Obraznica îşi luă avânt şi urlă din nou. Auzind-o, atacatorul îşi duse mâinile la urechi şi scăpă arcul în râu. Sunetul îl subjugase în aşa măsură încât străinul începu să-şi mişte picioarele necontrolat, rotindu-le ameţitor deasupra hăului. Încerca în zadar să se arunce înapoi în cameră, corpul nu-l mai asculta de la mijloc în jos. În clipa următoare căzu în gol, prăbuşindu-se în apă două sute de metri mai jos, la fel ca arcul mai devreme. Chiar şi în aer, picioarele i se mişcau în continuare şi nu-şi scosese degetele din urechi.

Urletul încetă când trupul dispăru în adâncuri, iar Sam şi Lirael tresăriră amândoi când îl simţiră dându-şi duhul. Priviră în tăcere undele formate în urma căzăturii, înghiţite în cele din urmă de dâra înspumată a corăbiei.

— Ce i-ai făcut? întrebă Lirael, punând arcul deoparte cu grijă.

Nu mai văzuse şi nici nu mai simţise pe cineva murind până acum. Asistase doar la ceremoniile de Rămas-Bun, unde adevărul morţii era învăluit în tradiţii şi parade fastuoase.

— L-am făcut să meargă, mârâi Obraznica aşezându-se în fund cu părul încă ridicat pe spate. Te-ar fi omorât dacă nu-i veneam de hac…

Lirael dădu din cap şi o îmbrăţişă scurt, în timp ce Sam le urmărea cu un aer obosit. Urletul fusese Magie Liberă pură, fără strop de Legământ în el, dar Căţeaua părea prietenoasă şi mai ales devotată lui Lirael. Totuşi, nu trebuia să uite că putea fi periculoasă dacă voia. Simţise ceva familiar în urletul ei, o senzaţie pe care n-o putea desluşi clar.

Cu Mogget cel puţin ştia cum stă treaba. Era o creatură de Magie Liberă, strunită de zgarda fermecată de la gât. Căţeaua pe de altă parte părea să fie plămădită din două tipuri de magie, un caz cu totul special şi unic în felul său. Pentru a nu ştiu câta oară, îşi dorea s-o aibă alături pe Sabriel. Ea cu siguranţă ar fi ştiut ce-i cu Obraznica.

— Ar trebui să ne schimbăm la loc, sugeră Lirael grăbită. Mai vine o barcă de patrulă din faţă.

Sam se ghemui din nou faţă în faţă cu Căţeaua, care rânji la el cu dinţi ascuţiţi şi albi. Se forţă să-i răspundă şi el cu un zâmbet, amintindu-şi de sfaturile din copilărie: să nu laşi niciodată câinii să simtă că ţi-e teamă…

— Aaah, ce de apă e aici! se văietă el, cuibărindu-se înapoi în canal şi trăgând spre el pătura îmbibată şi ea de apă. Trebuia scursă în tunel…

Tocmai se pregătea să-şi tragă pătura peste cap când îl zări pe Mogget la pupa, prins în tabieturile lui de primenire.

— Mogget! îi strigă. Ar trebui să te ascunzi şi tu!

Mogget privi cu subînţeles apa în care Sam îşi cufundase picioarele şi-şi scoase limba rozalie, răspunzând:

— Nu cred, e mult prea umed pentru mine. Ce folos să mă ascund? La cum a urlat doamna Căţea, fii sigur că ne vor controla. Sper cel puţin că nu şi-au dat seama ce a fost. Poţi, aşadar, să nu te mai ascunzi, n-are niciun rost.

Sam se ridică bombănind.

— Şi de ce ai aşteptat până acum să-mi spui? pufni el şi începu să scoată apa cu o cană de tablă.

— Ar fi bine dacă am putea să trecem fără să ne oprească, zise Căţeaua, adulmecând aerul. Tare mă tem că-n barca asta o să fie mai mulţi duşmani deghizaţi în ofiţeri de pază.

— Am avea mai mult loc de manevre mai sus, zise Lirael, dar nu ştiu dacă e suficient să evităm patrula.

Principalul port al oraşului se afla pe malul estic, dominat de douăsprezece pontoane mai mari sau mai mici ticsite de vase comerciale ale căror catarge arătau ca o pădure de stâlpi golaşi. În spatele lor era un chei săpat chiar în stânca defileului, o terasă lungă de unde mărfurile erau încărcate în bărci sau transportate cu platforma în oraş. Dincolo de chei se vedeau nişte trepte abrupte de piatră care urcau spre clădirile de deasupra printre cablurile macaralelor încărcate de cutii şi cufere, butoaie şi baloţi.

Malul dinspre soare-apune era însă liber, cu excepţia câtorva vase comerciale în faţă şi a bărcii de patrulă care se pregătea deja să arunce ancora. Dacă reuşeau să treacă de ei fără să atragă atenţia, îşi puteau continua drumul fără alte întreruperi.

— Au pe puţin douăzeci de arcaşi, zise Sam cu voce tremurândă. Chiar crezi că am putea trece fără să ne oprească?

— Depinde cât de mulţi sunt în slujba Duşmanului, zise Lirael, întinzând vela ca să prindă viteză. Dacă sunt oameni cumsecade, n-o să tragă în Prinţul Regatului şi într-o Clayră, nu?

— Eu zic că merită să încercăm, bâigui Sam, neştiind ce altceva să propună. Dacă paznicii nu erau pervertiţi, în cel mai rău caz va fi trimis înapoi la Belisaere. Altminteri, era mai înţelept să stea cât mai departe de ei. Şi dacă se potoleşte vântul?

— O să-l iuţim cu un fluierat, zise Lirael. Te pricepi la vrăji din astea?

— Nu atât cât şi-ar dori mama, murmură Sameth. Pentru vrăjile de schimbare a vremii trebuia să fluieri însemnele magice, iar el nu prea ştia să fluiere. Dar cred că vântul l-aş putea însufleţi.

— Nu ştiu zău ce-ar zice maică-ta de planul vostru, că tot ai adus vorba de ea, interveni Mogget cu ochii la vasul de patrulă care tocmai îşi ridica vela probabil ca să-i intercepteze. Lirael nu seamănă a Clayră, iar tu, Sameth, arăţi ca o sperietoare şi nu te-ar crede nimeni că eşti Prinţ. Cât despre comandant, s-ar putea să n-o mai recunoască pe *Călăuzitoare* de data asta şi chiar dacă *toţi* paznicii au spiritul curat, o să ne bombardeze cu săgeţi dacă nu oprim la comandă. Eu unul n-am de gând să mă las străpuns.

— Ce altă soluţie avem? întrebă Sam. Să fie numai doi sau trei în slujba Duşmanului, tot au să ne atace. Dacă izbutim să înteţim vântul niţel, cu puţin noroc ne-am putea feri din calea săgeţilor.

— Fă cum vrei, pufni Mogget. E apă peste tot, afară-i rece şi barca e ciuruită. Ce s-ar mai putea întâmpla? Încă o rundă de distracţii pe râu!

Sam şi Lirael îşi aruncară o privire scurtă şi fata trase adânc aer în piept. Zeci de însemne magice îi invadară dintr-odată gândurile, învăluindu-i în cercuri jucăuşe plămânii şi gâtlejul. Începu apoi să fluiere încetişor, dând drumul sunetelor clare spre văzduh.

În urma lor râul se întunecă brusc şi valuri înspumate se ridicară spre corabie, care le aştepta cu pânza pregătită. După câteva secunde se porni şi vântul, umflând vela nerăbdătoare şi împingând barca la vale cu viteză, acompaniat de şuieratul tachelajului. Mogget scoase un miorlăit ascuţit şi sări iute de pe parapet cu o secundă înainte ca o pulbere deasă de stropi să măture pupa dintr-un capăt în celălalt.

Lirael încă mai fluiera şi Sam i se alătură, reuşind împreună să menţină vântul în vela *Călăuzitoarei* şi departe de vasul de patrulă, al cărui catarg rămase nemişcat în tot acest timp.

Chiar fără ajutorul vântului galera avea vâslaşi rapizi şi încercaţi, care se adaptară cât ai clipi cadenţei sporite a

timonierului. Încercau să taie calea intruşilor, învolburând apa cu vâslele lor iuţi şi rama de oţel ce strălucea în soare.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI UNU
Magie Liberă şi carne de mistreţ

— Curând o să intrăm în raza lor de acţiune, avertiză Mogget morocănos, cu ochii când la galera care se apropia, când la ţărmul dinspre vest. Presimt că va trebui să înotăm până la mal, dacă vrem să scăpăm cu viaţă.

Lirael se uită la Sam îngrijorată, dar nu zise nimic către motan. În ciuda vântului vrăjit şi a vitezei cu care alunecau pe apă, galera înainta cu repeziciune şi, pe măsură ce se apropiau de mal, râul scădea şi barca devenea din ce în ce mai greu de manevrat.

— Poate ar fi mai bine să ne încercăm norocul şi să vedem câţi paznici s-au dat cu Duşmanul, propuse Sam, amintindu-şi cu regret de incidentul cu oamenii legii. Nu vreau să creadă că facem contrabandă şi n-am de gând să omor pe nimeni. O să le spun cine sunt şi-atunci te vor lăsa să treci, şi poate am noroc şi nu mă arestează, dacă Ellimere n-a apucat să-i avertizeze…

— Nu ştiu ce să zic, începu Lirael.

Încă nu era totul pierdut, încă mai aveau o şansă de scăpare. Nu apucă să-şi termine ideea, căci Obraznica interveni prompt:

— În niciun caz! Sunt cel puţin trei sau patru creaturi la bordul vasului! Nu putem să ne oprim acum!

— Eu nu miros nimic suspect, zise Mogget, tresărind nervos când stropii furioşi scăldară iar barca la pupa. Dar sigur că nu am nasul tău… Iar dacă mă uit mai bine la cei şase arcaşi care se pregătesc să tragă, înclin să-ţi dau dreptate.

Mogget nu minţise. Galera se apropiase îndeajuns cât să le taie calea, iar cei şase arcaşi stăteau nemişcaţi pe punte cu săgeţile pregătite. După feţele lor Sam înţelese că sunt gata să tragă întâi şi-apoi să-i ia la întrebări.

— Crezi că arcaşii sunt curaţi? strigă Sam către Căţea.

— Nu-mi dau seama, zise Obraznica cu botul în vânt. Cred că da, în mare parte. Căpitanul însă – bărbatul cu pană la pălărie – nu e ceea ce pare. Are înfăţişare omenească, dar e o creatură de Magie Liberă plămădită din carne de porc. Ştiu sigur după

miros.

— Să le-arătăm atunci cu cine au de-a face! zise Sam însufleţit. Ar fi trebuit să iau cu mine un scut cu blazonul regal sau ceva asemănător. N-ar îndrăzni să ne atace dac-ar vedea însemnul Regelui, indiferent ce le porunceşte căpitanul!

— Sigur că nu, îl aprobă Lirael, străfulgerată de-o idee. De ce nu foloseşti ăsta în loc? zise ea şi dădu drumul cârmei, îndreptându-se către cufărul de la prora.

— Ce anume? strigă Sam, apucând temător cârma rămasă nesupravegheată. Nu ştiu ce trebuie să fac, n-am mai condus nicio corabie până acum!

— Nu-ţi face griji, ştie ea ce are de făcut, răspunse Lirael de lângă cufărul masiv.

Deşi era la doar trei metri jumate mai încolo, ajunse cu greu la el, căci galera îi încolţise şi-i împingea spre ţărm, iar *Călăuzitoarea* se sălta în aer şi lovea iar apa la fiecare doi, trei metri, smucind-o cu putere.

— Eşti sigură că ştii ce faci? strigă Sam iarăşi cu mâna încleştată pe cârmă, convins că numai forţa lui ţine barca departe de mal.

Curios să vadă ce se întâmplă, îşi trase mâna de pe cârmă o secundă, gata s-o prindă iarăşi în clipa următoare. *Călăuzitoarea* îşi menţinu însă direcţia şi Sam răsuflă uşurat, mai să se înece când zări ploaia de săgeţi care se îndreptau spre ei.

— Sunt încă prea departe să te-ajungă, îl linişti Căţeaua, cântărind săgeţile cu o privire de cunoscător.

Într-adevăr, după câteva clipe acestea străpunseră apa la mai bine de cincizeci de metri distanţă.

— Dar o vor face în curând, interveni Mogget, ţopăind printre bălţi în căutarea unui cotlon mai uscat.

Poposi în sfârşit aproape de cârmă tocmai când barca se smuci uşor – fără vreo intervenţie din partea lui Sam – şi un val scurt mătură prora, udându-l pe spinare.

— Eşti o nesuferită! şuieră el în timp ce apa îi spăla labele, alunecând pe punte. Galera pare mai uscată, aşa că eu propun să ne predăm… Cine zice că trebuie să ne luăm după nasul dumneaei?

— Dar tu nu vezi că trag în noi? se răsti Sam la el, fără să fie sigur dacă motanul vorbeşte serios sau a glumit.

— Mai sunt alţi doi în afară de căpitan – creaturi de Magie Liberă, zise Obraznica printre dinţi, trăgând de zor aer pe nas.

Sam băgă de seamă că se făcea din ce în ce mai mare şi mai ameninţătoare, pregătindu-se de luptă fără să ţină seama că Lirael avea cu totul alte planuri.

— L-am găsit! exclamă fata când un nou rând de săgeţi ţâşniră către ei, dispărând în apă la doar un metru şi ceva distanţă. Dacă se întindea, Sam ar fi putut să atingă una.

— Ce? strigă el, dar nu mai aşteptă răspunsul, alunecând degrabă în curgerea Legământului să adune însemnele pentru o vrajă de apărare, deşi nu era sigur că va rezista împotriva a şase arcaşi laolaltă, mai ales că era şi slăbit.

Lirael scoase din cufăr o bucată de pânză neagră pe care o ridică în bătaia vântului, dezvăluind steaua argintie care strălucea în mijloc. Fu cât pe ce să-i scape din mână, dar o adună iute la piept şi se târî înapoi la cârmă.

— Steagul *Călăuzitoarei,* veni răspunsul în cele din urmă.

Trase grăbită parâma şi începu să desfacă şurubul bridei ca să prindă steagul de ea. Îl pun sus imediat, adăugă cu sufletul la gură.

— Nu mai e timp! strigă Sam cu ochii la arcaşii care se pregăteau să tragă din nou. Ţine-l în sus cu mâna!

Lirael îşi văzu însă de treabă mai departe, fixând steagul la ambele capete cu gesturi parcă dinadins încete. Sam tocmai se pregătea să vină să i-l smulgă din mână când fata isprăvi în sfârşit şi începu să tragă de sfoară taman când alte cinci săgeţi ţâşniră către ei dinspre patrulă.

Vrând să ajute, *Călăuzitoarea* învârti brusc cârma şi se roti cu pupa în bătaia vântului, pierzându-şi din avânt în timp ce pânza flutura nebuneşte, ca un ropot de aplauze frenetice. Sam încercă să se ferească dar cârma îl izbi peste obraz atât de tare încât la început crezu că l-a nimerit vreo săgeată. În câteva clipe barca se redresă cu aceeaşi mişcare bruscă, dar de data asta Sam scăpă nevătămat.

Exact la timp, îşi zise în sinea lui văzând cum săgeţile care ar fi trebuit să-i nimerească în plin dispărură în valurile dinaintea

lor. Nu mai conta că pierduseră viteză…

În clipa următoare steagul cu steaua argintie a Clayrelor se desfăcu în toată strălucirea lui, agăţat de catarg. Acum nu mai încăpea îndoială cine se află la bordul *Călăuzitoarei,* căci întocmai ca şi ea, steagul nu era o simplă bucată de pânză, ci împletit cu însemne fermecate care-l făceau să lumineze chiar şi cea mai neagră noapte. În zilele cu soare, steaua argintie aproape că îţi lua ochii cu strălucirea ei.

— Cred că s-au oprit, zise Căţeaua veselă, văzând cum galera rămâne în urmă cu vâslele în aer ori încurcate unele într-altele.

Sam răsuflă uşurat, lăsând însemnele deja culese să-i alunece din minte, curios dacă mai are toţi dinţii în gură.

— Dar stai aşa, văd doi arcaşi cu arcul pregătit, adăugă iute Obraznica.

Sam bombăni şi se grăbi după însemnele pe care tocmai le lăsase să-i scape.

— Da, doi sunt… aa, ceilalţi patru se luptă cu ei acum şi căpitanul ţipă ceva. Cred că s-a dat de gol!

Sam şi Lirael îşi întoarseră privirea spre galeră, unde se încinsese o încăierare pe cinste, cu ţipete şi urlete pe măsură. Oamenii erau unii peste alţii şi se luptau cu săbii şi pumnale când o coloană albicioasă de fum apăru deodată în mijlocul lor cu o bubuitură care culcă urechile Obraznicei şi îi făcu pe ceilalţi să tresară. Se înălţă deasupra lor la peste patru metri şi alunecă apoi într-o parte, arcuindu-se peste parapet.

Crezură la început că o să dispară sub apă, însă, când atinse suprafaţa râului, şiragul de foc ţâşni în sus ca de pe trambulină, înaintând iute spre ei în timp ce se făcea din ce în ce mai mare. Curând, se preschimbase într-un mistreţ imens cu colţi care gonea pe urma *Călăuzitoarei,* împroşcând apa cu salturi uriaşe şi urlând atât de înfiorător încât îi apucă răul pe toţi.

Fără să stea pe gânduri, Sam luă iute arcul lui Lirael şi trase în el patru săgeţi una după alta. Deşi niciuna nu dăduse greş, se făcură scrum pe dată într-un vârtej de scântei şi metal topit.

Tocmai se aplecase după cea de-a cincea când Lirael

întinse mâna hotărâtă şi rosti o vrajă în vânt. Deodată, o plasă aurie îi ţâşni din degete, ţesându-se din ce în ce mai largă şi mai mare peste apă. Monstrul dădu să sară iar, dar plasa îl înşfăcă la timp în firele-i portocalii de foc, îmblânzind strălucirea orbitoare. Împresurat în mrejele arzând, mistreţul se prăvăli în râu şi ţipătul lui gâtuit dispăru odată cu el în adâncuri, lăsând în urmă o dâră groasă de fum care se înălţa la cel puţin treizeci de metri în văzduh. Când dispăru în cele din urmă, tot ce mai rămăsese din hidoasa creatură erau bucăţi de carne putredă care pluteau pe apă, alungând în loc să atragă pescăruşii flămânzi de deasupra.

— Mulţumesc, bâigui Sam odată încredinţat că nu vor mai fi alte atacuri dinspre galeră ori din adâncurile râului.

Ştia şi el vraja cu plasa, dar nu crezuse că va funcţiona cu arătări atât de mari şi de periculoase.

— Mogget mi-a dat ideea, zise Lirael încă năucită nu doar de reuşita vrăjii, ci şi de amabilitatea motanului.

— Creaturi ca asta înfruntă bine apele curgătoare, dar dacă le scufunzi nu au scăpare, explică Mogget. A fost destul să o încetiniţi chiar şi o clipă.

Privi apoi cu subînţeles către Obraznică şi adăugă:

— Eeeh, mai ştiu şi eu câte ceva… Acum chiar trebuie să trag un pui de somn. Pot să mă bizui pe voi să-mi găsiţi niscai peşte până mă trezesc?

Sam încuviinţă din cap absent. Habar n-avea de unde o să-i facă rost de peşte, dar îi venea să-l mângâie şi să-l drăgălească, cum făcea Lirael cu Obraznica ei. Privirea verde şi severă a motanului îi tăie însă elanul şi-şi trase mâna înapoi discret.

— Îmi pare rău că nu mi-a venit mai repede ideea cu steagul, zise Lirael când o porniră mai departe. Deşi vântul se mai domolise, sufla încă destul de tare de la pupa. Sunt o groază de lucruri în cufărul ăla, dar n-am avut timp să mă uit la ele de când am plecat din Gheţar.

— Nu-i nimic, ţi-ai adus aminte la ţanc, răspunse Sam înfundat, pipăindu-şi falca cu grijă. Toţi dinţii erau la locul lor şi n-avea decât o vânătaie. Ne prinde bine vântul ăsta, zise apoi cu toată gura. Mâine-dimineaţă ar trebui s-ajungem la Casa lui

Abhorsen.

— Casa lui Abhorsen? zise Lirael cu îngrijorare în glas. E pe o insulă, nu? Chiar înainte de cascada de la Stâncile Semeţe.

— Da, zise Sam cu gândul la apele învolburate care se prăvăleau în hău şi protecţia oferită de ele. Abia apoi îi trecu prin minte că fata nu se gândea neapărat la siguranţă, ci mai degrabă la cum vor reuşi să treacă de cascadă. Dar nu-ţi face griji, o încurajă el. În spatele insulei se află un canal de vreo cinci kilometri unde curenţii nu sunt chiar aşa puternici. Totul e să ştim pe unde să intrăm şi mai ales să nu ne rătăcim. A fost făcut de Meşterii Zidari, cei care au clădit şi Zidul. Un lucru cu adevărat desăvârşit, canalul ăsta. Am încercat să fac unul la fel la noi acasă, cu iazurile şi cascada de pe a doua terasă a Palatului, dar nu am reuşit nicicum să deviez curentul – cu niciun fel de vrajă.

Ar fi continuat, dar observă că Lirael nu-l mai asculta. Avea o expresie visătoare şi privea în gol undeva dincolo de umărul lui.

— Scuze, nu mi-am dat seama că te plictisesc, zise el cu un zâmbet forţat.

Era obişnuit să atragă atenţia fetelor drăguţe, iar Lirael intra şi ea în această categorie, după cum tocmai observase. „E chiar frumoasă”, îşi zise studiind-o pentru prima dată cu atenţie.

— Nu, nu, mie îmi pare rău, tresări Lirael clipind des. Nu sunt obişnuită să… Nu sunt prea vorbăreaţă nici acasă.

— Ţi-ar sta mult mai bine fără baticul ăla, îndrăzni Sam. Era într-adevăr atrăgătoare, deşi chipul ei ascundea ceva care-l nelinişte. Unde o mai văzuse oare? Poate că semăna cu una din fetele cu care îi făcuse cunoştinţă Ellimere în Belisaere. Îmi aduci aminte de cineva, continuă el. Ai cumva vreo soră pe care-aş fi putut s-o întâlnesc pe undeva? Deşi… nu cred să fi văzut până acum Clayre cu părul negru.

— N-am nicio soră, răspunse Lirael absentă. Doar foarte multe verişoare şi o mătuşă.

— Când ajungem la Casă poţi să te schimbi într-o rochie de-a soră-mii, îi zise el. Să scapi de vesta aia. Te superi dacă te întreb câţi ani ai?

Lirael îl privi mirată, înţelegând unde bate abia când îi zări

licărul din ochi. Cunoştea bine privirea, o mai văzuse şi la alţi bărbaţi în Cantina de Jos. Întoarse capul şi-şi aranjă baticul ca să câştige timp. De ce nu putea fi şi el ca Obraznica, un prieten de nădejde la nevoie, fără complicaţii romantice? Trebuia să găsească iute ceva care să-l descurajeze definitiv. Putea să pretindă că-i e rău şi să vomite în faţa lui, dar ar fi fost un pic cam mult…

— Treizeci şi cinci, răspunse ea într-un târziu.

— Treizeci şi cinci?! exclamă Sam uluit. Adică… a… a, îmi pare rău, dar nu arăţi deloc… Pari mult mai tânără.

— Asta numai datorită alifiilor, zise Căţeaua, rânjind în colţul botului doar pentru Lirael. Unguente şi uleiuri aduse din nord, plus vrăji pentru îngrijirea trupului. Vezi tu, Prinţe, Stăpâna mea ţine foarte mult la înfăţişarea ei.

— Aha, bâigui Sameth, rezemându-se de balustradă.

O privi iarăşi cu coada ochiului, pesemne în căutarea ridurilor pe care le scăpase prima dată. Oricât ar fi încercat, tot nu reuşea să creadă că e mai mare decât Ellimere, cu-atât mai mult cu cât comportamentul o dădea de gol. Nu se purta ca o femeie, era timidă şi prea puţin vorbăreaţă. „Poate din cauză că a lucrat la bibliotecă”, îşi zise el studiindu-i silueta zveltă ascunsă sub vesta lălâie.

— Destul cu vorbăria, Obraznico! o întrerupse Lirael, întorcându-şi faţa ca să-şi ascundă zâmbetul. În loc să trăncăneşti, mai bine ai fi cu ochii-n patru! O să te-ajut şi eu îndată ce îmi fac un veşmânt de Legământ.

— Am înţeles, Stăpână! mormăi Căţeaua. Voi sta de pândă, precum ai poruncit.

Se întinse cât era de mare, căscă şi făcu un salt spre pupa, unde se aşeză cuminte în calea stropilor, cu botul larg deschis şi limba afară. Cum de stătea aşa semeaţă şi fără să se mişte, Lirael nu ştia, deşi avea o vagă bănuială că i-au crescut iar lipitori pe labele din spate şi posterior.

— E nebună de legat, atâta pot să zic! oftă Mogget privind-o cum se îmbăiază. Se duse înapoi la locul lui lângă cârmă şi începu iar să se spele. Nu ştiu de ce mă mai mir, zău aşa!

— Vezi că te-am auzit! mârâi Obraznica fără să se

clintească.

— De-aia nu mai pot eu, pufni el înţepat, lingându-se pe gât. La un moment dat îşi ridică privirea de smarald spre Lirael şi-o întrebă şiret: N-ai vrea să-mi scoţi zgarda o clipă, să mă usuc şi eu ca lumea? Când Lirael îl refuză, îşi înclină capul spre Sameth şi continuă: Nu ştiu de ce m-am aşteptat să mă ajuţi, când nici măcar nerodul ăsta nu se învoieşte! Ce prost am fost că nu m-am oferit voluntar de la bun început! Acum nu-mi mai mâncam ficaţii în bărcile astea blestemate!

— Pentru ce să te oferi voluntar? întrebă Lirael curioasă şi motanul îi zâmbi tăcut cu un rânjet de prădător.

Când îşi întoarse capul Ranna sună domol şi Mogget se întinse pe spate la soare, adormit.

— Ai grijă cu Mogget, o preveni Sam, privind-o cum îl mângâie pe burtă. A încercat să o omoare pe maică-mea de trei ori până acum, când a scăpat de sub controlul vrăjii.

Lirael îşi trase mâna tocmai când Mogget deschise un ochi şi îi întinse jucăuş o labă cu ghearele scoase.

— Culcă-te la loc, îi porunci Căţeaua fără să se întoarcă. Părea încredinţată că motanul îi va da ascultare.

Acesta îi făcu cu ochiul fetei, fixând-o preţ de o clipă înainte să-l închidă şi să adoarmă dus în susurul lui Ranna – sau cel puţin să dea impresia că doarme.

— Buun, suspină Lirael. E timpul să mă apuc de veşmânt.

— Te deranjează dacă mă uit? o întrebă Sam nerăbdător. Am citit despre veşmintele astea, dar nu ştiam că încă se mai fac. Nici mama nu cred că se pricepe. Ce forme ştii să faci?

— Vidra de gheaţă, ursul cafeniu şi bufniţa răguşită, recită Lirael uşurată că i-a distras atenţia de la avansuri amoroase. Poţi să te uiţi dacă vrei, deşi nu ştiu cât de interesant va fi. Secretul e să ţii în minte mai multe şiruri de însemne şi să ştii cum să uneşti vrăjile, aşa că n-o să pot vorbi sau să-ţi explic nimic. Plus că durează mult, probabil o să mă-ntind până pe seară, iar la sfârşit va trebui să îl împăturesc cu grijă, ca să-l mai folosesc şi altă dată.

— Fascinant, zise Sameth. Ai încercat vreodată să pui vraja gata făcută undeva, s-o închizi într-un obiect, ca să n-o iei de fiecare dată de la început? Aşa, ai mereu însemnele la

îndemână şi trebuie să faci doar vraja.

— Nu m-am gândit la asta, şopti Lirael. Nici nu ştiam că se poate.

— Se poate, dar e greu, îi explică el nerăbdător. E ca şi cum ai încerca să vindeci o Piatră de Legământ despicată, trebuie să dai parte din sângele tău pentru ca vraja să ţină. Sânge de viţă nobilă, desigur, dar pentru tine n-ar fi o problemă, dat fiind că eşti Clayră. Totul e să lucrezi cu atenţie, că altfel… În fine, e complicat, hai să vedem mai bine pielea ta fermecată! Pe care vrei s-o faci?

— Am ales bufniţa răguşită, zise fata cu o oarecare teamă în glas.

N-avea nevoie de Viziune să-şi dea seama că Sameth e curios şi o să-i pună tot soiul de întrebări. O să dureze în jur de patru ore – asta dacă lucrez în linişte, adăugă ea ferm.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI DOI
Sudiştii şi un necromant

Soarele era la apus, îmbrăcând râul într-o lumină roşiatică. În ciuda vrăjii pe care Sam şi Lirael o făcuseră mai devreme, vântul îşi schimbase direcţia şi sufla acum dinspre miazăzi, dar *Călăuzitoarea* înainta sprintenă tăind apa în diagonală de la est la vest.

După cum era de aşteptat, Sam o bombardase cu tot felul de întrebări pe tot parcursul vrăjii, însă cu toate aceste întreruperi reuşise se termine veşmântul la timp, ba chiar îl şi împături cu grijă şi-l puse deoparte.

— A fost foarte interesant, mărturisi Sam. Aş vrea să învăţ să fac şi eu.

— Am lăsat *În Pielea Leului* acasă în Gheţar, răspunse Lirael, dar pot să ţi-o dau dacă te hotărăşti să treci pe-acolo. Am luat-o de la Bibliotecă, dar cred că poţi s-o împrumuţi şi tu.

Sam încuviinţă, visând cu ochii deschişi la momentul când va vizita Gheţarul. I se părea aproape ireal, un viitor mult prea îndepărtat ca să îi dea atenţie. Nu se putea gândi decât cum să ajungă mai repede la Casa lui Abhorsen.

— Noaptea putem naviga? se interesă el.

— Da, dar numai dacă Obraznica e de acord să stea de pază, ca s-o ajute pe *Călăuzitoare.*

— Stau, zise Căţeaua cu un lătrat scurt. Era în aceeaşi poziţie, cu faţa la pupa în ploaia de stropi. Cu cât ajungem mai repede, cu-atât mai bine. Nu-mi place ce miros aduce vântul şi râul e mult prea pustiu pentru ora asta.

Sam şi Lirael cercetară împrejurimile. Fuseseră atât de absorbiţi cu veşmântul că nici nu observaseră liniştea dimprejur. În afară de câteva bărci ancorate aproape de malul estic, nu era nicio mişcare.

— Nu ne-a urmărit nimeni de la Podul Înalt şi până acum ne-am petrecut cu patru vase dinspre miazăzi, spuse Obraznica. Cam puţin, la cum ştiu eu traficul pe Ratterlin.

— Aşa e, aprobă Sam. De câte ori am fost pe râu erau mult mai multe bărci, chiar şi pe timp de iarnă. Trebuia să fi

văzut măcar câteva barje trecând spre nord cu transportul de lemne.

— N-am văzut niciuna, răspunse patrupedul. Pesemne că s-au oprit undeva pe drum, la adăpost. Aţi observat că bărcile pe lângă care am trecut erau ancorate de diguri sau legate de câte-o geamandură? Să fie cât mai departe de ţărm…

— Probabil că e plin de Morţi şi creaturi pe maluri, zise Lirael.

— Ştiam eu că n-ar fi trebuit să plece mama şi tata, oftă Sameth. Dacă ar fi ştiut…

— Ar fi plecat oricum, îl întrerupse Mogget cu un căscat prelung. Se întinse şi plescăi uşor cu limba lui rozalie, apoi adăugă: Ca de obicei, necazul nu vine niciodată singur. De data asta a început în mai multe părţi deodată şi o să ne găsească şi pe noi la un moment dat. Deşi nu-mi place s-o spun, Neruşinata are dreptate, vântul aduce miasme îngrijorătoare. Să mă treziţi dacă se-ntâmplă ceva interesant.

Zicând aşa, închise ochii şi se făcu covrig la loc, aidoma unui bulgăre de nea.

— Mă întreb ce înţelege el prin „ceva interesant”, zise Sam furios.

Luă sabia şi o scoase pe jumătate din teacă, să se asigure că însemnele pe care le ferecase în tăiş au rămas la locul lor.

Obraznica adulmecă iar aerul când barca îşi schimbă direcţia, întorcându-se cu pupa de-a curmezişul curenţilor. Nasul îi tremura în vânt şi-şi ridica botul din ce în ce mai sus, să prindă mirosul mai bine.

— Magie Liberă, zise într-un final. Pe malul dinspre vest.

— Unde anume? întrebă Lirael cu mâna la ochi. Nu vedea mai nimic din pricina apusului, doar pâlcuri de trestii pe câmpiile golaşe, câteva zăgazuri improvizate şi zidurile de piatră ale unei capcane pentru peşti, până la jumătate în apă.

— Nu văd, dar după miros e undeva în josul râului, mârâi Căţeaua.

— Nici eu nu desluşesc nimic, zise Sam. Dar dacă râul e în siguranţă, n-avem de ce să ne temem, nu?

— Am mirosit şi oameni, îi anunţă Obraznica. Par foarte speriaţi.

Sam nu zise nimic şi Lirael îl observă muşcându-şi buzele.
— Ar putea fi Hedge, necromantul? întrebă fata.
— E prea departe să-mi dau seama, spuse Căţeaua neputincioasă. Izul de Magie Liberă e foarte puternic, aşa că nu-i exclus să fie vreun necromant ori poate Hish sau Stilken.
Lirael înghiţi în sec. Pe Stilken o putea răpune, căci o avea pe Nehima şi nu era singură, îi avea alături pe Sam, Mogget şi Obraznica. Dar tare n-ar fi vrut să dea cu ochii iar de pocitanie!
— Ştiam eu c-ar fi trebuit să citesc cartea, bombăni Sam fără să zică despre ce carte e vorba.
Urmă un minut de tăcere în timp ce barca îi purta spre malul de vest. Discul roşiatic al soarelui era pe jumătate în apă şi stelele începuseră să strălucească deja în amurg.
— Mda… Cred că… ar trebui să vedem ce se întâmplă, bâigui Sam într-un sfârşit cu jumătate de gură.
Îşi fixă sabia la curea, dar nu se atinse de bandulieră. Lirael se uita cu jind la clopoţei, însă nu erau ai ei şi numai Sam putea hotărî dacă îi ia sau nu.
— E bine dacă oprim la următorul dig? o întrebă fata pe Obraznică.
Când aceasta aprobă discret din cap, *Călăuzitoarea* se întoarse iute către dig fără alte indicaţii.
— Mogget, trezeşte-te! îi şopti Sam.
Odată cu lăsarea nopţii râul se cufundase în tăcere şi nu voia să fie auzit.
Motanul rămase nemişcat şi Sam îl strigă din nou, scărpinându-l în creştetul capului.
— Se va trezi dacă e nevoie, zise Căţeaua, văzând că tot nu se clinteşte. Hai, pregătiţi-vă! adăugă apoi pe acelaşi ton blând.
Barca alunecă uşor în dreptul digului şi Lirael coborî vela. Sam sări afară cu sabia pregătită, urmat îndeaproape de Căţea.
Lirael îi ajunse din urmă puţin mai târziu, cu Nehima scoasă din teacă şi o mulţime de însemne strălucind pe tăiş în lumina apusului.
Obraznica îşi ridică botul în vânt şi rămase nemişcată cu o ureche ciulită. Cu toţii aşteptau tăcuţi, ascultând.
Nu se auzea nici cel mai mic zgomot, doar răsuflarea lor şi

apa clipocind sub ponton. Până şi pescăruşii amuţiseră.

Un urlet prelung răsună deodată în tăcere, departe de ei. Ca la un semn, alte ţipete înfundate îi urmară şi simţiră amândoi fiorul Morţii când mai mulţi oameni îşi dădură duhul laolaltă. La scurt timp senzaţia se repetă, însă de data asta intensificată de o prezenţă copleşitoare, o forţă din Moarte.

— Un necromant! strigă Sam, făcând un pas înapoi.

— Ne trebuie banduliera, zise Lirael, privind în jos către corabie.

Mogget se trezise şi îi privea cu ochi scânteietori în semiîntuneric, lăfăindu-se peste banduliera fermecată.

— Vin încoace, declară Obraznica fără să-şi piardă cumpătul.

Strigătele se auzeau din ce în ce mai aproape, deşi ei nu zăreau nimic dincolo de pâlcul de trestii. Apoi, la vreo cincizeci de metri în josul râului un bărbat ţâşni din tufe şi se aruncă în apă, apărând la suprafaţă la o distanţă considerabilă de mal. Mai înotă vreo doi, trei metri, după care se întoarse pe spate şi se lăsă în voia râului, prea obosit ori prea rănit ca să continue să înoate.

În spatele lui un trup desfigurat şi negricios ajunse în sfârşit la mal şi scoase un urlet sfâşietor când îşi zări prada scăpată. Vizibil afectată de apa curgătoare, creatura se retrase şchiopătând după tufişuri.

— Hai, zise Lirael cu vocea gâtuită, scoţând naiul din buzunar.

Porni hotărâtă, cu Căţeaua imediat în spate şi Sam la coadă, şovăitor.

Se auziră alte strigăte, cuvinte fără înţeles, deşi lui Sam îi era clar că oamenii sunt îngroziţi şi strigă după ajutor. Privi banduliera şi Mogget îl fixă cu ochi iscoditori, fără să clipească.

— Ce aştepţi? întrebă el. Permisiunea mea cumva?!

Sam clătină din cap. Parcă era paralizat, nu putea să se aplece după clopoţei ori să se ţină după Lirael, care era deja la capătul pontonului cu Căţeaua. Simţea Morţii în apropiere, la mai puţin de o sută de metri, şi necromantul printre ei.

Trebuia să facă ceva, orice. Să-şi dovedească că nu e chiar atât de laş.

— N-am nevoie de clopoţei! strigă dintr-odată şi o luă la fugă pe scândurile şubrede, trecând valvârtej pe lângă Lirael şi tovarăşa ei, care-l priviră uimite cum sare peste tufăriş pe pajiştea de dincolo.

În secunda următoare o arătare se repezi la el, dar Sam izbuti să-i reteze picioarele şi s-o răstoarne dintr-o singură mişcare. Până să se ridice, o călcase deja în picioare şi fugea mai departe.

Necromantul, pe el trebuia să-l prindă şi să-l omoare înainte să-l ducă iar în Moarte, iar asta cât mai repede cu putinţă.

O furie nebună pusese stăpânire pe el şi alerga ca apucat, uitând de orice teamă.

Când Lirael şi Obraznica ieşiră dintre trestii Sam se lupta cu altă creatură, pe care tocmai o străpunsese cu sabia. Fu cât pe ce s-o prăvălească peste ele, dar Lirael avea naiul la gură şi suflă iute în Saraneth, a cărui melodie sprintenă şi clară ţintui locului arătarea din Moarte. Fără să stea pe gânduri, îşi mută buzele la Kibeth şi la auzul sunetului săltăreţ creatura făcu mai multe salturi înapoi, în timp ce spiritul din trupul ei pocit alunecă în Moarte.

— E dusă, o linişti Căţeaua făcând un pas mare în faţă.

Lirael o urmă grăbită, fără s-o rupă la fugă cum făcuse Sam.

În faţă, o haită de vreo treizeci, patruzeci de Morţi înconjuraseră un grup de oameni care fugiseră spre râu la adăpost. Nu se întunecase chiar de tot şi Lirael zări bărbaţii şi femeile care stăteau în cerc să apere copii adunaţi la mijloc.

Simţea Ajutoarele în jurul lor, strunite de o forţă mult mai crâncenă decât puterea lor strânsă laolaltă. Era o senzaţie ciudată pe care şi-o explică abia când îl văzu pe Sam dând iama printre Morţi în căutarea necromantului.

Urletul lui de războinic se împleti cu strigătele şi suspinele mulţimii, în timp ce creaturile răspunseră cu horcăieli şi ţipete sfâşietoare, năpustindu-se peste bieţii oameni şi sfârtecându-i bucată cu bucată. Cei rămaşi teferi îi loveau cu bâte şi nuiele făcute din crengi de copac, dar, neştiind cum să le folosească,

îşi găseau sfârşitul unul câte unul.

Dincolo de învălmăşeală Lirael îl zări pe necromant întorcându-se spre Sam cu mâinile ridicate şi duhnind a Magie Liberă. În clipa următoare mirosul metalic umplu aerul şi o explozie orbitoare de scântei ţâşni în direcţia lui Sam în urletele triumfătoare ale Morţilor, care răzbiseră la copiii din mijloc.

Lirael o luă la goană să-i sară în ajutor, deşi soarta Prinţului părea pecetluită.

Necromantul avea pe faţă o mască de bronz şi-şi ridică mâinile exact când Sam o apucă în lături, năucit de apariţie. O mască de bronz! Să fie oare însăşi Chlorr, Femeia-Măştii, vrăjitoarea cu care se înfruntase Sabriel ani în urmă?

Fulgerul trecu pe lângă el la doar câţiva centimetri, însă dogoarea îl păli din plin şi iarba luă foc în spatele lui.

Încetini pasul şi alunecă în curgerea eternă, de unde culese patru însemne direct cu mâna. Contură apoi cu degetele o lamă de argint în formă de triunghi pe care o aruncă spre Chlorr înainte să închidă vraja cum se cuvine.

Arma zbârnâi uşoară prin aer fără s-o nimerească, dar după câţiva metri se opri brusc şi o luă înapoi spre ea, lovind-o în braţ. Prinzând curaj, Sam făcu un pas înainte, dar, în loc să sângereze, din pelerina vrăjitoarei ieşea un mănunchi de flăcări şi scântei aurii.

— Nesăbuitule! tună Chlorr cu sabia ridicată. Îi simţea glasul strecurându-i-se în fiecare por, ca un roi de insecte veninoase. Simţi în răsuflarea ei duhoarea de metal atât de cunoscută. Ai venit fără clopoţei!

Atunci băgă de seamă că nici ea nu avea bandulieră şi că în loc de ochi avea două focuri mocnite. Când vorbea, îi ieşeau pe gură rotocoale albe de fum şi îşi pierduse de mult orice înfăţişare omenească. Nu mai era nici necromant, numărându-se acum printre Morţii de Rang.

Sabriel o trimisese în adâncurile tărâmului întunecat, dar cineva o scosese iarăşi la lumină.

— Fugiţi! strigă Lirael. Plecaţi de-aici!

Stătea între ultimii patru supravieţuitori şi Morţii pe care

nu-i putuse alunga cu fluierele fermecate. În zadar tot suflase în Saraneth, erau prea mulţi şi naiul mult prea slab să facă faţă. Puterea lui nu-i ajunsese şi-acum trebuia să îi înfrunte altfel.

Copiii erau speriaţi din cale-afară şi refuzau să fugă, imuni la strigătele ei.

Unul din Ajutoare se repezi la ea şi Lirael îl împinse cu putere în timp ce Obraznica sări la altul, doborându-l la pământ. Al treilea însă, o creatură deşirată şi pitică cu fălci proeminente, le scăpă printre degete şi se năpusti la un băieţel care ţipa în gura mare, frângându-i trupul cu fălcile şi amuţindu-l pe vecie.

Scârbită şi înfuriată, Lirael se învârti şi îi tăie capul cu sabia, într-o ploaie de scântei argintii. Chiar şi aşa, spiritul din trupul decapitat nu părea afectat de lovitura Nehimei şi refuza să-i dea drumul copilului. Fata îl mai străpunse de câteva ori fără sorţi de izbândă, în timp ce capul încă scrâşnea din dinţi.

Sam se lupta cu Chlorr, parând o nouă lovitură. Era incredibil de puternică şi Prinţul fu cât pe ce să-şi piardă sabia, căci braţul îi amorţise din încheietură şi însemnele ferecate cu atâta trudă în tăiş păleau unul câte unul sub influenţa ei nefastă. Odată stinse toate, lama avea să se sfărâme ca hârtia arsă.

Se dădu un pas înapoi şi-şi aruncă ochii împrejur, zărindu-le pe Lirael şi Obraznică războindu-se cu vreo şase creaturi. Mai auzise cântecul lui Saraneth şi Kibeth de la nai, familiar şi totuşi diferit de cel al clopoţeilor. Cu ajutorul lor Lirael trimisese mai multe spirite în Moarte, mai puţin pe Chlorr, care nu părea câtuşi de puţin afectată de cântecul fluierelor.

Dimpotrivă, lovi din nou cu un şuierat ameninţător în timp ce Sam îşi cântărea posibilităţile. Trebuia să fie vreo vrajă ori vreo incantaţie care s-o ţină locului măcar câteva clipe, cât să-şi ia tălpăşiţa…

Lirael şi Căţeaua luptau la unison, zdrobind în sfârşit ultimul Mort cu căpăţâna de pământ. Acesta dădu să se ridice, dar, când Obraznica veni şi îi lătră în faţă, spiritul alunecă în Moarte, lăsând corpul inert, o adunătură hidoasă de carne şi oase.

— Mersi, zise fata epuizată.

Privi în jur la trupurile hâde şi desfigurate, Morţi şi oameni deopotrivă. Spera să vadă măcar un copil rămas nevătămat, dar în afară de ea şi de Căţea nu mai era nimeni în picioare. Câmpul era însângerat şi plin de cadavre aruncate unele peste altele, de nu mai ştiai care e om şi care arătare.

Lirael închise ochii, copleşită de simţământul Morţii dimprejur. Nu supravieţuise nimeni şi apăsarea era sfâşietoare. Îşi simţea stomacul în gât şi se aplecă să verse, dar Sam o strigă tocmai atunci şi ea se ridică în picioare, căutându-l cu privirea.

Zări numai explozia de foc din depărtări, întreruptă la intervale scurte de câte-o ploaie abundentă de scântei. Semăna cu un foc de artificii, însă Lirael nu se lăsă păcălită.

Din mijlocul ei Sam îi striga ceva neînţeles, ceva ce mintea ei refuză la început să priceapă. Îi pieri orice senzaţie de rău când îl auzi în sfârşit răcnind ca din gură de şarpe:

— Ajutooor! Lirael! Obraznico, Mogget! Să mă ajute careva!

Fără să stea pe gânduri, Lirael o porni în goană către el.

Sam îşi nenorocise sabia în ultimul atac. Lama se îndoise de la mâner, lăsându-l neputincios cu o armă grea şi total inutilă acum că-şi pierduse puterile magice.

Chlorr râdea sub masca ei imobilă, un râs bizar cu ecouri metalice, de parcă răzbătea dintr-o sală mare şi goală de departe.

Era acum mult mai înaltă şi ameninţătoare, o siluetă neguroasă învăluită în blănuri urât mirositoare. Sam îi venea mai jos de umeri şi ea stătea în faţa lui cu sabia ridicată, scoţând fum pe deschizătura din dreptul gurii. Tăişul era scăldat în flăcări sângerii ce picurau alene pe iarba uscată.

Sam o lovi cu mânerul peste faţă şi făcu iute un pas înapoi, strigând cât îl ţinea gura:

— Ajutor! Lirael, Obraznico, săriţi!

Surprinzător de uşoară şi rapidă, Chlorr făcu un salt spre el rotind sabia în aer. Tăişul ascuţit îi vâjâi aproape de nas şi Sam urlă din nou:

— Moggeeeeeeeeet! Ajută-mă! Ajutoooor!

Lirael zări lama năprasnică rotindu-se din nou în aer, izbindu-l în plin şi învăluindu-l într-o perdea de flăcări roşiatice.

— Sam! urlă ea disperată.

Auzind-o, Căţeaua Obraznică se repezi spre el în salturi uriaşe, lăsând-o pe Lirael în urmă, îngrozită. Pentru o clipă crezuse că a murit, dar îl zări apoi rostogolindu-se în lături, viu şi nevătămat. O luă şi ea la fugă într-acolo când o văzu pe vrăjitoare cu sabia ridicată, hotărâtă să sară în ajutorul Prinţului. În zadar însă, căci mintea îi era golită de toate vrăjile cu care i-ar fi putut veni de hac intrusei, de care o despărţeau mai bine de cincizeci de metri.

— Mori! şuieră Chlorr, ridicându-şi sabia deasupra capului cu lama în jos.

Sam privi tăişul fin, conştient că de data asta nu mai are scăpare. Era prea rapidă, prea puternică pentru el. Dădu să-şi ridice mâna şi să rostească o vrajă de Legământ, dar nu-i veneau în minte decât însemne de prisos, de pildă cele folosite la confecţionarea jucăriilor.

Lama spintecă aerul şi Sam începu să urle din toţi rărunchii, întrerupt de lătratul neaşteptat al Obraznicei, pătruns de magia Legământului. Ajunse la urechile lui Chlorr tocmai când era gata să-şi străpungă victima, topindu-i braţele în mii de orificii prin care se scurgea un fum lăptos. În loc să-l nimerească, sabia se înfipse lângă el în pământ, arzându-i şoldul cu dogoarea ei.

Chlorr îşi pierduse puterile complet, căznindu-se să scoată sabia din ţărână în timp ce Obraznica se apropia de ea mârâind ameninţător. Se făcuse iarăşi mare, cam cât un leu de deşert cu dinţi şi gheare pe măsură, iar zgarda îi strălucea în nuanţe de foc, un dans sălbatic al însemnelor.

Vrăjitoarea se dădu câţiva paşi înapoi fără sabie şi Sam se ridică în picioare, încercând să-şi recapete calmul. Se pregătea să facă o vrajă, cu pumnii încă încleştaţi.

Lirael sosi şi ea îndată, trăgându-şi răsuflarea. Se oprise din alergat şi stătea acum în spatele Căţelei, gâfâind.

Chlorr ridică mâna spre ele şi unghiile i se prelungiră dintr-odată în lame negre de cuţit. Deşi încă învăluită în fum, găurile

de pe braţe i se vindecaseră deja. Când îndrăzni să facă un pas în faţă, Căţeaua lătră din nou, un amestec de Magie Liberă şi vrăji de Legământ care-i făcură zgarda să lumineze atât de tare încât Lirael şi Sam îşi feriră privirea.

Chlorr tresări şi-şi acoperi faţa cu mâinile, scoţând vălătuci de fum alb pe sub mască şi preschimbându-se sub blănurile groase. Devenea din ce în ce mai mică, de parcă trupul ei de negură se stafidea văzând cu ochii, odată cu veşmintele greoaie.

— Blestemată să fii! tună ea.

Blănurile căzură la pământ cu masca de bronz deasupra şi de sub ele ieşi o umbră neagră şi subţire ca un firişor de cerneală, care şerpui în întuneric şi se pierdu mai repede ca apa în pământul uscat.

Lirael vru să se ia după el, dar Căţeaua o opri.

— N-are rost, zise. Dă-i pace! N-am făcut decât s-o alung din trupul pe care şi-l luase. E prea puternică s-o trimit în Moarte fără ajutor.

— Era Chlorr, bâigui Sam alb la faţă şi tremurând. Chlorr, Femeia-Măştii, o vrăjitoare cu care mama s-a luptat acum mulţi ani.

— Acum e-n rândul Morţilor de Rang, zise Mogget. A reuşit să se întoarcă de dincolo de-a Şaptea sau a Opta Poartă.

Sam sări cât colo la auzul motanului, privind speriat împrejur. Îl zări în sfârşit aşezat comod lângă sabia lui Chlorr, de parcă stătuse acolo de la bun început.

— Unde ai fost când te-am strigat?

— Am aruncat un ochi pe-aici cât timp te-ai ocupat tu de… probleme, răspunse motanul. Am alungat-o noi pe Chlorr pentru moment, dar o să se întoarcă. Plus că mai sunt încă vreo sută de Morţi la cel mult zece kilometri către vest, îndrumaţi din umbră de Ajutoare.

— O sută?! sări Sam.

— Ajutoare! se minună Lirael.

— Ar trebui să ne întoarcem pe corabie, propuse Sam cu ochii la sabia lui Chlorr legănându-se înfiptă în pământ. Tăişul nu mai ardea în flăcări, dar era negru ca abanosul şi crestat cu rune ciudate care se zvârcoleau ameţitor şi îi dădeau dureri de cap.

Ar trebui să o distrugem, zise el încă buimac. Doar că… nu… nu ştiu cum s-o fac cât mai repede.

— Şi cum rămâne cu toţi oamenii ăştia? întrebă Lirael, încercând să nu se gândească prea mult la trupurile fără viaţă dimprejur. Totul se petrecuse atât de repede, într-o secundă parcă!

Sam privi în zare la stelele ce străluceau pe cer alături de luna nouă. Observă la lumina rece a nopţii că mulţi dintre cei căzuţi purtau pe cap eşarfe sau pălării albastre, zărind chiar o bucată din acelaşi material în ghearele unei creaturi răpuse de Lirael cu naiul fermecat.

— Sunt refugiaţii din sud, constată el mirat.

Se apropie de primul trup de lângă el, cercetându-l cu atenţie. Era un băiat cu părul bălai, cam de vreo şaisprezece ani. Îl privea mai degrabă uimit decât cu frică, de parcă nu credea că ce se întâmpla în jurul lui era aievea.

— Refugiaţii aduşi din sud, întări el. Probabil încercau să fugă…

— Să fugă de cine? întrebă Lirael.

Până să vină răspunsul o creatură urlă în depărtare, urmată de alte horcăieli desprinse din gâtlejuri spintecate.

— A pus Chlorr gheara pe ei! strigă Mogget. Trebuie să plecăm acum!

O zbughi către mal şi Sam dădu să îl urmeze, dar Lirael îl prinse de braţ şi îl opri.

— Nu putem să plecăm! se împotrivi ea. Dacă nu-i ajutăm, o să le folosească trupurile şi…

— Nici să rămânem nu-i o soluţie! protestă Sam. Nu l-ai auzit pe Mogget? Sunt prea mulţi să le ţinem piept şi Chlorr n-o să stea cu mâinile în sân!

— Trebuie să-i ajutăm cumva! se încăpăţână Lirael, privind-o pe Obraznică în ochi.

Ea sigur o s-o înţeleagă. Nu trebuia decât să le cureţe trupurile sau să le pună sub o pavăză, să nu mai fie folosite de alte spirite spurcate.

— Nu mai e timp, dădu din cap Căţeaua cu tristeţe.

— Dar mai avem şi banduliera! insistă ea. Se duce Sam şi o aduce şi…

Căţeaua o îmboldi cu botul în genunchi şi fata făcu un pas în faţă cu ochii în lacrimi. Sam şi Mogget erau mult înaintea lor, aproape de pâlcul de trestii de la marginea apei.

— Să ne grăbim şi noi! o zori Obraznica, aruncând o ultimă privire peste umăr.

Prinsese miros de carne putredă şi auzea scrâşnit de oase, semn că Morţii erau deja pe urmele lor.

Lirael o luă la fugă cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Dac-ar fi fost mai inspirată în folosirea fluierelor sau dacă alerga mai repede, ar fi salvat poate o viaţă, măcar una!

„Dar stai puţin“, îşi zise, amintindu-şi de refugiatul care scăpase de mânia Morţilor.

— Trebuie să-l salvăm! strigă ea dintr-odată, luând-o la goană către râu. Bărbatul care s-a aruncat în apă, trebuie să-l ajutăm!

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI TREI
Rămas-bun *Călăuzitoarei*

În ciuda nasului Obraznicei şi a vederii nocturne de invidiat cu care se fălea motanul, trecu aproape o oră până să-l găsească pe bărbatul care-şi căutase scăparea în apele Ratterlinului. Plutea încă pe spate şi mai avea puţin să se scufunde când Sam şi Lirael îl traseră aproape de corabie. Deschise ochii o secundă şi bâigui cu suferinţă în glas:

— Nu, nu. Lăsaţi-mă…

— Ţine-l, îi şopti Lirael lui Sam, alunecând degrabă în curgerea Legământului, de unde culese câteva însemne de tămăduire pe care le suflă în pumn rostindu-le numele unul după altul, gata să le picure pe rănile bărbatului. Odată vraja închegată îl puteau scoate din apă fără să-i rişte viaţa.

Avea pe gât o pată mare şi neagră de sânge, însă când Lirael puse mâna pe ea omul începu să se zbată, strigând:

— Nuu! Nenorocire! Nu, nuuu!

Fata îşi trase mâna uşor nedumerită. Nu-i voia răul, încerca doar să îl ajute cu lumina caldă a Legământului, departe de duhoarea bolnăvicioasă a Magiei Libere.

— Vine din sud, îi explică Sameth. La ei oamenii nu cred în magie, nici măcar în superstiţiile celor din Ancelstierre. Nu vreau să mă gândesc ce îngroziţi au fost când au trecut Zidul încoace.

— Pământuri dincolo de Zid, bâigui bărbatul. A promis că ne dă pământ să ne facem case şi ferme…

Lirael încercă iar să-i oblojească rana, dar omul urlă zbătându-se să scape din mâinile lui Sam. Îşi cufundă de câteva ori capul în apă şi fata se văzu nevoită să dea drumul vrăjii, care se risipi în noapte.

— Nu mai are mult, zise Sam, simţind cum viaţa îi părăseşte trupul, înăbuşită de răceala Morţii.

— Cum am putea să-l ajutăm? întrebă Lirael disperată. Ce…

— Sunt morţi cu toţii, murmură bărbatul, tuşind cu sânge în apa limpede. La groapă, sunt toţi morţi, da’ nu-i ies din cuvânt. Şi otrava… Le-am zis să nu bea, lu’ Hral şi Mortin…

Patru familii…

— Nu te mai agita, îi zise Sameth blând. A trecut acum, gata, au… au scăpat cu toţii.

Mai că-l podidea plânsul.

— Am încercat să fugim, da' au pus Morţii după noi, vorbi iar omul privindu-i cu ochi sălbatici şi goi. Am tot alergat, zi şi noapte am alergat. Nu le prea place soarele… Torbel şi-a scrântit glezna şi eu n-am putut… n-am putut să-l car în spinare.

Lirael îl mângâie pe creştet şi el tresări speriat, liniştindu-se văzând că nu mai are lumini stranii în palmă.

— Fermierul mi-a zis de râu, continuă el cu vocea stinsă. Trebuie să ajung la râu…

— Ai reuşit, zise Sam. Ai ajuns la râu, eşti la adăpost acum. Morţii nu te mai pot atinge.

Omul oftă adânc şi îşi dădu duhul, alunecând în mrejele de gheaţă ale celuilalt râu, în lungul drum spre cea de-a Noua Poartă şi liniştea de dincolo de ea.

Sam îi dădu drumul şi apele îl înghiţiră imediat. În clipa următoare, *Călăuzitoarea* îşi luă avânt şi plecă.

— N-am salvat pe nimeni! Pe nimeni! suspină Lirael cu vocea gâtuită de plâns.

Sam rămase tăcut, privind în zare la oglinda netedă a râului.

— Vino aici, Lirael, o chemă Căţeaua din postul ei de veghe de la pupa. Hai să stăm de pază împreună.

Lirael încuviinţă, încercând din răsputeri să nu plângă. Escaladă traversele şi sări lângă Obraznică, îmbrăţişând-o cu putere. Căţeaua nu zise nici pâs, îndurând cu răbdare lacrimile care-i udau blana cârlionţată.

Într-un sfârşit fata îi dădu drumul şi se cuibări lângă ea, pradă acelui somn adânc şi lin ce te cuprinde după bătălii victorioase ori pierdute, când nu ţi-a mai rămas niciun strop de vlagă.

Obraznica se trase într-o parte să-i facă loc copilei şi se uită în spate cu o mişcare nefirească a capului. Sam dormea şi el cuibărit la prora, cu cârma rotindu-i-se încetişor deasupra creştetului. Cât despre Mogget, se făcuse covrig în locul lui lângă catarg şi părea că doarme dus. Când îi simţi privirea,

motanul o fixă cu un ochi de peruzea şi zise:

— Am văzut-o şi eu pe Chlorr în rândul Morţilor de Rang.

— Într-adevăr, zise Căţeaua tulburată. Vezi numa’ să nu uiţi de partea cui eşti.

Mogget închise ochiul fără să răspundă, cu un zâmbet viclean în colţul gurii.

Căţeaua rămase toată noaptea la căpătâiul lui Lirael, care se sucea într-una în somn, chinuită de vise urâte. Spre dimineaţă trecură pe lângă Oyrre fără să atragă atenţia, ca orice altă corabie cu pânze. În ciuda planului iniţial, *Călăuzitoarea* nu încetini şi nu trase la docuri.

Lirael se trezi în vuietul unei cascade din depărtări şi avu un mic atac de panică, crezând că îi atacă un roi de insecte. Venindu-şi în fire, se îngrozi la gândul că se apropiau de hău, băgând apoi de seamă că înaintau foarte încet, depăşiţi cu viteză de crengi, frunze şi alte obiecte plutitoare.

— Am intrat pe canalul care duce spre Casa lui Abhorsen, îi explică Obraznica, în timp ce fata se freca la ochi şi se întindea încercând să-şi aline durerea din spinare.

Trecuse parcă o veşnicie de noaptea trecută, dar Lirael îşi amintea totul perfect. Ştia ca nu-şi va putea şterge din minte chipul bărbatului chiar înainte să moară, figura lui senină când aflase că a scăpat de Morţi.

Privi ploaia de stropi ridicându-se din abis şi revărsându-se peste Stâncile Semeţe din faţă, învăluind râul şi munţii într-un nor uriaş de spumă lăptoasă. Pentru o clipă peretele de ceaţă se despărţi în două şi Lirael zări un turn cu acoperiş în formă de con şi ţigle roşiatice strălucind în soare. Părea o viziune ieşită dintre nori, dar Lirael ştia că ajunseseră la destinaţie.

Pe măsură ce se apropiau de Casa lui Abhorsen, acoperişul roşiatic i se dezvăluia privirii, cu alte câteva clădiri profilate în fundal. Nu mai zări nimic altceva, căci insula pe care fusese construită Casa era înconjurată de un zid înalt de cel puţin opt metri şi văruit în alb, dincolo de care nu se vedeau decât ţiglele cărămizii şi câteva coroane înverzite.

Sam veni lângă ea, privind ţintă în faţă. Nu vorbiseră despre cele întâmplate, deşi tăcerea dintre ei era destul de grăitoare. Niciunul nu era încă pregătit să deschidă subiectul.

La un moment dat, dornic să spună ceva, Sam începu să facă pe ghidul:

— Deşi nu pare la prima vedere, e cât un teren de fotbal, zise el, arătând spre insulă. Ce mai jucam fotbal când eram la şcoală în Ancelstierre! E lungă de vreo trei sute de metri şi lată de o sută, cu o grădină mare cu livadă pe partea dreapta a casei, plină de piersici înfloriţi. E încă prea devreme să dea rod, dar sunt foarte frumoşi. Comparativ cu Palatul, casa nu-i cine ştie ce, dar e mai mare decât pare şi sunt o mulţime de lucruri interesante înăuntru. Cu totul altceva decât locuinţele voastre din Gheţar, am impresia.

— Nici n-am intrat şi deja îmi place, răspunse Lirael zâmbind, fără să-şi întoarcă privirea.

Văzuse un colţ de curcubeu printre nori, arcuit peste zidul înalt şi încadrând Casa într-un chenar multicolor, sporind atmosfera de basm.

— Cu-atât mai bine, murmură Mogget, care apăruse din senin la cotul fetei. Deşi ar fi cinstit să-i spunem cum stă treaba cu mâncarea.

— Mâncarea? zise Căţeaua repede, lingându-se pe bot. Ce-i cu mâncarea?

— Nimic, nimic, răspunse Sam. Trimişii sunt bucătari desăvârşiţi.

— Aveţi trimişi de Legământ pe post de servitori? întrebă Lirael, curioasă să afle mai multe despre viaţa lui Abhorsen în comparaţie cu a Clayrelor. În Gheţar nu e aşa, toată lumea lucrează în ture şi facem treaba singure, inclusiv la bucătărie, deşi unii se specializează şi fac aproape numai asta.

— În afară de cei din familie nu prea vine nimeni pe aici, zise Sam. Şi mă refer la familia extinsă, adică toate rubedeniile de Sânge, printre care se numără şi Clayrele. Cât despre treburi, nu poţi să faci nimic, pentru că trimişii atâta aşteaptă. Sunt dornici să te ajute cu orice preţ, chiar împotriva voinţei tale uneori! Cred că se plictisesc când rămân singuri… Fiecare Abhorsen îşi face slujitorii lui şi-n timp numărul lor creşte, aşa că unii cred că au deja sute de ani.

— Mii, îl corectă motanul. De-aia sunt şi senili majoritatea.

— Unde acostăm? întrebă Lirael, ignorând bombănelile lui

Mogget.

Nu vedea nicio deschizătură în partea de nord a zidului.

— Pe malul dinspre vest, răspunse Sam cu voce tare, ca să acopere vuietul cascadei. Ocolim insula aproape de gura de vărsare şi imediat e un ponton de unde o să urcăm în casă printr-un tunel cu trepte de piatră. Uite, intrarea e acolo sus!

Îi arătă o bordură îngustă la jumătatea distanţei de la mal în sus, o margine de stâncă ieşită în afară şi înaltă aproape cât Casa. Lirael nu vedea nicio intrare prin ceaţa albicioasă, dar îi părea mult prea aproape de cascadă.

— Şi treptele de piatră urcă pe-acolo? întrebă ea cu degetul spre marginile peste care şuvoaiele de apă se prăbuşeau în hău cu o viteză uluitoare.

Cu o înălţime de peste trei sute cincizeci de metri şi lată de vreo două sute, cascada i-ar fi înghiţit cât ai clipi la prima mişcare greşită, şi cine ştie cât le-ar fi luat s-ajungă până jos…

— Şi urcă, şi coboară, strigă Sam. Sunt trepte care duc spre coastă şi altele care coboară prin tuneluri la rădăcina stâncilor. Sau dacă nu, se poate ocoli malul şi ajungi pe platou.

Lirael înghiţi în sec cu ochii la bordura care făcea legătura dintre Casă şi coasta de vest. Nu vedea nicio treaptă dincolo de perdeaua de stropi şi volbura apelor, dar îşi aduse aminte de veşmântul fermecat pe care îl împăturise alături de *Cartea Amintirilor şi a Uitării.* În cel mai rău caz, se strecura în pielea bufniţei şi ajungea în zbor la Casa lui Abhorsen.

Câteva minute mai târziu *Călăuzitoarea* mergea paralel cu zidurile albe, care păreau şi mai înalte de aproape. Lirael desenă o linie imaginară de la catarg până la marginea de sus a zidului, băgând de seamă că varul era proaspăt şi dedesubtul lui se ascundeau urme ciudate, lăsate de un potop năprasnic de demult.

Ajunseră în sfârşit la pontonul de lemn, unde *Călăuzitoarea* se opri în tranchetele groase de pânză. Totul se petrecuse fără prea mult zgomot, deşi oricum nu s-ar fi auzit nimic din pricina cascadei.

Descărcară iute bagajele fără prea multă vorbărie, înţelegându-se din semne. Vuietul apelor le acoperea strigătele şi nu te puteai auzi decât dacă ţipai în urechea celuilalt, după

cum ţinu Sam să îi arate.

Curând, totul era sus pe ponton. Mogget se cocoţase pe rucsacul lui Lirael şi Căţeaua stătea lângă el vânând stropii cu limba. Fata sărută pe obraz chipul sculptat la prova şi împinse cu blândeţe barca în larg. Pentru o clipă avu impresia că femeia îi face cu ochiul, zâmbindu-i discret.

— Mulţumesc, bâigui ea în timp ce Sam făcea o plecăciune.

Drept răspuns, *Călăuzitoarea* flutură vela şi se întoarse sprintenă în sus pe râu. Prinţul băgă de seamă că vântul îşi schimbase direcţia spre nord, contrar curenţilor de pe canal. Nu era prima dată, dar lucrul îl nedumerea şi începu să-şi facă tot felul de socoteli în minte. Trebuia să găsească o cale să poată coborî în adâncuri şi să cerceteze Pietrele de Legământ de pe fund, poate cu ajutorul veşmântului de vidră de la Lirael…

Cineva îl trase de mânecă şi se trezi din reverie, întorcându-se ca la comandă să-şi ridice traistele şi sabia, îşi conduse apoi tovarăşii de drum spre poarta de la capătul pontonului, care se închise în urma lor curmând deodată şuierul cascadei. În liniştea neaşteptată Lirael auzi trilul păsărilor în copaci şi zumzet de albine pe drumul spre livada cu piersici. Odată ajunşi la Casa lui Abhorsen ceaţa se risipi ca prin minune şi hainele i se zvântară imediat în soarele strălucitor.

Cărarea de cărămidă dinaintea lor era mărginită de pajişti verzi şi câteva tufişuri din care se iţeau flori galbene şi alungite. Ducea către intrarea principală, o poartă pictată în albastru-deschis între doi pereţi văruiţi. Părea o casă ca oricare alta, un singur imobil uriaş cu trei sau patru etaje şi un turn. Avea şi un soi de curte interioară, pentru că Lirael zări mai multe păsări dându-i târcoale guralive. Nu ducea lipsă nici de ferestre, toate mari şi luminoase şi avea în general un aer tihnit şi primitor. Nu semăna deloc cu o fortăreaţă, având pesemne alte mijloace de apărare mai puţin vizibile din afară.

Lirael îşi ridică mâinile spre cer şi trase în piept aerul proaspăt, bucurându-se de mireasma dulce a florilor, de verdeaţa şi pământul roditor dimprejur. Se simţea împăcată, de parcă s-ar fi întors acasă în Gheţar, deşi nimic aici nu aducea cu tunelele şi odăile joase în care locuiau Clayrele. Nici chiar

grădinile din muntele de gheaţă, în încăperi imense cu soarele şi luna pictate pe plafon, nu se puteau compara cu cerul nemărginit şi soarele fierbinte de deasupra.

Expiră încet, de parcă nu voia să se despartă de aerul înmiresmat, şi, tocmai când să-şi lase mâinile în jos, zări un punct îndepărtat şi negru pe cerul senin, înconjurat în clipa următoare de altele ceva mai mari. Curând îşi dădu seama că sunt un fel de păsări şi că cea mică se îndreaptă ţintă către ea. Simţi cum o cuprinde gheara Morţii şi-l auzi pe Sam urlând deodată lângă ea:

— Corbi Sângeroşi! Sunt pe urma unui şoim-mesager!

— Ba el e deasupra şi cred că vrea să treacă printre ele! zise Căţeaua cu capul pe spate.

Priveau cu toţii la sărmana pasăre, care plonja în zig-zag doar-doar va reuşi să păcălească hoardele vrăjmaşe. Veniseră cu sutele şi se împrăştiaseră pe o arie destul de mare, aşa că şoimul îşi alese un punct unde erau mai rare şi lipindu-şi aripile de trup străpunse rândurile Corbilor ca o ghiulea din înălţimi.

— Dacă reuşeşte, n-o să-l urmărească, zise Sam încrezător. E prea aproape de Casă şi de râu.

— Hai! îl încurajă Lirael, scrutând înălţimile.

I se părea că zboară prea încet şi că îi ia prea mult s-ajungă la gloata înaripată. Se vede treaba că plonja de foarte sus… Se izbi deodată în nourul întunecat într-o explozie de pene şi bucăţi de carne, în timp ce alte ciori veneau să le înlocuiască pe suratele zdrobite.

Lirael îşi ţinu răsuflarea, rugându-se să-l vadă ţâşnind din îmbulzeala creaturilor Morţii. Curând erau atâţia Corbi înghesuiţi în locul respectiv că se striveau unul de altul, desfigurându-şi trupurile putrede şi prăbuşindu-se.

— N-a izbutit… murmură Sam dezamăgit, dar scoase imediat un chiot de bucurie când şoimul se desprinse din învălmăşeală, alunecând însă în gol, fără direcţie. Câţiva Corbi se luară după el dar după numai doi, trei metri puterea râului şi vrăjile din jurul Casei le nimiciră fără milă.

Şoimul cădea greoi din înălţimi, dar la vreo zece, doisprezece metri de pământ îşi desfăcu aripile dintr-odată, înălţându-se deasupra grădinii şi aterizând la picioarele lui

Lirael. Nu se clinti de lângă ea, deşi era rănit la cap şi sângera, mişcându-şi pieptul în ritmul sacadat al inimii. Era ciufulit, cu câteva pene smulse, dar ochii îi avea încă vioi şi sări cu destulă uşurinţă pe butonul manşetei lui Sam când acesta se aplecă să-l ridice.

— Mesaj pentru Prinţul Sameth, zise pasărea cu o voce piţigăiată. Am un mesaj!

— Da, spuse Sam, mângâindu-l uşor pe spate. Eu sunt Prinţul Sameth. Spune ce ai de spus.

Şoimul deschise pliscul cu capul într-o parte, lăsând să se vadă însemnele care-i fremătau în gâtlej. Lirael înţelese atunci că pasărea avea o vrajă înăuntru, o vrajă care fusese făcută când era încă în ou, de vreme ce crescuse odată cu el.

— Sameth, nerodule, sper c-ai ajuns deja la Casă, începu mesagerul cu o voce schimbată, de femeie.

După tonul poruncitor şi expresia lui Sameth Lirael ghici că e vorba de nimeni alta decât Ellimere, sora lui.

— Mama şi tata nu s-au întors încă din Ancelstierre, continuă pasărea. Lucrurile sunt mult mai grave decât au crezut. Corolini e manipulat de cineva din Vechiul Regat şi partidul lui câştigă teren în Adunare, în timp ce tot mai mulţi refugiaţi sunt împinşi către graniţă. Am chemat Trupele de Cercetaşi şi peste două săptămâni plecăm spre miazăzi la Barhedrin, unde cu ajutorul ofiţerilor din Gardă vom încerca să îi împiedicăm să treacă Zidul. Nu ştiu pe unde eşti acum, dar am auzit că Ratterlinul e împânzit de Morţi pe coasta de vest şi tata mă tot bate la cap să îl găseşti pe Nicholas şi să-l aduci urgent în Ancelstierre. Zice că Corolini o ţine sus şi tare că noi l-am răpit ca să-l avem la mână pe Prim-Ministru. Mama îţi trimite dragostea ei, iar eu nu pot decât să sper că ai să te descurci ceva mai bine de data asta.

Mesajul se termină brusc cu un şuierat scurt şi şoimul începu să-şi primenească penele. Mai mult nu încăpea oricum în mintea lui minusculă de pasăre.

— Bun, hai să intrăm să ne spălăm şi noi un pic! zise Sam fără să-şi ia ochii de la el, de parcă aştepta să mai spună ceva. Trimişii o să aibă grijă de tine, Lirael, şi-apoi la cină stăm şi discutăm ce-i de făcut.

— Abia la cină? N-ar fi mai bine să vorbim acum? propuse ea. N-ar trebui să zăbovim prea mult.

— Dar abia am ajuns!

— Ştiu, zise fata, dar Nicholas e în pericol şi mai sunt şi refugiaţii… Orice oră contează.

— Mai ales că cine o controlează pe Chlorr şi pe ceilalţi Morţi ştie unde suntem, mârâi Căţeaua. Trebuie să ne mişcăm repede dacă nu vrem să fim atacaţi.

Sam nu răspunse imediat.

— Bine, zise el într-un sfârşit. Ne vedem într-o oră la prânz şi punem atunci ţara la cale.

O luă înainte grăbit, şchiopătând parcă şi mai rău şi deschise val-vârtej uşa de la intrare. Lirael venea în urma lui agale, cu mâna pe spatele Obraznicei. Motanul merse câţiva paşi în rând cu ele, sărind apoi de pe spinarea Căţelei direct pe umărul fetei, trăgându-i o sperietură zdravănă. Îşi vârî iute ghearele la loc şi se încolăci de gâtul ei, adormind buştean.

— Sunt aşa de obosită! se văietă Lirael când intrară în casă. Dar nu e vreme de odihnă, ştiu.

— Nu prea, mormăi Căţeaua, cercetând holul cu luare-aminte, mişcându-şi întruna botul umed.

Sam parcă se evaporase, însă zări un slujitor ieşind pe-o uşă cu şoimul-mesager pe mână şi încă doi în capul scărilor, aşteptându-le. Purtau pelerine lungi în nuanţe cafeniu-deschis, cu gluga trasă peste feţele invizibile. Doar mâinile li se vedeau, pale şi firave, cu însemne fermecate ce străluceau uneori când se mişcau.

Unul din ei veni spre Lirael şi făcu o plecăciune adâncă, făcându-i semn să îl urmeze. Celălalt se duse ţintă la Căţea şi o apucă de zgardă, dându-i de înţeles că vrea s-o ia cu el. Deşi părea că doarme dus, motanul sări de la gâtul fetei şi dispăru printr-o uşiţă de sub scări cu o viteză impresionantă. Obraznica ori era prea leneşă, ori nu era obişnuită cu astfel de trataţii, atât de obişnuite în Casa lui Abhorsen. Sau nu ştia ce o aşteaptă…

— Baie?! scheună ea disperată. Glumeşti! Eu nu fac nicio baie! Doar ieri ce-am înotat în râu…

— Ba tre’ să faci, îi zise Lirael, strâmbând din nas. Te rog s-o bagi în apă şi s-o freci bine cu săpun, adăugă apoi către

trimisul care aştepta tăcut.

— Şi… după îmi dai şi mie un os? se bosumflă Obraznica, privind-o cu ochi rugători în timp ce trimisul o conducea spre uşă.

Ai fi zis că o duce la închisoare, sau mai rău. Înduioşată, Lirael se repezi şi o pupă pe nas înainte să iasă.

— Sigur că da, după ce mâncăm de prânz. Te las să te înfrupţi cu tot ce vrei. Dar înainte facem baie.

— E simplu pentru tine, oftă Căţeaua amărâtă în timp ce slujitorul deschidea o uşă spre curtea interioară, dar nouă, câinilor, nu ne *place* să ne îmbăiem!

— Mie da, zise Lirael, privindu-şi hainele murdare şi trecându-şi mâna prin părul nespălat. Nu observase până acum petele de sânge, sângele oamenilor nevinovaţi ucişi noaptea trecută. O baie fierbinte şi haine curate. De asta am nevoie acum.

Trimisul făcu o plecăciune şi o conduse în sus pe scări. Fata îl urmă ascultătoare, oprindu-se la fiecare treaptă să îi asculte scârţâitul. În ora ce urma voia să dea uitării totul, să-şi limpezească mintea şi să-şi cureţe trupul.

Gândul o purtă la bieţii oameni care fugiseră de la groapă, refugiaţii care-şi văzuseră familia şi prietenii supuşi la munci grele sau chiar omorâţi. Văzuse şi ea groapa morţii şi pe Nicholas la marginea ei, în timp ce Hedge mâna slugile cu fulgerul, grăbit să scoată la lumină ceva ce ar fi trebuit să zacă în adâncuri.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI PATRU
Casa lui Abhorsen

Când coborî în holul principal, Lirael era curată şi spălată. Trimisul făcuse o treabă de ispravă, frecând-o bine cu săpun şi apă caldă de la izvoarele termale. Doar aşa îşi putea explica mirosul greu de sulf după primele clătiri, pentru că la fel se întâmpla şi în Gheţar.

După baie, trimisul îi pregăti haine curate şi elegante pe care Lirael le refuză, punându-şi uniforma de schimb. Era atât de obişnuită cu hainele de Bibliotecară încât s-ar fi simţit ciudat să poarte altceva. Numai când îmbrăca vesta roşie simţea că e Clayră cu adevărat.

Slujitorul încă o urmărea cu pelerina pe braţ în timp ce Lirael cobora scările. Se ţinuse de capul ei să o probeze măcar, iar fata îi explicase cu răbdare că nu poate să-şi pună pelerina peste vestă, pentru că pur şi simplu nu se potrivesc.

Văzându-i că sosesc, un alt trimis deschise uşile duble din dreapta scărilor, învârtind mânerele de bronz cu mâini firave a căror paloare era accentuată de stejarul închis la culoare. Împinse uşile în lături şi-i invită în sala de mese plecându-şi capul acoperit de glugă.

Lirael se trezi în pragul unei încăperi spaţioase care ocupa cam jumătate din suprafaţa Casei, însă nu mărimea ei îi atrase atenţia la început, ci o senzaţie puternică de déjà-vu când ochii i se opriră pe vitraliul de pe peretele din faţă, unde era reprezentată ridicarea Zidului. Zări apoi şi masa lungă şi lustruită, plină de obiecte de argint şi scaunul cu spătar înalt din capătul ei.

Mai văzuse toate acestea în Oglinda Cenuşie, doar că atunci scaunul din capul mesei fusese ocupat de tatăl ei.

— Aici erai, îi zise Sam din spate. Îmi pare rău că am întârziat, a trebuit să duc muncă de lămurire cu trimişii să nu-mi dea haina asta ponosită. Nu ştiu de unde au scos-o… Cred că încep să-şi piardă minţile, cum zicea şi Mogget.

Lirael se întoarse şi îl privi. Purta o pelerină pe care erau desenate mai multe turnuri galbene, simbolul familiei regale,

încadrate pe toate cele patru laturi de o unealtă ciudată în nuanţe argintii, un fel de lopată sau mistrie. Nu mai văzuse aşa model până acum.

— E mistria Meşterilor Zidari, îi explică Sam. Doar că ei au dispărut de secole, de cel puţin o mie de ani, cred… Eei, dar ia uite ce păr frumos ai! zise apoi în timp ce Lirael îi admira încă ţinuta.

Nu-şi pusese baticul şi avea părul spălat şi pieptănat, iar hainele noi îi trădau silueta subţire. Era foarte frumoasă, însă avea ceva periculos în privire. De cine îi amintea oare?

Păşi pe lângă trimisul care ţinea uşa deschisă şi dădu să se aşeze la masă când observă că Lirael rămăsese în prag cu ochii la scaunul din fund.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă.

Lirael nu răspunse, făcându-i semn trimisului care o însoţea să îi aducă pelerina. O desfăcu repede şi se uită la blazonul de pe spate, după care o împături la loc, închise ochii câteva secunde şi o desfăcu iar.

— Ce este? Ce-ai păţit?

— Eu… nici nu ştiu cum să încep, bâigui fata, desfăcându-şi vesta şi înmânându-i-o trimisului care venise pe nesimţite lângă ea.

Sam o privea mirat cum se dezbracă şi îşi pune pelerina, netezind-o cu grijă pe lângă corp. Era împodobită cu stelele aurii ale Clayrelor, încadrate de chei minuscule şi argintii, simbolul lui Abhorsen.

— Asta nu poate însemna decât că sunt pe jumătate Abhorsen, zise Lirael cu îndoială în glas. Cred că sunt sora vitregă a mamei tale, bunicul tău a fost tatăl meu. Adică… adică sunt mătuşa ta. Mătuşă după mamă…

Sam închise ochii câteva clipe, apoi îi deschise şi se lăsă greoi în primul scaun. După alte câteva secunde de tăcere Lirael se aşeză în faţa lui, dar nu zise nimic.

— Mătuşa mea, bâigui el în cele din urmă. Sora vitregă a mamei! Crezi că ea ştie?

— Nu cred, răspunse Lirael înfrigurată. Nu se gândise încă la toate implicaţiile descoperirii ei. Ce-o să spună oare Sabriel când o să afle că are o soră? Sigur nu ştie, adăugă apoi. Altfel

m-ar fi găsit de mult. Eu am aflat cu ajutorul Oglinzii fermecate. Am vrut să ştiu cine e tatăl meu, aşa că m-am uitat în trecut şi mi-am văzut părinţii în camera asta. Tata stătea în capul mesei, în scaunul ăla cu spătar înalt. N-au petrecut decât o noapte împreună, apoi şi-a văzut fiecare de drum. Cred că el a şi murit în acelaşi an.

— Nu se poate, zise Sam, clătinând din cap. Asta a fost acum vreo douăzeci de ani.

— A, da, murmură Lirael roşind. Am minţit mai devreme. Am doar nouăsprezece ani.

Sam o privi cu ochii mari, zăpăcit de atâtea destăinuiri surpriză.

— Şi de unde au ştiut trimişii ce pelerină să-ţi dea?

— Le-am spus eu, zise Mogget, iţindu-se de sub un scaun.

Era ciufulit doar într-o parte, semn că trăsese un pui de somn în timp ce ei se îmbăiaseră.

— Şi tu de unde ai ştiut, mă rog?

— De secole întregi slujesc Abhorseni, începu el, lingându-şi blana. Ştiu foarte bine cum stau lucrurile şi, după ce-am văzut că tu nu eşti de nicio nădejde, l-am căutat pe Abhorsen cel adevărat. Ştiam c-am să-l găsesc, simţeam că e aproape, altfel banduliera n-ar fi apărut ca din senin. Unde mai pui că eram de faţă când Arielle s-a întâlnit cu Terciel, fostul Abhorsen. Am pus lucrurile cap la cap şi mi-am dat seama că Lirael e fata lui şi că pe ea o aştepta banduliera, pentru că *ea* e Viitorul Abhorsen!

— Vrei să spui că… nu sunt eu următorul? E Lirael? întrebă Sam năucit.

— Nu se poate! strigă fata. Nu vreau să fiu Abhorsen! Eu sunt Clayră, sunt Păstrătoarea Amintirilor şi mai presus de orice Fiică a Clayrului!

Rostise ultimele cuvinte atât de tare încât ecoul lor răsună prelung în încăpere.

— Poţi să te plângi cât vrei, dar Sângele apă nu se face, zise Mogget, când liniştea se aşternu din nou peste ei. Fie că-ţi place sau nu, eşti Viitoarea Abhorsen şi trebuie să iei clopoţeii în primire!

— Slavă Legământului! oftă Sam uşurat şi Lirael îi observă lacrimile din colţul ochilor. Oricum nu m-aş fi descurcat cu ei.

Eşti mult mai potrivită pentru asta decât mine, Lirael. Ai avut curaj să intri în Moarte doar cu fluierele, l-ai înfruntat pe Hedge şi ai scăpat cu viaţă, în vreme ce eu l-am lăsat să mă ardă şi să îl ia pe Nicholas.

— Dar eu sunt Fiică a Clayrului! insistă Lirael cu glas pierit. Voise doar să îşi cunoască tatăl, să ştie cine e! Ideea de a deveni Abhorsen într-o bună zi – fie ea şi îndepărtată – i se părea de neacceptat. Îi va schimba întreaga viaţă, va trebui să alerge mereu după Morţi, să îi vâneze şi să-i trimită înapoi în Moarte. În loc să-şi petreacă viaţa în Gheţar, va colinda Regatul în lung şi-n lat, fără o clipă de răgaz… „Oare călătorul îşi alege calea, sau calea îl alege pe el?“ recită ea întrebarea esenţială din *Cartea Morţilor.* Brusc îşi aduse aminte de altceva şi se făcu albă ca varul. N-o să am niciodată Darul Viziunii, nu-i aşa? murmură ea.

Era pe jumătate Clayră, dar sângele din partea tatălui era mult mai puternic. Trebuia să-şi ia adio pentru totdeauna de la visul ei de-o viaţă.

— Nu, nu-l vei avea, zise Căţeaua plat, apropiindu-se de ea şi aşezându-şi botul în poala fetei. Ai sânge de Abhorsen, dar ai primit de la Clayre Darul Amintirii, căci numai cine e născut din uniunea lor poate vedea trecutul. Ce poţi să faci acum e să-ţi accepţi şi să-ţi sporeşti puterile – pentru binele tău şi al Regatului.

— Nu voi avea Darul Viziunii, suspină iar Lirael. Nu voi avea niciodată Darul Viziunii!

Îşi puse mâinile pe gâtul Obraznicei, fără să bage de seamă blana curată şi mirosul proaspăt de săpun. Cine ştie când o va mai vedea la fel de dichisită, probabil niciodată. Nu plânse, pentru că nu mai avea lacrimi. Îi era doar foarte frig şi nu se putea încălzi nici măcar lângă trupul cald al tovarăşei ei dragi.

Sam se uita la ea cum tremură, dar nu se ridică de pe scaun. Ar fi vrut s-o consoleze cumva, dar nu ştia ce să spună, mai ales că îi era mătuşă. Nu ştia cum să se poarte în prezenţa ei. Era oare deplasat să o îmbrăţişeze?

— E chiar atât de important pentru tine să ai Viziune? o întrebă el, jucându-se nervos cu şervetul de masă. Vezi tu, eu… eu mă simt eliberat că nu mai trebuie să fiu Viitorul Abhorsen.

N-am vrut niciodată să pot intra în Moarte, senzaţia de gheaţă mă îngrozea. Şi singura dată când am fost acolo, atunci când m-a prins necromantul, mi-am dorit să mor şi eu, să scap mai repede. A fost o minune c-am supravieţuit, dar am ştiut imediat că n-o să mă mai pot întoarce, deşi toată lumea se aştepta să calc pe urmele mamei de vreme ce Ellimere urma să fie Regină. Cred că la fel s-a întâmplat şi cu tine. Toate Clayrele au Viziune şi ăsta e lucrul cel mai important pentru voi, fie că vrei sau nu. E normal să crezi că fără ea eşti incompletă, că nu te poţi ridica la înălţimea aşteptărilor. Diferenţa dintre mine şi tine e că eu nu am vrut să fiu ce mi-a fost scris, pe când tu da… Spun numai prostii, nu-i aşa? Nu mă băga în seamă!

— Peste o sută de cuvinte dintr-odată! se minună Mogget. Şi nu doar aiureli. Mai este o speranţă pentru tine, Prinţe Sameth. Şi nu zici rău ce zici. E evident că Lirael are sânge de Abhorsen, iar încăpăţânarea cu care îşi doreşte Viziunea e rezultatul educaţiei primite în muntele ăla de gheaţă!

— Am vrut să fiu şi eu în rândul lumii, zise fata în şoaptă, ridicându-se de pe scaun.

„O să-mi treacă, îşi zise, sunt încă în stare de şoc. Nu e uşor să renunţi la visele copilăriei.” Într-un fel, ştiuse adevărul de când o duseseră în Observator legată la ochi, sau poate când se despărţise de Sanar şi Ryelle, înainte să plece din Gheţar. Ştiuse atunci că viaţa ei nu va mai fi la fel, că nu va căpăta Vederea şi nu va fi nicicând una de-a lor. Măcar avea ceva în schimb, îşi zise încercând să umple golul din inimă. „E mult mai bine să aştepţi să fii Abhorsen decât Clayră fără Viziune.” Ar fi dat orice să se consoleze cu acest gând!

— Locul tău e aici, zise Mogget scurt, arătând cu laba rozalie spre sala spaţioasă. O simt în oasele mele bătrâne, şi bagă de seamă că sunt cel mai vechi servitor de pe-aici, de-o vârstă cu trimişii. Ia uită-te la ei cum s-au adunat la uşă să te vadă, şi la însemnele ce strălucesc deasupra ta mai tare decât în orice altă parte. Casa şi servitorii ei îţi urează bun venit, Lirael! La fel de bucuroşi te vor întâmpina şi Regele, Abhorsen şi Ellimere, nepoata ta!

Lirael privi spre uşa de la bucătărie, în pragul căreia se adunaseră peste o sută de trimişi, unii atât de bătrâni şi uscăţivi

încât abia li se vedeau mâinile. Când o văzură uitându-se la ei, îşi plecară capetele respectuoşi şi Lirael răspunse şi ea cu o plecăciune, simţind că o podidesc lacrimile.

— Mogget are dreptate, zise Căţeaua fără să-şi dezlipească botul de pe piciorul fetei. Nu poţi schimba sângele care-ţi curge prin vene, dar gândeşte-te că nu ai câştigat doar cinstea de a fi Viitoare Abhorsen, ci mai cu seamă o familie, care te va primi cu braţele deschise!

— Asta aşa e! strigă Sam vesel dintr-odată, ridicându-se de pe scaun. Abia aştept să văd ce faţă face Ellimere când o să-i spun de noua noastră mătuşă! Mama o să fie încântată, cred că în sinea ei nu era foarte mulţumită de prestaţia mea ca Viitor Abhorsen. De tata nu mai zic, mai ales că rudele lui nu mai sunt în viaţă. Poate nu ştii, dar multă vreme a fost ţinut prizonier în Prăpastie, în trupul unei statui de lemn. O să fie grozav, o să-ţi organizăm o petrecere de bun venit şi…

— Nu crezi că te pripeşti? îl întrerupse Mogget cu un miorlăit sarcastic. Ai şi uitat de Nicholas, de refugiaţii din sud şi de Hedge? Ţi-ai şters complet din minte groapa de lângă Lacul Roş?

Sam se opri brusc şi se aşeză la loc pe scaun, abătut. Încă o dată motanul reuşise să-i dea peste nas.

— Într-adevăr, zise Lirael grav. Acum avem alte priorităţi şi trebuie să hotărâm ce-i de făcut. Asta e cel mai important pentru moment.

— Cu excepţia prânzului, interveni Mogget. E imposibil să faci planuri pe stomacul gol!

Căţeaua îl aprobă cu un lătrat strident, anunţându-şi foamea.

— Da, de mâncat trebuie să mâncăm, încuviinţă Sam, făcând semn trimişilor să servească masa.

— N-ar trebui să trimitem mai întâi mesaje către părinţii tăi şi Ellimere? întrebă Lirael îmbătată de mirosurile care veneau din bucătărie. Deodată, masa i se păru o idee foarte bună.

— Ba da, răspunse Sam, doar că nu prea ştiu ce să le spun.

— Le spui ce ai de spus, zise fata. Îi era greu să-şi adune gândurile şi nu-şi putea lua ochii de la cheiţele argintii de pe

pelerină, cuprinsă de o senzaţie de ameţeală şi rău de la stomac. Trebuie să le spunem tot ce ştim, mai ales despre groapa lui Hedge şi cum îl ţine prizonier pe Nick, şi despre Chlorr, întoarsă din Morţi cu puteri înzecite. Să îi asigurăm că vom face tot posibilul să-l salvăm pe Nick şi să împiedicăm Duşmanul să-şi ducă planurile la bun sfârşit.

— Da, ai dreptate, zise Sam cu jumătate de gură, privind absent la bucata de somon fiert pe care trimisul i-o pusese în farfurie. Doar că... nu văd cu ce aş putea ajuta, de vreme ce nu eu sunt Viitorul Abhorsen. Mă gândeam... mă gândeam să rămân aici.

Se aşternu o tăcere apăsătoare. Lirael îl fixă cu privirea, dar el nu îndrăzni să se uite la ea. Mogget îşi văzu mai departe de mâncare şi Obraznica mârâi înfundat, gâdilând coapsa fetei.

Se uita la el şi nu ştia ce să-i răspundă. Ar fi vrut să-i scrie un bilet şi să i-l dea peste masă, iar apoi să se retragă în camera ei, cum făcea de-atâtea ori la Bibliotecă. Dar vremurile acelea erau duse, dispăruseră odată cu tot ce ţinea de Gheţar şi de viaţa ei printre Clayre. Nu mai avea nici vesta roşie, trimişii i-o luaseră fără să bage de seamă.

Era Viitoarea Abhorsen, asta era menirea ei acum şi nu trebuia să dezamăgească. Pe viitor nu va mai lăsa pe nimeni de izbelişte pe malurile Ratterlinului, cum se-ntâmplase noaptea trecută cu refugiaţii.

— Nu se poate, Sameth, zise ea în cele din urmă. Nu e vorba doar de salvarea prietenului tău, ci şi de întreprinderea lui Hedge, care şi-a pus în gând să omoare două sute de mii de oameni şi-apoi să le stârnească spiritele împotriva Regatului! Iar groapa sigur e legată de asta. Nu pot să le înfrunt pe toate singură, am nevoie de ajutorul tău. Chiar dacă nu vei fi Abhorsen, eşti încă Prinţul Regatului şi nu poţi să stai cu mâinile în sân!

— Dar mie... mie chiar mi-e frică de Moarte, suspină el întinzându-şi mâinile ca să-i arate arsurile de la încheieturi, care-i lăsaseră cicatrici adânci pe piele. Mi-e frică şi de Hedge, nu vreau să dau iar ochii cu el!

— Şi eu mă tem de Moarte şi de Hedge, mărturisi Lirael. Mă tem şi de alte mii de lucruri, dar decât să stau şi să aştept să

mă lovească nenorocirea, mai bine fac ceva.

— Aşa e! mormăi Căţeaua, ridicându-şi capul. Aşteptarea nu-i niciodată o soluţie, Prinţe. Cel mai bine e să ripostezi! De altfel, nu-mi pari deloc laş – şi nici nu miroşi ca unul!

— Aşa e, adu-ţi aminte cum i-ai ţinut piept arcaşului care ne ataca la Podul Înalt! adăugă Lirael. La fel şi monstrului care s-a repezit la noi din apă. Ai fost foarte curajos! În plus, sunt sigură că ce avem de înfruntat nu-i chiar atât de rău pe cât îţi închipui.

— Probabil va fi şi mai rău, interveni Mogget glumeţ. Tare îi mai plăcea să-l tachineze pe sărmanul Sam! Dar ar fi mult mai rău să rămâi izolat aici, fără să ştii ce se întâmplă, continuă el. Până la urmă Morţii o să secătuiască râul şi Hedge o să vină să-ţi bată în poartă pe o cărare de trupuri umane…

Sameth clătină din cap scârbit şi bâigui ceva legat de părinţii lui. Nu voia să-i dea crezare lui Mogget, dar nici nu se învoia să plece.

— Duşmanul a pus deja roţile în mişcare, nu se lăsă motanul. Regele şi Abhorsen încearcă să rezolve situaţia din Ancelstierre, şi cel mai important e să nu-i lase pe refugiaţi să treacă Zidul. Dar asta e doar o mică parte din ce se pregăteşte, dacă nu cumva cea mai neînsemnată, de vreme ce se face atâta tămbălău în jurul ei.

Sam îşi plecă tăcut privirea. Îi pierise pofta de mâncare şi într-un târziu îşi ridică ochii spre Lirael şi zise:

— Lirael, tu crezi că sunt laş?

— Nu.

— Atunci probabil că aşa e, rosti el ceva mai îndrăzneţ. Deşi încă mi-e teamă…

— Asta înseamnă că vii cu mine? Să-i căutăm pe Nicholas şi Hedge?

Sam încuviinţă din cap, temându-se să deschidă gura.

Camera se cufundă în tăcere, căci toţi erau cu gândul la soarta ce-i aşteaptă. Nimic nu mai era la fel, istoria, destinul, adevărul se schimbaseră peste noapte. Nici ei nu mai erau aceeaşi şi totul se petrecuse în doar câteva zile. Câteva zile care-i lăsaseră cu multe întrebări legate de viitor şi tot ce va urma, de viaţa lor şi unde – sau când – se va curma.

EPILOG

Dragă Sam,

Îţi scriu ca pe la voi, cu pana pe o hârtie groasă care mă scoate din sărite şi care înghite cerneala mai ceva ca o sugativă. Stiloul mi s-a înfundat de tot şi hârtia pe care am adus-o cu mine s-a fărâmiţat pur şi simplu, cred că de vină e vreo ciupercă de pe-aici.

Se vede treaba că în Regatul ăsta al vostru nu rezistă nimic adus din Ancelstierre. Nivelul de umiditate din aer şi multitudinea de bacterii sunt la fel de dăunătoare ca la tropice, deşi n-ai zice după latitudine.

Am fost nevoit să-mi anulez experimentele din cauza problemelor cu echipamentul şi a câtorva greşeli de care mă fac singur vinovat şi care au afectat rezultatele. Am pus-o pe seama bolii care mă chinuieşte de când am traversat Zidul încoace, un soi de febră care mă lasă fără vlagă şi-mi dă halucinaţii.

Hedge, omul pe care l-am angajat în Bain, s-a dovedit o investiţie foarte bună. M-a ajutat să localizez Capcana Fulgerului cu mare uşurinţă, pentru că eram pierdut între atâtea zvonuri şi păreri – şi a supravegheat cu sârguinţă săpăturile.

La început ne-a fost mai greu cu mâna de lucru, nu prea găseam muncitori locali, dar Hedge a avut ideea genială să recrutăm dintr-o colonie de leproşi din apropiere. Deşi muncesc cu sârg, sărmanii oameni sunt aproape desfiguraţi şi duhnesc îngrozitor. Ziua lucrează înfăşuraţi din cap până-n picioare în faşe zdrenţuite sau pelerine lungi, dar noaptea par mai relaxaţi. Hedge le spune Schimbul de Noapte şi trebuie să recunosc că li se potriveşte. Îmi tot repetă că nu mă pot îmbolnăvi, dar eu încerc să nu-i ating, ca să fiu sigur. Mă miră totuşi că au aceleaşi eşarfe şi pălării albastre ca ale refugiaţilor din sud.

Capcana Fulgerului e fascinantă, aşa cum mă aşteptam. Când am ajuns aici, primul lucru pe care l-am observat a fost că fulgerul poate lovi de mai multe ori într-o oră exact în acelaşi loc, şi poate s-o ţină aşa ore sau chiar zile în şir, cu tunete şi tot tacâmul. Acum că ne apropiem de obiectul îngropat în adâncuri fulgerele se înteţesc pe zi ce trece şi sunt mereu nori negri şi

tunete deasupra noastră.

Din ce-am citit şi ce-am visat – ştiu, o să râzi de mine că am ajuns să cred în vise – Capcana asta e făcută din două jumătăţi de sferă dintr-un metal necunoscut, îngropate la mai bine de cincizeci de metri sub pământ. Dealul de deasupra e în întregime artificial, făcut din tot felul de materiale dure care ne-au dat bătaie de cap, inclusiv os, dacă-ţi vine să crezi. Oricum, nu mai e mult şi sper că peste câteva zile o să dăm în sfârşit de ele!

După asta plănuisem să amân cercetările vreo două săptămâni şi să vin la Belisaere să ne vedem, dar cred că în starea mea ar fi mai prudent să mă întorc în Ancelstierre decât să rămân în mediul ăsta care nu-mi prieşte deloc.

Vreau să îl rog pe unchiul Edward să-mi facă rost de premise ca să pot lua jumătăţile de sferă cu mine. Vor fi probabil mari şi grele, aşa că m-am gândit să le trimit pe vas până la mare şi de acolo să aranjez un transport la nord de Nolhaven, pe coasta de vest, într-un sătuc unde mi-am cumpărat o mică moară ca să fac experimente. Timothy Wallach, unul din colegii mei de la Sunbere – deşi acum e-n anul patru – mă aşteaptă deja acolo şi face pregătirile pentru Ferma Fulgerelor pe care-am proiectat-o să alimenteze emisferele.

E minunat să ai resurse financiare şi rude sus-puse, nu? Altfel n-aş fi făcut nimic din toate astea. Parcă-l văd pe tata, ce furios o să fie când o să afle c-am cheltuit toată alocaţia pe un semestru pentru sute de paratrăsnete şi kilometri întregi de sârmă de cupru!

N-o să mai aibă ce zice când voi muta în sfârşit Capcana Fulgerului în staţia mea experimentală. De-abia aştept să demonstrez că emisferele pot înmagazina cantităţi nemăsurate de energie electrică provenită din furtuni. Apoi nu mai trebuie decât să aflu cum s-o extrag şi dacă reuşesc să fac o replică la scară mai mică vom avea o nouă sursă de curent, ieftină şi nelimitată! Super-Bateriile Sayre o să propulseze industria şi-o să ilumineze oraşele viitorului!

După cum vezi, mi s-a cam urcat la cap, aşa că am nevoie de tine, Sam, vreau să vii încoace şi să-mi bagi minţile în cap cu sarcasmul tău obişnuit!

Adevărul e că vreau să-mi vezi şi Ferma Fulgerelor în toată splendoarea ei. Fă tot posibilul şi vino, deşi ştiu că nu-ţi place să călătoreşti dincolo de Zid. Am înţeles de la unchiul Edward că ai tăi sunt deja în Ancelstierre şi discută de zor cu Corolini în legătură cu refugiaţii pe care vrea să-i mute în zona nelocuită de lângă Zid. Dacă te hotărăşti să le faci vreo vizită, dă o fugă şi pe la mine să-mi vezi opera!

Sper să ne revedem cât de curând.

Al tău credincios prieten, mereu acelaşi

Nicholas Sayre

Nick lăsă pana jos şi suflă uşor peste hârtie, privind enervat la literele grosolane şi petele de pe coala groasă, un afront adus talentului său de caligraf.

— Hedge! strigă el, lăsându-şi capul pe spate să-i treacă valul de ameţeală care tocmai îl apucase.

Erau din ce în ce mai dese aceste episoade şi îl lua cu rău de la stomac, mai ales când se concentra intens la ceva. În plus, începuse să-i cadă părul şi îl dureau gingiile. Crezuse la început că suferă de scorbut, dar avea un meniu destul de variat şi bea în fiecare zi un pahar de suc proaspăt de limete.

Când să-l strige iar, Hedge apăru la uşa cortului. Avea gusturi ciudate la îmbrăcăminte, dar cel puţin era eficient. Nici nu se aştepta la altceva de la un fost sergent în trupele de Cercetaşi de la Frontieră.

— Am o scrisoare pentru prietenul meu, Prinţul Sameth, zise Nick, îndoind hârtia de mai multe ori şi pecetluind-o cu o picătură de ceară de la lumânare, peste care îşi apăsă degetul mare. O trimiţi tu printr-un mesager sau ce au ei pe-aici? Dacă trebuie, trimite pe cineva la Hotar.

— Stai liniştit, Stăpâne, zise bărbatul, zâmbind enigmatic. Am eu grijă de ea.

— Bun, murmură Nick. Îi era cald şi alifia împotriva insectelor nu avea niciun efect. Trebuia să-l roage iar pe Hedge să-l scape de ele prin metodele lui ascunse, dar deocamdată cea mai importantă era groapa. Cum merge cu săpatul? se interesă el. Cât mai avem?

— Vreo cincisprezece metri, după socoteala mea,

răspunse Hedge cu entuziasm. Nu mai e mult.

— Şi barja e şi ea gata? întrebă Nick, abia ţinându-se pe picioare.

Simţea nevoia să se întindă, căci camera începuse să se învârtă cu el şi becul căpătase nuanţe roşiatice.

— Mai trebuie să angajez nişte marinari, îi explică Hedge. Oamenii din Schimbul de Noapte se tem de apă, din cauza… bolii de care suferă. Dar noii recruţi trebuie să sosească în orice moment. Nu-ţi face griji, Stăpâne, totul e aranjat, adăugă apoi privind ţintă la pieptul tânărului.

Acesta nu răspunse, uitându-se la Hedge şi respirând din ce în ce mai greu. Nu-şi explica cum de-l apucă mereu ameţeala în preajma lui, simţind că are să leşine iar.

Hedge aştepta, lingându-se nervos pe buze. Capul lui Nick căzu întâi în faţă şi apoi pe spate, iar pleoapele i se zbăteau spasmodic în timp ce gemea. După numai câteva secunde, se îndreptă în scaun fără să se ridice.

Când îşi veni în fire nu mai era el. O altă entitate pusese stăpânire pe el, un spirit malefic ce sălăşluise în mare taină înlăuntrul lui şi care, odată eliberat, prinse a cânta cu foc, scoţând rotocoale albe de fum pe nări şi gură:

O să vă cânt un cântec din vremuri de demult,
Când Şapte hotărât-au să strălucească pe pământ.
Şi ce-au făcut cei Şapte când s-au adunat?
Desigur, Legământul au legat!
Cinci l-au urzit de la un cap la altul,
Iar doi s-au ocupat cu reparatul şi montatul
Şapte cu totul – dar sunt şi ceilalţi doi
Care au refuzat lumina şi au pornit război.
Pe-al Optulea de pildă, chiar dacă s-a pitit,
Cei Şapte l-au găsit şi mi l-au pedepsit.
Al Nouălea a rezistat cu vitejie
Şi numai pe Orannis l-au dus în pribegie,
Sub o movila, frânt în două,
Ascuns pe veci de lumea nouă.

Glasul amuţi pentru o clipă, apoi murmură din nou

ultimele două versuri:

— Sub o movilă, frânt în două, Ascuns pe veci de lumea nouă… Dar ăsta nu e cântecul meu, Hedge. Lumea merge înainte şi fără cântecul meu. Orice suflare care n-a cunoscut biciul cruzimii mele se târâie fără rost pe acest pământ, creaţia însăşi a scăpat de sub control, necunoscând adevărata distrugere, iar visele mele de foc au rămas doar închipuiri neînfăptuite… Dar în curând lumea va cădea în adormire şi visul meu se va împlini: ei vor visa de data asta, iar cântecul meu le va picura în timpane ca o otravă… Nu-i aşa, credinciosul meu Hedge? Fără să aştepte răspuns, vocea continuă imediat pe un ton mai aspru, lipsit de inflexiuni melodice: Distruge scrisoarea şi trimite-i întăriri lui Chlorr, cu porunca să-l omoare pe Prinţ. Nu vreau să ne trezim cu el aici. Du-te în Moarte şi pândeşte-o pe Clayra aia din Gheţar. Dacă o prinzi că spionează iar, omoar-o. Şi dă-i bătaie cu săpatul, că nu mai am răbdare! Vreau să fiu iar întreg!

Rostise ultimele cuvinte cu atâta forţă încât Hedge se trezi aruncat la gura cortului şi se făcu nevăzut în noapte. Privi înapoi la tăietura zdrenţuită de frică să nu păţească şi mai rău, dar vocea dinlăuntrul lui Nick amuţise, lăsând în loc un tânăr fără vlagă, cu ambele nări sângerânde.

— Aşa am să fac, Stăpâne, şopti Hedge. Voinţa ta e poruncă pentru mine.

grimoar - repertoar de formule magice (n.red.)

CINE ÎI APĂRĂ PE VII CÂND MORȚII SE RIDICĂ...?

Lirael nu s-a considerat niciodată o adevărată fiică a Clayr. Părăsită de mamă și neștiind cine-i e tatăl, Lirael nu se aseamănă cu nimeni din numeroasa ei familie ce locuiește în Ghețarul Clayr. Nici măcar nu e în stare să prevadă viitorul, așa cum pot face toți cei din Clayr. Chiar și așa, în mâinile ei se află soarta Vechiului Regat. Ea va trebui să pornească la îndeplinirea unei misiuni periculoase, amenințată mereu de umbrele rele ce se întind peste Regat.
O misiune ce amenință să rupă barierele dintre viață și moarte.
Lirael va trebui să găsească curajul de a-și descoperi destinul.
Garth Nix îi atrage pe cititori mai adânc în peisajul magic al Vechiului Regat și țese o poveste captivantă despre descoperiri, destine și primejdii.

„Ritm alert, intrigi complexe, descrieri vii, aventuri pline de neprevăzut și mult umor. Ce altceva ți-ai mai putea dori?"

THE GUARDIAN

rao international publishing company

ISBN 978-973-54-0129-0

www.rao.ro
www.raobooks.com